

La Trobe University

LIBRARY

Presented by

ALAN JORDAN

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. VI.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIONIOR ET EMENDATIOR.

VOL. VI.

T

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES,
EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1824.

483.271

Exit

1816

v. 6

Spec. Coll. R

Σ.

“Σ, Attici mutabant in ξ, in præp. σύν, et ejus compositis. Meminerit igitur lector, verba ejusmodi, quæ ap. Atticos Scriptt. inveniet a litera Ξ initium habentia, hic in Σ esse quærenda: ut *Ξυνετός* in *Συνετός*, *Ξύμμαχος* in *Σύμμαχος*, *Ξυναγωνίζομαι* in *Συναγωνίζομαι*, *Ξυλλέγω* in *Συλλέγω*, etc.

“Σ, iidem vertebant in τ, dicentes *Τεύτλον* pro *Σευτλον*, etc.; sic *Θάλαττα* pro *Θάλασσα*, etc. Non indifferenter tamen ap. quoslibet Atticos Scriptt. hanc mutationem inveniri, docebunt meæ animadversiones in aliorum scripta de Dialectis.” [“Σ et E conf., ad Diod. S. 1, 192. Σ et apostrophe conf., Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2.” Schæf. Mss. Σ transit etiam in Θ, ut in *βαθμός*, *κλαυθμός*, *ρhythμός*, *κληθμός*, *ἐκλεθμός*, *μηνιθμός*, *δυθμή*, etc. Valck. Schol. in N. T. 1, 207. 219. Contra ap. Lacedæmonios Θ locum *τοῦ* Σ occupat, ut in *σιὺς* pro *θεός*, **Ἀσάναι* pro *Ἀθῆναι*, **σεῖν* pro *θεῖν*, **σεῖναι* pro *θεῖναι*, **ἐλσών* pro *ἐλθών*, **σέτω* pro *θέτω*. Lacedæmonii, Argivi, Pamphylii, Eretrii, alii pro σ in medio vocabuli aspirationem adhibeant, ut *εῖος* pro *εὔσιος*, *μωικά* pro *μουνικά*, *ποιήαι* pro *ποιήσαι*, *βοῦόα* pro *βουσόα*. Vide Schin. Lex. Cf. Ælius Dionysius ap. Eust. 813. Ed. Polit., Schol. Eur. Med. 476. Athen. 454. In numeralibus, σ signif. 200, σ autem 200,000. **Ἀντίσιγμα*, Nota librorum, Montfaucon. Palæogr. 122. 123. 132. 336. 368. 370. 372. Schol. Aristoph. B. 153. Cotelier. Monum. 4, 395. Diog. L. 3, 66.” Kall. Mss. Villosioni Prolegg. ad Schol. Ven. II. Ex hac litera factum est verb. *Σίζω*, de quo vide col. 4664. Inde] “*Σισμός*, Stridor qualis fit e ferro candente in aquam immisso,” [Suid.] “*Ἐπίσιγμα*, Irritatio et immissio canum, VV. LL. sed *ἐπίσιγμα* tolerabilius esset ab *ἐπισίζω*, pro Instigatione canum. Dicitur autem pro hoc *ἐπισίζω*, et *ἐπὶ-ρίζω*, vel potius *ἐπιβρίζω*.” [“*Ἐπισίζω*, ad Mær. 157. Kuster. Bibl. Chois. 81. Brunck. Aristoph. 2, 228. *Ἐπίσιγμα*, ibid. Kuster. l. c. ad Mær. l. c. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98.” Schæf. Mss.] “*Ἐπίσιστον*, Canum in venatione incitamentum, VV. LL.” [“Valck. l. c.” Schæf. Mss., Bekk. Anecd. 252.]

[* ΣΑΘΗ, ἡ, Membrum virile, Aristoph. A. 1118. Item * *Σάθων*, Hes. ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τῷ αἰδονίῳ. Phot. ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων οὗτος Τηλεκλειδης. Vide Ἀνδρoσάθων, et Σάτυρος.]

“ΣΑΙΡΩ, Scapis purgo, Verro: ut *σαίρειν* τὸ δῶμα, Eur. (Hec. 363.): qua in signif. dicitur et *Σαρώω*. Apud Soph. (Ant. 409.) *σῆραντες*, Qui abstinerunt. Hinc autem est *Ξέσηρα*, teste etiam Eust., (cum alioqui a *θήρῳ* quidam deduci putent,) quod præsentis significationem habet; et sonat, Sum ore aperto s. hianti. Existimaturque dici proprie de canibus, qui diducto rictu, ita ut conspiciantur dentes, minitantur: ut Aristoph. Eip. (620.) dicit *canes Ἡγρωμένους ἐπ’ ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας*.” [Cf. Procop. Arcad. c. 1. 13.] “Unde *σεσηρέναι* alicubi redditur atque adeo reddendum videtur Ringi: ut apparet etiam e Suida in *Ἐσεσῆρεισαν*. Bud. vertit etiam Indignabundum et acerbè ridere; additque, Ut jurgantes faciunt. Sed *Ξεσηρέναι* aliquando dicitur de iis, qui ore sunt hianti et dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, etiamsi non rideant: unde frequenter de simulato risu; sed interdum et de vero, Plut. (6, 834.) *Γελῶν καὶ σεσηρός*. Videtur certe *σεσηρέναι* esse, quod Lat. Renidere dicunt. Vide Hes. et Suid. Affertur au-

tem et *Σεσαρός* partic. pro *σεσηρός*: unde femin. “*σεσαρνῖα* ap. Hesiod. (A. 268.) ἡ δ’ ἀπλητον *σεσαρνῖα* Εἰσθήκει, ubi redditur Hians.” “*Σεσηρός*, τὸ, Rictus, Minax oris habitus, ut est canis ringentis, VV. LL. e Gal.” [“Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 547. 789. Jacobs. Auth. 6, 68. Anim. 121. Wakef. Trach. 565. Toup. Emendd. 2, 532. Morus ad Anton. 216. *Σεσαρός*, Toup. Append. in Theocr. p. 13. Valck. ad x. Id. p. 159. Callim. 106. Wakef. S. Cr. 1, 47. Mær. 356. et n. Labia in risum torquere, Risum simulare, Plut. Mor. 1, 46. versio mala.” Schæf. Mss. “Ore hio, Clem. Alex. 295. Malo sensu, Dio Chrys. 1, 70.” Wakef. Mss. “*Σεσηρός*, adverbialiter, Auctor Philopat. 26.” Routh. Mss. Meleager 52. *σιμὰ σεσηρός* *Μυχθίζει*, Callistr. Stat. 14. p. 906. *σεσαρός βλέπειν*, cf. Lobeck. Phryn. 119. Plut. Cat. 4. Τα σπειρόμενά καὶ νέμόμενά μᾶλλον ἢ τὰ ραινόμενά καὶ σαίρόμενά. Hinc Lat. Sarrio. *Σεσηρέναι*, Schæf. Greg. Cor. 241. Eudocia p. 119. Cornutus 30. “Hermog. L. 1. περὶ I. cap. περὶ ἀξιωματος τοῦ λόγου, de litera Græca i ita judicat: “*Ἡκιστα ποιεῖ σεμνήν τὴν λέξιν*” συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ *σεσηρέναι* ποιεῖ διογκεῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα: h. e. Contrahit os, adeoque etiam exillem sonum reddit, contrarium ei quem literæ σ, α, ω efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem I. Hermogenes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ *σεσηρέναι*, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, quæ vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. Σφ. 896. *Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσῆρασι*: et Eip. 619. *Ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες), σεσηρασιν ἀλλήλοισι*. Eustathius etiam *σεσηρός χάσμημα* fieri dicit, ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. A. p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus, et appositio synonymica vocis *συστέλλειν* flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ *σεσηρέναι* ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quæ dentibus compressis, labia tautum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Hermogenianæ orationis contextu assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus Scholiastæ ad Hermog. 391. interpretatione, qui ita: *Σεσηρέναι δὲ ἐστὶ τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων*.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * “*Σεσηρότως*, Schol. Arat. 45.” Wakef. Mss.] “*Σάρμα*, Hiatus, χάσμα, Etym. “in *Σαρούμενος*. At Suidas *σάρματα* aliter exp. “Eidemque *Σαρμός* Cumulum terræ et alia significat.” [Hes. *Σάρματα* * *καλλύσματα* καὶ κόπρια, παρὰ Πίνθωνι. (Σαίρει, Eid. est κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει.) *Σαρμός* σωρὸς γῆς καὶ κάλυμμα· ἄλλοι, ψάμμον· ἄλλοι, χόρτον. *Σάρμοι* θερμοί. Καρύστιοι. * *Σερμοί* θερμοί. * “*Σαρμεύω*, Tab. Heracl., incerta signif. Schn. Lex. * *Διασαίρω*, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 172. *διασεσηρός*, Plut. Mar. 12. * *Ἐπισαίρω*, vitiosa lectio, Opp. K. 2, 243. * *Κατασαίρω*, Gl. Everro. * *Προσαίρω*, unde *προσεσηρότας*, i. q. *διεσχισμένους* πρὸς, Lycophr. 880. ad Marc. Anton. 1, 15. * *Προσσαίρω*, ibid. et var. lect. ap. Lycophr. l. c. Pherecrates Athenæi 685. *Καὶ ῥόδα προσσεσηρός*, Rosea aridens. * *Υποσαίρω*, Opp. K. 2, 243. *ὑπὲρ σπρεν ὀδόντας*, cf. 3, 442. Philostr. Imag. 1, 31. Τα δὲ ῥυσσὰ καὶ ἔκωρα, τὰ δὲ ὑποσεσηρότα, ubi erat ὑπο-

σέσηρα. "Υποσσηρῆναι, Eumath. 105. 361." Boiss. A Mss. Schol. Aristoph. Eip. 481. "Cattier. Gazoph. p. 24. * Σαιρέσκω, Toup. Opusc. 2, 134." Schæf. Mss.]

"Σάρος, vel Σαρὸς," [et * Σαιρὸς, Hes.] "Verri-
culum, Scopæ: a v. σαίρω. Vide Schol. Ari-
stoph. et Hes." ["Σάρος, Phryn. Ecl. 28. 44.
Thom. M. 547. Lucillius 24. * Σάρον, Toup. Opusc.
2, 86. ad Lucian. 1, 399. Ahlwardt Bernerk über
ein. Stell. Griech. Dichter." Schæf. Mss. Schol.
Aristoph. Eip. 59. J. Poll. 4, 94. 10, 29. Callim. H.
in Del. 225. πόντοιο κακὸν σάρον, Phot. v. Σαίρειν,
Hes. Σάρον· κάλυντρον. Βυζάντιοι. Σάρον· Ἰων Ἀρ-
γελοῖς· ὡς παλαιὸν οἰκίαι σάρον· * βαρυντονητέον, ὡς
παρὰ Σώφρονι· θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ
τὸ γῆρας. Σάρον, Gl. Scopæ, "Phrynichus Bekkeri p.
14, 12." Boiss. Mss. Σάρον, Σάρον, Lobeck. Phryn. 83.]

"Σαρὼ, sicut et σαίρω, Verro, Scopis purgo,
"Luc. 15, (8.) Σαρὸι τὴν οἰκίαν. Pass. Σαρῶμαι:
"unde Σεσαρωμένος οἶκος, Matth. 12," [44. Luc. 11,
25] "Sic Greg. Naz. Ἐὰν δὲ σεσαρωμένον καὶ κε-
"κοσμημένον τὸν ἐν σοὶ τύπον εὐρῆ. Idem metapho-
"rice dixit σαρῶσαντες, addens καὶ κοσμήσαντες, ubi
"scribit, Τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρῶσαντες
"καὶ κοσμήσαντες." "Σαρούμενον, Fluctuans, Quod
"fluctibus agitur, Etym. e Lycophr." [389. Cf.
Σάρον, Ἐνσαρώ. "Thom. M. 548. 789. Wakef. S.
Cr. 2, 95. Mær. 356. et n." Schæf. Mss. Phryn.
Ecl. 83. Κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν
καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σαροῦν. Σάρωσον ἐπειδὴν ἀκού-
σης τινὸς λέγοντος, κέλευσον παρακόρησον λέγειν, ὅτι
οὐδὲ σάρον λέγουσιν, ἀλλὰ κόρημα καὶ κάλυντρον.
"Verbum σαροῦν a Phrynicho et Mærde improba-
tum Sturzius p. 192. tantummodo in N. T. et
Geoponicorum libris inveniri notat. Usurpavit etiam
Artemid. 2, 33. p. 199. verrendi notione; translate
Lycophro: v. Lexx. Composita Κατεσαρώθη, (cor-
pora in mare ejecta,) Euseb. Hist. Eccl. 5, 1. p. 210
(=165.) Ἀπεσάρωσε, Nicet. Ann. 1, 12. p. 31.
Lexicis desunt; eodem pertinet Asarotum." Lo-
beck. ad Phryn. l. c. "Σαρούσθαι, Planud. Ovid.
Met. 3, 75." Boiss. Mss.] "Hinc Σάρωμα et Σάρω-
"σι, Sordes s. Quisquiliz verrendo collectæ: ut
"Galli, præsertimque Parisiis, σαροῦν, Balayer, Sor-
"des autem verrendo collectas appellant Balayures."
["Σάρωμα, Clidemus Bekkeri 434." Boiss. Mss.]
"At Σάρωθρον, sunt Ipsæ scopæ, Un balet, s. Balai,
"ut alii pronuntiant." ["Phryn. Ecl. 44(=131.
Lob.) * Σάρωθρον, Thom. M. 547. et Add." Schæf.
Mss. * Σαρῶτης, Gl. Scoparius. * Ἀποσαρώ, vide
Ἀπεσάρωσε paulo supra. * Ἀποσάρωμα, Nicet. An-
nal. 10, 8. * Ἐκσαρώ, Gl. Everro, Eust. II. p. 725,
35. Od. p. 1542, 47. Rom. * Ἐνσαρώ, Lycophr.
753. μυχοῖς πόντον ἐνσαρούμενος, Jactatus. Cf. Σαρού-
μενον. * Κατασαρώ, vide Κατεσαρώθη paulo su-
pra.] "Παρασαρώ, Verro," [Hes. * Περισαρώ, unde
* Περισάρωμα, Bekk. Anecd. 296. Barker. ad Etym.
M. 1111.] "Παισάρωμα, Quod circumquaque
"scissum est, VV. LL. Hes. παισαρεύματα exp. περι-
"κόμματα: [nisi leg. Περισαρώματα· περικόρηματα.]

"Ἀσαρον, Hesychio est etiam ἀσάρων, Scopis
"non mundatum: s. Quod scopis mundari et verri
"non potest vel non solet aut debet. NAM Ἀσάρω-
"τον Pavimenti genus dictum ajunt, quod scopis
"non verreretur, sed manibus purgamenta inde col-
"ligerentur, et spongiis inundaretur. Ego potius,
"quia simile erat ἀσάρῳ et scopis non mundato.
"Ita enim Plin. 36, 25. Pavimenta ap. Græcos
"habent elaborata arte, picturæ ratione, donec li-
"thostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc
"genere Sosus, qui Pergamī stravīt, quem vocant
"Asaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in
"pavimento, quæque everri solent, veluti relictæ fe-
"cerat parvis e testulis tinctisque in varios colores.
"Meminit horum asarotorum et Stat. Sylv. 1, 3,
"(56.) varias ubi picta per artes Gaudet humus,
"suberantque novis asarota figuris." ["Hand. ad
Stat. Sylv. l. c. T. 1. p. 419. 420." Boiss. Mss.]

"Ἀρίσαρος, Hesychio ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inex-
"saturabilis: [vide nott.] "Σάραγος, Minister

"qui publicas porticus verrebat, Hes."

"Σάραβος, Pudendum muliebre, Suid. Hes. Affer-
"tur et Σάραβον neutro genere pro eodem. Σαρά-
"βων autem a Plat. dictus est κάπηλος, teste Polluce.
"Platonem autem Comicum ab eo intelligi arbitror.
"Vide Athen." [et nott. ad Hes. Phot. Σάραβον·
τὸ γυναικείον αἰδοῖον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι· καὶ σακταν·
καὶ * σάβυτταν, καὶ σέλινον, καὶ ταῦραν, καὶ ἕτερα
πολλά.]

"Σήραγξ, αγγος, ἡ: et frequentius in plurali σή-
"ραγγες, αἱ, Rimæ terræ et fissuræ: γῆς σχίσματα,
"a verbo σεσηρῆναι. Vide Eust. In VV. LL. σή-
"ραγξ redditur etiam non solum Hiatus terræ, et
"Locus altus ac præruptus, sed etiam Antrum,
"Specus. Afferitur insuper σήραγγες" [τῶν πετρῶν]
"ex Aristot. H. A. 5, (13, 8.) pro Rimæ," [Fissuræ
petrarum] "Cavernæ, et Fauces, Gaza interpr.:
[cf. 5, 14, 1.] "E Diosc. autem, 4, 267. Σή-
"ραγγας ἔχων λεπτὰς, pro Fistulas habens tenues,
"Ruell.; Tenues habens discurrentes venas, Marc."

B ["Jacobs. Anth. 7, 145. 11, 177. 363. Brunck. Soph.
3, 444. ad Diod. S. 1, 124. Toup. Opusc. 2, 60.
Conf. c. φάραγξ, Boiss. Philostr. 357." Schæf. Mss.
Plato Phæd. 110. Theocr. 25, 223. Oraculum ap.
Paus. 8, 42, 4. Σήραγγός τε μυχὸν θείαις τιμήσετε
τιμαῖς, Ælian. H. A. 1, 23. Πέτραι τε καὶ σήραγγες
ἔχουσαι διασφαγὰς μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις, ὡς αὐγὴν
ἡλίου κατιέναι. Cf. Schn. Lex. Suppl. Hesychius:
Σήραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ρήγματα
ἔχουσα. Cf. Lex. VV. Peregr. clxxiv. b. * "Σηραγ-
γοειδής, Theod. 4, 352." Wakef. Mss.] "Σηραγγώδης,
"Rimosus, Cavernosus," ["Etym. M., Ælian. H. A.
19. 519. Galen." Wakef. Mss. "Toup. ad Longin.
p. 341." Schæf. Mss. Dio Cass. 566. Hippocr. 896.
"Schol. Greg. Naz. p. 16. Montac., Herod. Epimer.
125." Boiss. Mss. * Σηραγγόμα, Heliod. 1, 51.
Diosc. 5, 139. * Σηράγγιον, Hesychio βαλανεῖον.
"Brunck. Aristoph. 3, 164." Schæf. Mss. * Σηραγ-
γεῖον, Lysias Fr. 11. * Σήριγξ, pro σήραγξ, Osann.
Philem. p. xxxv. * Σηριγγώδης, ibid. Gal. Lex. Hip-
pocr. p. 558.]

"ΣΑΚΑΔΙΟΝ, Organi musici genus, Hes." [Ita
dictum a Sacada inventore, de quo Plut. de Musica
p. 658-9. Γέγονε δὲ καὶ * Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς με-
λῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. "Fac. ad Paus.
1, 553." Schæf. Mss.]

"ΣΑΛΑΜΒΗ, ἡ, Fenestra: quoniam σέλας βαί-
"νει δι' αὐτῆς. Vide Hes., necnon Etym. σαλάμβας
"exponentem τὰς θυρίδας. Sed ap. Eund. Σαλάμβη
"reponet pro Σαλάμβας, ubi quandam δαίμονα esse
"dicit." ["Σαλάμβη, Fenestra, Ostium, Lycophr.
98. ubi v. Tzetz. et Potter." Kall. Mss. * "Σαλά-
βην. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη, ὀπή, καπνοδόκη.
Οὕτως Σοφοκλῆς. Phot. Lex. Prior glossa est etiam
in Lex. SGerm. "Brunck. Lex. Soph. Vide In-
terpr. ad Hes. vv. Σαλάβη, Σαλάβους, * Σάμβαι.]

ΣΑΛΟΣ, ὁ, Salum, ut interpr. Bud. addens, a
Livio accipi Salum pro Maris ora, in qua stant naves
ad anchoras, quæ ad litus accedere non possunt.
Suidas postquam σάλος exposuit * σαλευμός, et τάρα-
χος, item φροντίς, (de quibus expositionibus dicam
infra,) hunc locum affert, ejus Auctorem non nomi-
nans, sed is est Polyb. 1, (53, 10.) Κατέλαβον πο-
λισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προσβολὰς
περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφνεῖς. Item hunc, Ἐν τῷ
σάλῳ συνίζανον. Sed prior ille locus in nostris
exempl. ita legitur quibusdam mutatis, nonnullis et
additis, Καθώρμισαν πρὸς τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐ-
τοὺς ταπτομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ
προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφνεῖς· οὐ ποιησά-
μενοι τὴν ἀπόβασιν κ. τ. λ. Quæ verba sic interpr.
Bayf. Applicuerunt ad oppidulum quoddam, quod
sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed
quod haberet promontoria, quæ aliqua e parte pro-
minientia eas stationes continerent et complecteren-
tur, quo descensione facta etc. Dixerat autem
antea Polybium hic videri σάλους appellasse, quod

vnlgō Spiagia Itali dicunt, i. e. Locum minime portuosum, sed in quo naves in salo esse et commorari queunt. Accepit porro hoc loquendi genus ex Aulo Hirtio, cui ait, In salo esse, item In salo et in anchoris commorari, sonare id quod ἀποσαλεύειν Diodorus dixit. || Jactatio ejus qui navigat, præsertim vero ea quam affert tempestas. Qua etiam in signif. σάλος reddi potest Salum: si quidem sequamur et hic Bayfium, qui Cæsarem Salum pro Jactatione videri accipere tradit, scribentem B. C. 3, (28.) Tirones enim multitudine navium perterriti, et salo nauseaeque confecti. Quod enim hic dixerit Salo, postea enarrare, dicentem, Tempestatis et sentinæ vitiis. Addit enim, At veteranæ legionis milites, item conflictati et tempestatis et sentinæ vitiis, non e pristina virtute remittendum aliquid putarunt. Ad me quod attinet, ut Bayfio assentiar, faciunt cum alii loci, tum duo quos proferam, Plutarchi unum, Luciani alterum. Ut enim Salum et Nauseam a Cæsare ibi copulari vides, ita σάλον καὶ ναυτίαν a Plutarcho copulari videbis, circa princ. libelli quem de Loquacitate s. Garrulitate scripsit. Sed et Lucian. (1, 769.) cum dixisset, Ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, addidit, Καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Ubi tamen Interpr. σάλον vertit Marinos fluctus: cum aliud sint Fluctus, aliud Jactatio quam illi afferunt: [cf. 2, 528.] Posse autem nos σάλον interpretari Jactationem, sine ulla adjectione, vel hic Cic. locus aperte ostendit, in Or. pro Murena, Quo tandem animo me esse oportet, prope jam e magna jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas reip. tempestates esse obeundas? Eur. circa princ. Hec. addidit gen. πόντου, sed qui πλεονάζειν videri possit, ita loquentem Polydorum, s. potius Polydori umbram, inducens, Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἀλλοτ' ἐν πόντου σάλω, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. Ubi Schol. annotat hoc versu posteriore explicari illud πόντου σάλω: nihil enim aliud esse τὴν τῆς θαλάσσης ταραχήν, quam συνεχεῖς κυμάτων στροφάς. Ut autem hic dicit Eur. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς: deinde ἀλλοτ' ἐν πόντου σάλω, tanquam opponens hæc duo, esse ἐπ' ἀκταῖς, et esse ἐν πόντου σάλω, ita sciendum est ap. Soph. dici a Philoctete (271.) p. 386. mæd. Ed., Τὸν ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου Εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατρηφεῖ πέτρῳ, ubi Schol. σάλου exp. κινήματος, item πόντου: quam posteriorem exp. minime probo: licet σάλον valde ἐπίπονον esse satis constet. Metaphorice porro usus est Plut. illo vocabulo in l. de Fort. (7, 256.) Ἰνα ἀπεργάσῃται πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστίαν ἱερὰν ὡς ἀληθῶς καὶ πείσμα μόνιμον, καὶ στοιχεῖον αἰδίου, ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης, ὡς φησιν Ὀνησιδοτος, (sunt autem hic ἐστίαν pro ὅ ἐστιν et Ὀνησιδοτος pro Δημόκριτος e vet. Cod.) reposita. Quæ ita Bud. vertit, Ut augustum prorsus beneficiumque sacellum humano generi absolveret, firmamentumque adeo stabile et sempiternum elementum, quod aberrantibus fluctuabundisque humanis rebus anchoræ instar esset. Quemadmodum autem hic ἀγκυρηβόλιον σάλου legimus, sic in verbo Ἀποσαλεύω legemus ex Aristot. Βαλλόμεναι πρὸς τινὰ πέτραν, ὥσπερ ἀγκύρας, ἀποσαλεύουσιν.

Σάλος, uti dixi, a Suida exp. * σαλευμός, ταραχος, ab Hes. ταραχή, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις: quæ expositiones ad proxime præcedentem pertinent, aut certe ei affines sunt. Quinetiam a Schol. Eur. σάλον exponi itidem ταραχήν, a Schol. Soph. κίνημα, vides in iis quæ modo protuli. Apud Plut. autem de Alio quoque motu s. agitatione dictum σάλον legisse mihi videor. Sed quæ ab illo quidem ceteris subjungitur, ab hoc autem præfigitur, ab illa contra longe remota est: ea sc. qua σάλος dicitur esse φροντίς. [Apul. Met. 4. init. Cum in isto cogitationis salo fluctuarem.] Sed in hac signif. γλωσσηματικὸν esse crediderim hoc vocab. σάλος, sicut et VOCEM Σάλα, cui eand. signif. tribuit Hes. Postquam enim NOMEN Σαλῶος exposuit ὁ πεφροντισμένος, addit, ἡ γὰρ φροντίς, σάλα. Nisi forte in altero ejus loco, itidemque ap. Suid., σάλος cum

PARS XXV.

Α σάλα confundi putandum sit. [Σάλα, Hesychio φροντίς, βλάβη. * Σαλέη, Eid. σάλη, βλάβη.] Habet autem hoc σάλα Hes. et in VERBO Ἀσάλλειν: hoc enim postquam exposuit ἀφροντιστεῖν, subjungit, σάλα γὰρ ἡ φροντίς. At Etym. HABET Σάλη: is enim postquam dixit NOMEN Ἀσαλῆς significare ἡ ἀφροντίς, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα, addit, σάλη γὰρ ἡ φροντίς. Et subjungit, ἀσαλῆς, ὁ ἀμέριμνος. Æschylus, ἀσαλῆς μανία. Atque hæc tanquam ex Herodiauo et Apollodoro affert. Itidem vero SUBST. Ἀσαλέα Sophroni dicta fuit ἀμεριμνία et ἀλογιστία, si eid. Etym. fidem habemus. Alioqui certe illud ἀσαλῆς si deduceretur a σάλος habente Jactationis s. Agitationis signif., non dubium est quin sonaret Immotus, Stabilis: atque ita illi opponerentur, quæ paulo post habes, Ἐπίσαλος et Ὑπόσαλος.

Σάλος ab ἁλὸς ὀρίγινem habet, si Etymologici Auctori credimus; et ex hoc σάλος fit σαλεύω. A quo certe non video cur dissentire debeamus, præsertim quidem in hac formatione verbi σαλεύω a nomine σάλος. Non ignoro tamen Eust. in Il. II. 558. Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδῶν, annotare e Porphyrio, esse ἐσήλατο pro ἐσάλευσε, tanquam a VERBO Σάλω, e quo sit Σαλεύω et Σάλος: ["aut a * Σάλλομαι, (σαλοῦμαι, ἐσηλάμην), Schol. Il. M. 438. Etym. M. 270, 40. Phot. 744." Wakef. Mss. Cf. Hemst. ad Thom. M. 818.]

["Σάλος, Thom. M. 569, 818. Jacobs. Anth. 6, 64. 91. Anim. 273. Emendd. 52. ad Charit. 604= 273. Meleager 77. Diod. S. 1, 211. 695. 2, 460. Orpheus de Terræ Mot. 28. 40. Heyn. Hom. 7, 236. Ind. ad Corn. Nep. Staver., Eur. Hec. 28. Abresch. Lectt. Aristæn. 48. Cura, Heyn. ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. * Σάλος, (ἡ, ὄν,) Lobeck. Aj. p. 276. * Σάλος, τὸ, Hephæst. p. 2." Schæf. Mss. Alcman Apollonii Dyscoli Reitzii p. 423. Καὶ τῆνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἤμενος. "Σάλος, ὁ, Navis in mari statio, Synes. 163. Arrian. Eux. 127." Wakef. Mss. "Σάλος, ut et Lat. Salum, est Maris ora, in qua stant et fluctuant naves auctoris alligatæ, quæ ad litus appellere non possunt: Polyb. 1. Καθώρμισαν πρὸς τι πολισμάτιον ἀλόμενον μὲν, σάλους δὲ εἶχον: Nepos Themist. Diem noctemque in salo navem tenuit in anchoris. Hinc σαλεύειν et σαλεύεσθαι proprie dicuntur naves, quæ uni vel pluribus anchoris innixæ nunc sursum, nunc deorsum feruntur pro undarum impetu: Moschop. Σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νηὸς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινῆται, καὶ ἀσταθὴς ὑπὸ τῶν κυμάτων ταραττομένη. Ab jactationibus hujusmodi navis, translatus μεταφορικῶς hoc verbum est ad quemvis motum et agitationem, Soph. CEd. T. 22, πόλις γὰρ — ἄγαν ἤδη σαλεύει, ad q. v. Schol. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν. Id ipsum etiam dicitur σάλω σείεσθαι: Plut. Fabio, de Scipione, Καὶ τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῶ σάλω σεισθεῖσαν ὥρθωσε πάλιν: quæ verba e Sophocle sumsisse videtur Plut.; sic enim fere ille in Antigone 168. "Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ Πολλῶ σάλω σείσαντες, ὥρθωσαν πάλιν, ubi Schol. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεῶς." L. Bosii Diatribæ, s. Exercitatt. philolog., in quibus N. F. Loca nonnulla e profanis maxime Scriptoribus Græcis illustrantur, Franequeræ 1700. p. 159. "Σάλος Græcis recentioribus est μωρός, Importune et stulte nugax. Suid. Σιληνός ὁ σάλος καὶ φλυαρός ubi non debuerat a Kustero sollicitari, neque suspectum haberi in v. Ἐκνοον. Non aliter ap. Hes. * Ὑσλος (ita scribo Lacconice pro ὕθλος) σαλός, φλυαρός: cf. Ὑθλους. Extitere seculo quinto monachi οἱ διὰ Χριστὸν σαλοὶ vel προσποιήτοι σαλοὶ, Evagr. Hist. Eccl. 4, 34. 35. itidemque παρθένοι * σαλαί, Pallad. Hist. Laus. p. 96. cum quo conferendus est Ephraim Syr. 419. 420. Vide Car. du Cang. Gl. M. et l. Gr." Hemst. ad Thom. M. 569. "Σάλη, Æstus curarum, Andr. Cr. 87." Kall. Mss. "Thom. M. 569. Lobeck. Aj. p. 276. Heyn. Hom. 7, 236. Ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss. Phot. Σάλα φροντίς οὕτως Αἰσχύλος.]

Ἀσαλῆς, vide in Σάλος. ["Heyn. Hom. 7, 236. ad Apollod. 1154. Lobeck. Aj. p. 276. Valck. Adoniaz.

p. 204. 'Ασάλλω, *ibid.* Heyn. ad Apollod. l. c. 'Ασαλέα, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Schneiderus autem in Lex. suo affert *'Ασαλείν ex Hesychio, et *'Ασάλεια e Sophrone. *'Ασαλία, Salmas. ad Hes. v. 'Ασάλαν.]

[* 'Αμφίσαλος, falsa l. in Orac. Sibyll. p. 37. * "Ασαλος, Placidus, Plut. 10, 82. (Τῶν ποτίμων ὑδάτων τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἄσασον διώκοντες.)" Wakef. Mss.] 'Επίσαλος, Instabilis, Mobilis, q. d. ὁ ἐπὶ σάλου ὢν, Qui est in jactatione, jactatur, ut in tempestate, et agitatur. A Suida ἐπίσαλος exp. ἀβέβαιος, et εὐμετάπτωτος, additurque hoc exemplum, 'Επισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος: [e Theophyl. Hist. 6, 5. * "Πολύσαλος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss.] 'Υπόσαλος, i. q. ἐπίσαλος. Nisi quis præp. ὑπὸ existimet aliquantum de signif. minuere; ideoque ὑπόσαλος proprie sonare Submobilis, Subinstabilis. Apud Diosc. certe ὑπόσαλοι ὀδόντες reddunt Dentes mobiles, labantes, cui interpretationi et Bud. subscribit, 1, 141. Καὶ σταλτικὸν ὑποσάλων ὀδόντων ἐπὶ, ubi Ruell. Dentium mobilitates stabilis: [cf. 5, 119.] Crediderim autem et ap. Plut. de Defect. Orac. 771. meæ Ed. (=709. Reisk.) pro ὑπὸ σάλου reponendum esse conjunctim ὑποσάλου: [Τῆς γῆς ὑποσάλου γινομένης, Contremiscente.]

[* "Σαλότης, Lobeck. Aj. p. 277. * Σαλία, *ibid.* et 359. Thom. M. 569. Valck. Adonias. p. 343. Toup. Opusc. 1, 399." Schæf. Mss. "Polemon Physiogn. 1, 11. p. 250. Σαλίας καὶ *παλιμβουλίας σημεῖον, ubi Sylb. ex Adamant. 2, 17. p. 398. male rescripsit δειλίας. Videtur leg. Σαλείας." Schn. Lex. Suppl. * "Σαλεία, Stultitia, Montf. Palæogr. 61." Kall. Mss.]

Σαλεύω, Sto in salo, Fluctuo, Fluito, Bud., affert e Synesio, Ἡ μὲν οὖν ναὺς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων λιμῆν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν· καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μίας, ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημύδλητο. Sic ap. Basil. p. 357. Ὡς περ οἱ θαλαττεύοντες ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι. Rursus Synes. de Insomn. Μηδ' εἶπεν παρ' ἡντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει. Vide Ἀποσαλεύω. Metaphorice ap. Plut. de Herod. Ἐδοξε γὰρ ἐν θαλάσῃ πολλὴν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνωμάλως διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρβήναι πρὸς τὸν οὐρανόν. Metaphorice itidem ἀρχὴ σαλεύουσα ap. Herodian.: quod veluti exponens subjungit, Καὶ παρὰ μηδενὶ πω βεβαίως ἰδρυμένη. Idem (5, 1, 7.) de bello Parthico loquens, Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Utrobique autem Polit. Fluctuare vertit. Rursus Plut. Ἐν ἀπείρῳ κενῷ τὸν κόσμον σαλεύει. In VV. LL. σαλεύσας reddunt, Cum agitasset, Cum jactasset, (ut Virg. Talia jactanti, pro Agitanti in animo, s. versanti,) in hoc loco, Πολλὰ δὲ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνέρριπεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῇ κύβον: qui l. a Suida affertur, non nominante Auctorem, postquam dixit σαλεύσας esse βουλευσάμενος. Sed ego, quod et Suidæ pace dictum sit, existimo potius σαλεύσας hic quoque neutrum esse, et commodissime redditum iri illo ipso verbo Fluctuare; sed metaphorice sumto, ut passim ap. Latinos Fluctuo: cum sc. ab illis dicitur Fluctuat animus, item Fluctuantur incerti animi, vel Fluctuat aliquis animo. Et a Catullo, magnis curarum fluctuat undis: itidemque a Virg. magno curarum fluctuat æstu. Quod autem ad illud πολλὰ attinet, quod in errorem impulsisse Suidam quoque videri potest, scimus frequenter poni adverbialiter, quem usum et hic commodissime habebit. Alia autem præterea exempla significationis hujus verbi Σαλεύω, ap. eund. Suid. videnda tibi relinquo, in Σαλεύσας, et in Σαλεύει: necnon in Ἐσάλενε.

Σαλεύω active, Jacto, Agito, Concutio, Quatio, Quasso. A Luciano σαλεύειν pro Quatere poni testatur Bud. Apud Plut. πρὸς Κολ. metaphorice, Τίνα δόξαν οὐ σαλεύει; Hinc Pass. Σαλεύομαι, Jactor, Agitor, Concutior, Quassor, Epigr. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. Bud. exp. Concuti, item Contremiscere, afferens e Luciano (1, 470.) Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκείνα

ἔσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐμφύτης τοῦδαφος ἀνερρήγγυτο. Isocr. autem dixit, in Or. de Pace, Πολιτεῖαν σαλευθῆναι καὶ λυθῆναι. Apud Diosc. 5, 4. σαλευθέντες ὄνυχες a Ruellio redditur Mobiles ungues: Καὶ ὄνυχας δὲ θάπτον ἀφίστησι σαλευθέντας ἐπιπλασθεῖσαι. ["Thom. M. 374. 817. ad Diod. S. 1, 417. ad Charit. 673=271. Jacobs. Anth. 6, 77. 91. 7, 95. 8, 158. 9, 288. 10, 52. Exerc. 1, 160. Coray Theophr. 305. Sosipater 1. Lucillius 95. Strato 95. Bast Lettre 126. Heyn. Hom. 7, 236. Huschk. Epist. in Propert. p. 42. de li. v. laudat Brunck. Soph. T. 4. p. 655. et Abresch. Lectt. Aristæn. 48. 111. 319. 320. Alberti Peric. Cr. 55. Valck. Oratt. 339. Zeun. ad Xen. K. Π. 219. (2, 4, 6.) Toup. Opusc. 1. 382. 408. 2, 70. 78. 123. Musgr. Cycl. 432. Bergler. ad Alciph. 337. Neutraliter, Paus. 3, 143. Σαλεύειν ἐν κινδύνῳ, Dionys. H. 4, 2010.: ἐπὶ τινι μόνῳ, Plut. T. 6. p. 48. Hutt." Schæf. Mss. "Σ. ἐλπίδα, Spem pono, Eust. Ism. 93.: βίον ἐπὶ τινι, Vilioson. Anecd. Gr. 2, 60. Demophili Sent. 12. Heliod. Æth. 16. 119.: ἐπὶ τινος, 49." Wakef. Mss. Appian. 1, 298. Heliod. 9. p. 420. Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Anonymus Suidæ in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Schleusn. Lex. N. et V. T.]

[* "Σάλευμα, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 879. Dionis Or. 63. πολεμικὸν ἵππον. Σαλεύματα, Crissationes, Artemid. 1, 79. * Σαλευτός, Schleusn. Lex. V. T. "Huschk. l. l. ad Σαλεύω, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Jacobs. Spec. 13. Exerc. 1, 160. Anth. 6, 77. 9, 288. Anim. 272. Brunck. Soph. 3, 449." Schæf. Mss.] Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, Inconcussus, Immutus, Immobilis, Firmus, Stabilis. Philo, Βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (p. 370.) Γαλήνης δὲ τις καὶ κακῶν ἄγνος βίος ἀσαλεύτῃ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. ["A. ἡσυχία, Continua tranquillitas, Otium perpetuum. Seneca Ep. 67. T. 2. p. 248. dixit Otium inconcussus. Gloss. Vett. Ἀσάλευτος Inconcussus: Ἀσάλευτα Illibata." Fischer. Ind. Æschin. Dial. "Jacobs. Anim. 272. Specim. p. 13. Wakef. S. Cr. 3, 56. ad Diod. S. 1, 160. Toup. Opusc. 1, 248. Huschk. Anal. 123. Jacobs. Anth. 7, 95. 8, 350. 9, 110." Schæf. Mss. * Ἀσαλεύτως, Constant. M. Anton. 1, 16. Polyb. 9, 9, 8. * "Εὐσάλευτος, Athan. 1, 444." Kall. Mss.] "Ἡμισάλευτος, Hesychio ἐξ ἡμίσεος σεσαλευμένος, "Dimidia e parte concussus et agitatus."

[* "Ἀμφισαλεύω, Jacobs. Anth. 7, 408. Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss.]

"Ἀνασαλεύω, Concutio, Quasso, Exagito, ["Bergler. ad Alciph. (1, 39.) p. 188." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 8, 641. Jo. Damasc. Hist. Barlaami p. 5. Cod. Par. 903." Boiss. Mss. Lucian. 5. p. 229. * Ἐπανασαλεύω, Aristot. Phys. p. 154.]

Ἀποσαλεύω, Sto in salo, Thuc. 1, (137.) Καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὅστερον ἀφικνεῖται εἰς Ἐφεσον, Schol. ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας, deinde subjungit σάλῳ significare τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἐνθα σάλος γίνεται. Eadem autem exp. totidem verbis ap. Suid. habetur. Dion. Ἡ Κλεοπάτρα κατόπιν τῶν μαχομένων ἀποσαλεύουσα, Cleopatra, quæ a tergo pugnantium procul in salo erat, ut vertit Bayf. Dicitur etiam ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρας vel ἐπ' ἀγκυρῶν. Plut. (Pomp. 77.) Τοιοῦτον δικαστηρίου ψῆφον ὁ Πομπηΐος ἐπ' ἀγκυρῶν πρὸς τῆς χώρας ἀποσαλεύων περιέμενεν. Aristot. loquens περὶ προβοσκίδων quas habent sepia, Αἷς προσάγονται τε καὶ λαμβάνουσιν εἰς τὸ στόμα τὴν τροφήν· καὶ ὅταν χειμῶν ἢ, βαλλόμεναι πρὸς τινὰ πέτραν ὥστερ ἀγκύρας ἀποσαλεύουσιν. Quod idem commemorans Plin., scribit, Sepia et loligini pedes: duo ex his longissimi et asperi, quibus ad ora admovent cibos, et in fluctibus se velut anchoris stabiliunt. Bud. ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρα, ap. Dem. (1213.) exp. Jactari in salo, Ad anchoras stare in alto. Bayf. in l. de Re Navali, Cum, inquit, anchoræ jactæ erant procul a portu, naves dicebantur in salo esse. Græci dicunt ἀποσαλεύειν, Diod. S. 20. Διόπερ ἡναγκάζοντο τὰς ἀγκύρας ἀφέντες, ὥς ἂν ἐν δυοῖν σταδίοις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσαλεύειν, ἅμα πολλοῖς περιεχόμενοι δειναῖς. Quod

ἀποσαλεύειν dixit Diod., Aulus Hirtius 5. In salo et in anchoris commorari, protulit. Dicit etiam In salo esse. Hactenus Bayfius. Utitur et Dion hoc verbo absolute, 49. p. 267. Ed. patris mei, Καὶ ὁ Ἀγρίππας ἅμα ἐπιπλέων ἀπεσάλευεν. || In VV. LL. affertur ἀποσαλεύειν et in alia signif.; nam ἀποσαλεύειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος γῆν exp. Stabilitatem esse terram super aquam. Sed testimonia ibi desiderantur. ["Ad Charit. 311. Diod. S. 2, 460. Dionys. H. 3, 1394. Huschk. Anal. 120." Schæf. Mss. Plut. 7, 920. Arrian. Epict. 3, 26. * Ἀποσάλευσις, Proclus in Plat. Remp. x. ap. Morum Annot. ad N. T. p. 103. 'Ο θάνατος ἦν ἅ. τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος.]

Διασαλεύω, Concutio, Quatio: sicut et σαλεύω: nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. E Luciano (2, 239.) affertur in VV. LL., Διεσάλευσε τὴν πόλιν, pro Concitavit urbem. Ibid. pass. præt. Διασεσαλευμένους τὸ βλέμμα, pro Aspectu lubrico; sed non addito nomine Auctoris: [1, 692. "Thom. M. 818." Schæf. Mss. "Διασαλεύειν τοὺς ἡχοὺς, Sonos perturbare dicuntur αἱ συμπώσεις τῶν φωνηέντων, Vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. H. de C. VV. 23. p. 180 (= 210. cf. 196.) Mox dicit eodem sensu * ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον, Sonum perturbare, Inquietum reddere." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Διασάλευσις, Marcell. de Pulsibus Cod. Palat. Οὐκ ἴσης οὐδὲ ὁμαλῆς αὐτῶν τῆς διασαλεύσεως. * Προδιασαλεύω, Prius concutio, Schneidero susp.]

"Ἐκσάλευσον αὐτὸ, Suidas affert pro ἐξένεγκον: ex Aristoph. opinor," [A. 1028. sed Brunck. e Codd. restituit * Ἐκσάλευσον. "Toup. Opusc. 1, 105. Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

["Ἐνσαλεύω, Philostr. 64." Wakef. Mss.] Παρενσαλεύω, Concutio, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et pro Tripudio, ex Aristoph. (Πλ. 291.) τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων. [Philostr. Apoll. 2, 13. Πρὸς αὐλὸν παρενσ. * Παρενσάλευσις, Nicet. Annal. 5, 2. Μανικὴ π. τῶν ποδῶν.]

Ἐπισαλεύω, pro Concutior, Agitor, VV. LL. e Philostr. (234. Boiss.) Ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις, ["Pierson. Veris. 230." Schæf. Mss.] At vero NOM. Ἐπίσαλος, quod signif. Instabilis. Minime firmus, verbale non est, sed potius e nomine σάλος factum.

["Μετασαλεύω, Amoveo, Orig. c. Cels. (2. p. 387.) 59. (* Μετασαλευτὸς, unde) * Ἀμετασάλευτος, Immutus, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 171." Kall. Mss.] Παρασαλεύω, itidem pro Concutio; s. potius Aliquantum concutio. In VV. LL. Labefacto. [Gl. Demoveo. "T. H. ad Plutum p. 89. Kuster. Aristoph. 7." Schæf. Mss. * Παρασαλευτὸς, unde] "Ἀπα-
"ρασάλευτος, Non concussus, Non quassatus," ["Chrys. in 1 Tim. Serm. 18. T. 4. p. 326, 31. Ἐστίκαμεν γὰρ ἐπὶ τῆς πέτρας ἀπαρασάλευτοι." Seager. Mss. "Suid. v. Ἀνεργάτιστον, cf. Ruhnk. ad Longin. §. 2." Boiss. Mss.]

["Ὑποσαλεύω, Commoveo, Euseb. Hist. Eccl. 374. et metaph. 359." Kall. Mss. Appian. B. C. 2. p. 518.]

["Σαλέω, unde Σαλοῦσα, Photio φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς. "Wakef. S. Cr. 2, 94. * Ἐνσαλέω, 95." Schæf. Mss.]

"Σαλάω, Quatio, VV. LL."

["Σαλάσσω, unde Σαλάζαι, Hesychio κατακλῦσαι, κινήσαι. Σαλαχθέν· σεισθέν. "Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 95. 11, 70. 227. Exerc. 1, 161." Schæf. Mss. Nicander A. 457. Σεσαλακισμένος, Schol. Aristoph. Σφ. 1164. * Ἐκσαλάσσω, Anal. 3, 112. "Jacobs. Anth. 11, 209. Toup. Opusc. 2, 108." Schæf. Mss.]

Σάλαξ, Metallorum incerniculum, VV. LL. ex J. Poll. [10, 149. Apud Hes. * Σάλαγξ· ἰχθὺς ἀγαθός· καὶ μεταλλικὸν σκεῦος, ὥσει ἔλεγε * σιδηροπλάτης, ubi v. Interpret.]

Σαλάγειν, Stuprare. Legitur in quodam versu "ap. Lucian. (2, 2551.) Exp. et ταρασσεῖν: sed Hes. σαλαγεῖ habet, non σαλάγει." [Ut παταγεῖ

α πατάσσω, sic σαλαγέω a σαλάσσω. Opp. K. 4, 74. σαλαγεῦντος ἐπὶ δνοφεροῖο Νότοιο: cf. 3, 352.]

"Σαλάγη, Clamor, Hes."

["Σαλύγα, (σάλος, σαλεύω, σαλῶ, σαλύσσω, i. q. σαλάσσω,) Hesychio ἡ συνεχὴς κίνησις. Σαλύγην, Eid. τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὗτω καλεῖσθαι φασι.]

"Σαλαΐζειν, Lamentari, Plangere: θρηνεῖν, Suid. "κόπτεσθαι, Hes.: qui ET Σαλαῖς exp. κωκυτὸς, Eju-
"latus, Ploratus." ["Malim * Σαλαῖσμός, ut exhibet Salmas. in Lamprid. 181. Etym. M. 707. Καὶ Σαλαΐζειν, Ἀνακρέων, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν, (ut Suid.) σα-
"λεύει γὰρ καὶ ταραττει τὴν διάνοιαν ἢ οδύνη τοῦ θρή-
"νου." Alberti. Infra * Σασαλαγεῖ, Eid. θρηνεῖ.]

"Σαλοῦσθαι, Curiose incedere et accurate, ut "molliculi solent; σαλακωνεῖν, VV. LL." [Cf. Σαλοῦσθαι. "Afranius ap. Nonium, Magnifice volo fluctuatim ire ad illum." Schn. Lex.]

"Σαλάκων, ωνος, ὁ," [σάλος, σαλάσσω, fut. σα-
"λάζω,] "Qui cum pauper sit, dives haberi vult: sive, divitis speciem præ se fert: aut divitem se
"esse simulat, Qui in paupertate opulentiam simu-
"lat: ut Suid. totidem verbis exp., ὁ προσποιού-
"μενος πλούσιος εἶναι, πένης ὢν. Hes. autem exp.,
"ὁ πτωχὸς ἀλαζών: quibus verbis non dubium est
"quin declarare voluerit, quod uno potius verbo
"dicitur conjunctim, πτωχαλαζών, de eo qui se
"jactat uti divitem, quamvis pauper sit. In VV.
"LL. redditur Ostentator pecuniosus, (qualem facete
"describit auctor Rhet. ad Her. l. 4.) sicut σαλα-
"κωνεία, Ostentatio pecuniosa. Sed videndum est
"quomodo dici possit Ostentator pecuniosus pro
"Ostentatore pecuniarum: itidemque Ostentatio
"pecuniosa pro Ostentatione pecuniarum. Adde
"quod si Ostentare, proprie sonat, Ostendere su-
"binde, s. frequenter, quæri poterit quomodo pecu-
"nias ostentaturus sit, qui nullas habet. At simu-
"lare divitias vel pauperrimus potest. Potius igitur
"verbo Simulare aut verbali Simulator utendum hic
"fuerit: donec etiam Ostentare et Ostentator pro
"duobus illis accipi probetur. Erasmus certe in
"nominis πτωχαλαζών expositione, parum et ipse
"hæc consideravit, quem alioqui si non verbo Simu-
"lare, at verbo Jactare potius usurum fuisse puto.
"Idem porro Hes. tradit Theophrastum voluisse
"σαλάκωνα vocari τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ: i. e.
"Eum qui sumtuosus in iis rebus esset ubi non
"oporteret. Atque ita putatur accepisse Aristot.
"Rhet. 2., ubi divitum mores describens, ait eos σαλά-
"κωνas esse et σολοίκους. Sed ipse Aristot. scribit,
"Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (sunt sc. οἱ πλούσιοι, Di-
"vites,) διὰ τὸ πάντας εἰσθῆναι διατρίβειν περὶ τὸ
"ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Schol. au-
"tem Aristoph. (Σφ. 1164.) Σαλάκωνα quendam mol-
"lem et luxui deditum fuisse tradit, Autolycei pa-
"trem: unde διασαλακῶνισον exp. ap. illum Poeta,
"ἄβρύνθητι et διαθρύψθητι. Quinetiam σαλακωνεύ-
"εσθαι exp. τὸ σαλεύειν τὸν πρῶκτόν.

"Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem
"tanquam immediate a Σαλάκων, hoc vero tanquam
"a Σαλακωνεύομαι,) Simulatio divitiarum in pauper-
"tate, Jactantia in paupertate, ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζο-
"νεία, Hes. sicut σαλάκων exposuit ὁ πτωχὸς ἀλα-
"ζών. Item, sequendo secundam exp. quæ data
"fuit nomini σαλάκων e Theophr., σαλακωνεία est
"Pecuniarum profusio: in ea quæ illa minime digna
"sunt: adeo ut propter eam splendidus et magnifi-
"cus aliquis dici non possit. Tertium denique no-
"minis σαλάκων exp. si sequamur, σαλακωνεία s.
"σαλακωνία fuerit Mollities qualis est hominum
"luxui deditorum, aut eorum qui delicias facere
"dicuntur. Apud Alciph. (2, 3.) Menander Gly-
"ceræ scribens, τρυφὰς et σαλακωνίας copulat:
"Οἶσθα γὰρ μὲν τὰς συνήθεις ἀσθενείας· ἅς, οἱ μὴ
"φιλούντες με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθα-
"σιν, Delicias et mollitiem." ["Bergler. p. 225." Schæf. Mss.] "Observa autem hic σαλακωνίας
"cum ἰ solo, non cum εἰ. A σαλάκων certe scriptura
"hæc magis rationi consentanea est: at vero tan-
"quam a σαλακωνεύω s. σαλακωνεύομαι potius, altera.

“Exp. porro itidem Σαλακωνεύειν, necnon Σαλακωνίξειν, Delicias facere, atque mollitie diffundere; necnon Cevere: pro τὸν πρωκτὸν αἰσχροῦς κινήσαι, et σαυλοπρωκτιῶν. Sequendo autem reliquas duas interpr. quæ præcedentibus nominibus datæ fuerunt, redditur etiam Opes jactare in paupertate: item Sumtus facere ubi non decet, Sumtuosum esse temere, vana magnificentiae affectatione. Dicitur et Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic Index, si suo loco quæras. Vide etiam Aristoph. Schol. Suid. et Hes.” [Athen. 691. Πρὸς θεῶν, ποία ἡδονή, μᾶλλον δ' οὖν σαλακωνία; * Σαυκωνῆσαι, Phot. ἀντὶ τοῦ κινήθηναι Ἀριστοφάνης. Hes. Σαυκωνῆσαι * διασαυκωνῆσαι.]

“Διασακῶνισον, Hes. positum esse dicit pro διασαλακῶνισον, h. e. τρυφερῶς βιάδισον: nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνά dici τὸν οὐ μὴ δεῖ διαπαντῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad Aristoph. Σφ. (1169.) Ἀνυσὸν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως ὧδὶ προβάς, τρυφερὸν τι διασαλακῶνισον. Ita enim habent Comici exempli, et non solum ejus Schol., sed etiam Suid. et Etym. Quorum hi duo illud διασαλακῶνισον exp. διάθρυψαι, * διαγαυρίασον: quoniam sc. σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτούμενοι, a verbo σαυλοῦσθαι, quod est ἀβρῶς βαίνειν et velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius Comici exp. ἀβρύνθητι et διαθρύφθητι: dictum addens a Salacone quodam Autolyçi patre, qui fuerit μαλακὸς, Mollis et effeminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, Agitare s. Jactitare nates. Sed in quibusdam Codd. scribi * διαλυκῶνισον: in Artemidori autem Συναγωγῇ, legi * διελακῶνισον: quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακῶνισον revertens, ipsum exp. ἀβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam τρυφελῶ: additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχροῦς κινήσαι.” [“Simul autem alludit (Aristophanes) ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερὸν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς.” Brunck.] “Rursus Hes. διασαλακῶνισον exp. διάνυσον, ἀπὸ τοῦ ἐγκλείεσθαι τὸν Σαλάκωνα.”

“Σαυλὸς, Delicatus, Mollis, etc. vide Hes.” [“Σαυλὰ, adv., Jacobs. Anth. 9, 184. Ruhnck. Ep. Cr. 29. Voss Myth. Br. 1. p. 106. Ilgen. ad Hymn. 362. ad Diod. S. 1, 97. 352. et Add.” Schæf. Mss. Διονύσου σαυλαὶ βασσαρίδες, Hephæst. 40. Σαυλὰ βαδίζειν s. βαίνειν, Clem. Alex. Pæd. 3, 10. Simonides in Etym. M.] “Σαυλοπρωκτιῶν, τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν: vide Σαλάκων.” [Aristoph. Σφ. 1173.] “Hinc VERB. Σαυλοῦσθαι, Deliciari, etc.” [Hes.] “Apud Eur. Cycl. (40.) quidam interpr. Tripudiare.” [* Σαύλωμα, Hesychio θρύμμα.] “Διασαυλούμενον, idem Hes. exp. διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον: item διασειόμενον: respiciens forsitan ad h. Aristoph. I. qui ab Etym. citatur, Ὁρῶ γὰρ ὡς ὁμῶς σαλακῶν διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etym. (270.) διασαυλούμενον esse dicit ἀβρυνόμενον καὶ διαθρυπτούμενον: nimirum παρὰ τὸν σαυλόν, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον, ut ap. Simonidem in Iambis, Καὶ σαυλα βαίνων ἵππος ὡς * κορωνίτης.” “Σαυλὸς, Mollis, Tener:” [Σαυλὰ, Hesychio ἀπαλά. Jacobs. Anth. 7, 242.” Schæf. Mss. Cf. Σαυκρός.]

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, Tuba, Buccina, II. Σ. (219.) ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ, Eur. (Phœn. 1387.) σάλπιγξ Τυρσηνική, ut κώδων Τυρσηνική ap. Soph. initio Ajacis. Pro hoc autem epitheto facit, quod ap. Athen. legitur, (184.) Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὐρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. [Cf. Ληϊστοσάλπιγγες.] Dicitur autem σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν, s. σιωπὴν, aut cum alio accus. Interdum vero et absque adjectione σάλπιγγι σημαίνειν, ut videre est cum ap. alios, tum ap. Plut. et Athen. Item Minerva cognomento Σάλπιγξ ap. Argivos, quod illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Ejus meminit et Lycophr. (915.) Vide Eust. [Il. Σ. p. 1189, 46.] Est autem reponendum

Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ap. Hes. pro σάλπιγγας Ἀθηνᾶς, in voce Σάλπιγξ. Affertur σάλπιγξ et pro σάλπισμα, i. e. Tubæ sonitus: ex hoc Aristot. loco, Rhet. 3, (6.) Οἶον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. || Σάλπιγξ ap. Themist. videtur etiam esse Instrumentum musicum, Bud. || Nomen piscis, Buccina, Turbo, VV. LL. [Cf. Σάλπη.] Vide Hes., ap. quem est etiam Nomen avis. [“Thom. M. 789. ad Charit. 518. Heyn. Hom. 7, 461. 799. 8, 190. Wakef. Eum. 572. Stanl. ib. Jacobs. Anth. 7, 410. 8, 74. 10, 305. Boiss. Philostr. 377. Plut. Mor. 1, 594. Pro σάλπισμα, Tyrwh. ad Aristot. p. 177. Σάλπιγγος μόναν ἐστὶ χρεία, ad Diod. S. 2, 578. Ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην, Dionys. H. 5, 125.” Schæf. Mss. “De tonitru, Nonn. D. 22, 286.” Wakef. Mss. Cf. Σαλπύγω. Dionys. H. de C. VV. p. 252. Schæf. Ὡστε ἐξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπήναι, i. e. ὑπὸ τὸ σάλπισμα ἐκείνο. Artemid. 1, 58. Porph. ad Ptolem. Harm. 259. Valek. Schol. in N. T. 2, 313.]

[* “Σαλπυγοειδής, In formam tubæ, Ruf. Eph. 60.” Wakef. Mss.] Σαλπυγολογχηνηάδαι, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt, VV. LL. ex Aristoph. [B. 966.]

[* Ἐρισάλπιγξ, Avis quædam, Schol. Aristoph. Ὀρν. 884. cf. Ἐρισάλπιγξ. * Χρυσόσάλπιγξ, Const. Mauass. Chron. p. 78. 101.” Boiss. Mss.]

[* Σαλπύγιον, Hes. v. * Ἰσκάδιον. “Herba, quæ alias ἵππουρις dicitur, Geopon. 2, 6.” Kall. Mss.]

Σαλπύγω, quod inusitatum esse putatur, ET Σαλπίζω, ἰγῶ, ἰσω, Tuba cano, Buccino, II. Φ. (388.) Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, s. δ' ἐσάλπιγξεν, ubi cur dixerit potius ἐσάλπιγξε quam ἐβρόντησε Eust. docet. Epigr. σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν. J. Poll. 4, c. 11. Καὶ μὴν ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὅποτε σάλπιγξῃ, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν κ. τ. λ. Esse autem fut. σάλπιγξω, unde aor. ἐσάλπιγξα, ab illo Σαλπύγω quidam tradunt: quod Σαλπύγω tamen in usu esse non putatur, uti dixi. In prosa certe non minus receptum esse arbitror alterum fut., σαλπίζω: unde

ἐσάλπισα, Athen. 10. Καὶ ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν. Et PASS. Σαλπίζομαι, Tuba cauo, promulgor. Interdum geualiter, Promulgor, Pervulgor: sumta metaphor. a præconibus tuba caneutibus: ut σαλπίζόμενον Bud. reddit Promulgatum, Pervulgatum: affrens e Basil. Οὐδὲν γὰρ εὐποιᾶς σαλπίζομένης ὄφελος. De quo tamen exemplo, minime Budæo assentior; quippe qui existimem Basil. respexisse ad Matth. 6, (2.) Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίζης ἐμπροσθεν σου. Ac certe pro Pervulgor s. Divulgor potius usurpatur COMP. Διασαλπίζομαι, sicut vox ACTIVA Διασαλπίζω, pro Pervulgo, Divulgo. [“Anna C. 14.” Elberling. Mss.] Est autem et aliud COMP. Περισαλπίζομαι, cujus præt. περισσεάλπισμαι, Tubarum s. Tubæ sonitu excitor, Circumsonantem tubam audio, Plut. (6, 726.) Ἀκούσας σοφοῦ διαλεχθέντος ὅτι μόνος στρατηγὸς ἀγαθὸς ὁ σοφὸς ἐστίν, ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισσεάλπισται, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, circumsonantem tubam audivit. Quæ ambæ interpr. Budæi

sunt. In VV. LL. περισσεάλπισται, Tuba circa eum obstrepuit: et περισαλπίζομαι, Deducor tubis circumsonantibus. [“Clem. Alex. 997. Περισαλπίζω, Synes. 128.” Wakef. Mss. * Περισαλπισμός, Julian. Or. 5. p. 168. * Περισαλπιστός, unde * Ἀπερισάλπιστος, Synes. Ep. p. 13. 302. * Ἀπερισάλπιστος, Anna C. 211. * Περισαλπικτός, unde] “Ἀπερισάλπιγκτος, Qui tubarum clangore non circumsonatur s. circumsonat. Suidæ * ἀπερὶχρητος, ἀκατήχητος, generalius.” [“Planud. Ovid. Met. 13, 98.” Boiss. Mss.]

[“Σαλπύγω, Heyn. Hom. 8, 190. Phryn. Ecl. 82 (= 191. Lobeck.) Thom. M. 789. Σαλπίζω, ibid. Lucian. 1, 68. Phryn. Ecl. 81. Σαλπίζω, Σαλπίζω, 82. T. H. ad Plutum p. 229. Ἐσάλπιγξε, Schneid. Anab. p. 17.” Schæf. Mss. “K. A. 1, 2, 17. Ἐπεὶ ἐσάλπιγξε, sc. ὁ σάλπιγκτης, ut explicatur ab Hutch. Eodem modo explicant σημαίνειν. Fortassis h. l. reddi possit Clangi jussit. Ibid. 7, 3, 16. Ὑθμονὸς καὶ οἶον μαγάδι σαλπίζοντες in saltatione.” Lex. Xer.]

* “Σαλπίζω, Koen. ad Greg. Cor. 288(=613. A. Schæf.) ad Lucian. 1, 68. 312.” Schæf. Mss. Phot. * Σαλπίζει ἄντι τοῦ σαλπίζει. “Verbum ἀρπάζειν inter illa recensent Grammatici, quæ duplicem habere dicuntur formam futuri: ἀρπάζω, ασω, αξω. Διστάζω, ασω, αξω. Σαλπίζω, ισω, ιξω. Non videntur animadvertisse duplicem quoque formam dari derivatorum a præteritis pass., ut ἀρπασμα et ἀρπαγμα. Non habent ista duplex fut., sed duplex est verborum forma. (Cf. Schol. in Luc. 23, 36.) Ab ἀρπάζω usitato more fut. ἀρπάσω: sed ἀρπάξω ortum a v. * ἀρπάσσω, quæ pronuntiatio Dorica propria fuit Tarentinis; omnia enim verba in αζω et ιζω Tarentini efferebant in ασω et in ισω, quod e Grammatico doctissimo, Heraclide Alexandrino, docuit plus æmel Eust. ad Hom. Sæpius autem evenit, ut formæ Tarentinæ in usum fuerint communem Græcorum introductæ, quam in rem Eust. Il. K. p. 751, 14. verba profert σαλπίζω et * λακτίζω, quorum neutrum isthac forma reperietur in Lexicis, quæ tantum præbent σαλπίζω et λακτίζω. Cum itaque in libris Veterum invenirent Grammatici σαλπίζω et σαλπίζω, utrumque retulerunt ad Σαλπίζω, cum referri debuerat (σαλπίζω), secundum ipsorum regulas, ad σαλπίζω, atque ad eam normam omnia hæc debuerant ad analogiam reduci.” Valek. Schol. in N. T. 1, 414-5.]

Σάλπισμα, τὸ, a Σαλπίζω, Tubæ sonitus, clangor, Quod tuba proclamatum est, πολεμιστήριον σάλπισμα, J. Poll. [*“Σαλπισμός, Tubæ clangor, Inc. Lev. 23, 24. Theod. sec. Procopium Cat. Niceph. p. 1335. Num. 23, 21.” Schæf. Mss. Lex. V. T.] AT VERO Σαλπικτὴς alterum illud futurum sequitur, quod ad scripturam attinet. Est autem σαλπικτὴς Tubicen, Buccinator, ut verbale verbali reddatur. Dem. (284.) Οἱ δὲ τοὺς στρατηγούς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπικτὴν ἐκάλουν. Legitur et ap. Arrian. (5, 23, 12.) Lucian. (3, 272.) et Athen., Pollucem, atque alios. [*“Thom. M. 789. ad Charit. 660. ad Diod. S. 1, 203. 2, 184. 320. 349. ad Mær. 354. Eorum certamina, Jacobs. Anth. 8, 386. Μόνον σαλπικτοῦ δέεται, ad Diod. S. 2, 578.” Schæf. Mss. Hesychio ὄρνειν τι.] Sed invenitur ETIAM Σαλπικτὴς, et quidem ap. Plut. præsertim; sed hæc scriptura Budæo fuit suspecta, quippe qui eam in suo Lex. emendarit. Addidit vero ibid. et tertiam scripturam ISTAM Σαλπιστὴς, sed nullo confirmatam testimonio: [sed extat ap. Theophr. Char. c. 25. Apocalyps. 18, 2. “E tribus illis σαλπικτὴς maximam habet ab exemplorum multitudinie et vetustate auctoritatem; nam præter Thuc. 6, 69. etiam Xen. K. A. 4, 3, 29. 7, 4, 15. tum Dionys. Hal. Ant. 7, 59. p. 1450. Diod. S. 3, 36. 13, 45. Plut. Aristide 21. Crasso 32. Præcc. Reip. ger. 27. T. 12. p. 188. Paus. 5, 22. Ælian. V. H. 2, 44. Dio Cass. 47, 43. p. 521. 51, 9. p. 639. Artemid. 1, 122. et unusquisque horum identidem usurpavit: σαλπικτὴς, Edd. vett. in Plut. V. Luculli 10. T. 3. p. 290. idemque in illo Dem. loco et Appian. Annib. 7, 41. p. 279. Codex unus tenet, semel in textum admissum Hisp. 6, 93. p. 216. in quo sæpius σαλπικτὴς occurrit. Σαλπισταὶ præter Theophrastum Dionys. H. 4, 18. p. 680. 681. Charit. 8, 10. et Cod. Diod. S. 3, 36.” Lobeck. Phryn. 191. “Σαλπικτὴς, ad Mær. 354. ad Diod. S. 1, 203. Thom. M. 789. ad Charit. 660. T. H. ad Plutum p. 229. Σαλπιστὴς, ibid. ad Charit. l. c. ad Diod. S. 2, 184. 320. Thom. M. l. c. ad Mær. l. c.” Schæf. Mss. * Σαλπιστικός, Qui tuba canitur, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Apud J. Poll. 4, (87.) c. 11. legitur et COMP. Ἱεροσαλπικτὴς, quod sonat Sacer tibicen, ἱερὸς σαλπικτὴς. Ac certe his potius verbis disjunctim positus quam illo comp. utendum censet J. Poll. A quo dicitur ἱεροσαλπικτὴς s. ἱερὸς σαλπικτὴς esse ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων, ubi subaudiendum esse creditur ἀγῶσι: ut sc. sit Tibicen qui adhibetur sacris certaminibus. [Chandler. Inscr. 34. Schæf. Greg. Cor. 422.] Est et aliud COMP. Ἀριστοσαλπικτὴς: nam J. Poll. Menandrum quosdam vocare ait ἀριστοσαλπικτὰς. Videtur autem ἀριστοσαλπικτὴς, accipiendo simpliciter, sonare Præstau-

tissimus tubicen. Extat præterea adj. COMP. Ἀσάλπιγκτος, sive Ἀσάλπιγκτος. Dicitur autem ἀσάλπιγκτος ὥρα a Soph. [in Lemniis] vocata fuisse Media nox, quod vespere duntaxat et mane tuba canere solerent. Vide Hes.

[*“Ἀποσαλπίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 223.” Kall. Mss. * Ἐνσαλπίζω, Gal. de Comp. Med. p. Loc. 3, 1. p. 408. * Ἐπισαλπίζω, Joseph. A. J. 9, 13, 3. * Προσαλπίζω, unde * Προσάλπιγγις, Eust. Od. Φ. p. 767, 39. * Προσαλπιστὰ δειπνα, Convivia in quibus omnia, quæ fieri deberent, buccinæ sono significabantur, ap. Ælian. V. H. 8, 7. si lectio vera. Apud Athen. πρὸς σάλπιγγα. * “Ὑποσαλπίγγω, (s. * Ὑποσαλπίζω,) Jacobs. Anth. 12, 61.” Schæf. Mss.]

[*Σαλπιγγώ, unde *Σαλπιγγωτός, Hes. v. * Ἴσκανδοτόν. * “Σαλπιγγώτῃ, Chishull. Inscr. 142.” Schn. Lex.]

“ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ et Σάνδαλον, (quorum illud magis usitatum,) Sandalium, Calceamentum muliebre; Hes. Sed ap. eum pro βαβλάντια, (quo nomine vocari eadem tradit,) arbitror vel potius persuasus sum reponendum esse βλαυτία: pro eod. enim hæc duo poni, aperte docui in Βλαυτίον. Cum autem σανδάλιον proprie sit Calceamentum muliebre, ut cum Hercules dicitur παῖσθαι τῷ σανδαλίῳ vel σανδάλῳ ab Omphale, ap. Lucian. (2, 15.) tri- buitur tamen et viris: ut cuidam claudio σανδάλιον et βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. 12, (8.) Angelus Petra dicit, Ὑπόδησαι τὰ σανδά- λιά σου. Significat et ἱατρικὸν ἐπίδεσμον, Hes.” [“Σανδάλιον, Brunck. Aristoph. 1, 7. (A. 45.) ad Lucian. 1, 617. Jacobs. Anth. 10, 21. 206. Ruhnck. ad Rutil. 104. Bergler. ad Alciph. 28. Koppiers. Obs. 54. Voss Myth. Br. 1, 108. ad Diod. S. 1, 367. Σάνδαλον, Jacobs. Anim. 293. Voss. l. c. 107. Toup. Opusc. 2, 98. Koppiers. l. c. Ilgen. ad Hymn. 377. Dearum marinarum σ. quid Matron dicat, Bergler. ad Alciph. p. 12. cf. Eund. p. 28. * Σάνδαλος, Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs.” Schæf. Mss. Cf. Σάμβαλον. * “Σανδάλιος, Cocchii Chirur. p. 7.” Kall. Mss.] “Σανδαλοθήκη, Sanda- lorum theca s. Sandaliorum. Quam vocem e Me- nandro J. Poll. affert.” “Ἀσάνδαλος, Sandaliis carens: ideoque ἀνυπόδητος.” [Bion 1, 21. “Nonn. D. 14, 382.” Wakef. Mss. * “Μονοσάνδαλος, (Qui altero pede tantum calceatus est.) Apollod. 1, 9, 16.” Boiss. Mss. Schol. Pind. Π. 4, 133. ad Hes. v. Σαν- δάλια * Χρυσεοσάνδαλος, Eur. Or. 1468. Iph. A. 1042. * “Σανδαλώδης, Schol. Eur. Or. 1371.” Boiss. Mss. * “Σανδαλίσκος, Aristoph. B. 408. * “Σανδα- λόμοι, Sandalia gero, Eust. Ism. 110.” Boiss. Mss. * “Σάνδαλις, ad Diod. S. 1, 189. (*Σανδαλιώτης, unde) * Σανδαλιώτης, * Σανδαλώπη, Voss. Myth. Br. 1, 111. (*Σανδαλίζω, * Σανδαλιωτός, unde) * Ἀ- σανδάλιστος, Clem. Alex. Str. 4, 9. p. 597.” Schæf. Mss. * “Σαγάλινα ξύλα, in Arriani Periplo Erythr., pro * σατάλινα, * σαντάλινα, * σανδάλινα, E santalo s. sandalo arbore, ut exp. Salmas. Exerc. 1032. et post eum Beckmann. de Mercat. 2, 1.” Schn. Lex.]

“ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, Sandaracha. Est Succus con- cretus, terreusque, et quodammodo ustus: in me- tallis fere iisdem in quibus et τὸ ἀρσενικόν, h. e. “Auripigmentum, proveniens:” [Theophr. de Lapid. 40. 50.] “Plin. in aurariis et argentariis metallis in- veniri scribit. Hæc Gorr., ap. quem plura vide. “Sandarachæ est maxime ἀνθηρόν χρῶμα, Floridus color: ideoque ἀνθηρόν sandaracham exposuit Hes., ut annotant VV. LL. In iisd. hæc adduntur: Du- plex est sandarachæ: una, fossitia, colore cinna- baris, quam Arsenicon rubrum vocant: altera, factitia: i. e. cerussa in fornace cremata, sandyx. “Vide Diosc. 5, 122. Vitruvius, inquit Gorr., id quod fit e cerussa in fictile conjecta, ac super car- bonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata, sandaracham ob similitudinem coloris nominat: sed ipsum Diosc. σάνδυκα scribit appellari. Affertur et σανδαράκη per κ, ex Aristot. H. A. 8, 24.” “Σανδα-

“ράκη, vide in Ἐριθάκη, quod idem esse existimatur.” A
 “Apud Hes. *σανδαλαράχη* perperam legitur, quod
 “ait esse *χρώματος* *εἶδος*,” [Vide Schn. Lex. “*Σαν-
 δαράχη*, Bergler. ad Alciph. 138. Wagner. 2, 221.
 * *Ἀυτοσανδαράκη*, ibid.” Schæf. Mss. * *Σανδαρακου-
 γος*, unde * *Σανδαρακούργιος*, e quo * *Σανδαρακούρ-
 γειον*, et ap. Strab. 12. p. 841. * *Σανδαρακούργιον*.]
 “*Σανδαραχίζειν*, Sandaracham colore imitari, s.
 “Sandarachæ colorem, e Diosc. 5, 113.”
 “*Σανδaráχινον* *χρῶμα*, Sandarachæ color.” [* *Σαν-
 δaráκινος*, Philostr. 3, 14. Ælian. H. A. 17, 23.
 Herod. 1, 98.]

“ΣΑΝΙΣ, *idos*, ἡ, Tabula, Asser. De Tabula s.
 “Assere navis, cum ap. alios, tum ap. Lucian. Sic
 “Epigr. L. 1. p. 74. μετὰ Ed. Κλασθείσης ποτὲ νηὸς
 “ἐν ὕδασι δῆριν ἐθεντο Δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι
 “*σανίδος*. Pro Libro affertur ex Eur. Alc. (970.)
 “Item plur. num. *σανίδες* Tabulæ judicium, necnon
 “Tabulæ in quibus leges scribebantur, item quibus
 “inscribebantur debitores aut prævaricatores, aut B
 “etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis
 “maleticorum crimina describebantur. Ita VV. LL.,
 “ubi et *σανίδες* ex Hom. affertur pro Valvis.” [“Jacobs.
 Anth. 9, 37. Emendd. 43. ad Diod. S. 1, 183.
 683. Brunck. Aristoph. 2, 236. (Σφ. 848.) Heyn.
 Hom. 5, 664. Thom. M. 714. 745. Valck. Anim.
 ad Ammon. p. 2. 193. Act. Traj. 1, 136. 206. Toup.
 Opusc. 2, 219. ad Herod. 525. 624. Wolf. Prol.
 Hom. 83.” Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 21. Τὰ
κεράμια *τιθέασιν* *εἰς* *σανίδας*: Tabulatum Columellæ
 12, 12. Hes. *Σανίς* *λευκῶμα* ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθη-
 νησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. Phot. *Σανίς*
*καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἐδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνε-
 χάραττον* τὸ μὲν ἐν Θεσμοφορίαζούσαις, (931. 940.)
 τὸ δὲ ἐν Σφῆξί (349. 848.) *δεδήλωται*. *Σανίδα* τὸ
 * *δεσμωτικὸν* *ξύλον*, τὸ *λευκῶμα* ὅπου αἱ δίκαι λέγον-
 ται. Isocr. *περὶ Ἀντιδ.* 109. Orell. Ἐν ταῖς *σανίσι*
ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκτιθεμέναις ἀναγκαῖον ἐστὶν
 ἐν μὲν ταῖς τῶν θεσμοθετῶν ἐνεῖναι τοὺς τε τὴν πόλιν
 ἀδικούντας καὶ τοὺς συκοφαντοῦντας. Crux cui affigi-
 tur homo criminis compertus, Herod. 7, 33. *Ζῶντα*
πρὸς σανίδα προσδεπασσάλευσαν, 9, 120. Πρὸς *σανίδα*
προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν αὐτὸν, unde ap.
 Hes. v. *Σανίς*, *τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ*, quod
 non viderunt Interpr. * *Σανιδοτρέω*, Aristoph. Θ.
 1135. “Jacobs. Anth. 9, 37.” Schæf. Mss.] “*Σανι-
 δώδης*, Tabulæ s. Asseri similis.” [Aret. 3, 8. *Ἐξείς*
ῥαδιναί, σ.] “Item verbum *Σανιδώω*, Tego ta-
 “bulis, Tabulo, Contabulo: unde pass. *Σανιδού-
 σθαι*, cuius partic. *σεσανιδωμένος*, Tabulis stratus,
 “Tabulatus, Contabulatus, ut *πλοῖα σεσανιδωμένα*,”
 [Schol. Thuc. 1, 10.] “Tabulata, Naves tabulatis
 “munitæ, etc.” [*Σανιδώω*, Gl. Contigno, Coasso,
 Tabulo. Ibidem etiam male * *Σανιδάω*. Asso.
 * *Σανιδῶμα*, Tabulatum, Polyb. 1, 22, 6. Scutum
 Romanum compactum est ἐκ διπλοῦ *σανιδώματος*, 6,
 23, 3. “Thom. M. 533. ad Od. B. 390. Græv.
 Lectt. Hes. 600. ad Diod. S. 1, 183.” Schæf. Mss.
 3 Macc. 4, 8. Etym. M. 470, 33. *Σανιδῶμα*, Gl.
ἐπίπεδον, Pulpitum, Tabulatum, Laqueare. * *Σανι-
 δωτός*, Tabulatus, Contabulatus, Asseribus tectus,
 LXX. Exod. 27, 8. 38, 7.] “*Ἐδσανιδωτός*, Bene
 “tabulatus, Bonum habens tabulatum,” [Hes. v. *Ἐδ-
 σέλμοιο*. “Ad Od. B. 390.” Schæf. Mss. * *Σανιδιον*,
 Aristoph. Eip. 202. * “*Σανιδεία*, ἡ, Tabulatum,
 Chandler. Inscr. p. 14, 3.” Schn. Lex.]

“*Σανιδώεις*, Medicis sunt Quibus scapulæ instar
 “alarum protuberant: quibus propterea angustus
 “in modum tabulæ ac depressus est thorax: unde
 “illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem et
 “*περυγώδεις* nominant. Hæc in VV. LL. e Gal.
 “de Temper. 2. Videtur autem leg. potius esse
 “*σανιδώεις*.”

“ΣΑΡΓΟΣ, vel *Σαργός*, Piscis esse traditur e mug-
 “lum genere, Gaza ap. Aristot. Græca voce itidem
 “*Sargum* appellat, 5, 11.” [Gl. *Sargulus*. Arcad. 46.]
 “*Σαργίνοι* autem Pisces sunt gregales, VV. LL.”
 [Athen. 321. Cf. *Σαρδίνοι*.]

ΣΑΡΞ, *kos*, ἡ, Caro: de hominis et de brutorum
 pariter animalium carne. Quidam ap. Athen. 7.
 “*Ἄπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν, ἂν πεν περικύρη*,
 Apud Eund. legimus *σαρκὸς νέας*. Item *σὰρξ ὡμή*
 ap. Plut. Apud Hom. autem legitur potius pluralis
σάρκες. *Σὰρξ*, ut e Gal. Meth. Med. 10. docet Gorr.,
 tribus modis dicitur: uno proprie, duobus impro-
 prie. Proprie quidem et absolute dicitur pars cor-
 poris nostri simplex, mollis, rubicunda, fibras mu-
 sculorum complectens. Quamquam non cas tantum
 complectitur, sed etiam contra caloris interni impe-
 tum et vehementiam, atque externorum calorem,
 frigus, duritiem, eas munit, fovet, nutrit. Gignitur
 e sanguine mediocriter siccato, et perdita regigni-
 tur. Ob id *σὰρξ* pars multi sanguinis et calida
 dicitur: unde et carnis abundantia e sanguinis copia
 nascitur. Hæc *σὰρξ* partem plurimam animalium
 sanguine præditorum constituit. Ad hanc quoque
 reducenda est, quæ in gingivis, in glande penis, intus
 in digitorum radicibus, finibus, mediis, et lateribus, et
 cuti inest. Quin et in plantis ipsis circa lignosas et
 veluti nervosas fibras suam quandam carnem Theo-
 phr. tribuit. Tu quoque in ferro rubigine exeso
 carnem contabuisse, fibras ob duritiem restitisse
 deprehendes: ac modo eodem in lapidibus carie
 exesis. Talis quidem est *σὰρξ* proprie dicta. Alter-
 um autem *σαρκὸς* genus est improprie dictum, et
 nomine (ut ait eod. loco Galenus) carens, huic qui-
 dem finitimum, sed tamen diversum, fibras omnes
 cordis, ventriculi, œsophagi, intestinorum, vesicæ
 utriusque, uteri, et si qua sunt alia his fibris cuique
 propriis prædita ambiens, et his circumhærens et
 circumnascens et eas muniens contra calorem nati-
 vum omnia populantem, atque etiam contra æstum,
 frigus et cetera foris occurrentia. Quamvis autem
 membranis aliis fibræ non sint, tamen his quandam
 carnem propriam negare non possumus, cum sanis
 et bene nutritiis membranæ hujusmodi sint habitio-
 res, et magis corpulentæ, attenuatis vero qua-
 cunque de causa, sint magis tenues. Tertium vero
 et ultimum *σαρκὸς* genus est propria cujusque viscer-
 is substantia, quam Erasistratus *παρέγχυμα*, h. e.
 Affusionem, appellavit. Ea visceris cujusque actio-
 nis causa est. Talis est cerebri, pulmonum, hepatis,
 lienis, renum caro; s. id totum quod venis, arteriis,
 nervis, stomachis, præterea folliculo fellis quidem ab
 hepate, ureteris vero a rene ademptis, reliquum man-
 net. Per hanc carnem etc. || *Σὰρξ*, Corpus, ut Cic.
 interpr., cum hæc verba Metrodori, *Σαρκὸς εὐσταθὲς*
κατάστημα, vertit Firma affectio corporis. Sic autem
 eum interpretari et ap. Epicurum, docebit te p. 54.
 mei Cic. Lex. || *Σὰρξ*, in N. T. e sermonis Hebraici
 consuetudine non solum pro Corpore, sed pro Toto
 etiam homine ponitur: ut Matth. 24, (22.) *Οὐκ ἂν*
ἐσώθῃ πᾶσα σὰρξ. Quomodo autem utatur Paulus
 hac voce te docebunt doctiss. Interpretis annota-
 tiones. || *Σὰρξ κοχλίου*, Callus limacis, VV. LL. ex
 Hermol. ap. Diosc. 1, 80. || In iisd. *σὰρξ* de Oliva,
 pro Pulpa, e Theophr. C. Pl. 6, 11. [“Jacobs.
 Anth. 10, 198. Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr.
 p. 108. *Σάρκες*, Toup. Add. in Theocr. p. 404. *Τὰς*
σάρκας *ἔχειν ἐν τοῖς λίγδοις*, ibid.” Schæf. Mss.
 Valck. Schol. in N. T. 2, 443. Schleusn. Lex. N. et
 V. T.: Theocr. 22, 112. *Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρῶτι συ-
 νίζανον*. * *Σὺρξ*, Æolice pro *σὰρξ*. * “*Ἀντόσαρξ*, non
 habent Lexx. *Ἀντόσαρκες* sunt, Qui cuticulam cur-
 rant, Carni et voluptatibus carnis toti addicti. Chrys.
 πρὸς τοὺς Σκανδαλισθέντας, 1, 7. init. *Τινὲς εἰσι πῆλι-
 νοι, καὶ δυσανάγωγοι, καὶ δυσπειθεῖς, καὶ ἀνθρώσκαρες*,
 Quidam sunt rebus intenti terrenis, contumaces, re-
 fractarii, et carni addicti: ibid. 22. *Μὴ γάρ μοι τὰ*
καθάρματα τῶν ἀνοήτων εἴπῃς, τοὺς βλάκας καὶ αὐτο-
σάρκας ὄντας, καὶ φύλλων κουφοτέρους, Noli mihi com-
 memorare sceleratos et stultos homines, socordes,
 totos carni addictos, ac foliis leviores.” Suicer. Thes.
 Eccl.]

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Greg. Naz. de Ho-
 mine, *Καὶ τὰ σαρκοβόρα τῶν ζῶων προφέρουσι*. Ibid.
 “*Ὅρνεα σαρκοβόρα*, [Manetho 5, 193. “Thom. M.

206. ad Charit. 538." Schæf. Mss. * Σαρκοβορέω, A Schol. Thuc. 2, 50. * "Σαρκοβορία, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs. * Σαρκοβρώς, Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. Eur. Stobæi Phys. p. 242. * Σαρκογόνος, unde * "Σαρκογονία, Porph. A. N. 15." Wakef. Mss.]

Σαρκοειδής, ITEM Σαρκώδης, Carnis similitudinem præ se ferens. Aut etiam Carnosus, s. Carneus. Sed prima interpr. priori illi voci magis convenit. Σαρκώδης autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud.

Σαρκοκίλη, Carnosus ramex, Ramicis genus, cum caro inter tunicas increscit, VV. LL. e Celso. Σαρκοκίλη, inquit Gorr., Ramex carnosus. Est caro furior, inquit Gorr., quæ aliqua scroti parte increvit. Gal. tumorem eum in genere scirrhorum statuit. In eo color sui similis ubique est. Proprie quidem de testiculis induratis dicitur: nec tamen ad eos solos pertinet, sed ad nervos etiam a quibus testes dependent, si eos duriores fieri contigerit, et ad tunicas, siquando inter eas caro increverit. Causa esse potest interdum fluxio, interdum vero ictus, aut imperita post ramicis succisionem curatio: aliaque omnia a quibus scirrhi inducuntur.

Σαρκοκόλλα, q. d. Carnis gluten, Lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Inter Gummi genera numeratur a Plinio (13, 10.); sed et Arbor ipsa eod. nomine cum lacryma sua vocatur. Nomen habet ex effectu: quod in vulueribus carnem glutinet. Eadem fluxiones oculorum sistit. Diosc. 3, 99. 'Η δὲ σαρκοκόλλα ἐστὶ δάκρυον δένδρου γεννωμένου ἐν Περσίδι, φοικὸς λιβανωτῶ λεπτῷ: quod dicit habere facultatem κολλητικὴν τραυμάτων, καὶ ἐφεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ῥευμάτων. ["Argemone altera, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.]

Σαρκολάβις, q. d. Carnis prehensor, Forceps. ITEM Σαρκολαβίς, ἴδος, ἡ, pro eod. Σαρκολάβος, inquit Bud., Forceps, Instrumentum chirurgi. Paulus Ægin. 6. Τὴν μὲν οὖν ἐπουλίδα σαρκολάβῳ ἢ ἀγκίστρῳ ἐκκρεμάσαντες ἀποτέμνουν. Alterius autem nominis σαρκολαβίς pro Forcipe itidem hoc exemplum affert ex Hippiatría, Καὶ τὴν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τὴν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλῶ. In VV. LL. e Diosc. pro Forcipe itidem, ut Marc. et Ruell. vertunt; s. Forficula, ut Hermol.

[* Σαρκολιπής, Anal. 2, 230. * "Σαρκοπαγής, Meleager 117. Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. * Σαρκοπέδη, Greg. Naz. 2, 64. * Σαρκοποιός, Plut. 9, 88. * Σαρκοποιέω, 10, 511. Justin. M. Apol. 1. p. 52, 29. Suicer. Thes. Eccles. * "Σαρκοποιία, Carnis confectio, Porph. Antro Nymph. 14." Wakef. Mss. * Σαρκόρριζος, Theophr. H. Pl. 7, 12, 1. Fr. 4, 63.]

Σαρκοσχίζω, Carnem conscindo. In VV. LL. Carnem a cute aufero. ["Fictum videtur verbum e vitiosa olim ap. J. Poll. lectione, 2, 233. ubi σάρκα σχίσαι editum erat, pro eo, quod debuerat esse Σαρκίσαι ex Herod. 4, 64. a th. * Σαρκίζω, ἰσω, Carnem detraho, detergo. J. Poll. l. c. Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν." Schw. Mss.]

[* "Σαρκοτακής, Procl. H. in Minerv. 44." Boiss. Mss. * "Σαρκότακος, Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss. * Σαρκοτοκέω, Sext. Emp. p. 13. 'Η ἄρκτος σαρκοτοκεῖται. * Σαρκότικτός, unde * Σαρκότικτέω, Anonym. ap. Suid. v. Σάρκινος.]

[* Σαρκοτρόφος, ὁ, ἡ, unde] Σαρκοτροφέω, q. d. Carnem alo. E Greg. Naz. affertur pro Cutem belle curo, Horat. In cute curanda plus æquo operata juvenus.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Carnis esor, comessor, Qui carne vescitur, vivit, Plut. (7, 152.) Δικαιοτατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἀπάντων. Sic et ap. Aristot. atque Athen. varia animalia vocantur σαρκοφάγα. Substantive autem pro Sepulchro: ut ap. Juv. Sarcophago contentus erit. Item Lapis quidam Assius, s. Asius, ex eo, quod carnem exedat, ita dictus. Vide Diosc. item Gal. et Cels. necnon Plin. [Schn. Lex. Etym. Gud. 474, 44. "Toup. Opusc. 1, 206. * Σαρκοφαγέω, (Gl. Excarnifico,)

Meleager 93. ad Diod. S. 1, 99. 361. 2, 222. ad Herod. 238." Schæf. Mss. Plut. 7, 849. 10, 120. 136. "Nilus Narrat. 3. p. 27. Eratosth. Ed. Seidel. p. 15." Boiss. Mss. Strabo 7. p. 458. 460., 15. p. 1037.: 4 Macc. 5, 26.] Σαρκοφαγία, Carnis s. Carnium esus: ut libelli Plutarchi περὶ Σαρκοφαγίας. [4 Macc. 5, 7. 14. Suidas. "Diod. S. 1, 201." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 849." Wakef. Mss.]

[* Σαρκοφανής, Sext. Emp. 1, 14, 50. * Σαρκοφθόρος, Orph. Hymn. 69, 7. "Wakef. Eum. 54." Schæf. Mss.]

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ, Carnem gestans, e Nonno (Jo. 1, 46.) σαρκοφόρος λόγος de Christo, [Andr. Cr. 37. Clem. Alex. 562. 600. Ignat. p. 3. 165. * Σαρκοφορέω, Clem. Alex. 215. 682. Cæsarius Dial. 3, 153.]

[* Σαρκοφύης, unde * Σαρκοφυνέω, Hippocr. 525. * Σαρκοφυνία, 774.]

Σαρκοφύλλος, Carnosa folia habens. Ad verbum, Carnifolius, VV. LL. e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 16.

[* Σαρκοχαρής, Greg. Naz. 2, 141. * Σαρκέλαφος, unde * "Σαρκελάφεια σῦκα, Ficorum species quædam, Athen. 78." Schw. Mss.]

'Απαλόσαρκος, ὁ, ἡ, Qui molli est carne, Gal. ad Gl.

'Ασαρκος, ὁ, ἡ, Carne carens, Expers carnis, Carne non constans, Anacr. (43. fin.) de cicada, ἀναιμ', ἄσαρκε [vulgo * ἀναιμόσαρκε.] Item, Non carnosus, Carne exutus, Gracilis et vescus, Macilentus, Strigosus: ἄσαρκον δέρμα, e Gaza ap. Aristot. Cutis gracilentia. Et ἄσαρκότερος ex Epigr. Macilentior. ["Jacobs. Anth. 8, 290. 372. Marcus Arg. 11. Alciph. 190. * 'Ασαρκής, Anthol. Palat. 1, 577." Schæf. Mss. 'Ασαρκότατος, Aristot. H. A. 3, 10, 4. vide Schn. Cur. Post. 326. * 'Ασαρκος, pro πολύνσαρκος, Lycophr. 154. * "Ἀσάρκως, Non carnaliter, Spiritualiter, Chrys. Hom. 132. T. 5. p. 843, 30. Σάρκινος σαρκίνοις ἄσάρκως φθεγγόμενος." Seager. Mss. * 'Ασαρκώδης, i. q. ἄσαρκος, Aretæus. * 'Ασαρκέω, Hippocr. 352, 27.] 'Ασαρκία, q. d. Carentia carnis, Gracilitas. Exp. etiam Macies. [Aristot. H. A. 1, 15. Lucian. 2, 906.]

[* "Βαρύνσαρκος, Const. Manass. Amat. 4, 62." Boiss. Mss.]

[* "Εύσαρκος, Euseb. Hist. Eccl. 1, 5. p. 5. Demonstr. Evang. 5. p. 148. 151., 6. p. 170., 7. p. 219., 8. p. 226. 9. p. 259. Epiphan. Hær. 1. p. 26., 30. p. 71., 69. p. 330. 338. Athanas. Fir. in Ps. 67. Orat. 2. c. Arianos T. 1. p. 365. 595. Isidor. Pelus. Epist. 4, 436. p. 111.; 4, 229. p. 552. Basil. 3, 462. Pisid. 428. Hermann. Lex. Prosod. 463. Classical Journal 44, 368. "Greg. Nyss. Antirrh. 15. p. 153., 24. p. 180. 181." Kall. Mss. "Orac. Sibyll. 335. Ops." Elberling. Mss. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 998, 12." Seager. Mss.]

"Εύσαρκος, Bonam habens carnem, Bene habitus, "Corpulentus, Bene carnosus, Xen. A. (5, 8.) Εὐ- "χροοὶ τε καὶ εὐσαρκοὶ καὶ εὐρωστοὶ εἰσι: Ἰππ. (1, "13.) Τυγχάνειν εὐποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκον καὶ "εὐσχήμονος. Paulo ante, (§. 17.) Ἰσχύια πλατέα εἶναι "μὲν χρὴ καὶ εὐσαρκα." [* "Εύσαρκέω, Corpulentus sum, Schol. Aristoph. Πλ. 561." Kall. Mss.] "Εὐ- "σαρκία, ἡ, exp. itidem Corpulentia, Plenitudo cor- "poris," [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2. 6, 8, 5. Xen. Ep. 2, 2. "Theophr. Suidæ v. 'Ολοσχοίνω." Boiss. Mss.] "Et VERB. Εὐσαρκώω, Reddo corpulentum et εὐσαρ- "κον, Gal. Therap. 14. Πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι "βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν, "Quæ plena et carnosae reddere volumus." [* Εὐ- "σάρκωσις, Corpulentia, Hippocr. 401, 30.]

Κατάσαρκος, Carnosus, Corpulentus, Obesus, Bud. ex Athen. (550.) Κατάσαρκον γενέσθαι ἐκτόπως τοῖς ὄγκοις, καὶ ὑπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγῆναι δι' ἀργίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸ προσφέρεσθαι πλεῖθος τροφῆς. ["Jacobs. Anth. 10, 155. ad Charit. 297. Alciph. 2, 222." Schæf. Mss. "Nota autem illa vis præpositionis κατὰ, in compositis sæpe notantis Frequentiam. Vidit, c. 17, 16., Paulus Athenarum urbem κατείδωλον οὔσαν, Idolis refertam, et eorum cultui supra modum deditam. Locus arboribus plenus est κατὰδένδρος τόπος. Variis notis compunctus dicitur

κατάγραφος. Qui grande æs alienum contraxerunt, Polybio sunt κατάχρεοι. Agatbarchides ap. Athen. l. c. Cyrenes regem, qui in immensam creverat corporis molem, scribit κατάσαρκον γενέσθαι. Multo sale conspersa κάθαλα dixit Diphilus ap. Eund. 132. Κάθαλα ποίησον πάντα, κέσκοροδισμένα, Omnia sale et alio fac bene conspersa. Arcestratus cibos, quibus, dum parantur, inspersa fuit casei rāsi magna copia et multum olei infusum, * κατάτυρα vocavit et * κατέλαια. Valck. Schol. in N. T. 1, 537. Cf. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 278.] HINC Κατασαρκώ, Obesum reddo, ut Bud. interpr. At in VV. LL. perperam scriptum EST Κατασαρκέω, quod exp. Carnem facio, et q. d. Incarno. [Κατασαρκώ, Basil. Hom. 5. p. 53. 329. 333. Theophyl. in Luc. 12. p. 409. * “Κατασάρκωσις, Eust. Od. 394, 46.” Wakef. Mss.]

Λειπόσαρκος, VEL Λιπόσαρκος, SEU Λιποσαρκής, q. d. Qui deficitur carne. Unde exp. Macilentus: ut λιποσαρκής παρειά, Epigr. [“Λιπόσαρκος, Gioven. ad Livii Frāgm. p. 40. Λιποσαρκής, Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Macedouius 16.” Schæf. Mss. * “Manetho 1, 55.” Wakef. Mss. Opp. K. 2, 106. et var. lectt. * Λιποσαρκέω, Theophr. H. Pl. 8, 10. * “Λιποσαρκία, Jo. Diac. Hesiod. A. 257. p. 91.]

[* Λευκόσαρκος, Xenocr. de Aquat. §. 38.” Boiss. Mss.]

[* Μεγαλόσαρκος, LXX. Ezech. 16, 25. * Μελανόσαρκος, Athen. 320. sed v. Casaub.]

[* Ομόσαρκος, Ejusdem carnis, Una caro cum alio, Cyrill. Alex. in Malach. 2. p. 845. de uxore, Έννόησον, ὅτι αὕτη κοινωνός σου, καὶ γυνὴ διαθήκης σου, τουτέστιν, ὁμόσαρκός σοι, καὶ κατὰ νόμον συνώκισμένη.]

[* Περίσαρκος, Carnosus, Carne abundans, Adamant. Phys. 2, 1. Aristot. Phys. 77.]

Πολύσαρκος, Carnosus, aut Valde carnosus, Carne abundans. Exp. etiam Corpulentus. [“Suid. v. Εὐφορίων.” Boiss. Mss. Jambli. V. P. 402. Tzetz. ad Lycophr. 154. Lucian. 1, 366. Plut. 6, 372. 727. * “Πολυσαρκέω, Greg. Nyss. 3, 641.” Wakef. Mss.] Πολυσαρκία, Corpulentia, [Xen. A. 2, 1, 22. Lucian. 2, 906. Plut. 7, 391. 8, 538. 10, 47.]

Πυκνόσαρκος, q. d. Qui densa est carne. In VV. LL. Qui denso est corpore, s. densa mole corporis. Ibid. πυκνοὶ etiam e Gal. Qui densam et solidam carnem habent, Compacti: at παχείς, Obesi, Corpulenti et pleniores: πυκνόσαρκος παρθένος, Quæ (ut inquit ille Chæreæ Terentianus) solidum habet corpus et succi plenum: quod etiam in bonis virginis posuit Lucilius ap. Non. Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas. [“Hippocr. 241.” Wakef. Mss.]

[* Σύσσαρκος, Hermann. Lex. Prosod. p. 463.] Συσσαρκία, VV. LL. e Theophr. Carnis bonitas: ut εὐχυλία, Succi bonitas: [C. Pl. 1, 9. in Edd. vet.] Verum ut εὐχυλία, ita εὐσαρκία potius scr. pro ea signif. esset. [Greg. Naz. Carm. 1, 2. p. 175.]

[* Τρυφερόσαρκος, Antyllus Oribasii p. 301. Matth. “Hierophilus in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 249. 253.” Boiss. Mss.]

Υγρόσαρκος, Cui humida est caro. Et compar. υγροσαρκότερος, Cui caro est humidior.

[* Υπόσαρκος, unde] Υποσάρκιος, q. d. Qui est sub carne, sub carne latet. In VV. LL. redditur Intercus; sed hoc nomen υποσάρκιος, VEL Υποσαρκίδιος, quod potius in usu esse existimo, adjectivum esse sciendum est, cum quo subauditur ὑδρωψ. Nam ὑδρωψ Morbus est in tumorum genere præter naturam; sed tumor alias totius corporis est, interdum autem ventris: ille perpetuo ab humore, hic etiam aliquando a flatu excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops; alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ανασάρκα et υποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur: alius etc. Hæc Gorr. Sed PRO Ανασάρκα, quod alioqui non uno in l. ita scriptum inveniri scio, malim ἀνά σάρκα: [cf. Alex. Trall. 8. p. 136. Aret. p. 49. Υποσαρκίδιος, Gl. Subcutaneus, Intercutaneus. “Hippocr. 405.” Wakef. Mss.]

[* Φιλόσαρκος, Carnalis, Chrys. Hom. 30. T. 5.

p. 184, 12. Τοῖς φιλοσάρκοις ἐνηδुπαθοῦντες λογισμοῖς, οὐ καθήκοντως ποιοῦνται τὰς αἰτήσεις.” Seager. Mss. “Athan. 2, 228. Andr. Cr. 203.” Kall. Mss. “Qui se corporeis oblectamentis totum tradit, Cyrill. Alex. in Jonæ c. 1. p. 731. Τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾶν ζωὴν. Theodorus Abucara: Τὸ φιλόσαρκον φρόνημα, Ex amore carnis profecta sententia. Olympiodorus in c. 3. Ecclesiastæ p. 625. Ἡ κτηνώδης καὶ φιλόσαρκος ζωὴ, ματαιότης ἐστὶ.” Suicer. Thes. Eccl. “Nilus Epist. 178. Zonaras in Reliq. SS. T. 3. p. 473. Pallad. V. Jo. Chrys. p. 47.” Boiss. Mss. * Φιλοσαρκέω, Cyrill. Alex. in Joann. p. 191. * Φιλοσαρκία, 988. 1004. “Const. Manass. Chron. p. 51.” Boiss. Mss.]

[* Ψυχρόσαρκος, Hippocr. 1180.]

Σάρκινος, ὁ, ἡ, [et η, ον,] Carne constans, Carneus: ut ξύλινος, Ligneus. Aristot. Eth. 3, 9. de pugilibus, Τὸ δὲ τύπτεσθαι, ἀλγεινὸν, εἴπερ σάρκινος, καὶ λυπηρόν. Utuntur et alii, e quibus est Plut. πρὸς Κολ. J. Poll. autem affert ex Aristoph. σάρκινον ἄνδρα: item FEM. Σαρκίνη, ex Eupolide, σαρκίνη γυνή. [Corpulentus, Polyb. 39, 2, 7. “Aristoph. Fr. 280. ad Lucian. 1, 398. Wakef. S. Cr. 3, 184.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σαρκίνως, Origen. 2, 548. “Clem. Alex. 938.” Wakef. Mss.]

Σαρκικός, itidem pro Carneus, s. potius pro Carnalis. Existimatur enim hoc adj. qualitatem potius indicare, ut illud materiam. Redditur certe σαρκικός Carnalis ap. Paulum Apost. et generaliter ap. Theologos. Et σαρκική ἐντολή in Epist. ad Hebr. (7, 16.) Sed ap. hos interdum etiam periphrastice, Carni deditus, addictus, Carnem resipiens. Paulus certe pro σαρκικοί dicit etiam οἱ κατὰ σάρκα ὄντες, Ii sc. in quibus corrupta illa natura dominatur; eosdemque dicit τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν. Vide Annot. in Epist. ad Rom. 8, 5. E Greg. Naz. autem τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ pro Incarnatione Christi. [Suicer. Thes. Eccles. “Σαρκικώτερος, Clem. Alex. 675.” Kall. Mss.] Σαρκικός, q. d. Carnaliter, i. e. More eorum qui carnales sunt. [“Chrys. Hom. in Joann. 45. T. 2. p. 739, 16. et 47. p. 750, 28.” Seager. Mss.]

Σαρκώδης, Carneus, Carne constans. At in VV. LL. σαρκώδης ὡν τὴν φύσιν, Carnis speciem referens. Quæ interpretatio magis convenire videtur alteri adjectivo σαρκοειδής, quod compositum est. [“Athen. 1. p. 43.” Schæf. Mss. Herod. 3, 29.]

[* Σαρκήρης, Hes. Σαρκήρη στάχυν· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστῶτα, οἷον ἄνθρωπον.]

Σαρκώ, q. d. Incarno, i. e. Carneum reddo. Bud. vertit Carne oppleo, operio; Carnem alo, et Ulcus impleo, e Celso. Præterea Corpulentum reddo, e Gal. Pass. autem Σαρκοῦσθαι, Corporari et Carne indui, e Lactantio, sed de Christo peculiariter dictum. [Plut. 6, 200. 493. 8, 238. “Wytténb. ad Plut. de S. N. V. p. 117.” Schæf. Mss.]

Σάρκωμα, Carnis in naribus præter naturam incrementum. Est autem ejusd. cum polypo naturæ, ut scribit Paulus; sed differt a polypo (ut habetur in Medicis Definitionibus) magnitudine et forma. Est autem polypus quidem sarcoma, non contra. Polypus enim similitudinem piscis polypi gerat oportet, cum σάρκωμα Informe sit potius carnis incrementum. Hæc Gorr. [Gl. Pulpamentum.]

Σάρκωσις, quod in VV. LL. redditur Carnis generatio. Ibid. e Diosc. 5. Σαρκώσεις ὁσχείον, Excrementa carnis in scroto. [Plut. 9, 591. “Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 6, 516. 644.” Schæf. Mss.]

Σαρκωτικός: unde σαρκωτικὸν φάρμακον, Medicamentum carnem restituens, et q. d. Corpulentificum, Bud. De hoc ita Gorr. Σαρκωτικόν, est Medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam quamvis carnis generatio naturæ opus esse videatur, juvatur tamen illa quidem plurimum in replendo ulcere medicamentis quæ modice calefaciunt, moderate detergeant et purgant, atque minimum siccant, nulloque modo astringunt. Talem namque τῶν σαρκωτικῶν facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit cum et membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci

caro debet in calore et frigore temperata fuerint, et sanguis, qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quantitate moderatus. Verum calidiora paulo ipsa carne oportet esse *σαρκωτικά*, quo sanguinem attrahant: neque ullo modo astringere oportet, ne quod influit repellat, sordemque ulceribus arctius affigant: minimumque siccare, ne absumant, sed modice prorsus siccare, quo in carnem densetur. Detergendi autem purgandique vi prædita esse decet, ne mala caro et vitiosa gignatur, si quid sordis et vitii in sanguine relictum sit, sed citra omnem morsum et acrimoniam.

Ἀποσαρκώ, In carnem concrecere facio. Pass. Ἀποσαρκόμαι, In carnem concreasco, vertor. Ex Aristot. Probl. (5, 34.) Ἀποσαρκούται σὰρξ, pro Caro coalescit et conspissatur. [*“ Προαποσαρκώ, Greg. Nyss. 227. Zacagu.” Routli. Mss.]

Ἐκσαρκώ, Carnem excrecere facio, [Diosc. Parab. 1, 79. Theophr. C. Pl. 1, 19, 5. Αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκούνται.] Nam verbale NOM. Ἐκσάρκωμα esse dicitur Excrementa carnis ap. Diosc. et Gal.: vide Ὑπερσάρκωμα. AT VERO Ἐκσαρκίζω esse dicitur Excarnifico, item Carnem avello: ex LXX. Ezech. (24, 4.) Ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστέων.

[*Ἐνσαρκώ, unde *Ἐνσάρκωσις, Epiph. 1, 446.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[*“ Περισαρκώ, Basil. Hom. Mor. p. 321.” Boiss. Mss. *Περσάρκωσις, Chirurg. Vett. 90.]

Συσσαρκώ, q. d. Concarneo, [Vegetius,] Carnem cum carne coalescere facio. [Cf. Cornar. ad Gal. C. M. s. L. 325. 350.] Unde verbale NOM. Συσσάρκωσις, q. d. Concaratio. Vulgus Chirurgorum vocat Incarnationem. Quidam interpr. Carnis concretionem. Hinc ἡ κατὰ συσσάρκωσιν θεραπεία vel ἀγωγή ap. Gal. et Ægin. Συσσάρκωσις, inquit Gorr., est Durorum siccorumque ossium σύμφυσις, carnis interventus. Hoc modo caro gingivarum dura et firma et dentibus firmiter appressa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeo ut dentes ob gingivarum laxitatem mobiles, gingivis astrictis stabiles atque immoti redantur. Similiter et omnes ossium commissuræ, quas musculi circumdant. Συσσάρκωσις etiam dicitur Ratio quædam vulnere labra, quæ nimis hiant, nec hamulis aut acu adduci possunt, componendi. Id quod adhibitis medicamentis perficitur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. Συσσάρκωσις etiam vocatur ἐν τῇ σαρκοκλήῃ καὶ πυροκλήῃ, cum scroti tunice, vasa, testes cum carne enata superfluaque concrecant, ut unum omnium corpus esse videatur, P. Ægin. 6, 63.

Ὑπερσαρκέω, q. d. Supramodum carnosus fio. Magis Latine, Supramodum corpulentus evado. Athen. 228(=549.) Ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ’ ἡμέραν ἀδυνατίας ἐλαθεν ὑπερσαρκήσας: quod exp. eis τὸ πάχος ἐπιδούς. In VV. LL. ὑπερσαρκεῖν ET ὑπερσαρκοῦσθαι dicuntur Quæ corpulentiora justo fiunt. Et τὰ ὑπερσαρκούντα, Carnis excrementa, Quæ in carne excrecant, Caro luxurians. Ab ὑπερσαρκοῦσθαι autem sunt verbalia NOM. Ὑπερσάρκωσις ET Ὑπερσάρκωμα, Carnis excrementa, Carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte. Magis autem ad verbum Carnis supercrecantia: sicut Ἐκσάρκωμα, Carnis excrementa: sed hoc potius quam illo utuntur Lat. [“ Ὑπερσάρκωμα, Const. Apost. 252. Ὑπερσάρκωσις, Clem. Alex. 137.” Wakef. Mss.]

“Ὑποσαρκώ, Carne subter repleo, Gal. ad Gl.” [A Schneidero non agnoscitur.]

Σαρκάζω, Carnes detraho, ut canes, cum ossa carne denudant diducto rictu. Sic VV. LL. ex Aristoph. Eip. (482.) σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια, Trahunt rictu diducto, canum instar dum ossa arrodunt. Ibid. σαρκάζειν exp. Labiis compressis, s. Labiorum commissuræ supremis carnibus aliquid avellere atque attendere: ut equi et asini, dum prata tondent. Τρώγειν, inquit Cain., et σαρκάζειν Ionice, quod transfertur et ad alia. Nam Hippocrati (785.) Σαρκάζουσι τὰ ἀμφοδόντα τῶν ποσάγων, ut sunt equi, asini, i. e. Prata tondent. Et Scythia ap. Herod. 4, (64.) δέρμα capiti hostis detractum, σαρκάσας [*σαρκίσας, Schw.] βούς πλευρὴν δέψει τῇσι χερσίν,

PARS XXV.

Tondens et nudans. Σαρκάζειν, inquit Gorr., Gal. ap. Hippocr. Comment. 1 ἐς τὸ περὶ Ἀρθρῶν scribit varie a quibusdam explicari. Dicitur quidem de brutis pascentibus; sed alii significare volunt Labra inter se tam vehementer committere, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant; alii vero, dentibus inferioribus et superiore labro idem efficere; alii, dentibus inter se ex utraque parte commissis sciudere: quod Galeno videtur verisimilius locum eum Hippocratis explicanti. || Σαρκάζω, Diducto rictu ostensisque labris irrideo; quod cum fit, dentes carne nudantur, VV. LL.: ubi annotatur etiam pro δήξω reponendum esse δέξω in h. Gal. 1. in Gloss. Hippocr. Τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξω χλευάζειν: at ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imo genuinam esse contendo; et voluisse Gal. dicere σαρκάζειν esse Morsis labris subsannare, s. mordendo labra. Nam hunc gestum hodieque iu nonnullis spectare licet. Est certe σαρκάζειν Subsannare s. Irridere non simpliciter, sed cum quadam amarulentia: sicut apparet ex iis quæ legimus ap. Suid. e Schol. Aristoph. [“ Σαρκάζω, T. H. ad Lucian. 1, 225. Σαρκάζω, *Σαρκάω, *Σαρκίζω, ad Herod. 310.” Schæf. Mss. Hesychius, Σαρκῶν σεσηρῶς. Stob. Ecl. Eth. 222. Σαρκάζειν, ἐστὶν εἰρωνεύεσθαι μετ’ *ἐπισυρμού τινός.] Σαρκασμός, Irrisio quædam amarulenta. Exp. etiam Jocus amarulentus. Σαρκασμὸν Jul. Rufin. scribit χλευασμῷ esse proximam et similem figuram, (dixerat autem hanc figuram esse ironiæ proximam, et cum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus,) qua adversariorum facta cum exacerbatione admissi eorum lacessimus; et Latine dici Exacerbationem. Nisi forte depravata esse vox ista existimanda est. [“ Σαρκασμός differt a χλευασμῷ, quod eo peculiariter foediora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. de Fig. 86. De vocis etymologia vide Voss. Inst. Rhet. 4, 13, p. 235. ubi laudat Gal. Gloss. Hippocr., ap. quem exp. διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξω χλευάζειν, Irridere cum labiorum morsu. Hes. Σαρκάσας μετὰ πικρίας ἢ ἡρέμα τὰς τῶν χελῶν σάρκας διανοίξας, γελάσας. Cf. Suidas in Σαρκάων.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. *Σαρκαστικός, unde] “Σαρκαστικῶς, Cum sarcasmo, Per sarcasmum. Bud. vertit, Salse et amarulente.”

[*Ἐπισαρκάζω, Cavillor, Philo 1, 587. Schol. Ven. II. I. 347. Schol. Soph. El. 1457.]

[*Σαρκίζω, vide Σαρκοσχίζω.] “Περσαρκίζω, “Carnem scalpello circino,” [Chirurg. vett.] “Περσαρκισμός, Circinatio carnis quæ scalpello fit, “Diosc. 7. init. Περσαρκισμός δὲ καὶ ἔκτομή πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι, Circinatio carnis et “sectio scarificatione potentius opitulatur.” [*Ὑπερσαρκίζω, Hippocr. 909. Καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκίση τὸ ἔλκος, nisi leg. —κήση.]

Σαρκίον ET Σαρκίδιον, diminut. Caruncula: σαρκίον, Greg. Naz. [Plut. Bruto 8. Athen. 605. M. Anton. 2, 2. “Ὅ, τί ποτε τοῦτό εἰμι, σαρκία ἐστὶ καὶ πνευμάτιον.” Timæi Lex. 169.” Schæf. Mss.] Σαρκίδιον ap. Plut., non uno in loco: [10, 135.]

[*Σύρξ, Hes. Σύρκεσι σαρξίν. Αἰολεῖς. *Σύρκαζε σάρκαζε. Cf. Etym. M. p. 486, 10. 708, 31.]

ΣΑΤΤΩ, [s. Σάσσω,] ξω, χα, Onero, Onus impono: proprie de jumentis clitellariis, quibus onera imponuntur, uti quidam annotant. Ac certe pro hac expositione facit significatio compositorum ἐπισάττω et ἀποσάττω. Eust. σάττω exp. φορτίζω. Est etiam Farcio, et Impleo pressim, ut Bud. exp. afferens ex Aristot. Probl. s. 21. (14.) Τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν, ἥς πληρωθείσης, οὐκέτι προσιέμεθα. Sed hic metaphorice potius usurpatur: at pass. partic., non item, in h. 1. qui præcedit, paucissimis interjectis verbis, Τὰ δὲ ἀγγεῖα σάττομενα, οὐδὲν μεῖζω γίγνεται. [Cf. Polyb. 1, 19. 12, 2.] Et e Luciano (1, 806.) Κεράμιον ψάμμω σεσαγμένον, Fartum: (at quidam interpr. Referunt.) Idem e Xen. Σ. (4, 64.) σεσαγμένους affert pro Suffarcinatus. Ab Eod. σεσαγμένην τριήρη vocari tradit Instructam remigibus etiam armatis, (Ec. 8, 8.)

Καὶ τριήρης δὲ τοι ἡ σεσαγμένη ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο φοβερόν ἐστι πολεμίοις ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ; Ex Ejusd. Œc. (19, 11.) affert σάττειν τὴν γῆν pro Conculcare terrain et constipare: [Symp. 4, 66.] Unde ἡ ἄσακτος γῆ, Terra non conculcata et constipata, ex Eod. (ibid.) In VV. LL. σεσαγμένη γῆ, Ager subaetus. ["Wakef. S. Cr. 4, 43. Jacobs. Anth. Proleg. 52. T. H. ad Plutum p. 256. ad Lucian. 1, 442. ad Herod. 196. 388. 539. ad Od. Φ. 122. ad Charit. 366. Theocr. 294. Harles., quem v.: Tonp. Opusc. 1, 411. Refercio, Wessel. Diss. Herod. 53. Instruo, Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn. p. 290. Cum gen., ad Mær. 300. Σεσάχθω, Jacobs. Anth. 9, 122. Σεσαγμένος, Thom. M. 886." Schæf. Mss. "Σάττω, Farcio, Athen. 295. 'Ο σπλὴν σεσάχθω, 322. Τυρῶ σάξον (τὸν σαῦρον)." Schw. Mss. Σάσσει ὄνον, Gl. Saginat asinum. "Σάττομαι exp. etiam ὀπλίζομαι, Herod. 7, (62.) Ὑρκάνιοι δὲ κατὰ περ Πέρσαι ἐσεσάχατο: (cf. 6, 70. 73. 7, 86.) Eust. II. B. p. 234. Καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὀπλισμένοι ἦσαν. Theocr. 17, (94.) ἀσπιδιώται Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι." Brunck. Mss. Hesych. Σεσάχθαι: ἐσκενᾶσθαι, καθοπλιζεσθαι. Σάγη γὰρ, ἡ * καθόπλις. Phot. Σάσσειν: καθοπλιζεῖν. Σασσέτω καθοπλιζέτω παρὰ τὴν σάγην. Æsch. Ag. 641. πημάτων σεσαγμένον.]

Σάγμα, τὸ, Onus jumentis sarcinarii, Bud. In VV. LL. σάγματα, καθήλια, Clitellæ aut Strata jumentorum. Nam σάγμα est τῶν ὑποζυγίων, J. Poll. Et e Plut. Arato (25.) Κατασκευάσας ὁ Ἀρατος μικρὰς παραξίφιδας ἐνέβραψεν εἰς σάγματα, καὶ ταῦτα περιτιθεῖς ὑποζυγίοις, Jumentorum centunculis, et sellis s. stratis. Ex Eod. in Pompeio (41.) Τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. || Congeries stipata, Acervus, e Plut. Catone, Εὔρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, ubi Bud., non absque exemplo, ut opinor, vertit In strage armorum. || Theca scuti: item de Theca aliorum armorum. Vide J. Poll. Hes. Suid. Apud Aristoph. Ἀ. (574.) Τίς γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; ubi Schol. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα, (nisi potius leg. ἢ καλεῖται.) Quibus subjungit, Σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ πανσαγία, ἢ πανοπλία. Affertur autem et ex Eur. Andr. (618.) Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι: quem tamen versum Sophocli Suidas tribuit. ["Brunck. Soph. 3, 528. Valck. Phœn. p. 290. ad Mær. 140. Act. Traj. 1, 248." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1142. Plut. Cat. 20. ad Æsch. Pr. 462. Vegetius Mulom. 3, 59, 1. Sub sagmis aut sellis, Appian. Mithrid. c. 82. Corai. ad Strab. 15. p. 49. Schn. Lex. Suppl. * Σαγματογῆν, s. * Σαγματογῆν, Arrian. Peripl. Erythr. p. 5. * Σαγματοποῖς, Gl. Saginarius. * "Σαγματίον, Arrian. Epict. 4, 1. p. 550." Kall. Mss.] Suidas habet ΕΤΙΑΜ Σαγμαρία, cum quo videtur subaudiendum ὑποζύγια: ut sint ea quibus σάγματα imponi solebant. Sic equus sagmarius, e Lampridio in Heliogabalo: et Sagmariae mulæ, VV. LL. e Cæl. Rhodig. ["Ad Mær. 140." Schæf. Mss. * Σαμαρίον, pro eodem, Schol. Lucian. Bacch. 3. Du Cange p. 1318.] Affert Suid. et NOM. Σάγη, quod in exemplis, quæ addit, primam illam nominis σάγμα signif. habet: cum alioqui in Σάγμα, illud σάγη exponat ὅπλον, addens, NOM. Πανσαγία esse πανοπλία, quæ tradit et Schol. Aristoph. (A. 573.) rectius certe quam ut ap. quosdam legitur σάγη expositum πανοπλία. Non ignoro alioqui esse, qui hujus nominis σάγη oblit, illud πανσαγία derivent a σάκος, ut sc. ex una specie genus intelligamus. Hanc certe derivationem sequendo, diceretur πανσαγία quasi πανσακία. ["Σάγη, Musgr. Rhes. 207. Herc. F. 186. Brunck. Soph. 3, 528. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 3. 34. Valck. Phœn. p. 290. ad Herod. 539." Schæf. Mss. Scribitur etiam σαγή, ut τάττω ταγή, Arcad. 164. Æsch. Pers. 240. ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαί, S. c. Th. 125. δορυσοῖς σαγαῖς, 393. ὑπερκόμοις σαγαῖς: at Choeph. 558. παντελὴ σάγην ἔχων. Σαγή, Stragulum, 2 Macc. 3, 25. Phot. Σάγη φερέσβιος: τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἀσαγῆς, Oneribus ferendis non assuetus, et * Ὑποσαγῆς,

A Clitellarius, Oneribus ferendis assuetus, Justin. Mart. in Dialogo cum Tryphone p. 273. Ἰς τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν σύμβολον ἦν ὁ ἄσαγῆς πῶλος, οὕτως καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου λαοῦ ἡ ὑποσαγῆς ὄνος: τὸν γὰρ διὰ τῶν προφητῶν νόμον ἐπικείμενον ἔχετε. * Παλινσαγῆς, Hesychio χήρα γυνή, ubi v. Interpr. Πανσαγία, vide Lex. VV. Peregr.] "Σαγῆς, Pera, Saccus, πήρα, "Hes." "Σάγουρον, Verriculum, Rete, VV. LL. "Vide Hes." AT VERO Σάγος, Lat. Sagum, Polyb. (2, 30, 1.) Σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων, Plut. Αὐτὸς σάγον ἐμπεπορημένους μέλανα. ["Toup. Opusc. 2, 100. ad Diod. S. 1, 356. 2, 628." Schæf. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 273. * Σαγοειδῆς, Phav. Lex. p. 69. * "Σαγομάντιον, Valek. ad Ammon. 146." Schæf. Mss. "Etym. M. 812, 25." Wakef. Mss.] Hinc VERB. Σαγηφορεῖν, Sagis indui, Bud. e Strab. [p. 300. * Σαγίον, Gl. Lodix, Schæf. Greg. Cor. 28. Vide Ὑψῆος. Barker. Ep. Cr. 273. Ubi et * Κολοσαγίον.] His vero addendum est ET [* Σάξις, Aristot. Probl. 25, 8. ET] Σάκτας, Saccus, Aristoph. Πλ. [681. Lobeck. Phryn. 638. "T. H. p. 227. Valck. Adonias. p. 285. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] "Σήγιστρον, Stragulum, VV. LL."

Dicitur vero ET Σακτήρ, ap. Hes.: ITEM Σακτός: sed huic alias etiam dat signif. ille, sicut et Eust.: a quo illi quoque σάκτας expositio alia datur. ["Σακτήρ, T. H. ad Plutum p. 227." Schæf. Mss. * Σάκτρα, J. Poll. 1, 245. Phot. φορμὸς, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι: οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. * Σάκτωρ, Æsch. Pers. 920. Scholiastæ ὁ πληρωτής. "Σακτός, adj. verbale, i. q. σεσαγμένος, Impletus, Suffarcinatus. Hinc τευθὶς σακτῆ, Farcta loligo, ap. Athen. 295. ex Antiphane." Schw. Mss. "Bergler. ad Alciph. 85. Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.] Ἀσακτος, vide in Σάττω, ["ad Charit. 366." Schæf. Mss.] Verum quidni et NOM. Σάκκος hinc derivabimus? quod esse quem Lat. Saccum vocant, nemo iguorat. Sed reclamare videtur Hebr. שֶׂכֶת, quod Gallis totidem literis est Sac. Retinuerunt certe et aliæ aliquot linguæ.

C Ἀποσάττω, Depono clitellas, stragula, quicquid est instratum jumento. Vulgo Desterno, Gen. 24, (32.) Ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Interdum Ἀποσάττω, Obstruo, Obturo: ἀποσάξαντα dixit Herod. pro φράξαντα τὸ ρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα. Harpocr. ["Farcio, Wessel. ad Herod. 196. 457. 496. Diss. 52." Schæf. Mss. "Alio sensu, Bekk. Anecd. 435." Kall. Mss.]

* "Διασάττω, ad Herod. 196. Casaub. Athen. 1. p. 18." Schæf. Mss. Geop. 19, 9, 5. Gal. Protr. 1. p. 5. 29. Διασάξαντες αἵματι τε καὶ σαρκὶν, Archigenes ap. Eund. 8. p. 156. Διασεσαγμένην * ἐγγχύως, cf. 157. Cum gen., Machon Athenæi p. 244.]

* Ἐνσάττω, Alciph. Epist. 3, 7. "Pierson. ad Mær. p. 12." Schæf. Mss.]

Ἐπισάττω, contrarium proxime præcedenti, Impono clitellas, stragula, quicquid imponi solet equo. In VV. LL. Impono clitellas jumentis, et onera superpono: ut ἐπισάξαι ἵππους, Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) Sed ibi redditur Ephippia imponere, Sternere equos ephippii. Pro quo tamen malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, s. Insternere. Sic ἐπισάττειν τὴν ὄνον, ex LXX. 3 Reg. (13, 23.) Rnsum e Xen. Ἐπισάττειν ἄσκοις ἐπὶ τὰς καμήλους. Ex Herod. (1, 194.) Ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους: ["q. l., puto, respiciens J. Poll. 7, 186. parum accurate ait, Herod. dixisse ὄνον ἐπισάξαι." Schw. Mss.] His autem in ll. est simpliciter Imponere. Et pass. Ἐπισάττομαι: unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, Cui imposita sunt ephippia, Stratus equus: et ἐπισεσαγμένος ὄνος, Cui impositæ sunt clitellæ. ["Zeun. ad Xen. K. Π. p. 300." Schæf. Mss.] Ἐπίσαγμα, Centones qui supponuntur ipsis clitellis, et Ipsæ clitellæ, Bud. A quo afferitur ἐπισάττω ex Aristot. Probl. et pro Constipo, Inculco: ut videbis p. 580. At ἐπίσαξις vide post Περισάττω. [Ἐπίσαγμα, Ephippium, LXX. Levit. 15, 9. Metaph., Soph. Phil. 755. τὸν νοσήματος, i. e. ἐπεΐσοδος, προσθήκη, Schol. * "Ἐπίσακτος, Ascititius, Amphiloeh. p. 5. forsā pro ἐπεΐσακτος, sed Combef. nil mutat." Kall. Mss.]

Κατασάττω, pro Constipo, Aggero, Condense, VV. LL. e Theophr. (C. Pl. 5, 6, 2.) Κατασάττοντες τὴν γῆν.

“Παρασάττω, Refercio,” [“Herod. 6, 125. Παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι, Circa crurā, quantum auri capiebant cothurni, infersit.” Schw. Mss. “Wessel. Diss. Herod. p. 52.” Schæf. Mss.]

Περισάττω, Circum constipo, accumulo. In VV. LL. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, ap. Theophr. (C. Pl. 5, 6, 5.) Accumulare radices, e Plinio, et Circumfossas arbores aggerare, e Colum., ut sit περισάττειν, quod vulgo Rehausser, de plantis: cui opponatur περιωρύνειν τὰς ῥίζας, quod vulgo Déchausser. Hinc Περίσαξις: ut (Theophr. C. Pl. 5, 6, 6.) περίσαξις τῆς γῆς, Accumulatio et aggeratio terræ circa radices, Bud. Affertur vero et ἐπίσαξις τῆς γῆς e Theophr. (ibid. 3.) itidem pro Accumulatione terræ.

[“Συσσάττω, Aristot. Probl. 25, 8. Διαδύνει μᾶλλον καὶ συσάττει ἥδη ὥστε πληρῶσαι.” Gataker. Mss.]

[“Σάκκος, ὁ, Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. ad Diod. S. 2, 400. ad Herod. 291. Mær. 354. et n., Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Heringa Obs. 169. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. *Σάκος, ὁ, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Mær. l. c. Heringa l. c. ad Herod. l. c. Fischer. l. c. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. Opusc. 2, 100. Σάκος, Σάκκος, Kuster. Aristoph. 124. (A. 822.) Σάκκος, Barba, Jacobs. Anth. 11, 347. Σάκος, Barba, 10, 11. 11, 347. Brunck. Aristoph. 1, 56. 2, 30. Kuster. 212. (Eκκλ. 502.) *Σάκας, Jacobs. Anth. 10, 11. Brunck. Aristoph. 2, 30.” Schæf. Mss. Vide Σάκανδρος, Σακεσφόρος. Phryn. Ecl. 257. Σάκκος Δωριεὺς διὰ τῶν δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι’ ἐνός. “Etym. σάκκος inter quatuor nomina numerat, quæ in κκος terminantur. Schol. Aristoph. A. 822., ubi Sycophanta Atticus loquitur, τὸν σάκον scribi inquit, (ut et Ἐκκλ. 502.) supra autem (v. 745. in oratione Megarensis) σάκκον. Thom. M. 789. Mær. 354. Suid. Phot. et Eust., 940, 16. Atticos σάκος uno κ scripsisse ferunt. Nunnes. ‘Si a σάσσω fit σάκος, simplex κ melius convenit, σάσσω, σὰξ, σάκος, ut ῥάσσω, ῥὰξ, ῥάκος, θάσσω, θάκος, νάσσω, νάκος.’ Pauw. Nunc ubique σάκκος, σακκίον, σακκίζειν legitur, atque adeo illis ipsis locis, quos Grammatici ad probaudam alteram scripturam proferunt: v. Valck. ad Herod. 291. et Interpr. ad J. Poll. 3, 155. Σακχυφάντης, Demosth. c. Olymp. 1170, 27. sic scriptum repetunt Grammatici. Lexicis adde *Ἐνσακκεῖω, Nicet. Ann. 15, 1. p. 310.” Lobeck. ad Phryn. l. c. *Σακκογενειοτρόφος, Athen. 162. Anal. 3, 172. “Jacobs. Anth. 11, 347.” Schæf. Mss. *Σακκοπάθιον, vox qua utitur Zonaras in explicando v. *Ἀσκατήρα.” Dahler. Mss. *Σακκοπάθιον, Etym. M. (670, 52.) Wakef. Mss. *Σακκοπλόκος, Gl. Saccarius. *Σακκοράφιον, Etym. M. 46, 31.” Wakef. Mss. ad Thom. M. 28. ad Lucian. 1, 341.” Schæf. Mss. *Σακκοφόρος, Plut. 8, 254. “Phryn. Ecl. 108.” Schæf. Mss. *Σακκοφορέω, Justin. Mart. Dial. 367. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ἐκέλευς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες ὁμοίως, σακκοφορήσαντες προσμενέγκασιν τῇ ἡστέλει καὶ τῇ ἰκεσίᾳ. *Σακκοφορία, ibid. Μετὰ σακκοφορίας καὶ ἐκτενοῦς ὀλοθυγμοῖ.] “Σακχυφάντης, ὁ, Saccorum textor, “Qui saccos textit. In VV. LL. scriptum est Σακκίφάντης perperam, exponiturque Qui saccos conficit, saccariam facit. Afferturque e Dem. Olymp. (1170.) et tamen in illa ipsa scriptura illam, non hanc cum aliæ Edd. habent, tum Aldina: cujus “vide p. 158. Tom. post.” [“Jacobs. Anth. 6, 416.” Schæf. Mss. J. Poll. 10, 192. *Σακκῶνυμος, Schol. Lycophr. 183. *Σακούλιον, T. H. ad Plutum p. 92.” Schæf. Mss.] “Σακκίον, Sacculus, J. Poll. [10, 152. Longin. 43. Schol. Aristoph. Πλ. 681. Etym. M. 415. Schæf. “Xen. K. A. 4, 5, 24.” Seager. Mss. “Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. Wakef. Georg. p. 70. ad Diod. S. 1, 629. 2, 399. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Plut. Mor. 1, 35. *Σάκιον, Porson. Or. 910. Aristoph. Fr. 250.” Schæf. Mss. *Ἡμισάκιον, J. Poll. 10, 156. ubi erat *ἡμισάμιον. *Σάκκινος, Phryn. Ecl. 108. Schol. Aristoph. Πλ. 1088.

A *Σακκινόςυκος, Jacobs. Anth. 10, 11.” Schæf. Mss.]

“Σακκίας, vide in Σακκίζειν.”

“Σακκίζειν et Σακεκλίζειν, Per saccum excolare,

“Liquorem per saccum excolando transmittere.

“Quidam Sacellare dixerunt, e quibus sunt Gaza et

“Hermolaus, VV. LL., ubi exp. etiam Vinum saccis

“perfusum corrigere. Afferturque e Theophr. C. Pl.

“6, (7, 4.) Ἐχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν, ὅς ἐφίσταται τῷ

“οἶνῳ σακκίζομένῳ κ. τ. λ. de myrto. I. e. Habet

“enim talem humorem, qui vino, cum sacellatur, re-

“sidet atque innatat. Plin. autem dixisse Castrare

“vina, et sacco vires frangere. Et scr. esse ap.

“J. Poll. σακκίας δὲ, sc. οἶνος, ὁ διυλισμένος, i. e. σά-

“κτος Eupolidi: Vinum per saccum transmissum:

“at vero οἶνος *ἀδιυλιστος, Vinum cum suis sacibus,

“καὶ μὴ σεσακκισμένον, Non saccatum, ut Scrib.

“Largus Falernum non saccatum probat. Sed adji-

“ciunt, σακκίζειν s. σακεκλίζειν, dici non solum cum

“liquor per saccum excolando transmittitur, ut e

“turbido liquidior puriorque fiat, (qua ratione dixisse

“Martialem, Epigr. L. 12. ut liquidum potet Alauda

“merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sac-

“co,) verum etiam ut sacco additis peregrinis sa-

“poribus, quod excolatur, facultatem eorum reti-

“neat: ut Plin. de aniso, Saccis quoque additur, et

“cum amaris nucibus vina commendat. Vide Con-

“stant. Geop. 7. cap. ult. || Σακκίζειν etiam dicun-

“tur saccularii fures; nam Hes. exp. τὸ ἐκκενωσαι

“διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους.” [*Σακελίζω, *Σακλίζω,

*Σακελιστήριον, Barker. ad Etym. M. 1127-8. “Σα-

“κελίζω, T. H. ad Plutum p. 409(=506. Schæf.)

*Σακέλισμα, ad Diod. S. 1, 351. (*Σακελιστήρ, unde)

Σακελιστήριον, Brunck. Aristoph. 1, 284. T. H. ad

Plutum p. 408. *Σακέω, *Σακκέω, *Σακεύω, *Σακ-

“κεύω, *Σακίζω, Σακκίζω, ad Herod. 291. (4, 23.)”

Schæf. Mss.] “Σακεύω, Depeculor, VV. LL.”

“Ὑποσακκίζειν, q. d. Subsaccellare, Subcolare.

“Item pro Furari, a sacco sc. crumenam signifi-

“cante: ut χρήμαθ' ὑποσακκίζειν ap. Herod. Item

“ὑποσακκίζειν τῆς οδοῦ, q. d. Furari ex itinere. Vide

“Eust.” [Il. N. p. 940, 16. *Ὑποσακκίζειν, Hesy-

“chio *ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ καὶ τὸ προσκόπτειν, ubi v.

nott. Phot. Ὑποσακκίζειν ὑπεκβαίνει ἀναλογεῖν καὶ

ὑποσακκίζειν τῆς οδοῦ φασί, τὸ προσκόπτειν καὶ ἀναλο-

γεῖν. Perperam in Etym. M. Ὑποσακκίζειν ὑπεκβαί-

ρειν, κ. τ. λ. Phrynichus Bekkeri p. 68. exp. ὑποσακ-

κίζεται τὰ χρήματα per ὑπαναλίσκεται. Vide Veget.

Mulom. 1, 46. 4, 6. Salmas. ad Jul. Capit. s. 13. et

Schn. Lex.]

“Σάκος, τὸ, Scutum, Clypeus: ἀσπίς carmini cum

“prosa commune est: σάκος autem est potius Poe-

“ticum. Ajaci a Gr. Poëtis tribuitur σάκος, inter-

“dum ἀσπίς, ut a Latinis clypeus. Il. P. (128.)

“Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἥτε πύργον.”

[Soph. Aj. 576. ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.] “Solet

“autem corripere a in hac voce Homerus: at ex

“Hesiodo affertur non solum cum a correpto, ut

“(A. 139.) Χερσὶ γὰρ μὴν σάκος εἶλε: sed etiam

“producto, ut (364.) διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα.”

[“Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. Fr. 250. Toup.

Emendd. 2, 554. ad Il. N. 130. Σάκη, τὰ, Brunck.

Soph. 3, 529.” Schæf. Mss. Herod. 1, 52. Callim.

Hymn. in Dian. 241. Hesiod. A. 334. σάκευς ὑπὸ

δαιδαλέοιο.] “Hinc Σακεσφόρος, Scutifer, Epith.

“ejusd. herois, ap. Hom., ut ab Ovidio dicitur Do-

“minus clypei septemplex.” [“Kuster. Aristoph.

212. Boiss. Philostr. 561. Toup. Opusc. 1, 538.”

Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 672. *Σακοφόρος, 680.

Σακοφόρος, Hesychio ὀπλοφόροι. “Alio sensu Epicra-

tes a Platone Comico Σακεσφόρος dictus, ap. Schol.

Aristoph. Ἐκκλ. 71. a barba vegrandi, quæ σάκος

ibid. 498. dicitur.” Alberti. “Σακάιος, α, ον, πο-

λύρρινον σακαῖον ἐγχος, i. q. π. σάκος, Etym. M. in

Ἐυρρήνος.” Schn. Lex.]

“Σάρρα, Tegmen capitis feminarum, Quiddam

“quo mulieres caput operiebant; κάλυμμα κεφαλῆς

“γυναικείας, Hes.” “Σαταρίδες et Σαταρινίδες, Capi-

“tis ornatus femineus:” [itidem ap. Hes.]

[*Σαρίνη, Plastrum, Vehiculum, Hom. Hymn. in

Ven. 13. Anacreon Athenæi 534. “Toup. Emendd.]

2, 623. Σατίνη, * Σάτινον, Ruhn. Ep. Cr. 51. II. gen. ad Hymn. 483. Musgr. Hel. 1326." Schæf. Mss. Varie deducitur h. v.; aut a σάττω, Onero, aut a σάσαι, pro καθίσαι, ap. Paphios. Vide Interpr. ad Hes.]

"ΣΑΓΗΝΗ, ή, Sagena: Latine Verriculum, Everriculum: a quibusdam redditur et Nassa, Hes. "ait fuisse πλέγμα τι ἐκ καλάμων ad capieudos piscas. Plut. Symp. 8. Καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαι ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sic ap. Matth. 13, (47.) dicitur regnum cœlorum simile esse σαγήνη. βληθείη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούση. Sunt qui σαγήνην velint esse proprie Sinus retis, in quem capti pisces deveniunt. Vide et T. 3. c. 372." ["Jacobs. Anim. 70. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 41.] "Σαγηνόδετος, Sagenæ alligatus, Epigr. ἄμμα." ["Philippus 27. * Σαγηνάιος, Jacobs. Auth. 8, 254. 11, 363. et ipsum Epigr., Ruhn. Ep. Cr. 151. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.]

"Σαγηνεύω, Sagena includo, irretio. Everriculare quidam interpr. Philo V. M. 1. Καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπάται. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiam modo irretit, ut ap. Lucian. (1, 243.) dicitur de Vulcano Martem et Venerem irretiente. Qui etiam σαγηνεύει aliquam urbem, aut etiam regionem, legimus, cum ap. Herod., tum ap. Plat. de LL. 3. p. 229. Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδου. Apud Herodian. (4, 9, 12.) redditur Indagiue cingere. Œcum. in Acta de Apostolis metaphorice usurpavit homines ad fidem Christianam convertentibus." ["Thom. M. 744. ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 6, 355. 7, 63. Exerc. 1, 107. ad Coru. Nep. 37. Stav., Valck. Hipp. p. 162. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. Toup. Opusc. 1, 411. ad Herod. 273. 451. 485." Schæf. Mss.] "Σαγήνη, Actio illa includendi sagena, s. irretiendi; uno verbo Verriculum, Everriculatio, si σαγηνεύειν verbi possit Verriculare, Everriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exp. ἀλεῖα a Suida." [Plut. 8, 912.] "Σαγηνεύς, ἑως, ὁ, et Σαγηνευτήρ, ἦρας, ὁ, et Σαγηνευτής, Qui sagena utitur, Verriculor, Everriculator. Et generaliter Piscator: in Epigr. Αἰγιαλίτα Πρίηπε σαγηνευτήρες ἔθηκαν." ["Σαγηνεύς, Leon. Tar. 91. Σαγηνευτήρ, Toup. Opusc. 1, 243. 2, 13. Σαγηνευτήρ, Σαγηνευτής, Jacobs. Anth. 7, 63. 86. Callim. 1. p. 544." Schæf. Mss. "Σαγηνευτής, Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss. * Σαγηνευτός, unde * Ἀσαγήνευτος, Non captus, Cyrill. in Jo. 21. p. 1115. Τῶν ἐθνῶν ἡ πλῆθὺς ἀσαγήνευτός τε ἦν ἐτι, καὶ τῆς τῶν θεῶν μαθημάτων περιβαλὴς ἔξω μένονσα παντελῶς.]

"Ἐκσαγηνεύω, exp. Irretio; sed sine exemplo. Signif. enim potius E sagena s. reti explico, Plut. (6, 191.) Οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν." ["Heringa Obs. 289." Schæf. Mss.]

* Σαγηνέω, Schæf. ad Greg. Cor. 620. Sappho ap. Dionys. H. de C. VV. p. 352. Schæf.]

"ΣΑΤΥΡΟΣ, Satyrus. Etym. derivat a nomine "σάθη, quod Penem significat: quoniam libidinosi sunt Satyri. Sic Hes. σατύραν exp. καταφερῆ." [Schol. Theocr. 4, 62. Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας· ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποιήται ὁ Σάτυρος· σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Jacobs. Anth. 7, 299. Brunck. Soph. 3, 399. 424. Abresch. Lectt. Aristæn. 152. ad Diod. S. 1, 240. Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss. Paus. Att. 23. Cf. Eichstadt. de Dramate Satyrico. * "Ὀρχις Σατύρου, Σατυρίσκος, Satyrium erythronium, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss.]

"Σατυρικός, Satyricus, Satyro s. Satyris conveniens: unde σατυρική ὀρχησις, Saltatio satyrica, "Saltatio qualis est satyrorum. Et ποίησις σατυρική; "Satyrica poësis, Satyris conveniens, i. e. satyrorum "dicacitati. Nam σατυρικός redditur etiam Dicax,

A "Mordax: nimirum more satyrorum: afferturque "e Plut. Pericle, et in Galba (16.) "Ἀνθρωποι σατυρικοί τοῖς βίοις, ubi tamen ad dicacitatem solum respici, dicere non possumus. Aristot. Poet. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν." ["Kuster. Aristoph. 68. Σ. δρᾶμα, Timæi Lex. 230. et n., cf. Toup. Opusc. 2, 48. 52. 102. Jacobs. Exerc. 1. p. 9." Schæf. Mss.]

"Σατυρώδης, exp. Satyros imitans, s. Satyrorum mores, Ad satyrorum mores accedens. In VV. LL. affertur pro Hispido, e Luciano." [1, 843. "Ælian. H. A. 873." Wakef. Mss. "Bekkeri Anticatticista: Κόβαλος· ὁ * σκυραπώδης καὶ αἰείδης. Ἀρίσταρχος Βαράχοις. Pro Ἀρίσταρχος leg. Ἀριστοφάνης, quem vide in Ranis 104. 1015. De permutatione nominum Ἀρίσταρχος et Ἀριστοφάνης laud pauca dixi in Ep. Cr. ad Th. Gaisford., quæ legi possunt, si res tanti est, in Valpii Ephemeride Classica, (Classical Journal.) Pro σκυραπώδης autem leg.

B videtur vel σατυρώδης, ut Lucian. l. c. Τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἐξω τῶν ὥτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδης ἐστὶν αὐτῇ: vel σκυλακώδης, vide HSt. Thes. h. v.: vel * πριαπώδης, quod vocab. habes in Novo Thes. Gr. L. 604. c. d. 605. a." Barker. in Wolfi Anal. Liter. 4, 545.]

* Σατυρίδιον, Satyriscus. "Strattis ap. Athen. 69. Σατυριδίῳ μακροκέρκων χορὸς memorat; ubi quidem Insectorum genus quoddam videtur intelligere." Schw. Mss. ITEM * Σατυρίσκος, Theocr. 27, 3. Athen. 200. "Agathias 45. Jacobs. Anth. 11, 312." Schæf. Mss. Diosc. Notha l. c.]

"Σατυρίζω et Σατυριάω, Prurio ad venerem instar "satyri. Sed σατυρίζω exp. etiam Arrigo." [Σατυρίζω, act., Clem. Alex. p. 52. Schneidero susp. Σατυριάω, Rufus Fragm. p. 156.] "Hinc Σατυρίασις," ["Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss.] "et Σατυρισμός "de Pruritu illo dicuntur; sed peculiariter ita vocatur Pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum tensione superveniens. Sic quidem Paulus definit, discernens σατυρίασιν ab eo quod πριαπισμός dicitur: quæ nec Gal. nec Aëtius distinxerunt: sed hic quidem duas priapismi differentias constituit, uam, quæ solam habeat pudendi tentiginem: alteram vero, cui præter tentiginem dolor etiam insit, et inflammatio et convulsio. Hæc autem est, quam "σατυρίασιν Paulus appellat: cuique alia omnia symptomata tribuit quæ et tali priapismo Aëtius assignat: resolutionem, convulsionem, ventris inflationem, frigidos sudores, et ab his subitum interitum. Uterque etiam non viris modo, sed et "mulleribus σατυρίασιν accidere prodidit: quod "recte de priapismo dici non potest: quoniam tentigine mulierem laborare, ridiculum sit dicere. Hæc "Gorr. inter alia. Additque ex Aret. (25. 69. 112.) "Gal. et Aëtio, σατυρίασιν dictum fuisse a quibusdam et Eum morbum qui Elephantiasis appellatur, propter vultus similitudinem, summamque "libidinem." [Gal. de Caus. Morb. 210. Τὸ σύμπαν

D ὁμοιοι τοῖς Σάτυροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίνονται. Mercurialis Var. Lectt. 3, 20.] "Illud porro Σατυρισμός "est etiam Tumor aliquantum prominens, s. Augmentum adenum post aures. VV. LL. e Galeno, "Σατυρισμοί, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκειν ὄγκοι τῶν ἀδένων· ἐνιοὶ δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἡκούσαν. "Est et Σατυρίας Morbi nomen, qui faciem hominis adeo mutat, ut jam non homo, sed satyrus videatur, Bud. ex Aristot. de Generat. Anim. 4, (3.) "p. 340." [* Σατυρίασμός, Hippocr. 1248.] "Affertur ET Σατυριστὴς χορὸς in VV. LL. pro Satyrico "choro." [e Dionys. H. 7. p. 477. 478=1491-2, Σατυριστὴς, Gl. ὁ σκηνικός, Ludio. * "Διασατυρίζω, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.] "In VV. LL. "et Σατυρία, ή, Esculenti genus ex herba. Ibid. "Σατύριον, Herba ap. Diosc. (3, 143.) ad venerem incitans: quam Cynosorchin quoque vocitant." [Plut. 6, 479. Σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς.] "Item Nomen "animalis amphibii, ap. Aristot. (H. A. 8, 5.) sicut

"et σαθέριον." [Cod. autem Med. exhibet * σαπε-
ριον, et Anonymus Augustanus c. 54. Τὸ * σαπήρειον,
ἐξ οὗ γίνεται τὰ * σαπηρινὰ ἐνδύματα.] "Σαθέριον,
"Satherium: Animal quadrupes, e mari victum quæ-
rens, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 5." "At vero
"Σατυριακὴ nomen est Cujusdam antidoti: quæ de-
"scribitur a Paulo 7, 11."

"ΣΑΥΡΑ, ἡ, vel Σαῦρα, ut alii scribunt, ET Σαῦ-
ρος, Lacerta, Lacertus, Theocr. 2, (58.) Σαῦράν τοι
"τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ, 7, (22.) 'Ανίκα δὴ
"καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασι αἰσι καθεύδει. Utrobique au-
"tem Schol. ait esse, quæ κοινῶς dicitur χλωροσαῦρα.
"Vide Σαλαμάνδρα. Interdum vero Σαῦρα vel Σαῦ-
ρος potius Nomen est piscis, quem Gaza vertit
"itidem Lacertum ap. Aristot. [de Part. Anim. 4, 9.]
"Mentio ejus fit ab Æliano quoque et Athen. 7."
[p. 322. "Σαῦρα. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51.
ad Herod. 362. Membrum virile, Jacobs. Anth. 10,
53. 94. 118. Pierson. Veris. 93. 170. Toup. Opusc.
1, 382." Schæf. Mss. Σαῦρος, Lacertus, Nicander Θ.
817. Σαῦρη, A. 538. σαῦρης πολυκηδέος, ἣν σαλαμάν-
δρην Κλείουσιν. Vertitur Nasturtium, in Fragmento
Nicandri (p. 280. Ed. Schn.) ap. Athen. 684. Scilicet
Σαυρίδιον Gal. et Erotiani Glossarium iuterpr.
κάρδαμον αὐτὴν καρδαμίδα. Hes. herbam θάλασπιν ait
ab aliis * σαῦριον vocatam fuisse. Idem etiam affert
* Σαυρίγγη pro Herba quadam.] "Σαυροειδής, La-
"certæ figuram habens s. formam, Lacertæ similis,"
[Aristot. H. A. p. 785. * Σαυροκτόνος, Plin. 34, 19,
10. * Σαυροπατίδες, Strabo 7. p. 454. * Σαυρίτης,
Hes. Σαυρίται εἶδος τι ὀφειν.]

[* ΣΑΥΡΟΣ, var. lect. pro καυλός, in duobus Codd.
ap. Aristot. H. A. 3, 1. Hinc * Σαυροβριθής, Hes.
Σαυροβριθὲς ἔγχος ἐκ τοῦ σαυρωτήρος βαρὺ καὶ Αἰ-
σχύλος, * ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἐφη. Item * Σαυρόω,
unde * Σαυρωτός, Hes. Σαυρωτοῖς δόρασι τοῖς σαυρω-
τήρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος. At Σαυρωτὴ, ποι-
κίλη, videtur pertinere ad Σαῦρος, Lacertus.] "Σαυ-
"ρωτήρ, ἦρος, ὁ, Cuspis in imo ferro hastæ trans-
"versa, qua hasta appenditur, Bud. In VV. LL.
"dicitur esse Cuspis hastæ posterior, ut prior ἐπι-
"δορατίς dicitur. Ferramentum concavum, mucro-
"natum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hes.
"exp. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. Il. (K. 153.)
"ἔγχεα δὲ σφιν "Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτήρος ἐλήλατο, ubi ab
"Eust. σαυρωτήρ dicitur esse σιδήριον κοῖλον, ἐξ ἄκρου
"ὀξὺ, ὃ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν
"αὐτὸ εἶσθαι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς: sed ad-
"jungit, κατὰ σκόλοπα, ἥγουν σταυρόν: ut σαυρωτήρ
"dictum sit quasi σταυρωτήρ. Veteres autem bre-
"vius scribere de hujus vocabuli signif. ait: a qui-
"bus σαυρωτήρ esse dicitur τὸ ἐν τῷ ἐτέρῳ ἄκρῳ τοῦ
"δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον. Ab Hom. dici-
"tur et οὐρίαχος. Legimus ap. Herod. (7, 41.) de
"quibusdam, qui ἐπὶ τοῖς δόρασι loco σαυρωτήρων
"habent ροίας χρυσέας." [cf. Athen. 514.] "Usum
"porro σαυρωτήρων præcipuum ex h. Polybii l.
"cognoscere possumus, (6, 25, 6.) Καὶ ὅτι ἀνευ
"σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μὴ τῇ διὰ
"τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ" εἶτα κλασθέντων,
"λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἀπρακτὰ καὶ μάταια." ["Jacobs.
Anth. 7, 85. 92. Gesner. ad Orph. p. 436. Boiss.
Philostr. 602. Heyn. Hom. 6, 31. 453. Timæi Lex.
241. et n." Schæf. Mss.]

"Σαυρία, Corruptio segetum; Jaculum, Venabu-
"lum, VV. LL. remittentia ad Theocr. Pharmac.
"Additur Σαυριάζω pro Destruo segetes, Jaculor,
"Ferio." [Σαυρία, Gl. Jaculum, editur Jaculus. Cf.
Σαννίον, Σαννιάζω, in Lex. VV. Peregr.]

[* ΣΑΥΣΑΡΟΣ, Hesychio ψιθυρός, Schneidero leg.
videtur ψαθυρός. * Σαυσαρίζω, unde] "Σαυσαρι-
"σμός, Aridæ linguæ et hærentis affectio. Linguæ
"hæsitatio, Bud. e Gaza ap. Aristot. Probl. 27, (3.)
"ubi de excandescitibus loquens, scribit, 'Ἐπεὶ τὸ
"γὲ ξηρὸν πτύνει καὶ ὁ σαυσαρισμός καὶ τὰ τοιαῦτα
"γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἤμα καὶ
"θερμοῦ." [Videtur deducendum ab αὔω, Sicco, et

τῷ σ loco aspirationis posito, σαύω, unde σαυκόν,
Hesychio ξηρόν: * Σαυχμόν * σαχνόν, χαῦνον, σαθρόν;
ἀσθενές: Σαχνόν ἀσθενές, χαῦνον. Galeno in 3 Comm.
in Hippocr. Prorrh. ψαθυρὰ κρέα sunt eadem quæ
σαχνά.]

ΣΑΦΗΣ, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus, Perspicuus,
Dilucidus, Planus, Dem. pro Cor. Ἰπὸς γε τοῦτον τὸν
κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Ubi
observa obiter βραχὺς καὶ σαφὴς: contra enim μακρό-
τερον μὲν, σαφέστερον δὲ, legimus ap. eum cui Dem.
Phalerei nomen tribuitur. Apud Eund. σαφὴς γραφή,
ubi scribit, Φεγγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφή καὶ τὰς ἀμφι-
βολίας. Sed quod hic ab eo dicitur σαφὴς γραφή,
non solum σαφήνεια vocatur, sed interdum et τὸ
σαφές substantive. Ac certe ipsemet ita utitur, nec-
non Lucian. (2, 64.) || Σαφής, Certus. Interdum et
Verus: ut σαφὴς μῦθος, Eur. (Med. 72.) Et σαφὴς
πίστις, Philo, Certa fides. Apud Thuc. 1. Τῶν
γενομένων τὸ σαφές, Rerum gestarum veritas, ut qui-
dam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si
hoc substantivo uti liceret. [Dionys. H. de C. VV.
293. Schæf. "Musgr. Iph. A. 560. Wakef. Herc.
F. 55. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 137. 152. Exerc.
1, 181. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Heyn. Hom. 4,
630. Valck. Hipp. p. 263. Diatr. 80. Σαφὲς et σαφῶς
conf., Brunck. Aristoph. 3, 64. Τὸ σ., Dionys. H. 1,
267. 294." Schæf. Mss. "De lucis effectu, Suid. v.
'Ἀσάφεια." Wakef. Mss.]

Ἀσαφής, Non manifestus, apertus, Obscurus, In-
certus, Thuc. 4, (108.) Τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνον-
τες ἀσαφεῖ, ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ: [86. 3, 22. Plut. 6,
612. "Ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss.] Ἀσαφῶς,
Non manifeste, Obscure, Non certo, Incertis causis,
[Thuc. 4, 20. 125. "Ἀσαφῶς et ἀσήμως differunt,
Digesta 21, 1, 9." Schæf. Mss.] Ἀσάφεια, Ob-
scuritas: ut περιαγωγῆς καὶ ἀσφαλείας, Plut. Affertur
et pro Sortis nomine proprio, ex Emped. ap.
eund. Plut. [Rom. 27. Pelop. 9. Cat. Maj. 13. "Ad
Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. * Ἀσαφία, Polyb. 1,
67, 11. "Theodor. Opp. 2, 1164. Schol. Eur. Or.
397." Kall. Mss. * "Ἀσαφήτωρ, Heyn. Hom. 5,
616." Schæf. Mss.]

Σάφα autem ap. Hom. aliosque Poëtas adverbium
est, vel potius nomen adverbiale: sc. factum e
plurali σαφέα. Accipitur autem pro Certo, ut Il. B.
(192.) Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀρτεΐδαο. Sio
et ap. Aristoph. (B. 75.) σάφα οἶδα, Certo scio.
Quinetiam ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) Σάφ' ἴσθι, Certo
scias. Sed ap. Hom. invenitur σάφα οἶδα et σαφὰ
εἰδὼς sequente infin., dictum de eo qui plane scit
hoc vel illud facere s. dicere: i. e. plane callet artem
hoc vel illud faciendi. Ex Eod. affertur σάφα εἰπεῖν
pro Vere s. Vera dicere. [Schæf. ad Dionys. H. de
C. VV. 293. ad Greg. Cor. 467. "Musgr. Tio.
1238. Heyn. Hom. 4, 630. Zeun. ad Xen. K. Π.
394." Schæf. Mss. Pind. O. 8, 61. Π. 2, 104.]

Σαφῶς, Manifeste, Aperte, Perspicue, Dilucide,
Certo: ut οἶδας σαφῶς, Aristoph. [cf. B. 1434. Πλ.
40.] Et γινώσκω σαφῶς, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐκ
πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Athen. 2. Ἄλλ' οἶδα
λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς. Sed COMPAR. Σαφέ-
στερον, Manifestius, Apertius, Certius. SUPERL.
Σαφέστατα, Manifestissime, Apertissime, Certissime.
["Σαφῶς, Wakef. Herc. F. 55. Musgr. ibid. Jacobs.
Exerc. 1, 181. Valck. Hipp. p. 280. Zeun. ad Xen.
K. Π. 394. Conf. c. σοφῶς, Brunck. Aristoph. 3, 11.
73. ad Lucian. 1, 732. ad Charit. 509. Valck. l. c.
Toup. Emendd. 4, 500. Brunck. Phil. 423. ad Bacch.
1261. Markl. Suppl. 639. Σαφέως, (Ionice, ad Herod.
659." Schæf. Mss. "Pind. (O. 6, 35. Π. 4, 208.)
Hom. H. in Cer. 149." Wakef. Mss. Herod. 1, 21. 2,
31. 44. 121. 8, 88. Σαφέστερον, 4 Macc. 3, 6. al. * Δια-
σαφέστερον, * διασαφής. * Σαφεστάτως, Agathem. Ge-
ogr. p. 196. "Amphil. 140." Kall. Mss. "Tzetz.
Chil. 6, 874. 8, 872. 9, 713. 10, 550." Elberling. Mss.]

Σαφέω, Manifesto, Clare notum facio, Declaro,
Significo, Bud. exponens etiam per comp. διασαφῶ
et ἀποσαφῶ. Sed hujus simplicis exempla nulla
profert: at illorum comp. minime rara sunt. Esse

autem dicit ILLUD 'Αποσαφέν, non solum Manifestum reddo, Declaro; sed etiam Do intelligendum, Significo: in h. l. Plat. Protag. λέγοντος οὐκ ἐμοῦ ταῦτα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσοι. Paulo post διασαφέν pro eod. dixisse eum scribit. Idem in Cratylo, Οὐτε ἀποσαφεί οὐδὲν, εἰρωνεύεται τε πρὸς με. ["Toup. Opusc. 1, 49. Casaub. Athen. 1. p. 18. Lucian. 2, 63." Schæf. Mss.] Quod autem attinet ad alterum illud COMP. Διασαφέν, ponitur et ipsum pro Manifestum reddo, Declaro: item Explico. E Theophr. (C. Pl. 6, 14, 5.) Διασαφητέον pro Perspicue disserendum est. Apud Matth. 18, (31.) Διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γινόμενα, vet. Interpr. vertit Narrarunt. Sed a Polyb. (1, 46, 4.) poni διασαφῶ et pro Clare deuntio, testatur Bud. ["Ad Diod. S. 1, 417. 2, 622." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum," [vide supra.] Διασάφησις, Declaratio, Explicatio, Expositio, Bud. [Schol. Soph. El. 428. LXX. Esdr. 5, 6. 7, 10. Gen. 40, 8.] ὙΝΔΕ Διασαφητικός vocatur σύνδεσμος a Gramm., q. d. Expositivus, Explicativus, Declarativus. [Schol. Aristoph. "Ὀρν. 825. Eust. II. A. p. 46, 50. 47, 2. Od. A. p. 12, 25. * Ἐπιδιασαφέν, Polyb. 32, 26, 5. * Προδιασαφέν, Joseph. B. J. 7, 5, 3. * "Προδιασάφησις, Figura dicitur, si sententiæ plenæ et perspicuæ per se aliquod verbum additur augendæ perspicuitatis causa, ita ut, etiamsi illud verbum abesset, tamen planus sensus futurus esset. Alexander περί Σχημ. 584. hujus figuræ hæc exempla ponit: ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ ἠνδάνε θυμῷ, in quo τὸ θυμῷ additur per προδιασάφησιν, vel, Ταῦτα ἐννόησας τῇ ψυχῇ, ubi in τῇ ἐννοεῖν jam per se intelligitur ἡ ψυχῇ." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Προδιασαφέν, Præterea declaro, Clem. Alex. 454." Kall. Mss. Polyb. 3, 24, 15. 4, 25, 6. 10, 22, 5. Strabo 10. p. 682., 16. p. 1120. Plut. 6, 77. 7, 665.] ITEM Διασαφίζω, Manifestum facio, VV. LL. ["2 Macc. 1, 21. sec. Cod. Alex. διεσάφισαν, quod Grabe in sua Ed. immerito alteri διεσάφησαν locum cedere jussit." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἐκσαφέν, Theod. Prodr. 398." Elberling. Mss. * "Ἐπισαφέν, Psell. de Dæmon. p. 38." Boiss. Mss.] Ab illo autem simplici verbo Σαφέν est NOM. Σαφήτωρ, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates; nam Hesychio inter alia est μάντις. Sed est Poetica vox hæc σαφήτωρ.

Σαφήνης, i. q. σαφής, Manifestus, etc. Utitur autem Herod. hoc nomine σαφήνης. [Nusquam ap. eum legitur. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 637. 740. Choeph. 195.] Σαφήνεις, Manifeste, Aperte, Plane et Certo, Vere, Herod. (1, 140. 3, 122.) Per contr. autem DICTUR Σαφήνως: quo et Æsch. usus est, Pr. [780. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss.] Hinc et SUBST. Σαφήνεια, non parum frequens in prosa, pro Perspicuitas, Dilucida oratio: unde opp. τῇ ἀσαφείᾳ ap. Plat. de Rep. 6. Eam Dionys. H. inter virtutes orationis Lysiæ numerat, duplicemque facit, in rebus et in verbis. A Dialectis σαφήνεια definitur λέξις γνώριμος, παριστώσα τὸ νοούμενον. Redditur etiam Explanatio a Bud. ap. Lucian. (2, 348.) et Greg. Naz., item Philonem, 'Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνοντες τὸν λόγον σαφήνειας χάριν, εἰπωμεν. [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Dionys. H. de C. VV. 199. Schæf. "Ad Eund. 5, 97. Boiss. ad Tiber. p. 80. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 67. * Σαφήνεια, ibid. ad Dionys. H. l. c." Schæf. Mss.] Σαφήνιζω, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. Utitur autem hoc verbo et Xen. (K. II. 8, 7, 3. 8, 4, 2.) Ex Aristot. affertur Σαφήνιζει τῇ φωνῇ. ["Σαφήνιζέον, Athan. 2, 284." Kall. Mss. * Σαφήνισμός, Schol. Soph. Antig. 893. Dionys. H. 1. p. 52, 37. * "Σαφήνισσις, Niceph. Blemm. ap. Bibl. Gr. 11, 83. Harl." Boiss. Mss. "Orig. Philoc. p. 54." Routh. Mss.] Σαφήνιστικός, Declarandi facultate præditus s. Explanandi, Declarativus, Declarator, Explanator: ut σαφήνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, e Greg. Naz. [Lucian. 2, 290. * Σαφήνιστός, unde Ἀσαφήνιστος, Schol. Eur. Med. 722. * Ἀνασαφηνίζω, unde Ἀνασαφηνισθῆναι, Gl. Declarari. * Ἀποσαφηνίζω, var. lect. ap.

Lucian. Jov. Trag. c. 27.] "Διασαφηνίζω, Declaro, Explano, Polyb. Τοῦτο οὐ διεσαφηνίσαν. Idem "signif. διασαφέν et διασαφίζω." [Gl. Dissero, Edissero. Forma * Διασαφηνένω est ap. Hippocr. Epist. 1275., at Schneidero suspecta est. * "Προδιασαφηνίζω, Insuper explano s. declaro, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 731, 36. Λέγω δὲ καὶ πρ. τὴν ἐννοίαν." Seager. Mss. * "Ἐπισαφηνίζω, Ultra planum facio, Clem. Alex. 545." Wakef. Mss.] [* Σαφίζω, unde * "Σαφισμός, Clem. Alex. Q. D. S. 950. si vera lectio." Routh. Mss. Vide Διασαφίζω.]

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, SEU Σβεन्न्यू, σβέσω, εσβεκα, (pro quo in usu est potius Aor. 2. εσβεσα,) tanquam a Σβένω. Signif. autem Extinguo, Restinguo. Atque ut Lat. Extinguo sæpe usurpatur metaphorice, sic a Græcis σβεन्न्यूται pro Comprime, Compescere, Bud. e Plat. de LL. 8. Πόνων δὲ σφοδρῶν, οἱ μάλιστα ὕβριν σβεन्न्यूσιν, ἀργοί εἰσι. Et σβεन्न्यूτας τυραννίδα in quodam vet. Epigr. Homerus autem dicit σβένσαι μένος, ubi quidam annotant eum respicere ad τὴν θερμότητα τοῦ μένους. Et pass. ap. Xen. in fine Symp. Αἴτη μὲν δὴ ἡ παροιμία οὕτως ἐσβέσθη. Quinetiam ut Lat. dicitur extinctus esse qui mortuus est, ita σβεσθῆναι: ut in Epigr. Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεος. At de h. l. Hesiodi ("Erg. 2, 208.) γάλα τ' αἰγῶν σβεन्नυνμένων, consule cum alios, tum Eust. Dici autem ἀποσβεन्नυσθαι et ipsum γάλα, videbis in Ἀποσβεन्नυμαι. || At PRÆT. Ἐσβεκα per η, passiva etiam signif. pro Extinctus sum, sicut et ἀπέσβεκα: quæ affert Bud. e Platone. Vide Ἀποσβεन्नυμαι. Affert vero et AOR. 2, Ἐσβη, tanquam a Σβῆμι, itidem pro Extinctus sum. ["Σβεन्नυμι, Wakef. S. Cr. 1, 145. 5, 138. Herc. F. 40. Phil. 954. Jacobs. Anth. 8, 349. 367. 9, 52. 179. 10, 158. 212. 11, 150. 278. 297. 377. 12, 90. 216. Epigr. adesp. 674. Samius 2. Heyn. Hom. 7, 243. ad Charit. 215=403. ad Mær. 50. D. R. ad Longin. 254. ad Herod. 411. Plut. Mor. 1, 869. Compesco, Comprimo, Lobeck. Aj. p. 320. Ἐσβην, Jacobs. Antb. 7, 36." Schæf. Mss. * "Interficio, Opp. 'A. 5, 13. Obstruo, Appian. 2, 859. Vacuo, Exhaustio, Plut. 2, 49(=6, 180.) Deleo, Excindo, Extirpo, Philostr. 42. Destruo, generaliter, Plut. 9, 133. ('Υπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεन्नυνμένην.)" Wakef. Mss. In dialecto quadam dicitur ζέω, * ζένω, * ζείνω, * ζείνυμι, * ζίνω, * ζίνυμι. Hesychius affert Ζείναμεν σβεन्नυνμεν. "Ἐζίνεν" * ἐπεσβεन्नυνεν. ["Ἀποζίνυνται, Eid. est ἀποσβεन्नυνται, Extinguitur:] [leg. ἀποζίνυνται.] "Ζοάσεις, Hes. exp. σεβέσεις: et Ζοάσον, σεβέσον: nescio quidnam sibi volens isto σεβέσαι, nisi forte σβεσαι. "Subjungit tamen his Ζοάσω, ζήσω."

Σβέσις, Extinctio, Plut. de Primo Frig. Ἡ μὲν οὖν σβέσις ἐμφανεστέραν ποιεῖ τὴν εἰς ἀέρα μεταβολὴν αὐτοῦ. In VV. LL. annotatur ex Aristot. Luminis extinctionem, quæ per se fit, μάρανσιν vocari: quæ ab alio σβέσιν. Aristotelis autem verba sunt, de Juventute et Senect. Ἀλλὰ μὴν πυρὸς γε δύο ὁρῶμεν φθοράς, μάρανσιν τε καὶ σβέσιν. καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν τὴν δ' ἐπὶ τῶν ἐναντίων, σβέσιν, τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ βλαίον. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 52." Schæf. Mss.]

Σβεστήρ, ἦρος, Extinctor, [Plut. 10, 373.] AT VERO Σβεστήριος ET Σβεστικός, q. d. Extinctivus, Restinctivus, i. e. Extinguendi vim habens, Aptus ad extinguendum: ut σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Greg. Naz. Ἀ Gal. σβεστήρια vocantur Res ad restinguendum aptæ, Bud. e Therap. 10. Εἰ μὲν οὖν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τὰ τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια καὶ τὰ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια κ. τ. λ. Idem Bud. σβεστικὸν ab Aristot. opponi τῷ καυστικῷ scribit. [Σβεστήριος, Thuc. 7, 53. Dionys. H. p. 194, 16. Plut. 8, 589. "Σβεστήριον, Philostr. 95. Andr. Cr. 100." Kall. Mss. Σβεστικός, LXX. Sap. 19, 19.]

["Σβεστός, Extinctus, Nonn. D. 28, 189." Wakef. Mss.] Ἀσβεστος, Inextinctus (pro Inextinguibilis), Qui extingui non potest. Proprie πῦρ ἄσβεστον, sed e Diosc. et Gal. affertur dictum de calce viva, utpote quæ non restineta sit aqua. Sic et Lucian. ἄ. τίτανος. Ab Hom. autem (Qd. Δ.

584.) metaphorice vocatur etiam κλέος ἄσβεστον: quo respexisse Ovid. suspicor, cum dixit Nomen inextinctum. Apud eund. Hom. (II. A. 599.) habes etiam ἄσβεστος γέλως, item (X. 96.) ἄσβεστον μένος, de quibus lege Eust. Verum sunt qui nomen illud, cum his aliisque hujusmodi substantivis jungitur, minus subtiliter quam ille, exponant Immensus, Ingens. ITEM Ἀσβέστη, fem. Hom. (II. Π. 123.) ἀσβέστη φλόξ. Affertur vero ἄσβεστος e Plin. et tanquam Nomen lapidis coloris ferrei, 37, 10. ["Jacobs. Anth. 8, 53. Heyn. Hom. 4, 162. 7, 161. Kuster. Aristoph. 117. ad Od. H. 333." Schæf. Mss. Schneid. Ecl. Phys. 89. Æsch. Pr. 543. παρ' Ὀκυνεοῖο πατρὸς Ἀσβεστον πόρον, Fluxum perennem. "Ἀσβέστη, Nicander Θ. 821." Wakef. Mss. Γέλως ἄ. μέχρι θανάτου, Aret. p. 35. *Ἀσβεστον, τὸ, Calx viva, Plut. Sertorio 17. *Ἀσβετος, (pro Ἀσβεστος, Nomen fictitium.) Hom. Epigr. 14, 9." Elberling. Mss. *Ἀσβεστώδης, Gl. Tofus. *Ἀσβεστήριος, Hes. v. Κονιότης. *Ἀσβεστόω, unde *Ἀσβεστόωσι, Hes. v. Κονίασις." Wakef. Mss.] B Ἀποσβέννυμι, VEL Ἀποσβεννύω, Fut. ἀποσβέσω, item ἀποσβήσονται, et quidem in activa etiam signif. Præter. ἀπέσβηκα, aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, Extinguo: ut ἀποσβεννύειν τὴν φλόγα, Extinguere flammam. Capitur etiam metaphorice, sicut Lat. Extinguere, pro Abolere, Perdere. Xen. K. Π. (5, 4, 14.) Πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Sed passive accipi hunc aoristum, mox docebo. Item Supprimo, Cessare facio. Plut. Τὴν μὲν ἐωθινην αὔραν, ἣ παρείχε γαλήνην, πολὺς πνεύσας πελάγιοις τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε. || Ἀπέσβηκα præter. et Ἀπέσβην aor. posterior passivam aliquando signif. habent, Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Τὸ μέντοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, διὰ τὸ μὴ λέναι ὅπου ὡς ἀποφαινόμενοι εὐδοκίμοιεν, Extincta est et abolita exercitatio rei militaris, Funditus interiit. Sic ἀπέσβην usurpatur ap. Theodorit. Hist. Eccl. 3. *Αουκιφεριανὸν γὰρ ἐπὶ πλεῖστον ὀνομάζοντο χρόνον· ἀπέσβη δὲ καὶ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Bud. autem affert ἀποσβήκει e Plut. Demosthenes pro Concidit animo, Relanguit. || Ἀποσβέννυμι, VEL Ἀποσβεννύομαι, Extinguor, Intereo, Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Νῦν δὲ τὴν μὲν ἐκ Περσῶν καρτερίαν περιοῶσιν ἀποσβεννύμενην. Item Supprimor, Aristot. de Gener. Anim. 4. Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζόμεναι αἱ καθάρσεις κατὰ φύσιν, οὔτε συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι· κἂν συλλάβωσιν, ἀποσβέννυνται τὰ γάλα: H. A. 9. de caprimulgo loquens, Φασὶ δὲ, ὅταν θηλάσῃ τὸν μαστὸν, ἀποσβέννυσθαι τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφλοῦσθαι. "Ἀποσβέω, inus. th. e quo ἀποσβέννυμι sua tempora mutuatur. Facit fut. non solum ἀποσβέσω, sed et ἀποσβήσω, unde præter. ἀπέσβηκα ap. Plat." "Ἀπέσβας, Dorice pro ἀπέσβης ap. Theocr. 4, (39.) "quod Schol. exp. ἐξέλιπες, ἀπέθανες, Mortuus es et extincta. Sunt qui dicant esse aor. 2. verbi inus. ἀπόσβημι: potest tamen esse etiam aor. 2. passivus verbi ἀποσβέννυμι ex ἀποσβέω." ["Ad Charit. 445. Jacobs. Anth. 7, 36. 9, 179. 10, 159. Porson. Med. p. 85. Brunck. Soph. 3, 445. Dionys. H. 1, 60. ad Corn. Nep. 71. Staver., Wyttēb. ad Plut. 1, 275. ad Mær. 49. Brunck. ad Eur. Med. 1218. Timæi Lex. 40. et n., Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Callim. 191. Diatr. 57. Xen. K. Π. p. 816. ad Lucian. 1, 516. Ἀπέσβη, Extinctum est, Fischer. ad Palæph. 149. Οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ — Boeckh. in Plat. Min. 108." Schæf. Mss. Ælian. N. A. 3, 39. Ἀποσβέννυσι τὴν ἐκείθεν ἐπιρροήν. Cf. Schæf. ad Greg. Cor. 925. *Ἀπόσβεσις, Aret. 105. Aristot. Anal. Post. 2, 2. *Ἀπόσβεστος, unde *Εὐαπόσβεστος, Artemid. 1, 74. *Ἐναποσβέννυμι, Jo. Lydus de Ostentis p. 54." Boiss. Mss. Aristot. Meteor. 2, p. 571. Cassii Probl. 31. *Ἐναποσβεννύω, Geop. 7, 12, 8. *Ἐναποσβεστέον, Clem. Alex. 174. (Pæd. 1, 7. p. 204.)" Kall. Mss. *Ἐναπόσβεστος, Joseph. c. Apion. 1. p. 457. *Προαποσβέννυμι, M. Anton. 3, 1, 12, 15. *Συναποσβέννυμι, Andr. Cr. 55. Euseb. Hist. Eccl. 121. *Συναποσβεννύω, Cyrill. Hier. 28." Kall. Mss. "Niceph. Bleim. in Leonis Allatii Exc. 171." Boiss. Mss. Dio Cass. 35, Eust. II. A. p. 11,

42. Plut. Marcello 24.]

"Ἐνσβεθεῖς, Extinctus in, ab act. Ἐνσβέννυμι," [Diosc. 5, 93.]

[* Ἐπισβέννύω, s. *Ἐπισβέω, Nonn. D. 21, 138. Hes." Wakef. Mss.]

Κατασβέννυμι, VEL Κατασβεννύω, i. q. σβέννυμι et ἀποσβέννυμι, Extinguo, Aristoph. τοὺς λύχνους κατασβέσας. Et metaph. κατασβεννύναι ταραχήν, Sedare tumultum: Xen. K. Π. 5, (3, 20.) Εἰ δέ τις θορυβουμένους αἰσθάνοιτο, κατασβεννύναι τὴν ταραχήν ἐπειράτο. Item Κατασβῆναι, Extinctum esse, tanquam a κατασβῆμι: sicut ἀπέσβην tanquam ab ἀποσβῆμι. ["Wakef. Herc. F. 448. S. Cr. 5, 138. Dionysius 10. ad Charit. 215. Wyttēb. ad Plut. 1, 275. ad Herod. 282. Κατέσβην, Jacobs. Anth. 6, 137. Leon. Tar. 84." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 952. τὴν θάλασσαν. Cf. Ἀσβεστος. *Κατάσβεσις, Dio Cass. p. 522. *Κατάσβεστος, unde *Δυσκατάσβεστος, Qui non facile extingui potest, Schol. II. Π. 123. Diod. S. 4. p. 179, 19.] "Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in, unde "ἐγκατασβεσθῇ," ["Nicet. Eugen. 2, 351. 8, 13. *Συγκατασβέννυμι, 4, 392. Joann. Euchait. 1567." Boiss. Mss. "Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 306." Kall. Mss. Zosim. p. 107.]

[* Περισβέννυμι, Plut. 10, 147. Τῇ βαφῇ τοῦ σιδήρου περισβεννύμενον τὸ αἷμα καὶ διαχεόμενον.]

[* Συσβέννυμι, Opp. A. 2, 477.]

ΣΕΒΩ, ET Σέβομαι, Veneror, Adoro, Colo, ea signif. qua dicimur Colere deum, Thuc. 2, (43.) Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπέργε· τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους. Aristoph. N. (600.) κόραι Σὲ Αὐδῶν μεγάλως σέβουσιν. Paus. Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἴσσουν τὴν Ἀθηνᾶν ἀγούσιν ἐν τιμῇ. Lucian. (1, 533.) Κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλων. Sed dicitur etiam τὰ θεῖα σέβειν, et quidem ab Aristoph. quoque. Et Ἀτρεΐδας σέβειν a Soph. (Aj. 667.): a Platoue σέβειν τὴν δικήν. Magis usitata esse passiva vox Σέβομαι, (activam certe illam σέβω Eust. a vett. usurpatam tradit, sed videmus et a Pausania ac Luciano, qui nequaquam in numero τῶν παλαιῶν censi possent, usurpari, ut omittam Herodian., atque alios de quibus idem dicendum fuerit,) poniturque non solum pro Veneror, et Colo, quæ de diis ant rebus divinis dicuntur, verum et pro Colo ac Observo, quæ de hominibus. Xen. K. Π. 8, (8, 1.) Οἱ τε ἀρχόμενοι Κύρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. Itidemque dixit Charondas τοὺς ἀρχομένους debere πρὸς τοὺς ἀρχοντας εὐνοίαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους: unde Cic. de LL. 3. Nec vero solum ut obtemperent obediantque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligantque perscrībimus, ut Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα. Apud Hom. σέβεσθαι exp. et αἰδεῖσθαι et ἐκπλήττεσθαι: vide Eust. Apud Lucam autem legitur hoc partic. et sine adjectione accusativi positum, primam illam signif. venerationis habens: Act. D Apost. 13, (43.) ubi οἱ σεβόμενοι redditur Religiosi, itidemque (50.) αἱ σεβόμεναι, Religiosæ. Existimatur autem hoc nomine appellare Eos e profanis gentibus qui Mosis religionem relicto paganismo erant amplexi; quamvis nonnulli essent incircumcisi: ut antea Cornelium vocarat εὐσεβῆ. At VV. LL. illic ibid. exp. σεβομένας, Superstitiosas: et addunt, quæ religiosæ vulgo creduntur. Quasi vero manifestum non sit in bonam partem usurpasse ibi Lucam hoc participium. Additur ibid. posse et passive accipi pro ἐντίμους, Honoratas, Primarias, magnæque auctoritatis, quæ venerantur et coluntur magna cum reverentia. Sed hujus usus in pass. signif. exemplum desidero, non minus in partic. quam in verbo. At σέβομαι cum infin. pro εὐλαβοῦμαι poni testatur Bud. ap. Plat. Timæo 168. Σεβόμενοι μαίνεσθαι τὸ θεῖον. || Σέβομαι, signif. passiva, Adoror, Color, Veneror, (si passive usurpare liceat.) Greg. Naz. de Ægyptiis loquens, Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων:

de Aegyptiis loquens, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter utilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. Idem de adulteriis deorum loquens, "Α τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. [" Musgr. Iph. T. 185. Wakef. Eum. 92. Cattier. Gazoph. 13. Brunck. Soph. 3, 511. Heyn. Hom. 4, 604. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad 4, 4, 19. ad II. Δ. 242. Valck. Hipp. p. 244. 280. ad Herod. 524. Eὐ σ., Porson. Phœn. 1340. Valck. p. 446. ad Xen. Mem. 250. Τὸ σεβόμενον, Musgr. ad Hec. 299. Act. et med., Steph. Dial. 18." Schæf. Mss. Pind. O. 14, 17. Plato Phædro 357. Æsch. Eum. 702. Pers. 693. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * "Σεβομένως, Valck. ad Ammon. p. 5." Schæf. Mss. * "Σέβημα, (quasi a * Σεβέω,) i. q. σέβασμα, Sap. 15, 17. σεβημάτων sec. Alex., ubi alii libri σεβασμάτων habent. Sic quoque deest in Lexx. * Σεβησις, quod legitur ap. Plut. 8, 671. Reisk." Schleusn. Lex. V. T. "Clem. Alex. 760. 795." Wakef. Mss.]

[* Σέβος, τὸ, Cultus, Æsch. Suppl. 764. θεῶν σέβη Δείσαντες.]

"Ἀσεβής, Qui non colit nec veneratur cœlestis numen; ideoque Irreligiosus, Impius. Porro absolute interdum dicitur ἀσεβής, et sine ulla adjunctione: interdum addita particula eis vel πρὸς, cum accus. ejus rei cujus neglectus esse cultus et veneratio dicitur, Xen. K. II. 8, (8, 13.) Ἀσεβέστερος πρὸς [περὶ] θεοῦ. Et in Fab. Æsop. Ἀσεβής πρὸς φύσιν. Res quoque aliqua et factum ἀσεβές dicitur, cujus sc. admissione spernitur religio, cultusque et veneratio divini numinis: Impium, Irreligiosum, Nefarium. Xen. K. II. 8, (7, 3.) Τούτους φοβούμενοι, μήτε ἀσεβές μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον μήτε ποιήσητε μήτε βουλευήσητε. Et mox, Ἐπὶ τὰ ἀσεβές καὶ τὸ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶ. Ubi τὸ ἀσεβές et τὸ ἄδικον posita sunt pro substantivis ἡ ἀσέβεια et ἡ ἀδικία. Adjective rursum Plato dicit omnium ἀσεβέστατον esse τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἔξαμαρτάνειν. [" Cattier. Gazoph. 13. Xen. Mem. 1, 1, 11. Toup. Opusc. 1, 312. Emendd. 1, 323. ad Charit. 327. Ἀ. θεοῦ, ad Diod. S. 1, 613. Paus. 3, 16. 84. Matth. Gr. Gr. 441. Τὸ ἄ., Impietas, Xen. Mem. 1, 1, 16." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πανασεβής, Nicet. Annal. 19, 3. p. 368. * Ἀσεβῶς, Gl. Impie.] "Ἀσέβεια, ἡ, Neglectus ejusmodi divini numinis: quo sc. spernitur cultus ejus et veneratio, Impietas. Plut. (6, 648.) de Anaxagora, Δίκην ἐφύγεν ἀσεβείας, ἐπὶ τῷ λίθῳ εἰπεῖν τὸν ἥλιον. Athen. de Aspasia, (589.) Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφὴν ἀσεβείας. Et Greg. Naz. Ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, Revocari et prohiberi ab impietate. [" Ad Charit. 765. Musgr. ad Hec. 1029. Crimen ἄ., ad Lucian. 1, 458. Conf. c. εὐσ., ad Diod. S. 2, 323. Ἀ. θεῶν, ad 1, 613. Plur., 2, 561. * Ἀσεβία, Brunck. ad Bacch. p. 398." Schæf. Mss., item Meletem. Cr. in Dionys. H. p. 42. * Ἀντοασέβεια, Theoph. 4, 257.]

"Inde et VERB. Ἀσεβέω, significans Sum ἀσεβής, Cultum venerationemque divini numinis negligo abjicioque, Irreligiosus et impius sum: interdum etiam Impie ago. Atque ut ἀσεβής dictum est poni interdum absolute, interdum cum præp. eis aut περὶ, cum accus. rei cujus cultus et veneratio esse neglecta dicitur, ita ἀσεβέω quoque usurpari sciendum est. Dem. c. Mid. Τούτον ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν; Idem, Ἀσεβῶν οὗτος ἤλωκε, Impietatis manifestus est et damnatus. Athen. 13. Ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα καὶ τὰ πάτρια ἐκόλασate. Non minus frequens est cum præp. eis vel περὶ, Herod. Ἀσεβέων ἐς τὴν θεάν, Herodian. (3, 6, 16.) Θεοὺς ἔχοντες βοηθοὺς, eis οὓς ἐπιτοκῆσας ἡσέβησε. Rursum Herod. Ἀσεβῶν eis τὰ ἱρά, Piaculum in sacra committens, ut Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Ἀσεβεῖν eis τὰ μυστήρια. Rursum ex Herodiano affertur, (2, 15, 16.) Eis τὸν ὄρκον ἀσεβεῖν, pro Jusjurandum violare. Ex Æsopo autem, Ἡσέβησεν eis τὴν μητέρα, Impius in matrem fuit, Impie se erga matrem gessit. Interdum accusativo soli jungitur, rei sc. quæ impie fieri s. geri dicitur, Xen. K. II.

4 "8, (1, 9.) Οἱ πλεῖν αἰρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἡσεβηκέναι τι δοκούντων. Iti-
demque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impie et nefarie committi. Æschin. c. Ctes. Τὰ περὶ τούτων Ἀμφισσέας ἡσεβημένα σοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν δωροδοκηθέντα σοι. [" Ad Charit. 491. Abresch. Æsch. 2, 133. Luzac. Exerc. 78. Cattier. Gazoph. 12. 15. Musgr. ad Eurip. p. 223. Rhes. 686. Phœn. p. 223. Valck. p. 449. Diatr. 24. ad Diod. S. 1, 87.: θεοῦ, ad 1, 701. 2, 225. Pass., Bast. Lettre 196." Schæf. Mss.] "Ἀσέβημα, τὸ, Facinus irreligiosum et impium, Facinus nefarium, et ὕβρις εἰς τοὺς θεοὺς, Æschin. (85.) Ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος, οὐ τὸ ἀσέβημα ἡγήσῃ; Habes et ap. Thuc. 7, (27.) p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέβησις e Plut., quod potius de actione impia et nefaria dicitur: [vide nott. ad T. 8. p. 671. Reisk. * Συνασεβέω, Ejusdem cum aliis impietatis improbitatisque reus sum, Diod. S. 16. p. 542, 34. Antiph. 686. "Schol. Eur. Or. 1074. Athan. 1, 573. 628. Orig. c. Cels. 17. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 176." Kall. Mss. * "Ἀσέβαιος, perperam pro ἀσέβαιος in Procl. Paraphr. 3, 18. p. 219." Schn. Lex. Suppl. * Ἀσεβήσις, Manethio 5, 204. ubi v. Gron.]

"Ἀυσεβής, Qui ægre colit et veneratur Deum, h. e. Irreligiosus, Impius, ἀσεβής, [" Brunck. Antig. 514." Schæf. Mss. "Eur. Herc. F. 760. Med. 1328." Seager. Mss. Æsch. Ag. 227. 767. Soph. CEd. C. 1253. * "Ἀυσεβέως, Orac. Sibyll. 188. Ops." Elberling. Mss. * "Ἀυσεβῶς, Clem. Alex. 17. Cyrill. Hier. 83." Kall. Mss. Suid. 1, 5.] "Ἀυσέβεια, s. Ἀυσεβείη, poetice, Irreligiositas, Impietas, Nonn. Εἵνεκα δυσσεβείης: [D. 20. ult. "Ἀυσέβεια, Eur. Cycl. 310. Hel. 1027." Seager. Mss. Soph. Antig. 935. Trach. 1247. Æsch. Choeph. 702. Eum. 535.] "Ἀυσεβέω, Irreligiosus et impius sum, s. Irreligiose et impie ago. [Æsch. Eum. 913. Soph. Trach. 1248. "Valck. Phœn. p. 449." Schæf. Mss. "Eur. Med. 755." Seager. Mss. "Athan. 1, 337. eis τινά." Kall. Mss.] "Ἀυσέβημα, Impium facinus, interdum et Impietas, ἀσέβημα, [Dionys. H. 1. p. 434.]

"Εὐσεβής, Qui probe colit ac veneratur Deum, Pius, Religiosus. Xen. sub finem sui Cyneg. Πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδῶν ἀσεβεῖν, οἱ δ' εὐσεβέστατοι, Lucian. (3, 144.) Πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνύσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. Dem. vero, Οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, i. e. Impium et nefarium. [" Abresch. Æsch. 2, 134. Eur. Or. 1667. Metrod. Epigr. 1. ad Phalar. 259. Markl. Suppl. 559. Cattier. Gazoph. 13. ad Diod. S. 2, 518. Valck. Phœn. p. 449. Hipp. p. 305. ad II. Δ. 242. ad Charit. 267. Τὸ εὐσ., Pietas, Xen. Mem. 1, 1, 16. Ἐν εὐσεβεῖ, ad Lucian. 1, 299. Εὐσεβέστατος, Xen. Mem. 1, 1, 20." Schæf. Mss. * Εὐσεβοκράτωρ, Theod. Prodr. Ep. 142. * Εὐσεβόφρων, Phot. Bibl. p. 217. Theod. Prodr. Ep. 97. * Εὐσεβοφρόνως, 96. "Anon. ap. Matthæi p. 5. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πανευσεβής, Theod. Prodr. Ep. 85. "Cyrill. Hier. 248. Πανευσεβέστατος, 247. * Φιλευσεβής, Cotelier. Patr. Apost. 1, 812." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. "Simeon Metaphrasti Ms. Cod. Par. 1524. v. d. Luciani fol. 97." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. "Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 16. 34. 36. Φιλευσεβέστατος, 6, 17." Elberling. Mss. * "Φιλευσέβεια, Theoph. Bulg. in Latinos p. 291. Ed. Mingarelli. * Φιλευσεβέω, Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss.] "Ἀδν. Εὐσεβέως, et per CONTR. Εὐσεβῶς, Pie, Religiose: inore sc. eorum qui probe Deum colunt et venerantur. Dem. Olynth. 3. (p. 35.) Τὰ μὲν Ἑλληνικά, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς διοικεῖν: c. Mid. Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακείσθαι. Ita religiose, ita pie. [" Εὐσεβέως, Greg. Cor. 212." Schæf. Mss. Εὐσεβῶς ἔχει pro εὐσεβές ἐστι, Soph. CEd. T. 1431.] "Inde et SUBST. Εὐσέβεια, ἡ, Probus Dei cultus, Pietas, Religiositas, Plut. de Superstit. (fin.) Ἐνιοὶ φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπύπτουσιν εἰς ἀθεῖ-

“*τῆτα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν.*” *Æschin.* (72.) *Θεὸν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων,* *Isocr.* *Panath.* Πάντα δὲ τὸν χρόνον ἡσκηκότας εὐσεβίαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. *Ubi nota eum addidisse περὶ τοὺς θεοὺς: quemadmodum et Dem.* (227.) *dicit, Τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν: nam et circa alias res εὐσέβεια versatur, ut Lat. Pietas et Religio. Dicit enim Isocr. rursum in Hel. Enc. Τοσαύτη δ' εὐσεβεία καὶ προνοία χρώμεθα περὶ τὴν ἰδέαν τὴν τοιαύτην: quod est εὐλαβεία et cautio s. religione.*” [*Abresch. Æsch.* 2, 134. *ad Phalar.* 259. *ad Charit.* 406. (ubi de *Εὐσεβήτῃ*.) *Toup.* *Opusc.* 1, 136. *Valck. Hipp.* p. 312.: *θεοῦ, ad Diod.* S. 1, 613.” *Schæf. Mss. Eur. Iph.* T. 1202.] “*Ιο-nice DICITUR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, ut in hoc pentametro ap. Athen.* (433.) *Καὶ τὴν εὐσεβίης γέτρονα σωφροσύνην.*” [*Εὐσεβία, Jacobs.* *Anth.* 8, 377. 12, 55. *Wakef. S. Cr.* 4, 251. *Eum.* 909. *Carphylid.* 1. *Proclus H.* in *Sol.* 45. *ad Paus.* 373. *Agathias* 40. *Epigr. adesp.* 474. 585. 641. 696. *ad Charit.* 406. *Markl. Iph.* p. 381. *Brunck. ad Bacch.* p. 398. *Antig.* 943. *El.* 250. *Valck. Phæn.* p. 497. *Hipp.* p. 312. 322. *ad Herod.* 641.” *Schæf. Mss., item Meletem. in Dionys. H.* 42.] “*Est inde præ- terea VERBUM Εὐσεβέω, significans Sum εὐσεβής, i. e. Sum pius et religiosus, Probe et religiose Deum colo, Pietatem colo, Pie ago. Synes. Ep.* 4. *Εὐσεβεῖν ἀναπαισισμένον. Notandum porro con- strui aliquando cum accus. rei, et significare iti- dem Pietatem colo, Pie ago, Pius sum, addita præp. In. Eur. Phæn.* (528.) *Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρεῖν, τυραννίδος περὶ Κάλλιστον ἀδικεῖν, τὰλλα δ' εὐ- σεβεῖν χρεῶν, Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est: aliis rebus pietatem colas, Cic. Offic. 3.: vel Julius Cæsar, secundum Sue- ton.: Isocr. ad Dem.* (4. init.) *Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς: in Nicocl. (init.) “Οτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐ- σεβονμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem signif. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεοὺς, pro Pius sum erga deos; et ex Eur. (Alc.* 1151.) *εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga ho- spites. At Paulus Apost. subaudita hac præp. περὶ vel eis, Ep.* 1 *ad Tim.* 5, (4.) *Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγό- νοις, In propriam domum pietatem exercere, et vicem rependere parentibus. Est enim et in pa- rentes ac liberos quædam pietas: unde ap. Virg. Sum pius Æneas. Sed et εὐσεβεῖσθαι aliquid di- citur, ut ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. (init.) “Ἴνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ, Ut etiam hoc a me cum reli- quis pie et officiose parenti tribuatur, Ut etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar.”* [*Markl. Suppl.* 559. *Musgr. Tro.* 85. *Eurip.* p. 223. *Wakef. Alc.* 1170. *Abresch. Æsch.* 2, 133. *Porson. Phæn.* 1340. *Lobeck. Aj.* p. 413. *Phalar.* 296. *Cattier. Gazoph.* 12. 15. *Zeun. ad Xen.* K. II. 87. *Toup. Opusc.* 1, 136. *Brunck. Aj.* 1350. *ad Poët. Gnom.* 278. *Or.* 898. *Phæn.* 1331. *Valck.* p. 446. *Musgr. p.* 223. *Koppiers. Obs.* 84. *Valck.* *ad Xen. Mem.* 250. *Toup. Emendd.* 1, 448. *Wakef. S. Cr.* 1, 56.” *Schæf. Mss.*] “*INDE Εὐσέβημα, τὸ, Pium factum, Officium pietatis, Demetr. Phal.* “*Καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὐφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, εὐσεβήματα.*” [*“Ενευσεβέω, Greg. Naz. Carm.* p. 19. *ταῖς ἐντολαῖς, Erga Dei præcepta me pium præbeo.*” *Kall. Mss.*]

[* *Πανσεβής, Theod. Prodr. Ep.* 84. * *Χριστοσεβής, Apollin. Metaphr.* p. 164.]

[* *Ἀντισεβόμεναι, Vicissim veneror, Plut.* 6, 596. * *Διασεβόμεναι, Gl. Percolo.* * *Προσεβῶ, Æsch. S. c. Th.* 1031. *Markl. Iph.* p. 154. * “*Συνσεβῶ, Una veneror, Orig.* 240.” *Kall. Mss.* * “*Υπερσεβῶ, Epiph.* 2, 106. “*Proclus in Ptol. Tetrab.* 61.” *Boiss. Mss.*]

Σέβας, τὸ, (existimatur autem esse ἀκλίτων, i. e. in- declinabile,) Veneratio, Adoratio, Cultus divinus, Bud. afferens hæc Gregorii Naz., loquentis de dia-

PARS XXV.

A holo, ‘Ο κλέπτων *eis* εαυτὸν ἀπὸ τοῦ θείου τὸ σέβας. Atque ita eum alibi quoque uti testatur. Sed affert e Dionysio Areop. cum adjectione etiam positum, sc. τὸ θεῖον σέβας. Sæpe autem σέβας est Res quam veneramur s. adoramus, (quod et σέβασμα vocari docebo paulo post,) Quod nobis est venerabile. In VV. LL. “Ω σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Tu, cui maximam reverentiam debeo, [ex Eur. *Iph. A.* 633.] Ibid. ex Eur. et Soph. pro Re augusta: et σέβας ὄρκιον ex Epigr. || Σέβας ap. Hom. pro ἐκπληξίς, sicut σέβεσθαι pro ἐκπληττεσθαι ab eo usurpari dictum est. Redditur Latine Stupor, sc. præ admiratione, in Od. Z. (161.) σέβας μ’ ἔχει εἰσορόωντα. Suid. e Callim. affert pro θαῦμα, ubi ille dicit, τόδ’ ἔχω σέβας. Exp. alioqui ap. eund. Hom. αἰδώς, item νέμεσις. Vide Eust. Ceterum non sum nescius quosdam ab hoc σέβας derivare verbum σέβομαι: at ego non video quid obstat, quominus σέβας contra a verbo σέβομαι derivemus: e quo σέβας esse verbum σεβάζομαι, satis manifestum est. [“*Markl. Suppl.* 564. *ad Charit.* 747. *Wakef. Phil.* 1289. *Eum.* 92. *S. Cr.* 1, 91. *Jacobs. Anth.* 7, 187. 388. *Exerc.* 1, 52. *Abresch. Æsch.* 2, 120. *Callim.* 1. p. 542. *Heyn.* *Hom.* 4, 604. 7, 454. *Valck. ad Ammon.* 47. *ad Eur. Or.* 1243. *Conf. c. σέλας, Musgr. Med.* 746. *Porson. p.* 60.” *Schæf. Mss. Theocr.* 24, 76.]

Σεβάζομαι, i. q. σέβομαι, sed minus usitatum, Greg. Naz. in Macc. Enc. Θάπτον σὺ σεβασθήσῃ τὰ ἡμέτερα ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴχομεν. E Gennadio, ‘Η ἀλλή πασα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ. Apud Hom. autem Il. Z. (167.) σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, redditur Irreligiosum putavit, Nefas esse putavit. Sed ego malim, (ut similis s. potius eadem in utraque lingua translatio significationis ostendatur,) Religiosum id ei fuit, habuit, Religioni habuit. At Græcæ exp. σεβάζεσθαι hic volunt esse αἰδεῖσθαι s. νεμεσιζεσθαι, aut etiam τιμᾶν. [“*Heyn. Hom.* 4, 604. 5, 219. *Wessel. Obs.* 178.” *Schæf. Mss.* “*Clem. Alex.* 308. 662.” *Wakef. Mss.*] “*Σεβάζω, i. q. σεβάζομαι: sed minus usitatum.*” [“*Ad Diod. S.* 1, 248.” *Schæf. Mss.* * “*Σεβαστέον, Psell. de Dæmon. p.* 9.” *Boiss. Mss.*]

Σέβασις, Veneratio, Adoratio, Plut. (10, 595. 598.) Huic autem verbali licet a secunda persona formato primum do locum, quod derivata non habeat, ut sequens, quod a prima formatum est. Σεβασμός, pro Veneratione itidem s. Adoratione aut Cultu: ut σεβασμός θεῶν, Cultus deorum, divinus, Plut. (9, 487.) et Strabo. Apud Philon. Turnebus vertit etiam Religionem et Observantiam. [“*Ad Dionys. H.* 2, 845. *ad Charit.* 264.” *Schæf. Mss.*] AT VERO Σέβασμα, τὸ, exp. quidem et ipsum, Veneratio, item Cultus deo, aut ei qui majestatem quandam obtinet, exhibitus: est tamen potius Quod veneramur, Res quam veneramur, adoramus. Ac certe in iisd. annotatur σεβάσματα vocari Omnia quæ superstitiosi venerantur, cujusmodi sunt aræ, delubra, statuæ, simulacra, monumenta: Act. 17, (23.) Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ἡμῶν, (ubi quidam interpr. Cultus, quidam Culturas,) posse reddi Cultus vestri monumenta; at ego commodè unum verbum uno exprimi puto a novissimo Interprete, reddente Sacra vestra: qui etiam docte annotat, Erasmus perperam vertisse Culturas: vet. autem Interpretem nimis anguste, Simulacra: σέβασμα enim non significare Cultum ipsum, s. Culturam, nec Simulacrum duntaxat, sed Omne id in quo Deus colitur, quod religionis causa homines venerantur; idque Lat. appellare Sacra. [“*Dionys. H.* 1, 10.” *Boiss. Mss.* “*Ad Diod. S.* 2, 312. *ad Dionys. H.* 2, 845.” *Schæf. Mss.* *Clem. Alex. Pæd.* 3. p. 253. * *Σεβασμοσύνη, Orac. Sibyll.* 7. p. 664.] Ab hoc autem substantivo σέβασμα, s. potius ab illo Σεβασμός, est ADJ. Σεβάσιμος, Venerabilis, Venerandus, Veneratione s. Adoratione dignus, Augustus: ut σεβάσιμος γάμος, Herodian. 5, (6, 4.) Ἀρμόζοντά τε καὶ σεβάσιμιον εἶναι γάμον ἱερῶς τε καὶ ἱερέας. Apud Eund. σεβάσιμος ἀρχὴν, 2, (10, 4.) in concione Severi, Τὴν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν, — ἢ σεβάσιμος ἐφαίνετο. Et σεβάσιμος τιμὴ, Bud. ex Eod. (8, 10.) Augusta dignitas, i. e. Imperatoria. Apud

Eund. (12, 10.) plur. *σεβάσμιον τιμὰι* Polit. vertit Augustales honores, item Augustorum honores. Vocatur certe ab eod. Historico *σεβάσμιος* ipse imperator, s. Cæsar, qui a Latinis Augustus: 2, (3, 6.) *Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν*. Nisi forte *σεβαστὸν* hic quispiam leg. potius existimet: de quo dicam paulo post. [Schol. Soph. CEd. T. 863. "Thom. M. 18. et n." Schæf. Mss. * "Σεβασμία, ἡ, Anna C. 295. * *Σεβασμῖος*, (Gl. Venerabiliter,) Cultu religioso, Clem. Alex. 32. Orig. c. Cels. 137. Religiose, Euseb. Hist. Eccl. 203. * *Πανσεβάσμιος*, Omnino venerandus, Amphil. p. 2. Andr. Cr. 265." Kall. Mss. Epiph. 1. init.] Ab illo autem adjectivo *σεβάσμιος* factum SUBST. *Σεβασμότης*, q. d. Venerabilitas; sed a recentioribus potius usurpatum, et quidem de illis potissimum qui dignitates Ecclesiasticas obtinebant. [Gl. Sanctimonia.] Alioqui NEUTR. *τὸ σεβάσμιον* antea dictum fuisse existimo, accipiendo sc. substantive. Quinetiam VERB. *Σεβασμιάζω* pro Veneror, habent VV. LL. [* "Σεβασμιάζω, Acta S. Philæ 176. Combef." Boiss. Mss.]

TEXT. *Σεβαστὸς*, (i. e. a tertia persona formatum,) itidem Venerabilis, Veneratione dignus s. Adoratione, Venerandus, Adorandus. Aptissime autem redditur Augustus: quod ut hoc in Lat. sermone, ita illud in Græco imperatoribus Romanis tribueretur: ut videre est cum ap. alios, tum Strab., Dion., Plut., Herodian.: ap. quem legitur 2, (8, 9.) *Αὐτοκράτορά τε ἀνέπε καὶ σεβαστὸν προσηγόρευσε*, 7, (10, 8.) *Σεβαστοὶ τε ἀνηγορεύθησαν*. Sic autem et ap. Lucian. Θεοῦ Καίσαρος σεβαστοῦ. Et alibi, (3, 220.) Θεοῦ σεβαστοῦ, et ἐπὶ τοῦ πρώτου σεβαστοῦ. Alioqui et sine adjectione ulla ὁ σεβαστὸς invenitur dictum de Cæsare Octavio, qui a Latinis itidem peculiariter appellatus fuit Augustus, et sine adjectione; et quidem a quo hæc appellatio sumsisse initium traditur. Testatur porro et Paus. *σεβαστὸν* esse Græcis, quod Lat. Augustum: *Σεβαστὸς κατὰ τὴν Ῥωμαίων γλῶτταν Αὐγεύστος λέγεται*. Sic autem FEM. *Σεβαστή*, Augusta, Uxor Augusti, i. e. generaliter, Quæ erat uxor Cæsaris: ap. Strab. et Herodian. Legitur etiam *σεβαστή* σπείρα, Act. 27, [1. "Σεβαστὸς, Toup. Opusc. 1, 410. Cognomen Imperatoris Rom., ad Lucian. 3, 287." Schæf. Mss. * "Σεβαστὸς δικη, Tzetz. Ch. 10, 482. fort. *σεβαστή*." Elberling. Mss. * *Σεβαστοκράτης*, unde * *Σεβαστοκρατέω*, Tzetz. Chil. 11. p. 204. * *Σεβαστοκράτωρ*, Theophyl. 3. p. 642. * "Σεβαστοκρατόρισα, Const. Manass. Chron. init. * *Σεβαστονίκης*, Schurzfleisch. Acta p. 57." Schæf. Mss. * *Σεβαστοφάνης*, Augusti flumen, Montf. Palæogr. 161. Reines. Syntagm. Inscr. p. 375. * *Σεβαστοφόρος*, Jo. Lydus de Mens. 124. Suid. 1, 377. Flamen Augustalis, Gesner. in Comm. Soc. Goett. 5. p. 35. Schn. Lex.]

[* "Ασέβαστος, Saracenic Sylb. p. 34, 21. * *Αεισέβαστος*, Herodian. Epimer. 184." Boiss. Mss. * Anna C. 407. 409. 413. 415." Elberling. Mss. * *Αξιόσεβαστος*, Eust. ad Dionys. P. p. 6. * *Πανσέβαστος*, p. 11. Suid. 3, 19. Theophyl. 3. p. 631. "Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 5, 48." Boiss. Mss. * *Πανυπερέβαστος*, Theophyl. 3. p. 677. * "Πολυσέβαστος, ad Charit. 425. Crinag. 21. Heringa Obs. 191." Schæf. Mss. * "Φιλοσέβαστος, Inscr. ap. Murat. 118. 162. 184. 232. 234. 1986." Kall. Mss.]

[* *Σεβαστικός*, Jambl. Protr. 324. * "Σεβαστικοί, Vita Pythag. ap. Phot. Bibl. 259. init. * *Σεβαστικῶς*, Dionys. H. 6. p. 750, 7." Boiss. Mss. "Jambl. V. P. 35." Wakef. Mss.]

[* *Σεβαστηνός*, ὁ, Orac. Sibyll. 3. p. 327. * "Σεβαστιάς, Leon. Alex. 8. Heringa Obs. 187." Schæf. Mss.]

[* *Σεβαστεῖον*, Templum Augusti, Philo J.]

[* *Σεβαστεύω*, i. q. *σεβάζομαι*, Joseph. c. Apion. 1, 26.]

"Σεβίζω, Veneror, i. q. *σεβάζω*," [Eur. Hel. 1373. Musgr. 362. Wakef. Trach. 500. Toup. Opusc. 1, 410. Valck. Hipp. (541.) p. 226." Schæf. Mss. "Soph. CEd. T. 1007. Aristoph. Θ. 106. (681.) Eur. El. 994. cf. 196. Med. (155.) 643." Seager.

Mss. Pind. Π. 5, 106. I. 5, 37. Soph. Antig. 955. CEd. C. 1060. Æsch. Pers. 950. Eum. 12. * "Σέβισμα, Schol. Æsch. Eum. 92." Mendham. Mss. * *Σεβιστὸν*, Hesychio *τιμητὸν*.]

[* "Σεπτέος, Colendus, Greg. Naz. Carm. p. 10. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 21." Kall. Mss.]

Σεπτὸς, itidem pro Venerabilis, Venerandus; Augustus, hac enim in signif. usurpari a Dionys. Areop. et a Greg. Naz. testatur Bud. Fit autem hoc adjectivum *σεπτὸς* a tertia pers. præt. *ἔσεπται*, sed quam vix in usu esse crediderim: sic tamen ut ceteræ personæ duriores etiam sint. ["Ad Charit. 760." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 811.]

"*Ἀσεπτος*, ap. Poetas, in primis Tragicos, i. q. "*ἀσεβής*, Irreligiosus, Impius. Hes. e Soph. Capt. "*ἀσεπτον* affert pro *ἀσεβές*." [Soph. CEd. T. 890.

"Eur. Bacch. 888. Hel. 549. Ipb. A. 1092." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 503. Jacobs. Anim. 161. ad Herod. 583. * *Ἀσεπτέω*, ibid. Jacobs. l. c. Cattier. Gazoph. 15." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1349. "Ad Hesych. 1, 567. n. 14." Dahler. Mss.]

"*Εὔσεπτος*, exp. Venerabilis." [Soph. CEd. T. 864. * *Μονόσεπτος*, Greg. Naz. Carm. 9, 29. * *Πάνσεπτος*, Schol. Soph. Aj. 726. CEd. T. 883. "Euseb. V. C. 4, 64." Mendham. Mss. "Const. Porph. de Imag. Edess. 98." Boiss. Mss. "I. q. *πάνθυνος*, Athan. 1, 334. Amphil. 39. *Ναὺς τῆς Θεοτόκου πάνσεπτος*, 181. 212. 810. *ἐορτή*." Kall. Mss. * *Περίσεπτος*, Athen. 376. Æsch. Eum. 1040. "Wakef. ibid. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * *Πολύσεπτος*, Orph. Hymn. 25, 6. "Hes. v. *Πολύθεστος*." Boiss. Mss. "Wakef. Ion. 1239." Schæf. Mss. * "Σεπτῶς, Venerabiliter, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 890, 12. *Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀγνοεῖς πῶς γέγονε, καὶ τὴν ἐκ πατρὸς ἀνάρχως καὶ ἀνεμνηνέως καὶ σεπτῶς καὶ ἀλαλήτως*," Seager. Mss.]

Σεπτικός, q. d. Venerativus, Adorativus, Cultivus, Bud. ["Hes. v. *Ἡθείος*." Boiss. Mss. "Ad Il. X. 229." Schæf. Mss.]

HINC et NOM. *Σεπτήριος*, [e * *Σεπτήρ*,] quod itidem sonat q. d. Venerativus, Adorativus. Sed hoc nomen sibi peculiariter vindicabat una trium *ἐνναετηρίδων*, i. e. Novennialium solemnitatum, ut quidam interpr., quæ Delphis celebrabantur in honorem pugnae Apollinis adversus Pythonem. Vide Plut. [7, 176.] Ab illo autem nomine *σεπτὸς* est et VERB. *Σεπτέω* pro Veneror, *σέβω*, Hes. Apud quem legitur et partic. pass. *σεπτενομένης*: verum hoc exp. non solum *σεβομένης*, sed etiam *ἐλεγχομένης*. ["Musgr. Tro. 108." Schæf. Mss.]

ΣΕΜΝΟΣ, (ἡ, ὄν,) Venerabilis, Venerandus, Reverendus, Augustus, Sanctus. Sic a Thuc. et aliis αἱ *σεμναὶ θεαὶ* vocari videntur tanquam Quæ sint venerandæ. Nam et ap. Soph. (Aj. 837.) *Σεμνὰς Ἐρινυὺς* videmus exponi *σεβασμίας*. Dicitur vero Rheia itidem *σεμνὴ μήτηρ*. Necnon apud Eur. (Med. 69.) *σεμνὸν ὕδωρ Πειρήνης*, quidam interpr. Venerandam aquam Pirenes. Synes. Ὁ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ τοιοῦτο *σεμνόν*, ὥστε ἐν τελεταῖς, τὸ ἀπόρρητον, Venerandum, Sanctum. Sic ap. Lucian. (1, 385.) *Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ*, Veneranda, Bud. Interdum vero *σεμνὸς* Majestate præditus, Cui majestas inest: unde τὸ *σεμνόν* substantive pro Ipsa majestate: ut Idem vertit ap. Dem. 231(=556.) *Τὸ σεμνόν τῆς ὁσίας καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηται μοι*. Potest etiam reddi Gravis; ut *σεμνότες* a Cic. redditur Gravitates. Polit. ap. Herodian. (7, 8, 15.) *Τὰ ἀνδρεία καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων* vertit Fortissima ac gravissima quæque. Alibi *σεμνόν* Sanctissimum. Alicubi certe *σεμνόν* redditur etiam Honorificum, Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum *σεμνόν*, reddi etiam Graudem, docebo in proxime sequente tmematio. || *Σεμνός*, Gravis, i. e. Tumidus, et ὁ μὴ ὁμιλητικός, Bud. ex Isocr. Idem in Comm. *Σεμνός* enim, inquit, ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος, i. e. Augustus et venerandus, Καὶ ὁ ὑπερήφανος, καὶ μὴ ὁμιλητικός, Odiose et immodice gravis: quo modo lingua vernacula homo gravis accipitur; et in vitio enim et in laude ponitur. Significare autem vult eum, quem vulgo dicimus Tenir sa gravité. Sic certe invenio ap. Lucian. eum, qui di-

ctus sit *σεμνός*, paulo post appellari *γαῦρον*. In VV. LL. *σεμνός*, Odiose et immodice gravis, (sicut antea ibi expositum fuerat Gravis cum auctoritate et modestia,) item Rigidus et tetricus, Moleste severus. Et subjungitur ex Aristot. Rhet. 2. Καὶ *σεμνότεροι* ἢ *βαρύτεροι*. Sed non video cur h. l. in exemplum afferridebuerit, cum subjungatur ab Aristot., *σεμνότης*, esse *μαλακὴν καὶ εὐσχήμονα βαρύτητα*. Victorius certe *σεμνότεροι* vertit Grandiores, excelsioresque: sicut *βαρύτεροι*, Graviores. Idem in isto ejusd. Aristot. loco l. 1., ubi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, τὸν αὐθάδη appellat *μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν*, itidem interpr. *σεμνόν* Grandem, idque tanquam e Cic. Sed addit posse etiam esse *σεμνόν*, Qui nescio quid augusti divinique in se habet. Et *σεμνοῖς λόγοις*, ex Aristoph. (B. 1496.) Ostentabundis verbis. ["Ad Phalar. 339. Markl. Supp. l. 383. ad Charit. 655. Musgr. Iph. A. 996. T. 1462. Med. 216. Wakef. Ion. 1105. 1239. Alc. 785. Jacobs. Exerc. 2, 94. Anim. 163. Anth. 9, 277. 10, 258. Luzac. Exerc. p. 8. Diod. S. 1, 558. ad Lucian. 1, 229. Kuster. Aristoph. 65. 212. Brunck. 2, 69. Soph. 3, 529. Bast Lettre 68. Heind. ad Plat. Theæt. 304. Valck. Hipp. p. 176., ubi et de ἡ *σεμνός*, 278. ad Herod. 722. Zeun. ad Xen. K. II. 407. et Ind., ad Anton. Lib. 280. Verh., Wyttenb. Ep. Cr. 30. Bergler. ad Alciph. 138. ad Xen. Eph. 264. Conf. c. *τερπνός*, Kuster. Aristoph. 56.: cum *πιστός*, Porson. Med. p. 44.: cum *ἱερός*, ad Dionys. H. 5, 24. Σ. ἰδεῖν, Xen. Eph. p. 25. *Σεμναὶ θεαί*, Furia, Dawes. M. Cr. 249. Musgr. Hipp. 100. Brunck. Ced. C. 90. Stanl. Æsch. 849. 861. Luzac. Exerc. 174. Brunck. Aristoph. 1, 96. ad Diod. S. 1, 624. Bast Lettre 68. Ruhnck. Ep. Cr. 50. Item Ceres et Proserpina, Mitsch. Cer. 110." Schæf. Mss. *Σεμνὴ νόσος*, Schol. Apoll. Rh. 1, 1019. Conf. c. *ἱερός*, Dionys. H. de C. VV. 53. Schæf. De regibus dictum, Blomf. Gl. in Æsch. Ag. 176. *Σεμνότατος*, 2 Macc. 6, 11. * "Σεμνόν, Vitex, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* "Σεμνοειδής, Greg. Thaum. in Orig. 13. * Σεμνοειδής, ibid. 2." Kall. Mss.] *Σεμνόθει* a Galatis dicti fuerunt, qui *Ἀρυδαί* a Celtis, qui a Persis Magi, ab Indis Gymnosophistæ, ut discimus e Diog. L. in principio operis. Videtur autem sic appellati ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς *σεμνότητος*, s. quod *σεμνοὶ* essent illis οἱ θεοί: nam ipse postea de iis dicit inter alia *σέβειν θεοὺς*. [* *Σεμνόκομπος*, unde * *Σεμνοκομπέω*, quod restituendum est Æschylo ap. Athen. 447.: vulgo * *Σεμνοκόπτω*, quod est verbum nihili. Cf. Lobeck. Phryn. 416. 623. * "Σεμνοκομψοψευδομυθοπλαστία, Theodoret. (Dissert. de Vita etc.) T. 1. p. 51. Schulz." Schæf. Mss.] *Σεμνολόγος*, Qui graviter loquitur, s. cum gravitate, magnifice loquitur, magna loquitur, magnifice magna loquitur, (ut hæc a Tibullo copulantur, sicut docui in *Μεγαλήγορος*) Ostentator. *Σεμνολογία*, Loquendi genus, Oratio cui gravitas quædam inest, gravitatem præ se ferens. *Σεμνολογίαν*, inquit Bud., Venustum sermonem et gravem ac lepidum sciteque compositum, appellat Dionys. H. rhythmos Isocratis. *Σεμνολογέω*, Cum gravitate loquor, Magnifice loquor, Magnifice narro, prædico. Paus. in Cor. 'Αλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, 'Αθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς 'Αττικῆς ἐσεμνολόγησαν: quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Dixerat autem antea *σεμνολογεῖν* esse Dicendo ornare et celebrare. Lucian. (1, 529.) cum accus. Ταῦτα *σεμνολογοῦσιν* οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν. Interdum vero *σεμνολογῶ*, sicut et *σεμνολογοῦμαι*, Glorior, Jacto, Herod. 5. Διοπετῇ τε εἶναι αὐτὸν *σεμνολογοῦσι*. Ubi animadvertite jungi infinitivo. At cum accus. ap. Lucian. (2, 453.) Τοιαῦτα νεανικῶς *σεμνολογησάμενον*. Bud. *σεμνολογεῖσθαι* vertit Gloriarī, ap. Basil. item Speciose et graviter loqui, ap. Dem., ut videbis Comm. 802. *Σεμνολόγημα*, Quod cum gravitate aliquis locutus est, s. magnifice, Quæ quis jactabunde locutus est, Jactantiæ plena oratio. ["Bekk. Anecd. 468." Boiss. Mss. Anonymus Suidæ, Dio Cass.] *Σεμνόμαντις*, Venerabilis vates. At in VV. LL. Venerabilis vates et severus. [Soph. Ced. T. 556. * *Σεμνόμνθος*, unde]

Σεμνομυθέω, Cum gravitate loquor, s. Cum fastu insolentiaque, Bud. e Suid. Affertur autem ex Eur. Hipp. (490.) *σεμνομυθεῖν* expositum *σεμνολογεῖν*. At VV. LL. *σεμνομυθέω*, Scite fabulam narro. Quæ interpr. vereor ne fabulosa sit. [Philo 2. p. 270. P. "Valck. Phoen. p. 344. Hipp. p. 221." Schæf. Mss. * *Σεμνομυθία*, i. q. *σεμνολογία*, Anonymus Suidæ 1, 46. * *Σεμνοποιός*, Theod. Prodr. Ep. 83.] *Σεμνοποιέω*, Magnifice æstimo, Majestate afficio, Bud. e Greg. Naz. περὶ Ἀνθρώπου, p. 33. In VV. LL. *σεμνοποιῶ* e Strab. Reverentiam concilio, Auctoritatem addo. At pass. *σεμνοποιούμαι* Bud. affert pro Graviter me habeo, In gravitatem me compono, Honestos et speciosos mores præ me fero: e Greg. Naz. Τιμιώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας κὰν σεμνοποιῆται ταῖς ἐπινοίαις. ["Thom. M. 404. Heyn. Hom. 5, 575. ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss.] *Σεμνοπρεπής*, Decens eum qui gravitate s. majestate est præditus, Conveniens gravitati s. majestati. *Σεμνοπρεπῶς*, quod Bud. ap. Herodian. (2, 10, 4.) vertit Cum dignitate, Graviter et decore. Ab Eod. NOM. *Σεμνοπρέπεια* redditur Dignitas, ap. Synes., (266.) Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιντο τῷ δεῖν δι' εὐφρίμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι *σεμνοπρέπειαν*. Ab Eod. in Comm. ἡ *σεμνοπρέπεια* redditur Dignitas oris. *Σεμνοπρόσωπος*, Cujus facies gravitatem præ se fert. *Σεμνοπροσωπέω*, Gravitatem facies mea præ se fert, Ori meo gravitas quædam inest; Gravitatem ore præfero, Gravem faciem ostendo, Bud., afferens ex Aristoph. et Synesio, ap. quos de tetrica et odiosa quadam gravitate dici videtur. Sic certe ap. Artemid. Onir. 1. Οὗς γόητας καλοῦσιν οἱ *σεμνοπροσωποῦντες* καὶ τὰς ὁφρὺς ἀνεσπακότες. [* *Σεμνόστομος*, Æsch. Pr. 952. Unde * *Σεμνόστομέω*. "Σεμνοστομώτερος, Tzetz. Ch. 6, 36. * *Πανσεμνοστομέω*, 48." Boiss. Mss. * *Σεμνότιμος*, Æsch. Eum. 831. Choeph. 355. "Tzetz. Ch. 3, 126. * *Σεμνότροπος*, Const. Manass. Chron. p. 53. 128." Boiss. Mss. * *Σεμνότυφος*, e quo * *Σεμνοτυφία*, M. Anton. 9, 29. * *Σεμνοφανής*, Speciem venerandam vel augustam præbens, Orig. c. Cels. 3. p. 12 (=487.) Seager. Mss. "Thom. M. 841." Schæf. Mss.]

Σεμνηγόρος, i. q. *σεμνολόγος*. UNDE *Σεμνηγορία*, i. q. *σεμνολογία*. Ut in VV. LL. perperam, Concio honesta. [Timon Phlias. 22.] *Σεμνηγορέω*, sicut et *σεμνολογῶ*, Magnifice loquor, prædico, etc. Apud Philon. (de Conf. Ling. 320.) *σεμνηγορεῖν* τι et *σεμνηγορεῖν* περὶ τινος. [Lobeck. Phryn. 703. "Valck. Diatr. 53." Schæf. Mss.]

[* *Αἰσχροσεμνός*, unde * "Αἰσχροσεμνία, Auson. Epilog. ad Id. 13. p. 214. Bip." Elberling. Mss.] * *Ἀσεμνός*, Minime venerandus, Nihil majestatis s. gravitatis habens, Majestati s. Gravitati, aut Dignitati non conveniens: ut ap. Aristot. de Mundo, "Ἀσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν αὐτοῦργεῖν, ubi redditur, E dignitate ejus non erat. Bud. interpr. etiam Inhonestus, Fædus, afferens ex Herodiano (2, 7, 1.) Εἰς τε τὸ ἀβροδλαιοῦν καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδούς εαυτὸν. ["A. στίχος, Dionys. H. de C. VV. 152, 7. Gl. Incastus, Impudicus: τὸ ἄσεμνον" Incestum. "Thom. M. 500. ad Anton. Lib. 258. Verh. * *Ἀσέμνως*, ad Mær. 215." Schæf. Mss. "Contra gravitatem s. dignitatem, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 1. T. 4. p. 333, 24. Ἐὰν εἰς καπηλεῖον αὐτὸν ἴδωμεν ἄσέμνως εἰσιόντα, οὐκ ἀνακόπτομεν." Seager. Mss. "Athan. 1, 851. Orig. c. Cels. 195." Kall. Mss. Schol. Aristoph. A. 849. * *Ἀσεμνότης*, Epiph. 1, 619. * *Εὐσεμνος*, Orph. Hymn. 2, 12. * *Κακόσεμνος*, Eudocia 345. * *Πάνσεμνος*, Lucian. 1, 567. 2, 888. "Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 97. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 73." Boiss. Mss. "Dionys. Areop. 117. Andr. Cr. 253." Kall. Mss. * *Παντόσεμνος*, Æsch. Eum. 639.] "Περύσεμνος, Gravis admodum et magnificus, ex "Aristoph." [Σφ. 604. "Jacobs. Anth. 6, 135. Musgr. Iph. T. 818. ad Mær. 210. Abresch. Lectt. Aristæ. 289." Schæf. Mss. "Chrys. Serm. 10. T. 5. p. 42, 12." Seager. Mss. * *Πολύσεμνος*, Orph. Hymn. 1, 1. 21, 9. 60, 3. Schol. Aristoph. Θ. 1078. * "Υπέρσεμνος, Diogenian. Prov. 2, 91." Boiss.]

Mss. Aelian. H. A. 2, 6. Philo 799. Synes. de Regno p. 10. Ep. 142. Marcellin. V. Thuc. "Abresch. Lectt. Aristæn. 288. * Ὑπόσεμνος, ibid. Jacobs. Anth. 6, 341." Schæf. Mss. Aristæn. Ep. 2, 18, 21. Philostr. Icon. 2. Synes. in Calvit. Encom.]

Σεμνῶς, Cum quadam veneratione, reverentia. Et q. d. Reverenter, Veneranter. Sed inalim Venerande, s. potius Venerabunde. Item Cum majestate, Graviter, Gravitationem præ se ferendo. Dem. (270.) Τὴν δὲ μητέρα σ. πάνν Γλαυκοθέαν ὠνόμαζεν. At Xen. Σ. (3, 10.) Καὶ ὅς μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: sicut in l. *quem paulo ante protuli ex Artemid. habes, Οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρὺς ἀνεσπακότες. Cui simile est ap. Lucian. (1, 639.) Σ. προβαίνων, καὶ ἐξηπτιάζων ἑαυτόν. ["Plato Phædro 343. ad Plin. 129. Cort. Σεμνός σ., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 42." Schæf. Mss.]

Σεμνότης, ἡ, Gravitās, Majestas, Herodian. 2, (1, 10.) Ἡ διὰ σεμνότητα αἰδούμενος, Vel gravitatem ipsam verito, Polit. Sic et alibi ap. Eund. Aliubi autem auctoritatem reddit. Quidam interpr. etiam Magnificentiam; sed videtur debere potius Gravitatem s. Majestatem interpretari et in sequente loco. Plut. Pericle, Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομῆσαν τε καὶ τύφον ἀποκαλούντας. In VV. LL. σεμνότης, Moderata gravitas, Gravitās non aspera, sed mollis, honesta et elegans: e quodam l. Aristot. quem attuli in Σεμνός. Sed in iisdem exp. etiam Reverentia, ap. Eur. (Iph. A. 1344.) οὐ σεμνότητος ἔργον, Id non exigit reverentiam. Item Sanctimonia, et Severitas morum, qualis est in virginibus et juvenibus probe et pudice institutis. Quinetiam Pudicitia, Modestia, Pudor liberalis et ingenuus. Sed harum signif. exempla desidero. ["Agapet. Sch. Reg. c. 3. Μὴ τοίνυν εἰς πῆλιν (scr. πῆλιν) ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ' ἐπὶ σεμνότητι σεμνυνώμεθα τρόπων." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 277. ad Diod. S. 2, 188. Heind. ad Plat. Phædr. 343. Valck. Hipp. p. 176. Jacobs. Emendd. 45. Exerc. 2, 61. Σεμνότητες, Anth. 12, 324." Schæf. Mss. Σεμνότης et σεμνολογία conf., Dionys. H. de C. VV. 227.]

Σεμνεῖον, τὸ, Locus sacer, sanctus, q. d. Sanctuarium; aut q. d. Augustale, deducendo ab ea nominis σεμνός signif. qua ponitur pro Augustus. Sed alium potius usum habet hæc vox σεμνεῖον quam illa Augustale. Illa quoque aliqui barbara, Sanctuarium, ad aliam signif. restringitur. Traditur autem fuisse σεμνεῖον Scythis Locus in quo mysteria peragebantur. Sed postea dictum fuisse de Quovis loco in quem congregarentur viri σεμνοί. Philo de loco in quo monachii τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, quod et μοναστήριον. Vide Suid., item Bud. 319. Ab Hes. σεμνεῖον exp. ἱερὸς οἶκος. ["Matth. Gloss. 1. p. 21." Schæf. Mss. Cf. Jablonski VV. Egypt. 279. in Lex. VV. peregr.]

Σεμνώ, Speciosum reddo, Speciose fingo, Adorno, Bud. ex Herod. [1, 95. 3, 16. "Musgr. Hel. 872." Schæf. Mss.] Σέμνωμα, Ornamentum, Decus. VV. LL., sed ex Jano Lasc. Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σεμνώματα. ["Eust. 18, 25." Seager. Mss. Epicurus Diogenis 77.]

At Ἀποσεμνώνω, In gravitatem compono, Bud. ex Aristot. Poët., ubi scribit, de tragædia loquens, "Ἐπὶ δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, οὐδ' ὑπεσεμνώθη. [Heindorf. ad Plat. 2. p. 371.]

Σεμνύνω, Venerandum et augustum reddo, Bud. e Plat. Item Orno, i. e. Honore et dignitate afficio, e Dem. 173(=415.) Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνοντες, Legationibus et aliis muneribus ornabamus. Accipi etiam ait σεμνύνειν, sicut et ἀποσεμνύνειν, pro Magnifice efferre. At Pass. Σεμνύνομαι est potius Gravitatem præ me fero, Cum gravitate ago et composite, Graviter me habeo, Ad Gravitatem me compono, Gravitatem induo, Bud. ap. Aristot. et Isocr. (Areop. 18.) Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Alia autem exempla vide p. 804. Ab Eod. σεμνύνομαι exp. etiam Efferor et glorior hac re, Mihi placeo: ap. Isocr.

Evag. Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὕτως ἐπὶ τῇ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὥς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Redditur præterea, sequendo hunc eundem usum, Jactito me, Vendito me, Me ostento. [Ad Greg. Cor. 557. "Plato Phædro 334. Heind. 242. Theæt. 372. Phalar. 374. Lennep. ad p. 48. Thom. M. 806. Jacobs. Anim. 230. 256. 287. Villosion. ad Long. 141. Casaub. ad Athen. 123. ad Mær. 76. Valck. Phæn. p. 564. Diatr. 248. Toup. Opusc. 1, 411. Koen. ad Greg. Cor. 263. Brunck. Aj. 131." Schæf. Mss. Herodian. 5, 7. Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο.]

"Ἀντισεμνύνομαι, Gravitatem præ se ferenti occorro pari gravitate, Gravitatem gravitati oppono, "etiam Vicissim glorior et jacto me: sc. ad frangendum animos et spiritus ejus quocum certo. Aristot. Polit. 'Ο δ' ἀντισεμνύνόμενος ἐλευθεριάζων, "ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος."

Ἀποσεμνύνω, Verbis efferro, Magnifice celebro, Magnipendo, Basil. Hexæm. Hom. 11. 'Ο μὲν σοφὸς Σολομὼν ἐν τοῖς ἀρτίως ἡμῖν ἀνεγνωσμένοις ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον, ἐβόα, Μέγα ἄνθρωπος. Item, Orno, i. e. Cohonesto. Idem in ead. Hom. Κατὰ ἀλήθειαν μικρὸς κόσμος ἄνθρωπος, καὶ ἐποίησαν οἱ τοῦτο τῷ ὀνόματι αὐτὸν ἀποσεμνύνοντες, καλῶς, Augustum et venerandum facientes, Bud. || Ἀποσεμνύνω, quidam interpr. Jacto, Vendito, Ostento: ut ἀποσεμνύνω ἑμαυτὸν, Me vendito. Sic ap. Greg. Naz. Καὶ ὅσοις σὺ τὴν θαυμασίαν σου ταύτην ἐπιστήμην ἀποσεμνύνεις. Sed potest ἀποσεμνύνειν hic itidem, ut in locis proxime citatis, capi pro Verbis efferre, Magnifice celebrare, vel prædicare. || Pass. Ἀποσεμνύνομαι, Verbis efferor, Magnifico, Ornor, Cohonestor, Basil. Εἰς τὸν Μάμαντα, Θαυμάσωμεν τὸν ἄνδρα μὴ ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμούμενον, ἀλλὰ τῷ ἰδίῳ ἀποσεμνύνόμενον. || Ἀποσεμνύνεσθαι, Aristoph. B. (833.) activa signif. usurpavit, scribens, Ἀποσεμνύνεται πρῶτον ἅπερ ἐκάστοτε Ἐν ταῖς τραγωδίαις ἐτεραπεύτο. ["Thom. M. 648. Brunck. Aristoph. 1, 188. 2, 110. Heind. ad Plat. Phædr. 243. ad Charit. 310. Diod. S. 1, 263. 323. ad Herod. 708." Schæf. Mss. * Συναποσεμνύνω, Simul efferro laudibus, prædico, Diod. S. 1. p. 58, 33.]

* Ἐκσεμνύνω, Athen. 661. * Ἐνσεμνύνομαι, Theoph. 3. p. 682. Onesand. 1. * Ἐπισεμνύνω, Joseph. c. Apion. 2, 3. p. 471. * Προσεπισεμνύνω, Dio Cass. p. 458.]

Ὑπερσεμνύνομαι, Vehementer glorior et efferor, me jacto, Bud. e Xen. Σ. (3, 11.) Καλλιπίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

ΣΕΙΠΑ, ἡ, Catena, etiam Funis, Restis; nam si Plutarcho credimus, proprie ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ τάσσεται, ac per catachresin Hom. σειρὴν χρυσεῖην dixit: Idem Il. Ψ. (115.) Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Σεῖρας τ' εὐπλέκτους. Ubi Eust. σειραί, inquit, πλέγματά τινα ἀπὸ σχοίνων, ἢ σπάρτων, ἢ καννάβews, ἢ ἄλλοθεν. Quibus addit, Κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὥς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια. Lucian. (3, 83.) Δεσμιὰ δὲ εἰσὶν οἱ, σειραὶ λεπταί, χρυσοῦ καὶ ἡλεκτροῦ εἰργασμέναι, ubi σειραὶ Bud. reddit Habenulæ. Vide Ἀσειρος. Idem scribit Polluci σειρὰς esse ἡνίας τῶν σειραίων ἵππων. || Ex Eod. affertur σειρὰ τριχῶν pro πλοχμός. Itidemque ex LXX. Judic. 16, (13.) Σεῖρας τῆς κεφαλῆς μου. || Linea, Bud. e Pand. πατρὶα σειρὰ, μητρὶα σειρὰ, Paterna linea, et Materna linea. || Σεῖρα in VV. LL. Sera et obex forment, eo quod antiquitus fune communire januas solerent, ante-repertum seræ usum. || Σεῖραι, ut annotatur in iisdem, quæ vulgo Surots, ex hoc Græco vocabulo sumta appellatione, Morbus in jumentorum suffraginibus præcipue. Latine ob id Suffragines: unde Suffraginosam mulam dixit Colum. 6. cap. ult. i. e. Suffraginibus s. Suffraginum vitio laborantem. Apsyrtus in l. qui Hippiatria vocatur, Ρεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες εἶπον σειράς, ἕτεροι δὲ χιράματα: ἐξ οὗ λέγεται σειραῖν αὐτοὺς, πόδας. Observa.

autem hic obiter et **ΝΟΜ.** *Χιράματα*, si tamen hæc scriptura mendo caret. [Cf. *Παράσυρα*.] || *Σειρά* quidam derivarunt ab *εἶρω*: secundum quam derivationem dictum fuerit *σειρά* pro *εἶρά*. ["Ad Phalar. 308. Musgr. Ion. 1150. Jacobs. Exerc. 2, 171. Anth. 10, 277. 288. Wakef. S. Cr. 1, 95. 4, 248. Heyn. Hom. 4, 675. Valck. Adonias. p. 246. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 90. ad Lucian. 1, 316. ad Herod. 544. I. q. γένος, Müller. Ind. ad Lyc. p. 131. Tzetz. Exeg. in Il. p. 69, 21." Schæf. Mss. Herod. 7, 85. Paus. Att. 21, 8. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 206. Schleusn. Lex. V. T.]

Σειραφόρος, q. d. Catenam ferens, [s. Funem trahens,] Equus extra jugum ferens catenam s. habenam, qui et *σειραῖος* vocatur, [Funalis.] Helcarius a quibusdam exp. Dicitur etiam *παράσειρος* s. *παρηγός*, quod latera stipet. At qui jugum subit, *ζυγίος*, et δὲ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἵππος, Jugalis. VV. LL. Herodoto est *Σειρηφόρος*, posito η Ionice pro α, ut cum *σειρή* dicitur pro *σειρά*, (3, 102.) *Ζευξάμενος ἕκαστος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἐκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θή-λεαν δὲ, ἐς μέσον.* ["*Σειραφόρος*, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. Kuster. Aristoph. 63. ad Dionys. H. 3, 1499. ad Herod. 249. 250. 539. Valck. Adonias. p. 242. 243." Schæf. Mss. Isidor. Orig. 18, 35. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 815. "*Σειροφόρος*, ad Diod. S. 2, 201." Schæf. Mss. *Σειραφόρος*, **Σειρασφόρος*, *Σειροφόρος*, Lobeck. Phryn. 645.]

Σειρομάστις, Jaculi genus quoddam, Lanceola, Bud. ex LXX. 3 Reg. 18, (28.) Affertur et ex 4 Reg. 11, (10.) Sed aliunde potius quam ab hoc *σειρά* originem habere existimo. Hes. *σειρομαστῶν* exp. etiam *δερυφόρων*: addens, καὶ εἶδος λόγχης. [Joseph. A. J. 8, 10, 1. 12, 1. B. J. 7, 2. Mathem. Vett. 100. "Contus, Andr. Cr. 192." Kall. Mss. "Philo J. 1, 261." Wakef. Mss. Schn. Lex. *Σειρομάστις*, **Σειροκοντοδορμάστις*, **Σειρομάστις*, **Σειρομαστέω*, Schleusn. Lex. V. T. **Σειρομάστιξ*, Pisid. Opif. p. 411. v. 944. ἵππος *σειρομάστιγα* τρέμει.]

**Ἀσειρος*, (a *σειρά* significante Habenam,) *Habena cærens*, s. *Habenis*, et generaliter *Non vinctus*: dicitur autem de equo: "*Ἀσειρος ἵππος*, inquit Hes., ὁ μὴ ἔχων *σειράν* μηδὲ δέσιν, ἀλλ' ἄφετος καὶ ἀνετος. ["Wakef. Ion. 1169." Schæf. Mss. * "*Δωδεκάσειρος*, Duodecim annulis constans, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 514, 6. Ποιοὶ γὰρ ἀδελφοί, οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἔλυσιν τῆς ἀδελφότητος — διαρρήξαντες;" Seager. Mss.]

Παράσειρος equus, vide *Σειραφόρος*: vide item in *Παρηγός*, T. 1. col. 220. ["Wakef. Herc. F. 445. ad Dionys. H. 3, 1499. Valck. Adonias. p. 242." Schæf. Mss. Eur. Or. 1021. Ælian. H. A. 15, 10.] "*Παράσυρα*, et *Χηράμος*, quidam vocant *τὰς ἐκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας*, Cavitates quæ ab utraque linguæ partæ sunt, auctore J. Poll. (2, "107.) At pro *παράσυροι* ἵπποι ap. eum reponendum *παράσειροι*, ut vel sequentia docent; cum enim dixisset *παρηγούς* et *παρασύρους* ἵππους nominari τοὺς ἐκατέρωθεν, subjungit, eosdem *σειραφόρους* et *σειραίους* nominari: sc. *παρὰ τὴν σειράν*." "*Περσειρία*, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώττης: quæ supra *παράσυρα*," [quod tamen leg. *παράσειρα*.]

[* *Σειράζω*, Vinctum traho, unde] *Ἀνασειράζω*, Retraho catena, proprie. Accipitur etiam generaliter pro Retraho. Apoll. Rh. 1, (391.) **Ἀψ ἀνασειράζοντες* ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν. Suidas citat ex Epigr. hunc pentametrum versum, **Ἀψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω*: est autem ἄψ utroque in l. *παρέλκion*, ut sæpe in soluta oratione πάλιν. Ceterum propriam esse verbi hujus signif. eam quam dixi, ex Hes. quoque apparet, qui partic. ejus *ἀνασειράζων* exp. ἄγγων, subdens, ὡς ἀπὸ τῆς *σειρᾶς* εἰς τὰ ὀπίσω ἔλκων, Tanquam catena retrorsum trahens. Suidas *ἀνασειράζω*, exp. **ἀναχαλινῶ*, Refræno, accipiendo Refræno, pro Retraho fræno, eo modo quo dixi Retrahere catena. Exp. etiam *ἀνακόπτω*: prætereaque *ἀνασειράζει*, ἀνθέλκει: quas duas exp. et alias quasdam habes ap. Hes.; sed ap. eum **ἀναθέλγουσιν* mendose legitur pro ἀνθέλκουνσιν.

At vero *Ἀνασειράμεναι* χιτωνίσκους falso e Plut. affertur in VV. LL. pro *ἀνασυράμεναι*: ut ostendam

in *Ἀνασύρομαι*, si recordatus fuero. [Eur. Hipp. 238. "Nonn. D. 5. p. 97, 18." Boiss. Mss. "Coray Theophr. 305. Jacobs. Anth. 11, 152. 12, 79. Valck. Hipp. p. 189. Musgr. ad v. 237." Schæf. Mss. * *Ἀνασειρασμός*, Nicet. Ann. 21, 3. "Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss.]

[* "*Σειράω*, ad Hes. 2, 1163. n. 11." Dahler. Mss. Phot. *Σειρᾶν, τὸ δεσμεῖν*.]

[* "*Σειρώ*, Evacuo, Exhaustio, Symm. Jerem. 48, 12. *Σειρώσουσιν αὐτὸν, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐκκενώσουσι*, Exhaustient eum, et vasa ejus evacuabunt. Vide Drusium. Phavorinus: *Σειροῦν, τὸ κενοῦν*. Vide illum in v. *Σείραι*, ubi eam παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἰδρῶσι ρεομένους, quod exhaustiant nos sudore fluentes, dictam esse docet. Ita Biel. Sed mihi *σειρώ* h. l. potius notare videtur Catena constringere, et Vincire s. Vinctum trahere, ut sit i. q. *σειράω* aut **σειρεῖω*, (falsa lectio ap. Eur. Herc. F. 1009.) a *σειρά*, Catena." Schleusn. Lex. V. T.] "*Σείρωμα*, "Opobalsami sæx atque sedimentum, VV. LL. ex "Aetio." [* *Σείρωσις*, Photio * *δέσμευσις*. * *Σειρωτός*, Catenatus, Symm. Theod. Exod. 28, 32. * *Ἀσειρωτός*, Eur. Ion. 1150. "Ad Hesych. 1, 567. n. 11." Dahler. Mss.]

[* *Σειρώ*, unde] "*Ἐπισείρω*, Attraho, Traho. For- tasse pro *ἐπισύρω*. Nisi sit a *σειρά*." [* "*Παρασειρώ*, Schol. Soph. Ant. 140. (Ἡ μεταφορά ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἄρμασι παρασειρόντων.)" Boiss. Mss.]

Σειραῖος, de equo itidem dictum, vide in *Σειραφόρος* et *Παρηγός*. Soph. El. (722.) p. 114. *δεξιὸν τ' ἀνεῖς Σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον*, Schol. τὸν *ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιὸν* προσκείμενον δὲ καμπτήρι, ἀριστερόν. Hinc autem est etiam DICTUS *δεξιόσειρος*: ut videbis ap. Hes., ubi *σειραφόρον* exp. *ἡγεμονικόν*: dicens translatum esse ἀπὸ τῶν *δεξιόσειρων* ἵππων. "*Vide Δεξιόχειρος*." [Cf. Schol. Soph. Antig. 140.] Apud Eund. legitur ET *Σειροφόρος*, cui subjungitur, *ἀνὸς ἡγεμονικός*. ["*Σειραῖος*, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. 1011. Musgr. ibid. Heyn. Hom. 5, 337. ad Dionys. H. 3, 1498. Valck. Adonias. p. 243. Pierson. Veris. 150. ad Herod. 544. * *Σειραῖα*, ibid. * *Ὑποσειραῖος*, Musgr. Herc. F. 446." Schæf. Mss.] AT VERO *Σειραῖος* cum nomine *οἶνος*, Defrutum, Sapa, VV. LL. Sed non dubium est quin ab alia origine sit hoc *σειραῖος*, si tamen ita scribi debet. Nam frequentius invenitur SCRIPTUM *Σίραιον*: quod itidem exp., Sapa, Defrutum. [Athen. 68. 170.] Sed Sapa quidem vocatur mustum ad tertiam usque mensuræ partem decoctum; Defrutum vero, ubi ad dimidiam partem decoctum est. Gal. ab Asiaticis *ἔψημα* tradit appellari. Gorr. Extat et ap. Aristoph. hæc scriptura, Σφ. (878.) Sed ex J. Poll. potest ETIAM *Σειραῖος* dici *οἶνος*, si tamen mendo hæc scriptura ap. eum caret. Habetur præterea ET *Σείριος οἶνος* eadem signif. in VV. LL. e Diosc. Apud Eust. certe LEGITUR *Σίριος οἶνος*. ["*Σίραιον*, Coray Theophr. 258. ad Mær. 340. * *Σείραιον*, ibid." Schæf. Mss.]

Σειράς, ἄδος, ἡ, i. q. *σειρά*. ITEM *Σειρίς*, [et * *Σερίς*] Hes. *σειρά*. A Bud. autem ap. Xen. tanquam diminutivum exp. Funiculus, post Philéplum, ut opinor, (K. 9, 13.) "*Ὁ δὲ βρόχος αὐτοῦ στιφρός, καὶ ἡ σειρίς*: (9, 19.) *Καὶ εἰὰν μὴ ἀπορρήξῃ τὴν σειρίδα*, i. e., inquit Idem, Funem quo lignum tendiculæ ligatur. Cf. autem quæ de nomine *σειράς* ab J. Poll. (5, 33.) dicuntur, cum his aliisque Xenophontis locis in quibus *σειρίς* legitur. ["*Σειράς*, Schneid. ad Xen. Pol. p. 391. *Σειρίς*, ibid. Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss.] His porro addendum est ETIAM *Σειράδιον*, formam diminutivi habens: e loco Eust. quem protuli in *Σειρά*. Nisi potius recentioribus Græcis peculiare illud fuisse existimari debet. [Lobeck. Phryn. 74. * *Σειράδην*, Pallad. Laus. p. 55. δῆσας.]

"ΣΕΙΡ, *σειρός*, ὁ, Sol, teste Suida," ["Græv. Lectt. Hes. 557." Schæf. Mss.] "*Σείριος*, ὁ, "Sirius, Stella quæ Lat. Canicula dicitur: Græce "et κύων et προκύων. Annotaturque e Proclo, hanc "stellam eod., quo totum signum, nomine, Canem

“vocari. Quidam tamen hoc nomen illi communi-
 “care nolunt, quoniam ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ κυνὸς κεί-
 “σθαι tradunt, ex Arato. Ab Hesiodo”Εργ. (2, 43.)
 “vocatur σείριος ἀστήρ: et aliis in ll. ejusd. Poe-
 “matis σείριος, sine adjectione, (205.) ἐπεὶ κεφαλὴν
 “καὶ γούνατα σείριος ἄζει. Item (A. 397.) ὅποτε
 “χρῶς σείριος ἄζει. Accipitur et pro Sole, ut qui-
 “dam Gramm. tradunt; atque adeo in his Hesiodi
 “ll. ita quidam accipiunt. Esse autem putatur
 “σείριος a verbo Σειρέω, vel Σειρώ, vel Σειραίνω.
 “Unumquodque enim horum trium significare tra-
 “ditur Desicco, Arefacio. Alii dicunt vocari σεί-
 “ριον, quod canes σεσημέναι cogat, i. e. Esse ore
 “hianti. Intellige autem, præ vehementissima siti.
 “Astra quoque omnia dicta sunt σείρια ab Ibyco,
 “Suid. Habet Etym. ET nominativum σείριον. Exi-
 “stimaturque hæc appellatio esse a verbo σειρίζν,
 “significante λάμπειν, ἀστράπτειν.” [Vide Barker. ad
 “Etym. M. 1028.] “Alioqui verbum Σειριάω, dicitur
 “potius de iis, qui laborant morbo quem σειρίασιν
 “Medici appellant: significantes Inflammationem
 “cerebri et membranarum: quam consequuntur
 “sincipitis et oculorum cavitas, febris ardens, pallor,
 “totius corporis siccitas et inappetentia: Gorr,
 “Σειρίασις in VV. LL. esse traditur Capitis in-
 “flammatio e vehementi solis ardore atque æstu:
 “qua præcipue infestantur pueri: quod et καῦ-
 “μα ab Alex. Aphr. vocari. Plin. appellare Ar-
 “dores capitis: et 32, 10. Siriasis infantium:
 “22, 21. Infantium distillationes: 30, 10. Adu-
 “stiones infantium: et 22, 2. Infantium ustulatio-
 “nes. Plautum vero siriasiu appellasse Solstitia-
 “lem morbum in Trinumo. Sic igitur et Σειριάω,
 “Illa capitis inflammatione laboro, quæ Siriasis ap-
 “pellatur. Alex. Aphr. Probl. 1, 98. σειρίζν dicit
 “infantes: quos a vulgo dici καῦμα ἔχειν, Correptos
 “esse æstu. Quamvis autem σειρίζν postponam no-
 “mini σειρίασις, hoc tamen verbalis locum obtinere
 “sciendum est. Dicuntur porro σειρίζν et equi, vel
 “σειρίζν τοὺς πόδας, in Hippia tria, sicut σειρίζν in
 “illis dicitur esse ρέμμα εἰς τοὺς πόδας, idque esse,
 “quod Lat. Suffraginem appellarint. Ideoque σει-
 “ρίζν redditur Suffraginis s. Suffragium vitio labo-
 “rare, Suffraginosum esse. Verum in illa altera
 “signif. invenitur scriptum Σιρίζν, et Σιρίασις, cum
 “in prima quoque; idque tanquam a nomine σιρός:
 “significante Scrobem s. Foveam in qua condita
 “frumenta asservantur: ut sc. huic morbo nomen a
 “sincipitis cavitate sit inditum. Sequitur autem
 “hanc a σιρός derivationem et Aetius. Scriptura
 “vero hæc σιρίζν, cum ι in prima, extat et ap.
 “Diosc., ubi Σιρίζναι παιδίοις Ruell. interpr. Infan-
 “tium distillationibus quas Siriasis vocant: Mar-
 “cellus, Capitis ardoribus in infantia.” [“Σείριος,
 “Jacobs. Auth. 6, 176. Brunck. Soph. 3, 529. ad
 “Diod. S. 1, 14. 22. 31. 325. Toup. ad Longin. 315.
 “Wakef. S. Cr. 3. Add., Græv. Lectt. Hes. 556.
 “Heyn. Hom. 8, 241. Σείριον, Jacobs. Anth. 8, 281.
 “Valck. Adoniaz. p. 368.” Schæf. Mss. “Σείριος,
 “Schol. Arat. 84. Æsch. Ag. 976. Eratost. 12. Opp.
 “K. 3, 322. Nonn. D. 16, 200. Hesiod. A. 153. Ni-
 “cander Θ. 368.” Wakef. Mss. “Solaris, Lycophro
 “397.” Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 519. Vide
 “Schn. Lex. “Κύνα σείριον: qui alias absolute κύων,
 “ut ap. Aristot. Metaphys. 5. et alibi, ἐπὶ κυνός: He-
 “siodo σείριος dicitur, Virg. Sirius ardor: Aratus, et
 “ex eo Cic. προκύωνα, Procyonem vocant: quamvis
 “Tzetzes eos reprehendat, qui σείριον et προκύωνα pro
 “eod. habent, cum hic illo citius oriatur. Sol quoque a
 “quibusdam σείριος appellatur, ut Bodin. admonuit.
 “Memorabile est quod de Caniculæ sidere Festi decur-
 “tator me docuit, solitos nimirum Rom. ad id placan-
 “dum, ne frugibus noceret sc., rufas canes immolare,
 “ut fruges flavescerent ad maturitatem perducerentur,
 “idque fecisse non longe a porta Catularia, quæ inde
 “nomen acceperit. Opp. K. 3, 325. οὐλομένον κυνός
 “ἀστήρ: Soph. ἀστρώων κύνα vocat: canem τὸ ἄστρον
 “sæpe per excellentiam vocari tum ab aliis, tum ab
 “Aristot. et Theophr. H. Pl. 1. docet Hieron. Mercu-
 “rial. 2, 24. Var. Lectt.: argumento sit vel unicus Al-
 “cæi versus, Τέγγε πνεύμονας οἶνω, τὸ γὰρ ἄστρον

A περιέλλεται, quibus addamus ex h. l. eod. significatu
 ἀστέρα usurpari, ut hic, et infra A. 4, 315. ὅτε θερ-
 μὸς Ὀλύμπιος ἵσταται ἀστήρ: et 1, (154.) ὅσων ἀστὲρ
 ἐπὶ χρόνον ἀγριος ἀστήρ.” Rittershus. Comm. in Opp.
 K. 3. Lugd. Bat. 1697. p. 114. “Sirii ap. Auctores
 multa passim est mentio, tum pro Stella ipsa, tum
 pro Sole quoque: utroque modo exponi potest ap.
 Virg. Æn. 3., tum steriles exurere Sirius agros: sed
 ut de Stella minime dubium est, ita in controversiam
 vocari potest, an pro Sole usurpata vox legatur. At
 enimvero istam ambiguitatem eximit Suid. Gram-
 maticus, diserte annotans σείριον a quibusdam exponi
 τὸν ἥλιον, b. e. Sirium solem, cujus testimonium
 confirmat Archilochi auctoritas, naturali ratione illud
 de Sole efferentis, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος κα-
 τανανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων, Multos ex illis sol siccabit,
 æstusque suo durabiles reddet; id namque solis præ-
 proprium est, vi sua ignea corporum humores rapere
 atque depascere: similiter usus est et Lycophron,
 de Ajacis corpore in litus e mari ejecto loquens, ἐκ-
 βεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου κατανανεῖ, Cadaver
 expulsum arefaciet solis radius. Vides manifeste Si-
 rium utrobique pro Sole accipi. Quid quod Plut. de
 Iside Osirin, quem Græci Sirium nominant, cum ap.
 illos articulus præpositus nomen obscurarit. Accedit
 quod Ibycus, Poeta Rheginus, Σείρια Astra universa
 vocaret, testante Suida, vel quod sint quasi τεῖρεα
 quædam, et navigantibus signorum sint loco, vel διὰ
 τὸ τεῖρειν, τὸ δαμάζειν. Porro admonendus es, lector,
 obiter de immutata a nobis nonnihil lectione in versu
 Archilochi modo citato, in quo ap. Plut. Symp. (3,
 10.) legitur κ' ἀθανάνει, quam vocem haud dubie
 corruptam molliter mutavi in κατανανεῖ e Lycophr.,
 qui ad illum versum parodice alluisse videtur.”
 Hadr. Junii Animadv. 1, 5. * “Σειρίοκαντος, Ja-
 cobs. Anth. 8, 207.” Schæf. Mss. * Σειρίοεις, Opp.
 K. 4, 336. Σειριάω, Arat. 332. “Luceo, Torreio,
 Arat. ap. Tzetz. ad Lycophr. 396. * Ἀποσειριάω,
 Amphil. (53.) 93.” Kall. Mss. “Σιρός, ad Diod. S.
 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villosion. ad
 Long. 31. Valck. Diatr. 217.” Schæf. Mss. Phot.
 * Σείριον ἐκάλουν λεπτόν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέρι-
 στρον” καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι: καὶ * σειρήν δέ, ὁ
 λεπτός καὶ διαφανὴς χιτῶν, εὐθετός τε ὅτε ἐστὶν ὁ Σεί-
 ριος” ἐστὶ δέ καὶ * Σειρίς πόλις Ἰταλική, καὶ τάχα τὰ
 ἐνθεν ὑφάσματα, εἴ τινα ἄλλα, Λυκούργος εἶπεν ἐν τῇ
 περὶ τῆς Διοικήσεως ἐν ἐνίοις μὲν χωρὶς τοῦ ἱ γράφεται,
 σερήνα. Hes. * Σειρήναι: οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶ-
 νες. * Σείρινα ἱμάτια, Harpocr. e Lycurgo. Cf. Bar-
 ker. ad Etym. M. 1028. “Σειραίνω, Etym. M. (644,
 22.) Suid. Σειρέω, Etym. M. Schol. Apoll. Rb. (2,
 517. 524.) Wakef. Mss. Affertur et * Σειράζω pro
 Exicco, sed ἀμυγνύτως.]

“ΣΕΙΡΗΝ, ἦνος, ἥ, Siren: unde adj. Σειρηναῖος,
 “ut μέλος, Sirenium cantus. Σειρήν est etiam Inse-
 “ctum api non dissimile: de quo Aristot. (H. A. 9,
 “40.) et Plin. De hoc est versus Proverbialis ap.
 “Hes. Σειρήν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξείνον δὲ μέλισσα:
 “vide Erasmus.” [Schleusn. Lex. V. T. “Ad Pha-
 “lar. 308. omnino Musgr. Hel. 166. Jacobs. Anim.
 “142. Anth. 6, 187. 410. 10, 320. 11, 152. 12, 128.
 “179. 296. 318. Huschk. Anal. 8. 18. Brunck. Apoll.
 “Rh. 172. (T. 1. p. 376. Schæf.) Epigr. adesp. 519.
 “Wessel. Probab. 82. Abresch. Lectt. Aristæn. 5.
 “Toup. Opusc. 1, 411. 2, 253. Bergler. ad Alciphra.
 “179. Σ. cum melle juncta, Valck. Phæn. p. 588.
 “Sireues tumulis impositæ, Huschk. Anal. 4. Heringa
 “Obs. 195. Eichst. Quæst. 79. Σ. καὶ χάρις, Plut.
 “Mario 44.” Schæf. Mss. “Σειρήν, Siren, Rhetoribus
 “tribuitur, venustate et gratia dicendi excellentibus.
 “Unde et χάρις et σ. λόγον jungitur. Sic tribuitur
 “Isocrati, in cujus sepulcro Plutarchus in Vita ejus et
 “Philostratus tradunt Sirenem, tanquam symbolum
 “Suadæ et dicendi venustatis, effectam stetisse. Ob
 “eandem causam et Aristot. Chius Σειρήν dictus est ap.
 “Diod. L. 7, 160. Eunap. in Vita Ædes. p. 44. Καὶ τὰ
 “μελίχον καὶ ἡμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπλήνθει, καὶ
 “* συνεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες
 “καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, καθάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ

γενόμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, οὗτω δὲ πολὺ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπέιχε Σειρήνων κ. τ. λ. Eandem γλυκεῖαν Σειρήνα λόγων dixit Synes. Ep. 138. p. 275. Petav. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 26. Schæf. "Σειρήναϊος, Act. Traj. 1, 205." Schæf. Mss. * Σειρήνιος, Heliod. 5. p. 203. "Nilus Narrat. p. 29, 4. Ed. Paris. 1639." Boiss. Mss. "Σ. μέλος, Andr. Cr. 77. 164." Kall. Mss. Σ. μελωδία, 4 Macc. 15, 21. * "Σειρηνοῦσαι, Valck. Phœn. p. 370. * Σειρηδών, (i. q. Σειρήν,) Heyn. Hom. 8, 643. Huschk. Anal. 10." Schæf. Mss. Schol. Ven. II. Ω. 253. Ausonii Idyll. 11, 20.]

ΣΕΙΩ, Concutio, Quatio, Quasso, Agito. A cujus pass. voce Σείωμαι est σείετο πῆληξ ap. Hom., et σειόμενον ἔγχος. Sed peculiariter, et frequenter quidem, dicitur σείειν de terræ concussione, quæ Lat. Terræ motus appellatur. Dicitur enim θεὸς σείειν τὴν γῆν, [Xen. Ἑλλ. 4, 7, 4.] aut etiam sine adjectione accusativi, ut ap. Paus. non raro. Jam vero et sine nominativo, ἔσεισε, pro Terræ motus fuit, ap. Thuc. Sic autem Movit terra, e Livio et Tranquillo affertur. Verum si illud ἔσεισε intelligamus positum pro ὁ θεὸς ἔσεισε τὴν γῆν, (i. e. Deus terram movit, concussit, quassavit, ut Terræ quassatio e Seneca affertur,) nequaquam illius exemplo usurpatum videri possit illud Movit; esset enim dicendum Movit terram, subaudiendo itidem nominativum Deus. Dicitur alioqui et passive terra σείεσθαι, Moveri: unde σειόμενη γῆ, ap. Greg. Naz. Apud Aristoph. autem N. (1276.) Τὸν ἐγκέφαλον σέσεισμαι, exp. Cerebro sum emoto. Redditur alicubi σείωμαι et Tremo, Tremisco. Sic σεισμός ab Hes. exp. τρόμος. || Σείω pro συκοφαντῶ etiam, Hes. et quidem addens sumtam esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρνα σείοντων. ["Thom. M. 553. Musgr. Tro. 309. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. Jacobs. Anth. 11, 212. Specim. p. 18. Aristoph. Eip. 960. Brunck. 3, 58. ad Anacr. p. 105. Valck. Adonias. p. 265. Ruhnk. Ep. Cr. 34. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Decipio, Wakef. S. Cr. 4, 71. Calumnior, Maii Obs. 2, 76. Aristoph. Fr. 239. Simon. Dial. p. 82. Raphel. Annot. 2, 7. 8. Alciph. p. 444. (3, 70.) De ebrietate, ad Lucian. 1, 274. De terræ motu, Fac. ad Paus. 1, 350." Schæf. Mss. "Moveo, metaphrice, Eunap. 124. Incito, Philostr. 864." Wakef. Mss. Aristoph. A. 12. Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν; Od. Γ. 486. ἵπποι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, Il. Θ. 199. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, Hesychio ἐσείσθη. Anacr. 8. Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, Ventilaus. Antiphon 787. Ἐτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει, Dicæarchus p. 10. Hudson. Λογογράφου σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων, Xen. K. 3, 4. Ἀκρὰ τῇ οὐρᾷ σείουσι, cf. Lex. Xen. I. q. κοσκινεύω, Hes. v. Σινιάσαι. Σείειν τὴν κόμην, Schæf. Greg. Cor. 185. "Βακχεύειν, σείεσθαι, κορυβαντιᾶν dicebantur Rhetores et Sophistæ, h. e. Corpore omni concuti, et Bacchari, cum insolentius atque exultantius se gerebant in dicendo: v. Philostr. V. Scopel. et Cresoll. Theatr. 3, 17." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. v. Βακχεῖα.]

Σεισμός, Concussio, Quassatio, Motus. Plerumque autem de Terræ motu, quem Terræ quassationem Seneca vocat, etiam sine adjectione genitivi γῆς: ut σεισμοῦ γενομένου ap. Thuc. et Xen. Et in plur. Σεισμῶν γενομένων, Athen. 8. Sic Aristot. de Mundo, ubi docet unde σεισμός oriatur, Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν. Σεισμός ab Hes., uti dixi, exp. τρόμος. ["Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. ad Diod. S. 1, 621. Valck. Hipp. p. 291." Schæf. Mss. "Discrimen, Plut. 3, 878." Wakef. Mss. * "Σεισμοκράτωρ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131." Boiss. Mss.] Affertur ETIAM Σείσμα pro Concussione, [LXX. Sir. 27, 4. Ἐν σ. κοσκίνον,] sed hoc parum usitatum esse arbitror. Ab eo certe formatum comode ADJ. Σεισμαρίας. Plut. Cimone (16.) Τάφος σεισμαρίας, de sepulchro eorum quos ruina e terræ motu oppressit. ["Diog. L. 464." Wakef. Mss.]

Σείσις, ἡ, itidem Concussio, Quassatio. At in

VV. LL. ei tribuitur ea duntaxat signif., qua dicitur de Compage omni s. Harmonia spinæ vertebrarum mota: sic tamen ut loco suo vertebræ permaneant; periculumque sit ne divellantur dissolutæ aut contusæ, ad vehementem aliquam spinæ concussionem. Hæc illa e Gal. Σείσις, inquit Gorr., quantum est quod in spina incidit vitium, ubi vertebræ in loco quidem suo manent, sed earum compago dimovetur. Sunt autem alia tria ejus vitia, κύφωσις, et λόρδωσις, et σκολίωσις, Gal. Comm. 3. eis τὸ περὶ Ἀρθρῶν.

Σείστος, Qui concuti s. quassari potest, q. d. Quassabilis, Concussibilis. Redditur etiam Concussus. Annotatur autem σειστός e quodam Gramm., esse et Nomen ornatus muliebris. ["Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] "Ἀσειστός Inconcussus, Inquassatus, Qui concuti non potest s. quassari: φυλακτήριον, Chrys. [* Ἀσειστός, Basil. 2, 37. Greg. Naz. 1, 479. Origen. 2, 549.] Δύσσειστός, Qui non facile concuti potest, [Hes.] Et Εὔσειστός, illi contr. Qui facile potest concuti. Exp. etiam peculiariter, Terræ motibus obnoxius. [Strabo 10. p. 686.] His porro subjungam et SUBST. Σείστρον tanquam ab eadem illa tertia persona formatum. Itidem autem Lat. Sistrum vocatur: Crepitaculum quoddam sc., sacris Isidis adhiberi solitum: unde Ægyptia sistra Ovidio, qui alioqui ea ἐπιθετικῶς alibi vocat Tinnula. Apud Eund. Sonabile sistrum legimus, ut Multisonum sistrum ap. Statium. [Plut. de Iside c. 64.] Esse autem σείστρον dictum ἀπὸ τοῦ σείειν, videntur ostendere vel hæc verba, quæ habentur in quodam l. quem Suidas in hac voce affert: sc. σείστρον ἐπισείων. Non ignoro tamen afferri et scripturam HANC Σῆστρον, per η: et legi ap. Hes. itidem, Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα. Sed certe a σῆστρον Lat. dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in e longum. ["Σείστρον, Jacobs. Anth. 7, 93. 336. 338. Valck. Anim. ad Ammon. 46. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5." Schæf. Mss. "Puerorum crepitaculum, Chrys. in 1 Cor. Serin. 4. T. 3. p. 266, 30. Τὰ παιδία — προσγελᾷ τῷ ἐπιβούλῳ· ἂν δὲ τὸν καλαθίσκον ἢ τὰ σείστρα ἀφέλῃς, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀθυρμάτων, δεινοπαθεῖ καὶ δυσχεραίνει." Seager. Mss.]

Σεισίχθων, et Σεισάχθεια, et Σεισπονγίς, ac Σεισοῦρα, vel Σείσουρα, ut alii, [* Σείλουρος, Athen. 287.]: e quibus σεισάχθεια quidem babes supra, T. 1. col. 616. At σεισπονγίς et σεισοῦρα, T. 2. col. 1541. ["Toup. in Schol. Theocr. 211. 214. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh. * Σεισιπύγη, Bast Lettre 30." Schæf. Mss.] De σεισίχθων autem dicendum erit in Χθών.

Ἀνασειώ, Concutio, Quatio: ἐκτινάσσω, Suidas. Hesiod. (A. 344.) Αἰγὶδ' ἀνασεῖσασα. Hinc et Μετρετρίες ἀνασεισίφαλλοι appellatæ, obscæno epitheto. || Persuadeo, ἀναπειθω, Suid. Hes. E quibus ille exp. etiam πρὸς μάχην ἐρεθίζω, Ad pugnam incito s. irrito. Apud Lucam (23, 5.) Ἀνασεῖται τὸν λαόν, pro Concitat ad seditionem, ut quidam exp. Sic et ap. Marc. [Valck. Schol. in N. T. 1, 217. 515. 516.] || Item ἀνασεῖσας ait a Dem. (784.) capi pro ἀπειλησάμενος, Minitatus. Sic et ab J. Poll. ponitur ἀνασεῖειν cum ἀπειλεῖν et ἀνατελεσθαι. ["Porson. Or. 605. Musgr. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 32. Huschk. Anal. 246. ad Diod. S. 1, 615. Ruhnk. Ep. Cr. 22. ad Charit. 204. Heringa Obs. 185. Ilgen. ad Hymn. 328. Brunck. Or. 612. et p. 219. Incito, Diod. S. 2, 208. 264. ad 530. 632.: ἰστία, Boiss. Philostr. 624." Schæf. Mss. Ἀνασεῖλασκε, Hom. H. 1, 403.] "Ἀνασεισμός, Succussio s. Succussus, Exagitatio, Quassatio," ["Dionys. H. 2, 1181." Schæf. Mss. * "Ἀνάσεισμα, Dionys. H. Epit. 14, 15. Καὶ τὰ διὰ κενῆς ἀνασεῖσματα τῶν ὀπλῶν. "Ἀνασειστής, Wolf. Anecd. Gr. 3, 105." Kall. Mss. * Ἀνασειστήρ, unde * Ἀνασειστήριος, e quo per contr. * "Ἀνασειστρία, Concitatrix, Georg. Alexandr. 207. Ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἐαυτῶν σωτηρίας τὰ ἐξ ἀρπαγῆς χρήματα κεκτημένοι, * παραξάντριά καὶ ἀνασειστρία." Seager. Mss. "Mulieres παραξάντριά (sic) καὶ ἀνασειστρία, ap. Pallad. V. Chrys. p. 35." Boiss. Mss.] Ἐπανασείω, Concutio vibrando adversus aliquem. At pass. partic. ἐπανασεισθεὶς invenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in VV. LL. Ibid. est verbale NOM. Ἐπα-

νάσεις, Concussio. Item ἐπανάσεις ὅλων, e Thuc. A (4, 126.) pro Crepitatione armorum. At vero quod in Iisd. legitur, sc. ἐπανασείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet. ["Dionys. H. 4, 2171." Schæf. Mss. Hippocr. 915. 'Επανασείσθην τὸ ἐμβρυνον.] Προεπανασείω, q. d. Ante concutio vibrando etc. Ab hujus autem passiva voce est προεπανασείσθη ap. Thuc. 5, (17.) p. 170. mæx Edit., quod Schol. exp. * προηπειλήθη. [* Προανασείω, Prius concutio, Diod. S. 5. p. 212, 35. Plut. Caio Graccho 4. * Προσανασείω, Commoveo, Incendo, Polyb. 1, 69, 8. Hippocr. 782. Plut. Tiberio Graccho 21.]

Ἀποσειώ, Excutio, Concutiendo a me repello. Aut etiam simpliciter, A me repello. Sæpe usurpatur signif. activa in voce passiva: ut ἀποσειόμαι τὸ ἄχθος, Excutio onus. Et ap. Xen. K. Π. 7, (1, 18.) equus σφαδάζων ἀποσειέται τὸν Κύρον, Excutit Cyrum. Citatur item ex Aristoph. B. (346.) ἀποσειέσθαι λύπας. Greg. Naz. Σῆτας ἀποσειόμενα, καὶ κλέπτας οὐκ εὐφραίνοντα: Or. 1. c. Jul. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ νόει, ἡ δὲ γῆ τὸ πονηθὲν ἀπεσειέτο, καὶ ἀπηξίον δέχεσθαι τοὺς θεμελίους, de Juliano basilicas ædificante loquens. Lucian. (3, 316.) Ἀποσειάμενος τοὺς ἐταίρους ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμὸν: Cum a me repulissem socios, Socios me retinentes eluctatus, Retinentium me sociorum manus eluctatus, Bud. || Ἀποσειόμαι, pro Amolior et ablego, ap. Herodian.: sicut et ἀποσκευάζομαι. Apud Eund. pro De medio tollo, (4, 5, 13.) Μάρκος τὴν ὑβριν τοῦ Λουκίου οὐκ ἤνεγκεν, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσειέσατο. Accipitur autem ἀποσκευάζομαι in hac quoque signif. || Ἀποσειεύμενος pro ἀποσειόμενος, ex Herod. affertur, (4, 154.) Ἀποσειεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν: (203.) Ἀποσειεύμενος λόγιόν τι. ["Jacobs. Anth. 6, 313. 8, 123. ad Herod. 701. De abortu, ad Timæi Lex. 107. De equo sessorem excutiente, Tonp. ad Longin. 329. Med., Kuster. V. M. 71. Villoisio. ad Long. 165." Schæf. Mss. Ἀποσειέσχε τοὺς ὄρμους, Bekk. Anecd. 1, 205.] Ἀπόσεισις, ἡ, Excussio, || Nomen cujusdam Impudicæ saltationis, J. Poll. 4, c. 14. Βακτριασμός δὲ καὶ ἀπόκιφος καὶ ἀπόσεισις, ἡ σελγὴ εἶδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. [* Ἀπόσειστος, unde * Ἐναπόσειστος, adv. * Ἐναποσειστως, Ita ut facile excuti possit, Plut. 10, 289.]

Διασειώ, Concutio, Vehementer concutio, [Valck. Schol. in Luc. 3, 14.] Interdum metaphoricè, ut ap. Lucian. (1, 675.) Καὶ ὅλον σε διασειῶν ταῖς ἐλπίσι, ubi Bud. vertit Labefactans. Idem affert διασειῶ pro Concutio, i. e. Terreo auctoritate, e Pand. Esse etiam ait, Vexo et per magistratus licentiam exhaurio, redimendis crimiuius et litibus obnoxios, i. e. ὑπενθύνομαι. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exp. hoc διασειῶ: subjungitque verbale NOM. Διασεισμός, expositum itidem δωροδοκία. Huc certe pertinet Gallica vox Concussion, s. potius in plurali Concussions, de magistratu dicta. ["Διασειῶ, Thom. M. 553. Wakef. S. Cr. 4, 47. Maii Obs. 2, 75. Diod. S. 2, 185. Kuster. Aristoph. 106. Heyn. Hom. 7, 160. ad Apollod. 1148. Valck. Phæn. p. 409." Schæf. Mss. Διασειέσθη ὥσπερ οἱ κάτοχοι, Heliod. 333. Cor. Διασεισμός, Schol. Aristoph. Ἰππ. 1079. * Διασεισις, Paul. Ægin. p. 196, 53. Cocchii Chirurgi vett. 152. * Διάσειστος, Agitabilis, Æschin. 9. ἀστράγαλος. Vide Taylor., Reisk. et Schol. * Ἀδιάσειστος, Gl. Inconcussus. * Εὐδιάσειστος, Facile refutaudus, i. q. * εὐπαράκρουστος, Apoll. Dysc. 386. Bekk. Schol. Lucian. Apol. de Merced. Cond. c. 11. "Schol. II. E. 226. Etym. M. ap. Heyn. ad Il. Σ. 576. p. 555. Leon. Diac. p. 207. Hes. v. Ῥαδινόν." Boiss. Mss. * Ἀποδιασειῶ, Phau. 105. * Συνδιασειῶ, Gl. Concutio.]

"Ἐκσειώ, Excutio, Quassando emoveo, expello," ["Diod. S. 2, 307. ad Lucian. 1, 411. ad Herod. 310." Schæf. Mss.]

"Ἐνσειώ, Incutio, Infigo. Hes. ἐνσεισεις exp. "διασεισεις." ["Wakef. Trach. 1087. Heyn. Hom. 8, 379. ad Diod. S. 1, 572. 689. 698. Dionys. H. 2, 932. Schmiel. ad Plut. Alex. p. 21. 145. Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss. Soph. Trach. 1089. Philetas Athenæi 487. Ἐνσεισισμένη, Bekkeri Phrynichus p. 39. Ἐνσεισθητι, Concute te, Arrian. Epict. 3, 14,

* Προενσειώ, Plut. Eum. 6.]

Ἐπσειώ, Incutio, Concutiendo s. Quatiendo s. Quassando vibro; simpliciter Vibro. Apud Herodian. (2, 13, 8.) ἐπσειεῖν τὰ δόρατα Polit. vertit Intendere. Sic ἐπσειεῖν τὴν αἰγίδα: et passive, Ἐπσειέτο ἡ αἰγίς, ap. Lucian. (1, 105.) Metaphoricè quoque usurpatur: ut, Ἐπσειῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Josepho affert Suidas, non addito tamen ejus nomine, exponens, ἐπινεγκεῖν. Affert vero et, Ἀπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπσειέσας, pro ἐπαγαγόν. At de ἐπσειούσης pro ἐπικελευομένης consule Hes. In VV. LL. e Plut. Οὐ Πέρσας ἐπσειῶν, pro Non dicens Persas esse formidandos, Non prætendens Persas, et in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiens illis terrorem a Persis, vel Non objiciens illis terrorem a Persis; aut Persas pro terrore illis proponens. Hes. quidem certe ἐπσειεῖν exp. ἐκφοβεῖν, addens et ἀνατρίψασθαι: sed hic nequaquam commode ἐπσειέσας exposueris ἐκφοβήσας. ["Huschke. Anal. 176. Thom. M. 545. Jacobs. Anth. 9, 376. 12, 33. ad Diod. S. 1, 618. Porson. Or. 605. Brunck. Soph. 3, 511. ad Eur. Or. 612. et p. 219. Heyn. Hom. 4, 589. 7, 47. Rubnk. Ep. Cr. 34. Wyttenb. Ep. Cr. 23. ad Lucian. 1, 411. Alciph. 448.: κεφαλὴν, Achill. Tat. p. 25.: τὴν χεῖρα, ad Lucian. 1, 872." Schæf. Mss.] ITEM Ἐπσειῶν, pro Una e partibus puppis, VV. LL. ex J. Poll. [1, 90. Cf. Παράσειον. I. q. μακροπύγων, Barbam promittens, Eid. 4, 143.] "Ἐπσειον, τὸ, vel "Ἐπίσιον, ut ap. Etym. et Suid., Pubes, ἡβη, ἐφήβιον. J. Poll. Αὐτὴ δὲ ἡ τρίχωσις, ἡβη τε καὶ ἐπίσιον: nam ἐφήβιον Medicorum duntaxat esse ait." "Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum desinens, Lycophr. (1385.) Ὅταν κόρη κασσώπῃς εἰς ἐπείσιον Ἥλευν ὑλακτῆσας, quod "Schol. exp. τύπτονσα τὸ αἰδοῖον." [Ἐπίσειον, s. Ἐπίσιον, Aristot. H. A. 1, 13. Ἐπίσειον, Rufus p. 51. Ἐπείσιον, 32. "Ἐπίσειον, Ἐπίσιον, Ἐπείσιον, ad Mær. 141." Schæf. Mss. "Ἐπίσειον, Eust. ap. Casaub. ad Diog. L. 2, 116." Boiss. Mss. * "Ἐπσεισις, Heyn. Hom. 7, 47." Schæf. Mss.] AT Ἐπσειστος, Personæ cujusdam Scenicæ nomen, ex J. Poll. [4, 146. 147. 149. 150. i. e. cui ἐπσειόνται αἱ τρίχες, Ventilantur crines. Lucian. 6. p. 331. ε. κόμη.]

Κατασειώ, Decutio: τὸν καρπὸν, Decutere fructum ex arbore. Exp. præterea Bud. Deturbo, Evertor. Itidemque pass. Κατασειόμαι, Decutior, Deturbor, Evertor, e Greg. Naz. Metaphoricè autem pro Deturbare s. Prosternere multis poculis, i. e. Efficere ut aliquis præ ebrietate in terram prolabatur, pedibus officium suum non facientibus. Quæ signif. ex Athen. affertur, (431.) Κατασειεῖν δὲ ἐλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Hæc autem subjungit Athen. ad explicationem hujus loci Menandri in Adelphis, Ὅκτ' ἡ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα Κυδθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος. Verum si h. l. mendo caret, videtur κατέσεισε neutraliter potius accipi. Quinetiam quod ipse Athen. scribit, dici solitum κατασειεῖν ἐπὶ τῶν ὑποπιπτόντων, eodem tendere videtur. Unum est quod contra pro activa signif. facere videri possit: sc. quod scribit, ductam esse metaph. ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. [Philemon Athenæi 484. ἡ Ῥόδη Κυμβίον ἀκράτον κατασειεῖχ' ὑμῖν ἄνω.] || Interdum etiam pro Concutio, Quasso. Philo V. M. 1. Λαβὼν τὴν βακτηρίαν, καὶ κατασειέσας μάλα ἐπιδεικτικῶς, Scipionem quassando ostentans, Bud. Item Concutio, Terreo, ap. Greg. Naz. || Κατασειεῖν etiam dicitur Deus, sicut σειεῖν, Terram quater: cum sc. immitit terræ motum. Est autem Budæi hæc interpr.: ap. Synes. Sed potest fortassis et aliter exponi apud illum, cum ita scribat, Ὁ πάλας μὲν ἦν φρούριον ἐρμυνότατον κατασεισαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον: Cum Deus illud concussisset, quassasset, tremefecisset. Eod. alioqui sensus redit, cum terræ motus concutere soleat et quassare s. tremefacere. || Κατασειεῖν, Silentium indicare, non voce, sed manu, vel aliud significare, Bud. e Xen. K. Π. 5, (4, 2.) Οἱ δὲ * προερυννηταὶ ὥς εἶδον ταῦτα, αὐτοὶ τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτῃ κατέ-

σειον, Signum dederunt. Synes. Ep. ad Evopt. "Ἡδὴ Ἀ δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασειεῖ τις ἄνθρωπος χω-
ρικῶς ἐσταλμένος; καὶ δεικνύσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπό-
πτους. Pleno autem sermone locutus est Lucas Act.
19, (33.) Ο δὲ Ἀλέξανδρος κατασεύσας τὴν χεῖρα,
ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi (12, 17.) Κατα-
σεύσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾶν. Hæc ille. Sed sciendum
est Lucas duobus in ll. dixisse κατασεῖν τῇ χειρὶ,
non addito hoc infin. σιγᾶν. [Cf. Valck. Schol. in
N. T. 1, 491.] Redditurque non solum Manu
silentium iudicare, sed etiam Manu silentium facere,
postulare. Quod autem attinet ad originem hujus
generis loquendi, existimo, illud κατασεῖν τὴν χεῖρα,
esse id, unde manarit hæc signif. verbi κατασεῖν:
quod sc. moris esset, quassando mauum certo quo-
dam modo, silentium indicere. Deinde omisso accus.
dici cœpisse κατασεῖν. Postremo, non amplius
respicendo ad primam hujus formulæ loquendi origi-
nem, dictum fuisse etiam κατασεῖν τῇ χειρὶ. Sed cur
potius, dicet aliquis, verbo κατασεῖν datus hic usus
fuit quam alii composito? Fortasse ad indicandam
manus quassationem, quæ fieret deorsum. Verum ista
ego tanquam conjecturas affero: tantisper dum ali-
quis, quæ rationi magis consentanea videri possit,
in medium proferat. ["Ad Charit. 613. Huschk.
Anal. 177. Boiss. Philostr. 598. Valck. Phæn. p.
409." Schæf. Mss. Helioid. 9. p. 417. 10. p. 464.]
"Κατασεσασμένα positum pro κατασεσεισμένα affert
"Hes." [*Κατασεισμός, Aët. p. 119, 18. *Κατά-
σεισις, Hippocr. 875. Ἡ κατὰ τῆς κλίμακος κ. "Const.
Porph. de Imag. Edess. 88." Boiss. Mss. *Κατάσει-
στος, unde] Ἀκατάσειστος, ὁ, ἡ, Qui decuti non po-
test, s. deturbari, aut everti, Inconcussus, Firmus.
[*"Ἀκατασείσως, Firme, Cyr. Alex. Glaph. 1. p.
86. "Mendham. Mss. "Dionys. Areop. 26." Kall.
Mss. *"Εὐκατάσειστος, Instabilis, Cyr. Alex. Hom.
12. p. 142." Mendham. Mss. Eust. II. 955, 26. Od.
p. 1433, 40. *"Ἐγκατασεῖω, Theod. Prodr. in No-
tit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.] Ἐπικα-
τασεῖω, q. d. Superdecutio, Superdeturbo, Superpro-
sterno: Ἐπικατασεῖν ἐαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, Super se
prostravit, deturbavit: ἐπικατέβαλεν, ut exp. Suid.,
ap. quem habes totum Josephi locum, unde sumta
sunt hæc verba. [*"Συγκατασεῖω, Const. Manass.
Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

Παρασεῖω, Utrumque quatio, Obquatio, Bud. e
Gaza: addens, usurpari ab Aristot. Probl. de curren-
te et manus utrimque jactante, aeremque everbe-
rante. In VV. LL. παρασεῖω, Ad latus quatio atque
agito: ut qui currit, demissas manus admotasque
lateribus agitat. Aristot. Καὶ οἱ θέοντες θάττον θέου-
σι παρασεῖοντες τὰς χεῖρας, Et qui currunt, celerius
currunt, cum demissas utrimque manus agitant. Sic
autem Plautus dixit, Fugere demissis manibus. Sed
hunc accus. χεῖρας omittit alibi Aristot., ut in Probl.
sect. 5. cum scribit, Ὁ δὲ θάττον θεῖ παρασεῖων ἢ μὴ
παρασεῖων. Paulo ante, Καὶ ὁ θέων παρασεῖων, πρὸς
τὰς χεῖρας. Nam hic πρὸς τὰς χεῖρας non jungitur
cum παρασεῖων, sed cum ἀπερὶδεται, quod ἀπὸ τοῦ
κοινοῦ est repetendum: ideoque debet interpungi
post παρασεῖων. Hæc enim præcedunt, Οὐ γὰρ
ἀπερὶδεται πρὸς οὐδέν, ὥσπερ ὁ βάλλων, πρὸς τὸ ἐν
χειρὶ βέλος: ὁμοίως δὲ τούτου καὶ ὁ πένταθλος, πρὸς
τοὺς ἀλτήρας: καὶ ὁ θέων κ. τ. λ. Ceterum ut a Plauto
dicitur Fugere demissis manibus, sic ab Aristot. dici-
tur aliquis φεύγειν παρασεύσας, exprimendo gestum
effusi cursus et concitati, s. effusæ fugæ, 4 de Mor.
ad Nic. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἀρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν
παρασεύσαντι. [Theophr. Eth. Char. 3, 3. "p. 176.
Cor., ad Diod. S. 1, 625." Schæf. Mss. Athen. 244.
*Παράσεισμα, Hippocr. de Diæta 2, 11. p. 363.
*Παράσειστος, unde *"Ἀπαράσειστος, J. Poll. 6,
124." Kall. Mss. *Παράσειων, τὸ, s. *Παράσιον,
Supparum, Lucian. Navig. 5. Καὶ τοῦ ἰστίου τὸ π. πυ-
ρανγές, Athen. 206. Ἰστός βύσσινον ἔχων ἰστὶον, ἀλουργεῖ
π. κεκοσμημένον, ubi vulgo παρασεῖω. Cf. Ἐπίσειον.]

"Περὶσειω, Circumcirca quatio s. quasso, Concu-
tio," ["Antiphon 714. "Ονειδὸς τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέ-
σεισαν καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν εἰς τὸν βίον ἅπαντα.
"Imo vero περιστήσειν." Reisk. in Nott. "Nisi leg.

PARS XXV.

περιέστησαν." Idem in Ind." Seager. Mss. "Poëtice
Περὶσειω, ad Il. X. 402. Heyn. Hom. 7, 689. 8, 304.
340." Schæf. Mss.]

"Προσεῖω, Ante concutio. Vide et Hes." ["Ca-
saub. ad Athen. 58. Wyttenb. Ep. Cr. p. 23. Toup.
Opusc. 1, 412. Heind. ad Plat. Phædr. 200. Προ-
σεῖω; *Προσσειω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 137. Gro-
nov. ad Ælian. H. A. 984. (1, 29.)" Schæf. Mss.
"Eur. Bacch. 928. "Ἐνδον προσείων αὐτὸν ἀνασειών
τ' ἐγὼ καὶ βακχιάζων, ἐξ ἔδρας μεθύρμισα." Seager.
Mss. Thuc. 6, 86. φόβον.]

Συνσειω, Simul quatio, concutio, VV. LL. e Greg.
Naz. [Athen. 693. Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παν-
τελῶς.] Συνσεισμός, e Greg. Naz. Concussio, Terræ
motus, e Mosell. interpretatione, Suidæ λαίλαψ,
συστροφή ἀνέμου. Cum qua exp. convenit συσεισμός:
quod Bud. affert pro Turbine ex 4 Reg. 2, (1.) ubi
agitur de raptu Helix in turbine. [Schleusn. Lex. V.
T.]

Υποσειω, Succutio, Latenter excutio, VV. LL.
["Ad Timæi Lex. 138. ad Il. E. 285." Schæf. Mss.
Ælian. H. A. 7, 13.] Υποσεισμός, ὁ, Succussio,
Succussus. AT Υπόσεισμα, Plin. (12, 14.) Micæ
concussu elisæ, Manna thuris. Vide Hermol. in Co-
roll. Diosc. [Gal. Meth. Med. 13. p. 175. Basil.
Λιβανωτοῦ.]

"Σειεύς, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago,
"φρυγεὺς s. φύγετρον. Dicitur et Σείων. VV. LL.
"ex J. Poll." [7, 181. 10, 100. 122.]

ΣΕΩ, σῶ, thema est e quo Eust. derivat VERBUM
Σεύω: quod σέω alioqui, aut σῶ, usitatum esse vix
crediderim. E σῶ autem derivat et Σαίνω, necnon
Σήθω, ut docebo infra. Vult porro σέω sonare i. q.
ὀρμῶ: hinc derivans σόος, non solum quod habetur
in compositione, ut in nomine δορυσσόος, sed etiam
quod seorsim ponitur, ut in hoc versu, Βούλομ' ἐγὼ
λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ait enim σόον esse
τὸν τὰς φυσικὰς ὀρμὰς ἔχοντα. Addit vero et aliud
THEMA Σώω: cujus imperativum (sed intellige e cu-
jus passiva voce) ait ESSE Σούσθω, ap. Soph. (Aj.
1414.) factum per contr. e σοέσθω. Atque hinc esse
et illud DORICUM Ἀπέσσουα, quod legitur in loco
illo, Ἐρρεῖ τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουα, i. e. ἀφώρμη-
σεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. Habentur autem hæc verba cum
alibi, tum ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 15.) p. 252. μετὰ Ed.,
suutque epistolii Laconici major pars; sequitur enim
duntaxat, πεινῶντι τῶνδρες ἀπορέομε τί χρὴ δρᾶν.
Verum ibi legitur ἀπέσσουται. Eust. tamen et alibi
hujus loci mentionem faciens, itidem legit, itidemque
exponit. Sed vult, ad formationem hujus ἀπέσσουα,
esse prius FACTUM Σούω e Σώω: loquens enim de illo
Σώω, subjungit, Ὅπερ εἰκὸς, γενόμενον Σούω, προσ-
λήψει τοῦ ν, σχεῖν ῥῆμα ἐκ κινήσεως Λακωνικόν, τὸ
Ἀπέσσουα. [Ἀπόσυμι, s. Ἀποσύω, aor. 2. ἀπεσσύην,
ης, η, Laconice Ἀπόσυμι, ἀπεσσοῦαν, as, a. Bekk.
Anecd. 422. Ἀπέσσουα, ἐξέλιπεν. "Ad Diod. S. 1,
582." Schæf. Mss.] Ut autem ad illud Σέω revertar,
vult etiam VERB. Σέω esse ex eo factum: sicut
σαίνω et σήθω, ITEM Σύω, quod est ὀρμῶ. Sed malini
e Σῶ prius derivare Σεύω, deinde Σύω e Σεύω. De
Σέω autem vix posse certo statui videtur, sitne a
Σέω, assumpto i, an contra Σέω sit ab hoc Σείω, eliso
illo i. Cujus tamen Σέω exemplum nullum affertur;
atque adeo in usu esse, non facile crediderim: sed
ad aliorum saltem formationem deducit. ["Σέω,
Valck. Adoniaz. p. 265. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96."
Schæf. Mss.]

ΣΕΥΩ, Cio, Agito, Concito, Persequor, Incesso,
Fugo, Il. Z. (133.) Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τι-
θῆνας Σεύε κατ' ἡγάθειον Νυσσῆιον, ubi Eust. exp.
ἐκίνει, ἐδίωκε. At in Od. E. (35.) Τοὺς μὲν ὁμοκλή-
σας σεῦεν κύνας ἄλλυδης ἄλλη Πυκνήσι λιθάδεσσιν,
quidam σεῦεν interpr. Pepulit; sed rectius, Fugavit.
Quinetiam pass. vox Σεύομαι activam interdum sig-
nif. habet, ut Il. Γ. (26.) εἶπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται
ταχέες τε κύνες θαλεροὶ τ' αἰζήνοι, Si eum insequantur,
agitant. Ponitur alioqui Σεύομαι pro Incitate feror,
s. cum impetu, Prorumpo, Ruo: Il. B. (808.) ἐπὶ
τενέχεια δ' ἐσσεύοντο, ubi exp. ὤρμων. Sed (Od. E.
455.) ἐπὶ κοίτην ἐσσεύοντο exp. simpliciter Ibant.

Apud Apoll. Rh. *σεύατο* cum infin. 2, (540.) *Σεῦατ' ἔμεν πόντονδε*, ubi exp. itidem *ῥῆμα* q. d. Cœpit impetum eundi. Sed in VV. LL. simpliciter Cœpit ire: [4, 849. *Σεῦατ' ἔμεν λαιψήρα δι' ὕδατα.*] Esse autem putatur *σεύατο* positum pro *ἐσεύσατο*: ut sc. aor. 1 persona prima SIT *Σεῦαμην* pro *ἐσευσάμην*. Itidemque activæ vocis AOR. 1. "Εσενα fuerit pro *ἐσευσα*. ["*Σεῦω*, Casaub. ad Athen. 82. Valck. Adoniaz. p. 265. ad Mœr. 341. Jacobs. Anth. 6, 284. 9, 266. Heyn. Hom. 4, 405. 455. 6, 392. 605. 7, 53. 117. 359. 777. 8, 38. 82. 395. *Σεῖομαι*, ad Charit. 756. Wakef. Eum. 137. Jacobs. Anim. 53." Schæf. Mss.]

[*Ἀποσεύω*, poetice *Ἀποσσεύω*, Anal. 3, 51. Nicander Θ. 77. *Θναί' ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιώντα διώκει*. Vide *Ἀποσῶω*.]

Ἐπισεύω, Cieo adversus aliquem, s. concito, Impello, Od. E. (421.) *Ἡέ τι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων* *Ἐξ ἄλδς*, ubi tamen exp. simpliciter Immittat, sicut et alibi. At vero Od. E. (399.) *Δμῶας ἐπισσεύσας*, redditur Hortatus: item alio particip. præter. temp. Incitans. At pass. *Ἐπισεύομαι*, pro Concitatus eo, s. Concitate, aut Incitate, s. Cum incitatione, s. festinatione, Feror cum impetu, "Cum impetu feror post, Cum impetu et accelerato gradu insequor," Ruo, Prorumpo, "Aceurro, Il. B. (86.) *ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί*." Od. N. (19.) *Νῆας ἐπεσσεύοντο*, Contendebant ad naves. Active autem ap. Apoll. Rh. 1, (805.) *ἐπεσσεύοντο γυναῖκας*, quod exp. *ἐπόμενοι ἐσόντων*. Et *ἐπεσσεύοντο πορείην* e Nonno in VV. LL. Iter accelerabant. Geminatur autem σ propter metrum. "Significat etiam interdum Feror supra." ["Jacobs. Anth. 8, 130. Heyn. Hom. 4, 223. 6, 298. 343. 8, 82. Rubnk. Ep. Cr. 93. Musgr. ad Eurip. p. 217." Schæf. Mss.]

"*Μετασσεύεσθαι*, Cum impetu insequi, *μετά τινα ὄρμην*, ἀκολουθοῦντα αὐτῇ, i. e. *μεταδιώκειν*, Eust." [Il. Z. 296. *πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιά*.]

[* *Παρασεύω*, unde *Παρέσσενα*, Hesychio *παρώρμησα*. Vide Schu. Lex. Suppl.]

Ἵποσεύομαι, Irruo. Ex Hesiodo (A. 373.) *Τῶνδ' ἵποσευομένων κανάχιζε πρόσ' εὐρεῖα χθῶν*, Irruentium pedibus strebat tellus. Ita quidem VV. LL., sed ego plane mihi persuadeo leg. esse *ὑπὸ σενομένων*: ut sit *ὑπὸ ποσὶ σενομένων*. Coniunctim certe scribendo, si locus hanc scripturam admitteret, quærenda potius esset alia quæpiam interpr., quæ vim præpositionis in hoc comp. exprimeret.

¶ *Σύνω* autem ab illo *Σεῦω* deducit Eust., ut paulo ante docui. Cujus tamen *σύν* nullum exemplum invenio; (nam IMPER. *Σύνθι*, quod Hes. exp. *ἐλθέ*, est potius tanquam a *Σύνμ*;) sed nec pass. thematis *Σύνομαι*. At tertia sing. persona imperf. PRÆT. *Σύνεο* affertur, sine Auctoris tamen nomine, et exp. Concitabatur. Verum hoc *σύνεο* quidam esse volunt pro *ἐσευεο*. Itidemque alia quædam tempora deducunt a *σεύομαι*, per elisionem literæ ε. E quibus est AOR. 1. *Ἐσύνθην*, (nam secundum illos est pro *ἐσεύνθην*;) i. e. Prorupi, Cum impetu ivi, Rui, Prorui. Item simpliciter pro Exii, e Soph. (Aj. 294.) *ὁ δ' ἐσύνθη μόνος*, geminatur autem σ metri causâ. Tertia PL. per sync. *Σύνθεν*, in VV. LL. Impetum fecerunt. Item PART. *Συνθεῖς*, Digressus, Excitus, in Iisdem, e Soph. *συνθεῖς ἐξ ἔδρας*. Sed magis usitatum est partic. *Ἐσύνμενος*, factum e PRÆT. *Ἐσυνμαι*, quod per hyperthesin dici pro *σέννμαι* traditur. Hesiod. (A. 458.) *Ἐσυντ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ*, in Herculem irruit. Hes. *ἔσυντο, ῥῆμα* *ἔσανεν*: *ἔσυντο, ῥῆμα*, *ἐπορεύοντο*. Sic *ἔσυνμαι*, Il. N. (79.) *νέρθε δὲ ποσσὶν Ἐσυνμαι ἀμφοτέροισι*, Schol. *ῥῆμα*: sed addit etiam *ἐσπύδακα*: sicut sc. adv. *ἐσσύμενος* exp. cum aliis modis, tum *σπουδαίως*. PARTIC. *Ἐσσύμενος* (ita enim legitur passim ap. Hom.) signif. Incitatus, et Tendens (aliquo) cum ardore quodam et velut impetu: ut *ἐσσύμενος ἐκέϊσε*: quod tamen in VV. LL. exp. simpliciter Illuc ire contendens. Alicubi certe videtur posse reddi Incitatus celeritate et studio, ut loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui et Properans: ut Od. O. (73.) *ἐσσύμενον κατεύκει*. At Schol. *προθυμύμενον* hic exp. Ut autem in altero illo l. junctum

A videmus cum *ἐκέϊσε*, sic et cum gen. *ὁδοῖο* junctum reperiri sciendum est, Od. Δ. (733.) *Τῷ κε μάλ' ἤ κε ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο*, ubi crediderim commode reddi posse Incitatus cupiditate: ut possit apte coherere gen. Viæ: [Il. N. 315. *πολέμοιο*.] Illud autem ADV. *Ἐσσύμενος* sonat Incitate, Cum impetu, Magno studio, Magno cum ardore. Necnon Properanter, Celeriter. Il. O. (698.) *ἐσσυμένως ἐμάχοντο*. Et in Od. (E. 346.) *ἀποβάλλες Ἐσσυμένως*. ["Græv. Lectt. Hes. 613. Valck. Adoniaz. p. 266. Hesiod. Θ. 181. Heyn. Hom. 7, 119. *Σύνω*, Valck. Adoniaz. p. 265. Wakef. Trach. 1199. Jacobs. Anim. 170. Anth. 12, 60. Heyn. Hom. 4, 65. *Ἐσυντο*, Musgr. Hel. 1144. Dionys. H. 1, 123. *Ἐσυντο*, *Σεῦατο*, Heyn. Hom. 6, 573. *Ἐσσύμενος*, 426. Jacobs. Anth. 8, 329. *Σύμενος*, *Æsch. Eum.* 1010. *Ἐσύνθην*, Heyn. Hom. 5, 55. Lobeck. Aj. p. 300. *Ἐσύνθην*, Eur. Hel. 1318. *Συνθεῖς*, Porson. Hec. p. 66. Ed. 2. Heringa Obs. 123. Brunck. CEd. T. 445. Hec. 1069. Gesner. Ind. Orph., Valck. Adoniaz. p. 266. *Συνθεῖς*, non *ἐσσυθεῖς*, Porson. Hec. 1073. *Σύνμ*, Valck. Adoniaz. p. 265. *Σύνθι*, Mnsgr. Cyc. 568." Schæf. Mss.]

Sed a tertia sing. pers. præteriti sunt etiam quædam eompp. Quorum est in ordine alphabetico PRIMUM *Αὐτόσσυτος*, ὁ, ἡ, ut *ὄμβρος*, VV. LL. e Nonno, Imber e se excitatus: [cf. Jo. 91. D. 45, 123. *Æsch. Eum.* 670. * *Ἐτερόσσυτος*, Nonn. D. 38, 244.] *Θεόσσυτος*, A deo impulsus, profectus, Divinus: *φωνή*, VV. LL. ex eod. Nonno: [cf. Jo. 79. 103. 180. *Æsch. Pr.* 116. Etym. M. 446, 12.] *Κραιπνόσσυτος*, ibid. ex *Æsch. (Pr. 279.)* Velociter concitatus; sed malim Celeritate incitatus: quod Latinius esse puto. Redditur etiam uno verbo Celer. [* *Κραιπνοσύτως*, Schol. *Æsch. l. c.*] *Λαβρόσσυτος*, Impetu ruens, Cursu concitus, VV. LL. [*Æsch. Pr.* 602.] "*Νεόσσυτα*, νεωστὶ ὀρμῶντα, νεαρά, Hes." [* *Ὀμόσσυτος*, Nonn. D. 45, 217.] *Παλίσσυτος*, q. d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, Retrocedens, Retrogrediens; Cessim iens. ["Ad Timæi Lex. 204. Brunck. CEd. T. 193. *Παλίνσυτος*, ad Timæi l. c." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 1206. 3, 112. 306. 373. 4, 24. 879. Nicander Θ. 571. Lycophr. 1461.] *Παλίσσυτέω*, Retrogradus feror, Retrogredior, [Diod. S. 1. p. 19, 42.; 3. p. 110, 41. 124, 25.]

Extat et ADV. *Σύνδην* ap. Hes., qui exp. *ταχέως καὶ ὀρμητικῶς*, Celeriter et inferendo se cum impetu, Erumpendo cum impetu. Nisi quis malit illud ADV. *Ὀρμητικῶς* reddere simpliciter Impetuose, Cum impetu. [*Æsch. Pers.* 480.] Hinc autem esse puto et comp. illud ADV. *Πανσυνδίη*, sive, ut alii scribunt, ETIAM *Πασσυνδίη*, quo usus est Homer. Il. (A. 708.) neque enim exp. duntaxat *πανστρατιᾷ*, Universo agmine, Omnibus copiis: sed et *πάσῃ ὀρμῇ*. Apud Thuc. vero LEGITUR *Πασσυνδίη* initio l. 8. *Μὴ οὐτῶ γε ἂν πασυνδεὶ διεφθάρθαι*, Funditus interiisse, Omniino, παντελῶς. ["Theod. 5, 37." Mendham. Mss.] Sed alii SCR. *Πανσυνδεὶ*, et quidem in hoc ipso l. et exponentes itidem *παντελῶς*. Vide Eust., qui tradit *Ælium* Dionys. illud quoque Homericum *Πανσυνδίη* isto adverbio *παντελῶς* exposuisse. "*Πανσυνδίη*, "a quibusdam exp. *παντελῶς*, ab aliis *πανστρατιᾷ*, "sed rectius *πάσῃ τῇ ὀρμῇ*, Festinantissime. Il. B. (12.) *Θωρηξαι ἐκέλευε κερκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυνδίη*." ["Jacobs. Anim. 60. Anth. 7, 142. Clark. ad Il. II. cc. Wessel. ad Diod. S. 1, 10. ad Callim. 1. p. 176. Nicomachus Epigr. Brunck. Apoll. Rh. 92. 105. 170. Heyn. Hom. 4, 198. 201. 206. 6, 247. 249. *Πανσυνδίη*, Tzetz. Exeg. Il. 136, 8. * *Πανσυνδίην*, Brunck. Apoll. Rh. p. 105. (3, 195.) *Πανσυνδίη*, ad Dionys. H. 1, 138. *Πασσυνδεὶ*, *Πασσυνδίη*, ad Xen. K. II. 67. ad Dionys. H. 1, 138. 2, 933. 3, 1716. ad Diod. S. 2, 310. *Πασσυνδίη*, Brunck. Apoll. Rh. 32. 92. 105. 170. ad Diod. S. 2, 30. Heyn. Hom. 4, 198. 201. 6, 247. 249. * *Πασσυνδίην*, Brunck. Apoll. Rh. 105." Schæf. Mss. Var. lect. ad Arat. Phœn. 714. Cf. *Ἀμφαδίη*, *Ἀμφαδίην*. Vide Schn. Lex. Suppl. *Πασσυνδίη*, Philostr. p. 775. "Orig. c. Cels. 426-7. * *Πασσυνδίην*, Tzetz. ad Lyc. 818."

Kall. Mss. * Πασσύνδω, i. q. ἀλιάζω, Inscr. Cumaniana ap. Caylum T. 2. Pl. 56. "Koen. ad Greg. Cor. 277." Schæf. Mss.]

[* Ἀνασύνουμαι, unde ἀνέσσυτο, Il. A. 458. "Ἀνέσσυτο, ἀπέσσο. conf., Heyn. Hom. 6, 201." Schæf. Mss. Nonn. D. 42. p. 1104.] "Ἀνάσσυτος, Erot. ap. Hippocr. (645.) exp. * ἀνόρητος."

Ἀπρόσουμαι, Erumpo, Prosilio, Exilio. Hesiod. Θ. (859.) ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, Exiliit a rege, s. Emicuit, VV. LL. Ex Eod. (183.) ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν, pro Eruperunt. Est autem ILLUD Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν. "Ἀποσύω, s. Ἀποσεύω, i. q. ἀφορμῶ. Unde pass. ἀπέσσυτο, quod Suid. exp. ἐξέλιπε. Potest tamen idem et ab ἀπόσυμαι derivari, et pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι, ἐνθεν τὸ ἔσσυτο, καὶ ἀπέσσυτο καὶ ἀπόσσυτος. Inde et ἀπέσσυθεν ap. Hesiodum, Bæotica syncope pro ἀπεσσύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiverunt." ["Bergler. ad Alciph. 181. Ἀπεσσύμενος, Heyn. Hom. 4, 61. (Il. A. 527.)" Schæf. Mss.] "Ἀπασσήμενος, VV. LL. ex Hom. afferunt pro ἀπαλασσόμενος, ἀπερχόμενος. Sed mendosissimum est, et pro eo reponendum, ut puto, ἀπεσσύμενος." In Iisdem EST Ἀπόσσυτος e Nonno pro Excitus, Excitatus. At in Tusani Lex. Abscedens. [Nonn. Jo. 95. 204. Opp. A. 2, 560.] Ἀπόσσυτος, παρὰ τὸ ἀποσεύεσθαι dicitur, "Is qui abitis s. abiit, pro quo Poëtæ metri causa geminato σ dicunt ἀπόσσυτος."

Διασύνουμαι, Cum impetu pertranseo, Aut simpliciter Pertranseo, s. Transeo. Apud Homerum autem Il. B. (450.) Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum Achivorum, et obibat. Ex Eod. (Il. K. 194.) affertur junctum genitivo, διέσσυτο τάφρου, pro Fossum trajecit. Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat s. pervadebat, Ruebat per, Il. B. (450.) διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Il. O. (542.) Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιώωσα, Πρόσσω ἱεμένη." [cf. E. 661.] "At Od. A. (37.) ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi (Il. K. 194.) διέσσυτο τάφρου. Thema est Διασύνουμαι: unde et διεσσεύετο ap. Hesychium, quod exp. διήρχετο." ["Διασύω, Wakef. Trach. 831. Heyn. Hom. 5, 55." Schæf. Mss. Nonn. D. 45, 48. Διεσσύμενος, Quint. Sm. 3, 641. 5, 372.]

Ἐκσύνουμαι, itidem pro Erumpo, unde ἐξεσύνθη, ITEM Ἐξεσσύθη, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. PERS. Ἐξέσσυτο. Il. (Θ. 58.) ἐκ δ' ἔσσυτο λαός: ubi exp., etiam simpliciter Exhibat: sicut Græca expositio est non solum ἐξώρμησεν, sed et ἐξήρχετο. Apud Hom. autem Od. M. (366.) Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exp. ἐξεπήδησεν, et ὤχετο. ["Musgr. ad Hec. 1082. ad Od. I. 438. Heyn. Hom. 5, 54." Schæf. Mss.]

Ἐπισύνουμαι, unde EST Ἐπέσσυμαι, Incitatus s. Concitus sum, Il. A. 173. Φεύγε μάλ', εἴτοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita enim reddiderim potius quam ut quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si tibi fert animus, Hinc PARTIC. Ἐπεσσύμενος, Concitatus, Incitatus, Cupiditate incitatus. Vide et Hes. ["Ἐπισύνουμαι, Musgr. Hel. 1177. Wakef. Eum. 787. Huschk. Anal. 203. Porson. Phœn. 1081. Heyn. Hom. 4, 65. Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, 6, 550." Schæf. Mss. * Ἐπεσσυμένως, Aret. 100. Τὰ τε παρεόντα ἐπεσσυμένως σύνεργα.] Hinc et NOM. Ἐπίσσυτος, quod VV. LL. exp. Impetuosus, et Ingruens, Incumbens: ἐπίσσυτος φρένας, ex Eur. (Hipp. 574.) Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutens. Sed mihi constr. illa suspecta est. ["Wakef. Herc. F. 448. Eum. 928." Schæf. Mss.]

[* Κατασύνουμαι, Heyn. Hom. 5, 55. 8, 189." Schæf. Mss. Κατέσσυτο, Il. Φ. 382. "Quint. Sm. 4, 276." Wakef. Mss. Nonn. D. 34. p. 852. * Κατάσσυτος, 21. p. 574.]

[* Μερασύνουμαι, Apoll. Rh. 4, 1270. Quint. Sm. 7, 141. Nicander Fr. 2, Il. Φ. 423.]

[* Παρασύνουμαι, Quint. Sm. 1, 297.: παρεσσυμένη, παραγινομένη, Hes.]

[* Προσύνουμαι, Quint. Sm. 8, 166. * Ὑπερσύνουμαι, 2, 182.]

"Σέλλω, Cum impetu feror, Ruo, ὁρμῶ, Eust." [Il. Π. p. 1041. Σέλλμενοι, Hesychio γερόμενοι. Vide Interpr.]

"Σινιάζω, Cribro: ΕΤ Σινιατήριον, Cribrum," [ap. Hes., "sed leg. * Σινιαστήριον, (e * Σινιαστήριος,) ut θυσιαστήριον." Schn. Lex. Suppl.] "Hes. "σινιάσαι exp. non solum * κοσκινεῖσαι, sed etiam "σεῖσαι." ["Verbum σινιάζω legitur Luc. 22, 31, ubi Christus ad Petrum: Ὁ Σατανᾶς ἐξηγήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σίτον. Beza vertit σινιάσαι, Ventilare. Vulgatus, Cribrare. Est omnino Cribrare. Patet ex Hes., ap. quem: Σινιάσαι, σεῖσαι, κοσκινεῖσαι. Addit præterea, σινιατήριον et * σινίον esse κόσκιον. Suid. Σινιάσαι, σεῖσαι, * κοσκινῆσαι, θορυβῆσαι, ταράξαι, πειράσαι. Hic ergo propriam et metaphoricam signif. ponit. Hanc habes ap. Lucam, cujus verba etiam subjungit Suidas, et ait, per κόσκιον nihil aliud denotari, quam τὸν περίγειον κόσμον, ἡδονῶν καὶ ὀδυνῶν πεπληρωμένον δι' ὧν, ὡς δι' ὀπῶν ἐκπίπτουσιν οἱ γεώδεις ἀπὸ τοῦ τροφίμου σίτου ἐπὶ τὸν ἄδην. Eandem impropriam signif. ad c. 22. Lucæ etiam observat Chrysostomus Hom. 82. in Matth., ubi σινιάσαι explicat per θορυβῆσαι, ταράξαι καὶ πειράσαι, Perturbare, Turbare et tentare: et Theophyl. in c. 22. Lucæ, p. 516. per ταράξαι, βλάψαι, πειράσαι, Turbare, Lædere, Tentare. Ignatius in Ep. ad Smyrναeos, (p. 162.) Τοῦ ἐξαιτησαμένου σινιασθῆναι (al. σινιαθῆναι a * Σινιάω,) τὴν τῶν ἀποστόλων πίστιν, Qui postulavit cribrari Apostolorum fidem. Illustris est locus ap. Macar. Apostol. 5. p. 73. 74. propterea diligentius observandus, quia Σινίον, quod tamen Lexica omittunt, aliquoties in eo occurrit: Οἱ τῆς γῆς οἰκῆτορες, καὶ τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου, εἴκοις σίτω βεβλημένοι ἐν σινίῳ τῆς γῆς ταύτης, σινιαζόμενοι ἐν ἀστάτοις λογισμοῖς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ σάλῳ ἀπαύστῳ τῶν γηγένων πραγμάτων, ἐπιθυμῶν, καὶ πολυπλόκων ἐννοιῶν ὑλικῶν, τὰς ψυχὰς κλυδωνίζοντος τοῦ σινιάζοντος Σατανᾶ διὰ τοῦ σινίου, τουτέστι, τῶν γηγένων πραγμάτων, πᾶν τὸ ἀμαρτωλὸν γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδάμ ἐκπτώσεως παραβάντος τὴν ἐντολὴν, καὶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς πονηρίας γεγονότος, λαβόντος αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ λοιπὸν ἀπαύστοις λογισμοῖς ἀπάτης καὶ κλονοῦ σινιάζοντος καὶ προσκρούοντος τῷ σινίῳ τῆς γῆς πάντας υἱούς τοῦ αἰῶνος τούτου. ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ σινίῳ ὁ σίτος ὑπὸ σινιάζοντος προσκόπτει, καὶ ἐν αὐτῷ ἀστάτως σαλευνόμενος στρέφεται. οὕτω διὰ τῶν γηγένων πραγμάτων πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατέχει ὁ τῆς πονηρίας ἄρχων καὶ δι' αὐτῶν σαλεύει καὶ κλονεῖ, καὶ σεῖει καὶ προσκόπτειν ποιεῖ διαλόγισμοις ματαίοις, καὶ αἰσχροῖς ἐπιθυμίαις καὶ δεσμοῖς γηγένους καὶ κοσμικοῖς, ἀστάτως αἰχμαλωτίζων καὶ κλονῶν, καὶ δαλεάζων πᾶν τὸ ἀμαρτωλὸν γένος τοῦ Ἀδάμ." Suicer. Thes. Eccl. Σινιάσον, Gl. Cerno. "Ad Diod. S. 1, 497." Schæf. Mss. "Georg. Alexandr. Vit. Chrys. p. 229." Seager. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 89. Acta Junioris Bacchi p. 73. Ed. Combef., Vita S. Nili Inn. p. 22. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. N. T., Valck. Schol. in N. T. 1, 266. * Σινιάσμα, Gl. ἡ ῥυπαρία τοῦ σίτου, Detrimentum, Recrementum, Retrimentum, Intertrimentum: male alibi Σινιάσμα Detrimentum. Palladius Hist. Laus. c. 39. p. 92. Τρεφέσθωσαν οἱ χοῖροι διὰ τὰ σινιάσματα. Σινιατήριον, * Σινιατρον, Syntipas Du Cang. p. 1373. Lobeck. Phryn. 131.]

[Σάω, contr.] "ΣΩ, Cribro, σήθω," ["Herod. 1, 200. σῶσι, i. q. σήθουσι." Schw. Mss. "Ad Mær. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Cf. Νάω pro νήθω.]

ΣΗΘΩ, σω, κα, Excutio cribro, Cerno, Cribro. Deducere autem et hoc σῆθω Eustathium ab illo Σέω, docui jam antea. Bud. σῆθω exp. Cribro incernere, simpliciter Incernere et Succernere: addens, σῆσαι identidem ita usurpari in Hippiatr. opere. E quo affert et passivi verbi Σήθουμαι part. Ἀριστολοχείας κεκομμένης καὶ σεσημένης κοχλιάρια δύο ἐπίμεστα,

[Σάω, contr.] "ΣΩ, Cribro, σήθω," ["Herod. 1, 200. σῶσι, i. q. σήθουσι." Schw. Mss. "Ad Mær. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Cf. Νάω pro νήθω.]

ΣΗΘΩ, σω, κα, Excutio cribro, Cerno, Cribro. Deducere autem et hoc σῆθω Eustathium ab illo Σέω, docui jam antea. Bud. σῆθω exp. Cribro incernere, simpliciter Incernere et Succernere: addens, σῆσαι identidem ita usurpari in Hippiatr. opere. E quo affert et passivi verbi Σήθουμαι part. Ἀριστολοχείας κεκομμένης καὶ σεσημένης κοχλιάρια δύο ἐπίμεστα,

Succretæ. Affert vero et hæc verba, eorum Auto-rem non nominans, Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἰροσίῳ οἱ πύροι σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν. Habetur autem illud PARTIC. Σεσησμένος in VV. LL. expositum Cribro excussus, Cribratus: e Diosc. Σεσησμένη τέφρα. ["Ad Mær. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 151. * Σηστέον, Geop. 3, 7, 1. Diosc. 5, 103.] Σῆσις, ἢ, Cribratio, Succretio quæ fit cribro. In VV. LL. exp. Cribri agitatio, quassatio; et affertur e Suida, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις: cum alioqui ap. eum legatur δυνταξάτ ἡ τοῦ κοσκίνου. [* Σηστός, Athen. 591. vide Ἀποσθήειν. * Ἀσσητός, 115.] Σῆστρον, τὸ, Cribrum. Hes. tamen σῆστρα exp., non solum κόσκινα, sed etiam κύμβαλα. At ego non dubito quin in Cymbali signif. scr. sit potius σείστρον, ut et supra docui in Σείω, i. e. in ejus derivatis. [Hes. v. Ἐρρώπιζομεν.] Hic autem sibi locum vindicat et NOM. Σητάνειος; cum et ipsum a σῆθω derivetur, vel Eust. teste. Cui certe merito assentietur quisquis ejus significationem intuebitur; appellatur enim σητάνειος ἄρτος, Panis e farina succretæ, Bud. A quo exp. etiam Panis primarius: addente, ei opponi ap. Plut., eum panem qui DICITUR Ἀντόπυρος. In VV. Lexx. posterioribus, scriptum est Σητάνιος, exponiturque Annuus: quæ exp. sumta est ex Etym., ab alia origine profecta, ut infra post Σίτος in Σιτάνιος docebo. Item Σητάνια κρόμμυα, Cepæ setanicæ, eadem afferunt e Theophr. H. Pl. 7, 4. ["Sed Σητάνεια μῆλα, ap. Theophr. H. Pl. 3, 12. sive Σητάνια, ap. Athen. 80. Setania mala, sunt Mespilorum genus majus." Schw. Mss.] Habet denique eadem VV. LL. et NOM. Σηταῖος, Cribratus; sed hoc absque testimonio nequaquam admiserim: quamvis et ap. Varin. legatur, Σηταῖον, σεσημμένον, et σηταῖον χωρίον: quod posterius duntaxat habetur ap. Suid., scribentem sc., Σηταῖον, ὄνομα χωρίον.

Ἀποσθήθω ET Διασθήθω. Verum Ἀποσθήθω in VV. LL. non exp. solum Cribrare, s. Cribro excutere, sed et Spoliare; cujus signif. exemplum desidero: [respicitur Athen. 591. Ἡρόδικος δὲ, ἐν ἔκτῳ Κωμωδουμένων, τὴν μὲν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτοσι, φησίν, ὀνομαζομένην, Σησδὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἀποσθήθω καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας αὐτῇ. Hippocr. 1. p. 339, 37. Lind.; male ἀποσθίπεσθαι pro ἀποσθήσεσθαι, ap. Corai. p. 42.] At Διασθήθω, Cribrare, Incernere, Diosc. 5, 26. ubi compositionem vini scillitici tradit, Κόψας αὐτῆς μῆλιν μίαν, καὶ διασθῆσας λεπτῷ κοσκίνῳ, Contundito minam ejus, et tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit. Suid. autem διασθήθω exp. διαζυεῖν, ἀπαλείφειν, παράπτεισθαι. Quæ aliena sunt a signif. verbi σῆθω. [* Ἐπισθήθω, Joseph. A. J. 8, 7, 3. Aret. 75. * Κατασθήθω, Geop. 12, 17, 1. Hippocr. 651. leg. κατασῆσαι, ubi Edd. κατασθῆσαι.]

Σαθρός, Marcidus, Flaccidus, Putris. Apud "Lucian., τεῖχος σαθρόν, Murus putris et ruinosus: "non autem Murus vetustate jam collapsus, ut habent VV. LL. Dicitur etiam aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρός, ab Eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, "magis ad verbum: ut Ovid. dixit Marcere ab annis. E Plut. autem Galba affertur σαθροὶ de "iis, quibus animus jam est exulceratus: Τοὺς δὲ "ἐλπίζει διέφθειρεν, ἥδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους "προφάσεως. Interdum σαθρός reddi etiam potest "Debilis, Fragilis; item Futilis, Frivolis: ut σαθροὶ "λόγοι, Eur. (Hec. 1190.) pro Mendaciis. Sic ap. "Greg. Naz. Σαθρὰ δόγματα. Dem. (303.) dicit "natura esse σαθρὸν Quicquid contra æquum factum "sit. Legitur et σαθρὰ πράγματα ap. eum." [52. Ut a σῆπῳ σαπρός, sic a σῆθῳ σαθρός, Ad cribri modum rimosus. "Bibl. Crit. 1, 3. p. 43. Musgr. Hec. 1190. Steinbr. Mus. Tur. 1, 334. ad Lucian. 1, 481. Brunck. Œd. T. 290. Markl. Suppl. 1064. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 474. Kuster. Aristoph. 14. 56. 125. Quicquid vitiosum et male sanum est, Toup. ad Longin. 321. (§. 18.)" Schæf. Mss. "Mollis, Effeminatus, Stob. 371, 39." Wakef. Mss. "Σαθρὰ καὶ ἀσθενῆ, sc. κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων, Argumenta adversariorum iufirma, vilia, inania, Apsin. Art. Rhet. 712. Hes. Σαθρὰ ἀσθενῆ, κεκλασμένα."

Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐπίσαθρος, Gl. Fragilis, "Jo. Climac. in meis ad Planud. Vers. Ovid. Met. Notis p. 357. Hes. v. Ἐπικηρότατοι." Boiss. Mss. "Iren. 72. πνεύματα." Kall. Mss.] "Πό- "λύσαθρος, Multum σαθρός, h. e. Putris s. Marcidus," [Lucian. 3, 608.] "Ἐπόσαθρος, Subputris, E parte "σαθρός," [1, 363. 3, 383. "Nicet. Paphl. p. 17. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * "Σαθρῶς, Aristot. Eth. Nicom. 10. * Σαθρότης, (Gl. Fragilitas,) Athan. 1, 101. 102." Kall. Mss. "Jo. Chrys. Laud. S. Eustathii init." Boiss. Mss. * Infirmitas, Fragilitas, Vitiositas, Chrys. Hom. 93. T. 5. p. 628, 8. Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὴν φύσιν μετὰ ἀκριβείας καταμαθὼν, καὶ ἐπιγινώσκων αὐτῶν τὴν σαθρότητα, καὶ ὥς οὐδὲν ἔχει πιστὸν οὐδέ βέβαιον." Seager. Mss.]

"Σαθρόω, Marcidum s. Flaccidum reddo, Debilito: pro qua signif. affertur ex Judic. 10, (8.) Pass. "autem Σαθροῦσθαι est Marcescere, Flaccescere, "Bud. ap. Chrys. Ep. ad Rom. c. 6. Οὐ γὰρ ἐστὶν "οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὥς "ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρομένην καὶ "καταπίπτονσαν. Apud Eund. σαθροῦσθαι vertit "Conquassari, Concuti, Labascere: in Comm. in "Ep. ad Epbes. c. 5. (Serm. 17. T. 3. p. 849, 10.) "Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομή, κέχρηεν ἡ ἁρμονία: de ecclesiastico corpore loquens: ["imo de ψυχῇ ἐντραπελενομένη." Seager. Mss. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 118. Ed. Combef. σεσαθρωμένος ὁρπηξ." Boiss. Mss. "Toup. Opusc. 1, 407." Schæf. Mss. * Σάθρωμα, Labes, Theophylact. ad Ep. ad Hebr. 8, 7. p. 952. "Ὡς περ ἰδιωτικώτερον εἰ- "ώθαμεν λέγειν, οὐκ ἐστὶν ἄμεμπτος ἡ οἰκία, ἀντὶ τοῦ, ἐλάττωμα ἔχει; (ἢ) σάθρωμα· οὕτω κ. τ. λ.]

"Σάθραξ, akos, ὁ, Pediculus, φθειρ, Hes."

"Σῆς, τὸς, ὁ, Tinea, Vermiculus vestibibus præsertim

"noxius, Theophr. H. Pl. 1, 16. de polio, Τοῦτο δὲ καὶ

"πρὸς τοὺς σῆτας ἐν τοῖς ἱματίοις ἀγαθόν. Vide et

"locum qui allatus fuit e Chrys. [Schol. Hesiodi,]

"T. 3. c. 1345." ["Apoll. Dysc. 98. Toup.

"Opusc. 1, 277. Valck. Anim. ad Ammon. 102.

"Thom. M. 791. Wakef. S. Cr. 4, 15. 5, 11. Jacobs.

"Anth. 6, 281. 8, 326. 9, 123. 177. 450. Bruuck.

"Aristoph. 1, 53. (A. 730.)" Schæf. Mss.] "Σέες,

"Tui: a σεὺς, nominat. inus. VV. LL.] ["Male

"Tui pro Tineæ." Wolf. ad Thom. M. 790. Σέες

"Ἀττικοί, καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεὺς ἀχρήστου. εὐθελος

"ὥς περ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱέως. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς

"Ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, (p. 99.)

"Καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνει

"σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικόν, ἀπὸ τῆς σῆς

"σητός. Phot. Σέες· οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων

"σησίν· σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης. Σέων· σητῶν· οὕτως

"Ἑρμιππος. Aristoph. A. 729. Οἵκοι γὰρ ἐστὶν ἐρία

"μοι Μιλήσια, Ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. "Mæris

"p. 339. et n., Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth.

"9, 451." Schæf. Mss. Etym. M. 709, 52.]

"Σητόδοκος, Papilio. Vide Hes." "Σητόκοπος, A

"tineis pertusus, derosus: ut βυβλάρια σητόκοπα, A

"tineis pertusa. At VV. LL. in Βυβλάρια, tradunt

"Lascarin voluisse intelligi Papyrus pertusam instar

"trabæ quæ tundit glebas segetis et frumentorum.

"Sed cum summa Lascaris doctrina notissima sit,

"non bona fide ejus interpretationem referri cre-

"dendum est." ["Jacobs. Anth. 9, 177." Schæf.

"Mss. Anal. 2, 320. * "Σητοτρόφος, Isidor. Pelus. 1,

"127." Boiss. Mss.]

"Ἀσθηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immunis a

"vermibus. Quæ exp. si vera est, scr. est ἄσθηρος, a

"σῆς, Vermis. Eandem tamen scripturam habet

"vetus quoque et Ms. Cod."

["Σητῶν, unde Σητόμενα, Suidæ βιβρωσκόμενα.]

ΣΑΙΝΩ quoque ab eadem derivari origine docui

ex Eust. paulo ante, sc. col. 758. Est autem Σαῖνω,

Caudam quatio, moveo: canum proprie et brutorum.

Od. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνας δαίτηθεν

ἰόντα Σαῖνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρεῖ μελίσγματα θυμοῦ,

Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἥδ' ἐλέοντες Σαῖνον:

Blandas movere per aera caudas, ut Ovidium inter-

pretari ostendam in Περισαῖνω. Eust. ibi σαίνειν exp.

σεῖν τὴν οὐράν, derivans a σῶ. Item cum dat. instrumentalī, Od. Π. (302.) Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσσηνε, καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω, Cauda blanditus s. adulatus est. Sic Hesiod. Θ. 771. ἐς μὲν ἰόντας Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἄμφοτέροισι, Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖθις ἐκ πάλιν, de Cerbero, qui blanditur cauda intrantibus, allatrat autem exire volentes, eosque repellit. Sed et ipsæ caudæ dicuntur σαίνειν, Blandiri et adulari: ut ap. Athen. (277.) e Sophocle, Χορὸς δ' ἀναυδῶν ἰχθύων ἐπερρόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι, Blandientibus seseque motitantibus caudis. Metaphorice hominibus etiam tribuitur, s. affectionibus homini propriis. Demetr. Phaler. Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα εὐοκέτω ἢ δάκνυντι. Solent enim canes aut σαίνειν aut δάκνυν, vel saltem allatrare. Plut. in Colot. Ἀσπαζομένη καὶ σαίνουσα παρούσαν ἢ μέλλουσαν, Abblandiens, ubi nota etiam accus.: ut ap. Lucian. (1, 234.) Σαίνουσί με, Abblandiuntur mihi in modum canum blande caudas moventium; vel, blandas caudas, ut Ovid. Met. 14. Qui magis improprie itidem cum accus. dicit, Σαίνεις δὲ ὁμῶς τὴν ὑπόσχῃσιν, pro Blandum te præbes pollicenti, Promissum blande amplecteris. Greg. Naz. cum dat. etiam construxit, de dæmone loquens, Σαίνει μὲν τῷ Χριστῷ, τελευτᾷ δ' εἰς πονηρόν. Hes. σαίνει exp. noī solum kolaκεύει, θωπεύει, * προσηνεύεται: sed etiam κινεῖται, σαλεύεται, ταραττεται: ut idem sit cum σελεσθαι Quassari et concuti. Exp. tamen idem active quoque τινάσσει, i. e. Concutit, Quassat. Sic certe pass. Σαίνομαι pro Concutior s. Quassor et Turbor, accipitur a quibusdam ap. Paulum 1 Ep. ad Thess. 3, (3.) Τῷ μὲν δὲ σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταῦταις, Ut nemo in his tribulationibus turbetur s. Nemo in oppressionibus istis commoveatur. Ubi Ecumen. quoque σαίνεσθαι exp. ταρασσεσθαι, θορυβεῖσθαι, κινεῖσθαι, καὶ τῆς προτέρας ἐξίστασθαι πίστεως, sc. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς οὐρὰς ταρασσόντων κυνῶν. Canes certe lupique adulantes, caudas agitant, territi autem remulcent: ut ap. Virg. Æn. 11. Occiso pastore lupus magnoque juuenco, Conscius audacis facti, caudamque remulcens, Subjecit pavitantem utero.

[“Σαίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. (6, 21.) Oratt. 339. Hipp. p. 256. Adoniaz. p. 265. ad Lucian. 1, 422. 675. Athen. 1. p. 7. ad Anton. Lib. 239. Verh., Ruhnck. Ep. Cr. 219. Pierson. Veris. 72. Toup. ad Longin. 296. Jacobs. Exerc. 2, 76. Anim. 41. 181. Anth. 6, 285. 418. 9, 339. 11, 155. Wakef. S. Cr. 1, 48. Trach. 21. Abresch. Præf. ad Cattier. Gazoph. p. 5. Brunck. Soph. 3, 518.” Schæf. Mss. “Fut. σανῶ, Schol. Pind. Π. 2, 154.” Wakef. Mss. “Diog. L. in Pythag. p. 323. HSt.” Seager. Mss. De hac voce fuse egit Blomf. in Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 379. “Σαίνει φρένας, Permulcet animum, blanditur, et adulatur ei: sic Electra ap. Æsch. Ch. (192.) σαίνουμαι ὑπ' ἐλπίδος. Verbum σαίνειν modo absolute ponitur, modo cum accus. jungitur; absolute, ut infra l. 5. in historia Delphini Σαίνων τ' οὐραῖη, ut ap. Aristoph. (Ἰππ. 1031.) κέρκῳ σαίνειν, ut ap. Pind. Ὀ. 4, (7.) Ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων, ἔσαναν. Αὐτὶς ἀγγελίαν Ποτὶ γλυκεῖαν ἔσολοι. Active, ut hic, et infra 3, 220. σαίνει δὲ δολόφρονα θρηνητῆρα, et l. 4. ubi de sargis, κερπὸν δὲ περισσαίνουσιν ὄμιλον, et περισσαίνοντες ἄνδρα, (quanquam hæc etiam ita accipi possint, σαίνουσι περὶ ὄμιλον, item σαίνοντες περὶ ἄνδρα, ut absolute hæc quoque dicta videantur): et l. 5. σαίνουσιν ἐταίρους. Eleganter Aristot. Metaphys. 13, 3. Pythagoreos, qui numeros rerum principia fecerunt, αἰτ σαίνειν τὴν ψυχὴν: l. 3. Schol. Ag. φῶτα προσσαίνειν κακόν, Epigr. Gr. l. 3. Anth. μόσχος ζῶσαν σαίνει μητέρα: Quint. Sm. 5. δελφίνας σαίνοντες βασιλῆα. Omnibus autem hisce in ll. metaphorica est signif. verbi σαίνειν, quod proprie de canibus dicitur, ut et Adulatio ap. Lat. canum est, teste Nonio, qui cauda dominis suis adulantur et blandiuntur: Suidas in Φωνῇ, Ὁ κύων ὀπηνίκα φαντασίαν ἔχει τοῦ ἀλλοτρίου, ὑλακτεῖ, ὅταν δὲ τοῦ οἰκεῖου, σαίνει: sic Epigr. l. 3. Ἀλλὰ, κύων, σαίνους, Κέρβερε, τόν με κύνα, ait, ni fallor, Diog. Cyn.” Bittershusii Comment. in Opp. A. 1, 36. Lugd.

A Batav. 1697. p. 167. “Σαίνεσθαι κινεῖσθαι, ταρασσεσθαι: 1 Thess. 3, 3. ut σαίνειν de canibus iratis et ringentibus, teste Schol. Aristoph. Eip. 619., ita σαίνειν de canibus blandientibus: Hes. Σαίνει kolaκεύει, * προσηνεύεται, τινάσσει, ἀσπάζεται, θωπεύει, σαίνεται, (recte hoc interserit cl. Heins. Exerc. SS. 502.) κινεῖται, σαλεύεται, ταραττεται. Postrema voce utitur Maximus in Versione Neo-Græca. Glossa Ms. in Codd. N. T. Coislin. XXVI. et XXVII. Σαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ταρασσεσθαι, θορυβεῖσθαι: Ms. Voss. hic addit σαλεύεσθαι. Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. Montf. Σαίνει kolaκεύει, σείει, ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν. Palæphat. 3. Αἱ θρηνητικαὶ (κύνες) πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν, Venatici canes omnibus hominibus abblandiuntur, proprie cauda: cf. Schol. Gregoriana. Hinc canes, ut et equi σαίνουσι, teste Hes., qui et σηνοῦσι, et σμίνθουσι alibi exhibet. Hinc metaphorice usurpatur: Eust. Ism. 6. p. 233. * Κατέσαινεν τὴν ψυχὴν μου: sed de his satis alii. Apostoli mentem eleganter exposuit cl. Elsner., quem omnino vide, et cf. Gal. 6, 12. ubi canes hi (vide Philipp. 3, 2.) dolosi dicuntur εὐπροσωπῆσαι.” Jo. Alberti Gloss. Gr. in Sacr. N. F. Libr. Lugd. Bat. 1735. p. 147. “In Apollodori Fr. 5, 4. scr. cum Toupio ἔσσηνε s. potius ἔσσηνε: nam hac forma veteres utebantur, altera non item: vide Grammaticorum loca collecta a Sturzio ad Maittaire de Dial. p. 15. Od. P. 302. Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσσηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω, cui loco similis est hic Hesiodi Θ. 770. De canibus frequentissimum est σαίνειν. Plut. 2, 969. Heliod. 2, 160. Bip., Liban. 4, 172. Kolaκεύουσι καὶ προσιώντες σαίνουσι. Dio Chrys. Or. 8. p. 281. Τελευτώντες δὲ σαίνουσιν, ἐπειδὴν (vulg. ἐπειδὴ) συνήθεις γένωνται: etiam de aliis bestiis ap. Ælian. H. A. 3, 21. Καὶ ἡ λέαινα εἶδε καὶ αὐτὴ προσελθοῦσα ὑπέσσηνε καὶ ἑώρα οἰκτρὸν: sic lego pro ἐπεσῆμαινε: idem vitium sublatum ap. Eund. 9, 1. Ὁ λέων τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποσημήνας. Cod. Medic. υποσῆνας: 17, 17. Ὑποσαίνουσι καὶ ὑπαικάλλουσι: 7, 48. Ὁ λέων—εἶδεν αὐτὸν πρῶτος καὶ σαίνειν ἤρετο, et paulo post, Ἀνεγνώρισε τὸν ἀνθρώπον καὶ ἔσαινε αὐτόν. Philostr. Imag. 1, 8. p. 774. Τὰ κῆτη ἔπεται καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα.” Jacobs. Addit. Animadv. in Athen. p. 1. “Ut Latinis Allidere, ita Græcis βάλλειν in usu; Æsch. Ag. 1400. Βάλλει μ' ἐρεμνὴ πεκάδι φοινίας δρόσου: Alludere est Poëtis leni strepitu attingere: de austro exsquisite Val. Flaccus 6, 665. Ac velut ante comas, ac summa cacumina silvæ Lenibus alludit flabris levis Auster: Seneca Thyest. 156. tremens Alludit patulis arbor hiatibus: Statius Theb. 9, 335. Jam securæ maris, teneris jam cornua palmis Non tenet, extremis alludunt æquora plantis: cf. Stat. et Passerat. h. l. Græcis προσπαίζειν, προσγελᾶν pariter hac de re: Moschop., citante Vossio, προσπαίζειν τὸ κύμα τῷ αἰγιαλῷ λέγεται νηγεμίας οὐσης, pro quo Theocr. suaviter usurpavit σαίνειν, 6, 12. τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα σαίνει Ἀσυχὰ καχλάσδοντα ἐπ' αἰγιαλοῦ θεοῖσαν, uti egregie h. l. persanavit magnus ille T. H., addicente Valck. doctissimo: uti σαίνειν Gr., ita pari virtute Latinis D Adulari venit: Avienus Perieg. 338. utque Syenen Cærus accedens diti loca flumine adulat, Nomine se claro Nilum trahit: Stat. Achill. 1, 102. Lateque deæ Sperchios adulat Obvius, et dulci vestigia circuit unda: sic enim ibi forsitan leg. pro eo, quod nunc vulgatur, Abundat: cui emendationi ipsius Statii auctoritas accedere videtur, Theb. 9, 324. ubi agit de Crenæo, in Ismeno flumine versanti Lætus adulantem nunc huc, nunc margine ab illo Transit avum: cf. Valek. ad Eur. Hipp. 862. p. 256.” Mitscherlich. Lectt. in Catull. et Propert. Groningæ 1786. p. 62-4.]

Σαίνουρος, Cauda blandiens, Blande caudam movens, Caudæ motu abblandiens. Vide Οὐρά. [“Valck. Hipp. p. 256.” Schæf. Mss. * Σάνουρος, Hes.] ΙΤΕΜ Σαινίδωρος, Donis abblandiens, ut canes cauda. Epicurus ap. Diog. L. 387. μενᾶ Ed., Antidorum vocat Σαινίδωρον, et Δημόκριτον, * Δηρόκριτον.

[* Σαντὸς, unde] “Ἀσαντος, Hesychio οὐ σαίνων, “Non abblandiens: ut ἀκολάκευτος. Sed proprie

"canum est blandas moventium caudas." [Non mulceudus, Cui frustra blandiaris, Æsch. Choeph. 415. Λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων Ἀσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.]

[* Διασαίνω, Xen. K. 4, 3. * Κατασαίνω, Abblandior, Eust. Ism. 233. Cf. Σαίνω.] Et Περισαίνω seu Περισσαίνω, Cauda circum aliquem blaudior, Caudam circum aliquem moveo abblandiens, ut Od. Π. init. Τηλέμαχον δὲ περισσάινον κύνας ὑλακόμωροι : K. (215.) Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες, τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν, ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἔρα τοίγε Οὐρῆσι μακρῇσι περισσάινοντες ἀνέστην : Ovid. Met. 14. Mille lupi, mixtique lupis ursique leaque Occursu fecere metum ; sed nulla timenda, Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus. Quinetiam blandas movere per aëra caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia : itidem in Circæis ædibus ut ap. Hom. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95. Hipp. p. 256, Schrader. Præf. ad Emendd. p. viii." Schæf. Mss., et ad Dionys. H. de C. VV. 31.] "Προσαίνω,

"Ante abblandior, Abblandiendo ante demulceo : "Hes. προσαίνων, προσελκόμενος, προσαγόμενος," [ideoque scr. per duplex σσ, ut etiam ap. J. Poll. 6, 123. ubi κύων προσαίνων. "Pierson. Veris. 72. Brunck. ad Andr. p. 137. (v. 27.) Jacobs. Anim. 41. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 860.] "Προσσαίνω, Abblandior, s. Abblandiendo "delecto, Æsch. Pr. (841.) εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τε, "Si quid horum tibi abblanditur atque arridet, "Schol. εὐφραίνει." [Ag. 1670. φῶτα. "Construitur etiam cum dat. ap. Athen. 99." Schw. Mss. Eur. Hipp. 863. "Valck. p. 256. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 253. Brunck. ad Andr. p. 137. Soph. 3, 493. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. * Συσσαίνω, Polyb. 1, 80, 6. Ταύτη τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο, Delectabantur, "Υποσαίνω, Subblandior." [Ælian. H. A. 9, 1, 17, 17. Vide Σαίνω. "Basil. Hom. Mor. p. 88. Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 46." Boiss. Mss. "Valck. Hipp. p. 256. Brunck. Apoll. Rh. 113. 127. 154." Schæf. Mss., et ad Apoll. Rh. 1, p. 309. * Καθυποσαίνω, Eust. Ism. 130.]

[* "Σανυρίζω, i. q. αἰκάλλω, Hes., ap. quem perperam extat * Ἐσσανυρίζεν ἡ καλλεν. Σαίνω, * σανῶ, * σανυρός, unde Nom. propr. * Σανυρίων." Schn. Lex. * "Σανυρίων, Aristoph. Fr. 230. 231." Schæf. Mss.]

"Σάννας et Σάννος, Fatuus, Stultus, ap. Cratinum," [Phot.] "Nonnulli a quodam fatuo s. stulto qui dicebatur Σάννας, alii a σαίνω, alii aliunde deduxerunt : ut te docebit Eust." [Il. p. 771, 61. Od. p. 1669, 45.] "Hinc Sanniones ap. Latinos Comicos." [Hes. * Σάννορος μωρός, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντινοί. * Σαννίων, Nomen Tragicum, Demosth. 533. "Σαννίωτες, Arrian. Epict. 3, 22. p. 465." Kall. Mss.] "Σαβρίφθες, Desipio, μωραίνω, Hes."

"Σαννίον, Penis. Vide Hes. et v. Σαννίον." ["Ad Anton. Lib. 239. Verh." Schæf. Mss. * Σαννιόπληκτος, Hesychio * αἰδοιόπληκτος.]

"Σάντρα, Nutrix, Hes." ["Forte ἀπὸ τοῦ σαίνειν. Supra * Σαινικρίζει ἐκτρέφει, f. l. * Σαινιτρίζει." Alberti.]

"ΣΕΛΑΙΝΟΝ, τὸ, Apium. Quidam ita dictum "tradunt παρὰ τὸ ἐν εἰλει φύεσθαι, s. φύειν, (pro quo "φύειν magno errore σεύειν scriptum est in VV. LL. "Alioqui scr. potius fuisset ἐξ ἐλούς σεύεσθαι, ut ap. Etym.,) unde Hom. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, In palustri loco proveniens. Ab hoc sunt Proverbia quædam, quæ ap. Erasmus vide : et potissimum hæc duo, Apio est opus ; et, Ne inter apia quidem sunt. Σέλινον esse nostrum Vulgare petroselinum, "Gorr. putat, nostrumque Apium vulgare esse Diosc. "et Galeni ἐλεοσέλινον : quod Paludapium nominatur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, i. e. "Ex apio compositum : cujus descriptio extat ap. Diosc., necnon ap. Geop. 8, 29. Σέλινον ἄγριον, "Apium agreste, Herba quæ et βατράχιον, Ranunculus, VV. LL. e Diosc. A σέλινον est etiam Σελινοειδής, Apii figuram habens, Apio similis. Hoc "autem nomine vocatur Species brassicæ, quæ et

"Σελινουσία dicitur, Gorr. Σελινίτης autem appellatus fuit ὁ χαμαίκισσος a quibusdam, ut Idem tradit "e Diosc." [Nothis 471." Boiss. Mss.] "|| Σέλινον "dictum fuit et Pudendum muliebri, Hes." ["Σέλινον, Theocr. 3, 23. Valck. p. 133. ad Il. B. 776. ad Diod. S. 2, 142. Heyn. Hom. 4, 396. Jacobs. Anth. 8, 220. 12, 130. 224. Pudendum muliebri, Toup. in Schol. Theocr. p. 218. * Σέλινος, Wyttenb. Præf. ad Plut. p. lxii. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss. Σέλινον Μακεδόνιον, Alex. Trall. 7, p. 99. Plur. Σέλινον, Plut. 8, 691. 694. Pind. N. 4, 143. * Σελινόσπερμον, Geop. 8, 30. Alex. Trall. 10, p. 571. * Σελινόφορος et ἐλινόφορος conf. Spitzner. de Versu Gr. Her. 62. * "Σελινόριτιον, Rubus, Diosc. Notha 464. * Ὑδροσέλινον, Heleoselinum, 455. * Ψευδοσέλινον, Quinquifolium, 465." Boiss. Mss. : Gl. Apiastrum. * Σελινουσίος, Theophr. C. Pl. 3, 21, 2. πυρός. Σελινουσία κράμβη, Eudem. Athenæi 369. * Σελίνιος, Ex apio factus, Tzetz. ad Lyc. 1232. * Σελινάτον, Gl. Apiarium. * "Σελίνιον, * Σελινίδιον, Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss.]

"ΣΕΛΑΙΣ, ἴδος, ἡ, Spatium inter lineas, ut anno tant VV. LL. e Suida. Sed pro Pagina ponitur : "itidemque Σελίδιον forma diminutiva pro Pagella, "ap. Polyb. 5, (33, 3.) teste Bud. Ab Eod. affertur "ex Hes., σελίδας esse τὰ μεταξύ διαφράγματα τῶν "διαστημάτων τῆς νεώς, sicut in libris σελίδες dicuntur "tur τὰ μεταξύ τῶν περιγραφῶν. Affert etiam e Plut. "in Homero, Δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας, ubi "pro Libris accipi existimat. De altera autem "signif., qua dicitur esse Spatium inter tabulata "navis, alio NOMINE σέλμα, lege et Eust." ["Valck. Phœn. p. 38. Callim. p. 3. Lennep. ad Phal. 149. Musgr. Bacch. 371. ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 157. 223. 9, 138. 12, 321. Meleager 129. Phanias 3. Antip. Th. 23." Schæf. Mss. : Gl. Pagina, Margo. Σελίς, Hesychio πτυχίον καταβατόν βιβλίον. Dionys. H. de C. VV. 246. Ἐν γοῦν ταῖς τριανταῖς γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὖροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς. Phryn. Bekkeri p. 62. Σ. θεάτρον. * Σελιδράγος, Anal. 1, 167. "Ad Hesych. 1, 1472. n. 19." Dahler. Mss. * "Ὀκτασέλιδος, * Τετρασέλιδος, Schol. ad Ps. in Bibl. Gr. T. 3, p. 714. Σελίδιον, Bekk. Anecd. 766, 28." Boiss. Mss. Affertur supra e Polybio.] "At Σελίδωμα quod "VV. LL. exp. Tabula lata, formam verbalis habet "A σελιδώω : cujus tamen nullum exemplum affertur." ["Σελίδωμα, Schol. Apoll. Rh. 1, 528." Wakef. Mss.]

["Σέλμα, Pierson. Veris. 25. (ubi de * Σέλω, Compingo,) ad Od. B. 390. Heyn. Hom. 4, 227. Archimel. 1." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 32. Pers. 358. Ag. 191. 1451. Apoll. Rh. 1, 528. Strabo 5, p. 340. Lycophr. 1216. δίκωπον σ., i. q. σκάφος : Eur. Cycl. 504. Γάννμαι δὲ δαιτὸς ἡβης, Σκάφος ὄλκας ὡς γεμισθεῖς Πότι σέλμα γαστρός ἄκρας, Usque ad tabulatum summum. "Soph. Antig. 717. Eur. Or. 236. Cycl. 144. Hel. 1582." Seager. Mss. * Σελμός, unde Σελμών, Hesychio, Suida, et Photio σανίδων.] "Εὐσελμος, Bona s. Pulcra habens σέλματα, [Eur. Rhes. 98.] "Εὐσελμος, Poetæ metri causa pro "εὐσελμος dicunt, quod est Bona s. Pulcra habens "σέλματα : Hesychio εὐζυγος, * εὐκάθεδρος, εὐσανίδωτος, Bonis instructus traustis et tabulis. Itidem "Eust. ap. Hom. νῆας εὐσελμούς exp. εὐζύγους : "quoniam sc. σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ et αἱ καθέδραι." ["Pierson. Veris. p. 25. ad Od. B. 390. Markl. Iph. p. 404. Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 4, 227. 339. 7, 79. 138." Schæf. Mss.]

"Σελμῖς, ἴδος, ἡ, Funiculus piscatorius, Hes." [ap. quem exp. ὀρμὴ τριχίνῃ καὶ τὰ ἱκρία. Σελμίδες τὰ σχοινία, Eust. Il. p. 146, 29.]

"ΣΕΛΛΟΣ, vide in Σελλίζειν." "Σελλίζειν, "Divitias simulare in paupertate, (ut sit idem cum "σαλακωνίζειν,) a Sello quodam, qui cum pauper esset, dives haberi studebat. Exp. σελλίζειν et "generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnon σελλός

“dici putatur generaliter ὁ ἀλαζών, qui et σαλάκων. A
“Vide Suid., et Schol. Aristoph. (Σφ. 325. 1243.
“1267.); necnon Hes., qui habet et σελλίξεσθαι
“quod exp. etiam ψελλίξεσθαι.” [Vide Hes. etiam
in vv. Σελλίσσαι, Σεσελλίσθαι, et Erasmi Adag. in
Sellisare p. 64.]

“ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel Σέριφον, Absinthium marinum,
“q. e. secunda absinthii species, Diosc.” [3, 27.
Plin. 27, 7. Artemisia maritima s. coerulescens Lin-
naei. Item *Σέριφος, ap. Hes.]

“ΣΕΡΦΟΣ, Insecti genus formicæ simile, Culex,
“secundum quosdam. Ab hoc animalculo est
“Prov. “Ἐστὶ κὰν μύρμηκι κὰν σέρφῳ χολή: de quo
“Erasmus lege.” [“Ad Mær. 316. Ruhnck. Diss. de
Longino §. 14. Toup. p. 404. Huschck. Anal. 261.”
Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 351. et Schol., “Ὀρν. 82.
569. Phot. Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς
νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγίνος, σέρφος
πηγὴν ἵνα μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ
μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ, στέρφονος (leg. στέρφους)
φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας.] “Σύρφος, idem
“cuius σέρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σέρφος, inquit
“Hes., θηρίδιον μικρὸν, ὅποιον ἐμπίς. At Σύρφη, Eid.
“sunt φρύγανα.” [* “Σέριφος, Culex, Plut. Opp.
Mor. sect. 982. Wyttenb. “Ἡ μύλιαν ἢ σέριφον.” Sea-
ger. Mss. “Σέριφος, *Σερτίφιος, Huschck. Anal. 262.”
Schæf. Mss.]

ΣΗΚΟΣ, Stabulum, Od. I. (219.) στείνοντο δὲ ση-
κοὶ Ἀργῶν ἢ δ' ἐρίφων. Item alibi de capris juvenis,
οὐδὲ τι σηκοὶ Ἰσχυοῦ. Et Hesiod. (Ἡμερ. 23.) Σηκὸν
τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνίῳ. Ubi sicut ait σηκὸν ἀμφιβα-
λεῖν, ita Eubulus ap. Athen. (43.) dicit σηκῶν περι-
βολάς. Et Plato de Rep. τὰς μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν
ἀγοντες, ὅταν σπαργῶσι. J. Poll. σηκοὺς proprie esse
vult Ovium et Caprarum stabula, sicut βοαῦλια,
βοῦσταθμα, βοῦστασεις, Boum: idque ex Hom. atque
Hesiodi ll., quos citavi, confirmari potest. || Σηκὸς
pro Templo quoque usurpatur a posteris Homeri,
teste Eust.: Hes. exp. non solum ναὸς, sed etiam
ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ. Sic Suid. ὁ ἐνδότερος οἶκος
τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ammon. inter ναὸν et σηκὸν ita di-
stinguit, ut ναὸν dicat esse deorum, σηκὸν autem,
heroum. Sic J. Poll. quoque τοὺς ἀκριβεστέρους scri-
bit σηκὸν pro Heroum delubro accipere: quam tamen
differentiam non esse perpetuam, ostendit hoc ap.
Eund. heunistichium, ἀγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ. Atque
adeo ipse Ammon. alibi scribit σηκὸν duo significare,
θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περίφραγμα. Pro ἡρώων
Eust. quoque accipit in hoc iambo, “Ὅς τόνδ' ἔχεις
τὸν σηκὸν, ἴλεως γενόν. Herodian. etiam inter ναὸν
et σηκὸν distinxit; quippe qui dicat, 6, (1, 6.) τὰ
ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ
ιδίους ναοὺς τε καὶ σηκοὺς, ubi Polit. Deorum simu-
lacula suis quæque templis ac delubris fanisque re-
stituerunt. Utitur Plut. quoque, de Def. Orac.
Ἐννυχέσας τῷ σηκῷ. Et cum gen. Theodor. H. E.
2. εἰς τοὺς τῶν μαρτύρων ἀγείροντες. Et Paus. Θε-
σεύς σηκὸν dicit. Rursum Theodor. E. εἰδωλικὸν
σηκὸν ἀγαγών. || Pro Avium quoque loculis, quæ
Loculamenta vocat Colnm., σηκοὺς accipi volunt, ut
ap. Aristot. H. A. 6. Οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν
ῶων σηκοὺς· καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ
ἀρρὴν ἐπάσσει. Plinius Receptaculum appellat. || Hes.
exp. præterea οἶκος, τάφος. Itidem Suidas, qui prio-
ris signif., qua pro οἶκος accipitur, hoc exemplum
affert, Παραγενόμενος δὲ εἰς τὸν σηκὸν τῶν αἰχμαλώ-
των, ἐκέλευε κηρύττειν. Et Hes., Σηκῷ, οἶκῳ, ἐν ᾧ
ἐφηβοὶ γυμνάζονται, ἢ βαθεῖ τόπῳ. || Ponitur hoc
vocab. ἐπὶ ἐλαίας quoque, inquit Suid., quippe cum
Lysias dicat, (268.) Δύο ἔτη ἐγέωργησεν, οὔτε ἰδιαν
ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών. Q. I.
Harpocr. quoque citat, atque τὰς ἰδιωτικὰς videri
dici ἐλαίας, at τὰς δημοσίας, esse μορίας: μορίαν au-
tem et σηκὸν pro eod. accipi. [Cf. etiam Phot.]
|| Videtur etiam σταθμόν τινα, ἡγουν ὀλκὴν, significare,
inquit Eust. indeque compositum esse ἀντισηκοῦν.
Idem Eust. σηκὸς pro Stabulo usurpatum, dici vult

quasi σηκὸς, παρὰ τὸ ἴστασθαι. Itidemque Suid.
Σηκοὶ, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, σηκοὶ τινες ὄντες,
παρὰ τὸ ἐκεῖσε στήκειν. Sic deorum fana et delubra
σηκοὶ dicuntur, quod ibi eorum simulacra stuantur,
quemadmodum J. Poll. ait, “Ἐνθα καθιδρόμεν τοὺς
θεοὺς, σηκός. [“Fac. ad Paus. I, 62. Toup. Append.
in Theocr. p. 44. Fischer. Præf. ad Anacr. p. 18.
Mæris p. 345. et n., Timæi Lex. 230. et n., Animon.
96. 128. Valck. Anim. 153. Phæn. p. 344. Musgr.
ad Eurip. p. 236. Ion. 300. ad Herod. 309. 446. ad
Diod. S. 1, 96. 2, 568. Phryn. Ecl. 108. Thom. M.
622. Jacobs. Anth. 6, 214. 7, 195. 315. 12, 255.
Heyn. Hom. 5, 25. 7, 560. Heind. ad Plat. Theæt.
394. Proprie ovium et caprarum, Longus p. 67.
Vill. Templum, Valck. Phæn. p. 58. Diatr. 203.
Sepulcrum, 132. Hipp. p. 166.” Schæf. Mss. “Ση-
κὸν ἐν ὀρεὶ περιβαλλόμενον, Plato ap. M. Anton. 10,
23.” Gataker. Mss. “Bekk. Anecd. 183. (304.)”
Boiss. Mss. J. Poll. 1, 6.]

Σηκοκός, ὁ, ἢ, Qui stabula verrit et purgat, Qui
stabuli curam gerit; nam κορεῖν et Verrere significat
et Curam gerere. Item Ἄdituus, Qui deorum de-
lubra verrit, eorumque curam gerit. DICITUR et
Σηκηκός (ut λαμπαδηφόρος) pro σηκοκός. J. Poll.
“Ὁ μέντοι τὰς μάνδρας καθαίρων, εἴτε ἀνὴρ εἴτε
γυνή, σηκηκός λέγεται. Suidas generalius, Σηκηκό-
ρος, ὁ τοῦ σηκοῦ ἐπιμελούμενος. Sic Hes. Σηκοκός,
ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος. Affertur
ΕΤΙΑΜ Σηκακός, quod Doricum fuerit pro Σηκηκό-
ρος. Priore σηκοκός utitur Hom. Od. P. (224.)
σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόν τ' ἔμεναι.

Σηκολόαι, λησται, Hes. Fortassis ergo σηκολόαι
vel Qui stabula vel Qui deorum fana suis latrociniis
et furtis infestant: quales sunt Lat. Depeculatores
et Sacrilegi.

[* Ἀντίσηκος, Hes. v. Ἰσοζύγιον. “Heyn. Hom.
8, 632.” Schæf. Mss.]

[* Σηκώδης, Ælian. H. A. 10, 31. ὑποδρομαί.]

Σηκίτης, ὁ, pro quo DORICE Σακίτης, Theocr. 1,
(10.) Ἄρνα τὸ σακίτην λαψῆ γέρας, ubi Schol. Σηκί-
ται δὲ ἄρνες, οὓς ἐτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν
μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ
κλείουσι. Dicuntur ergo σηκίται ἄρνες, Agni adhuc
lactentes, tamen ob teneriorem ætatem stabulo in-
clusi: diversi ab iis qui cum matribus ad pascua
ducuntur. Seu, Agni subrumi, qui intra septa adhuc
cohibentur.

Σηκίς, ἰδος, ἢ, Ancilla, Famula rerum domestica-
rum curam gerens. Nam ap. Aristoph. Σφ. (768.)
“Ὅτι τὴν θυρὰν ἀνέφξεν ἡ σηκίς λάθρα, Schol. σηκίς
exp. ἢ κατ' οἶκον διάκονος, θεραπαινίς. J. Poll. quo-
que sic accipit, synonymum faciens τῇ οἰκογενεῇ,
Vernæ. Hes. masculino quoque genere accipit; ait
enim, Σηκίς, οἰκογενὴς δούλος ἢ δούλη· οἶον ἐκ τοῦ
σηκοῦ. [“Pherecrates ap. Athen. 263. Οὔτε Μάνης,
οὔτε σηκίς δούλος.” Schw. Mss.] Suidas dubie, Ση-
κίδες, τὰ οἰκογενῆ * παιδαρίσκια: ut et ap. Eust. οἰκο-
γενῆ παιδισκάρια. Vide et Σηκύλη.

Σηκύλη, ἢ, i. q. σηκίς. Ælius Dionys. ap. Eust.
1625. σηκύλην et σηκίδα proprie dici ait τὴν ἐν ἀργῷ
ταμείον φυλάττουσαν: ut vetula illa Laërta. Idem
ap. Suid. [et Phot.] legitur. Hesychio quoque Ση-
κύλαι sunt αἱ ταμίαι παιδίσκαι. Sed perperam ap.
eum est SCRIPTUM Σηκίλλαι: id quod alphabeticus
etiam ordo ostendit.

Σηκάζω, Stabulo includo, Il. Θ. (131.) Καὶ νῦν κε
σῆκασεν κατὰ Ἴλιον ἡῦτε ἄρνες, ubi Schol. ὡς εἰς
σηκὸν κατεκλείσθησαν. Utitur et Xen. Ἑλλ. 3, (2, 3.)
hoc vocabulo, Τελὸς δὲ ὥσπερ ἐν αὐλὶς σηκασθέντες,
κατηκοντίσθησαν. [“Jacobs. Anth. 10, 212. Heyn.
Hom. 5, 438.” Schæf. Mss. * Σηκαστός, unde * Ἀ-
σῆκαστος, Nicet. Annal. 10, 4. * Ἀποσηκάζω, 8, 5.
* Ἐνσηκάζω, 8, 3.] AT Σηκίζω, pro Sagino affertur
ex Epigr. [“Jacobs. Anth. 10, 212.” Schæf. Mss.]

Σηκός, nusquam legi: reperiuntur tamen inde de-
rivata verbalia, NIMIRUM Σήκωμα ET Σηκωτήρ. [Ση-
κοῦ, Gl. Perpendit, Examinat. Σήκωσον· Pondera.
“Lennep. Phal. 186.” Schæf. Mss. Plut. 9, 669.
Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσῆκωται κατὰ βάρος καὶ κονφό-
τητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἐτέρῳ λόγῳ κεκόσμη-

ται.] Est autem *σήκωμα*, ut Bud. in Pand. exp., quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. *Æquipondium* nounulli e Vitruvio interpr., qui tamen et Græcam vocem retinet: ut 9, 3. de Hierone rege, Cum auream coronam votivam diis immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immaui pretio locavit faciendam, et aurum ad sacoma appendit redemptori. Et cap. ult., E qua (catena) pendet ex una parte phellos, s. tympanum, quod ab aqua sublevatur, ex altera æquo pondere phelli sacoma saburræ. Apud J. Poll. 4, 24. ex Hyperide, Ἀντιθεῖναι τὰ ἱστάμενα καὶ σηκώματα. Polyb. vero (18, 12, 3.) τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προσβολῆς dixisse scribunt τὸ ἀντίρροπον mucronis sarissæ, i. e. *Æquipondium*, s. *Pondus* quod altrinsecus additur ad æquilibrium molendum: [18, 7, 5. Οἰονεὶ σήκωμα προσλαμβάνειν, i. q. ῥοπήν, Accessionem virium s. copiarum accipere quæ momentum faciat. "Beck. ad Eur. Hec. 57. Valck. Diatr. 132. Lennep. Phal. 186. ad Herod. 696. Musgr. Heracl. 690. El. 1274. ad Diod. S. 1, 604." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 112." Wakef. Mss. "Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatshault. 2. p. 343. Σηκώματα πρὸς τε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ξηρὰ, 352. Σηκώματα τῶν τε μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν, 354. Σηκώματα τοῦ τε ἐμπορικῶν ταλάντων καὶ δεκάμων καὶ διμῶν καὶ τῆς μνᾶς." Schn. Lex.] AT Σηκωτήρ, Lorum jugi, ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεὺς, Hes. ["Beck. ad Eur. Hec. 57." Schæf. Mss. * Σηκωτὸς, Gl. Loculatus. * Εὐσήκωτος, Mathem. Vett. 113.]

Ἀνασηκῶ, Addo quod deest, sequendo Etym., qui ἀνασηκῶν exp. τὸ προστιθέναι τὸ ἑλλείπες. Suidas autem scribit, Ἀνασηκῶσαι, ἀνταποδοῦναι ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι οὕτως Ἀριστοφάνης. Quæ verba postquam ex eo protulit Bud., subjungit, Aliter tamen Greg. Naz., cum scribit, de Juliano loquens, Οὐδενὸς γὰρ ἐδόκει μοι σημεῖον εἶναι χρηστοῦ, αὐχὴν ἀπαγῆς, ὥμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, ὀφθαλμοὺς σοβόνμενος. Nisi intelligamus, Vibrati ad modum libræ, cum lancis vicissim subeunt et pessum eunt. [Hippocr. 388.]

Ἀντισηκῶ, Rependo, quasi ad æquilibrium, Ex æquo rependo, Paria facio. Greg. Naz. de eorum pœnitentia loquens, qui in persecutione lapsi sunt, Οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκούντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν, Non rependentes emendationem depravatis moribus, Ex æquo emendationem non rependentes, *Æqua* virtute vitium non compensantes, Bud. Idem vero Greg. ad idem exprimendum alio loco usus est verbo ἀντιμετρῶ, ubi dicit, Δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἀμαρτίαν διόρθωσιν. Apud Basil. Ἀντισηκῶσαι τὰ κρείττω τοῖς χείροσι, Adæquare meliora deterioribus, h. e. ἀντεξισάζειν: quo verbo exponens Etym. ἀντισηκῶν, vult ab ἴσος formari, vel a σῶκω: sed malim cum Eust. a σηκός deducere: secundum quam derivationem proprie sit i. q. ἀντισταθμίζω. Vide Σηκός. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 443. "Lucian. 3, 658. Lennep. Phal. 187. Eur. Hec. 57. ubi v. Musgr.; Steinbr. Mus. Tur. 1, 164." Schæf. Mss. * Ἀντισήκωμα, Eust. Il. E. p. 414, 30.] Ἀντισηκῶσις, Adæquatio in pondere; item metaphorice Repensio, Compensatio. Apud Themist., ut inquit Bud., capitur pro Vicissitudine refusa et Resatiquæ: ap. Æcum. in Acta, pro Mercede, Pœna repensa. [Lennep. ad Phal. 187." Schæf. Mss. Herod. 4, 50.]

Ἀποσηκῶ, In stabulo includo, Includo tanquam stabulo, ovili: Hes. ἀποσηκῶσας, ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας. [* Ἀποσηκωτὸς, Ad libram exactus, Schleusn. Lex. V. T. v. * Ἀποσηκῶτον.]

Διασηκῶ, Pondus manu æstimo, Manu sublatum pondero: Suid. διασηκῶσαι, βαστάσαι, addens, ap. Atticos non significare τὸ ἄραι, sed τὸ ψηλαφῆσαι: et τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκήν. ["Valck. Diatr. 172." Schæf. Mss.]

[* Ἐκσηκῶ, unde ἐκσεσηκωμένοι, Gl. Examinati.]

[* "Υποσηκῶ, Manetho 5, 191." Kall. Mss.]

ΣΗΜΑ, τὸ, Signum, Nota, Il. Ψ. (326.) Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, Manifestum signum, Ovid. Clarum signum, Virg. Docet autem his verbis et sequen-

tibus, quo signo metam, ad quam cursu tendebant, agnosceret. Item sub finem ejusd. libri, ὑπέρβαλε σήματα πάντα, de Ajace σόλον ejaculante. Præterea σῆμα in homine aut alio animante dicitur Signum Notave qua agnoscitur: ut eodem libro, de equo punicei coloris, ἐν δὲ μετώπῳ Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μήνη. Et Od. T. (250.) Σῆματ' ἀναγνοῦση, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. Significat etiam Portentum, Augurium: Cic. Equus ejus repente concidit, nec eam rem habuit religioni; objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium. Il. Δ. (381.) de Jove, παραλαῖα σήματα φαίνων: B. (353.) Ἀστράπτων ἐπιδέξ', ἐναίσια σήματα φαίνων. Itidemque I. (236.) ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. Sic Ovid. Prospera signa dicitur Et N. (244.) Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι: sc. fulgure e cœlis in terram usque excusso. || Sidera quoque σήματα dicuntur, ut X. (30.) de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Sic Horat. Rabioli tempora signi, Lucr. Splendida signa, Ovid. Vaga signa, Virg. Orientia signa noctis. Rursum Horat. Nox cœlo diffundere signa parat, Virg. Obitus signorum speculari, Ortus signorum suspicere. Literæ etiam dicuntur σήματα, Notæ, ut Virg. Mandare notas et nomina foliis, Horat. Publicis notis incisa marmora. Il. Z. (168.) de Bellerophonte, Πέμπε δέ μιν Αὐκίηδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic fere Ovid. Ad fratrem scriptas exarat illa notas. || Vexillum quoque σῆμα dicitur; ideoque et Suid. σῆμα exp. σημαία. Sic ap. Horat. Cæs. et Liv. Militaria signa, Lucan. minantia pugnam signa. Itidemque Cic. Infestis signis inferuntur in Fonteium, Plin. Collatis signis dimicavit. At σῆμα αἶρειν, Lat. Dare signum, ad superiora pertinet. || Item pro Insigni nobilitatis accipi ajunt. || Sepulcrum quoque s. Bustum σῆμα dicitur, forsitan quia signum erat depositi ibi corporis; præsertim cum lapidibus incisæ notæ humatorum nomina testata prætereuntibus faciebant: unde etiam Lat. Monumentum: quem hujus vocabuli usum Atticum esse Suidas auctor est, qui cum Σήματα exposuisset σημεῖα, τέρατα, subjungit, Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα. Od. A. (291.) Σῆμά τε οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖται, Il. Φ. (322.) Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται. Itidem Thuc. 2. Τιθέασιν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα. Rursum Hom. cum gen. Il. Ω. (416.) περὶ σῆμα εἰς ἐτάριοιο φίλοις: H. (89.) Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλοι κατατεθεινῶτος: quod hemistichium legitur et Ψ. (331.) || Σῆμα εἰς Τάφος joculariter, et ad integendam obscœnitatem, dicebatur etiam Podex, Theocr. 5, (121.) Σκίλλας ἰὼν γραλας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. Ubi Schol. ἀπελθὼν τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου, ἡγουν τῆς πυγῆς σου. Ibidemque τὸ πυγίζειν exprimens ait, Μὴ βάθιον τήνῳ πυγίσματος ὕβρε ταφείης. Aristoph. quoque σῆμα et verbum θάπτειν in simili obscœnitate usurpavit, Ἐκκλ. (1108.) Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδων δεῦρ' ἐσπλέων Θάψαιμ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς, Καὶ τῶν ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος, Ζῶσαν καταπιτῶσαντας. Itidem Στέφανος, et Lat. Corona, et Os, Guttur, obscœnam signifi. habent. || Σῆμα pro Forma afferitur e Diosc. 5, 106. Εἰς πολλὰ διαιρούμενον σήματα, cum hac interpretatione, In multas formas digestum. Sed additur et ista, In multas divisum partes. Itidem Hom. σῆμα appellat Designatam formam pyræ, Il. Ψ. 255. Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλία τε προβάλλοντο Ἀμφὶ πυρὴν, Fundamenta jecerant designata jam forma: quod et Schol. inuuit, cum τορνῶσαντο exp. κύκλῳ περιέγραψαν.

[* Σῆμα, Pierson. Veris. 25. Valck. p. 391. 742. Toup. Opusc. 2, 75. 187. Wolf. Prol. Hom. 81. 89. ad Charit. 780. Markl. Iph. p. 263. Rhes. 688. Musgr. 889. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. 6, 190. 9, 298. 11, 377. Aristot. Pepl. 41. Huschk. Anal. 128. 131. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 14. Heyn. Hom. 5, 220. 340. 8, 757. Boiss. Philostr. 351. ad Diod. S. 2, 200. 279. Sepulcrum, Monumentum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. ad Rov. p. 54. Callim. 263. Heyn. Hom. 4, 406. 5, 325. Conf. c. σῶμα, Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 14. 195. 261. Boiss.

Philostr. 351. 370. 440.: cum στόμα, 351.: cum ἄστυμα, 631.: cum μνήμα, 623.: cum σχῆμα, Jacobs. Anth. 7, 396. Τὸ σῶμα, σῆμα, Plato Gorg. 156. ubi v. Heind. Σῆμα pro σήματα, Ilgen. ad Hymn. 403. 404. Σήματα Κάδμου, Timon Phlias. 24. Siglae et alia compendia scribendi, Wolf. Prol. ad Hom. p. XLV." Schæf. Mss.]

[* Σηματοῦργος, Æsch. S. c. Th. 497. Signifex Apuleio Met. 2. p. 39.]

[* Σημόθετος, Dor. σαμόθετος, Anal. 2, 52. πορεία.]

"Ἀρίσημος, Illustris vel Celebris in bellis, φανερός ἐν πολέμοις, Suid. Est alioqui φανερός signif. magis "usitata Manifestus, sed quæ hic locum habere non videtur." [Hom. Hymn. 3, 12. "Pierson. Veris. 189." Schæf. Mss. * Ἀρίσημος, Heliod. 6, 14. p. 250.]

* Ἀσημος, ὁ, ἡ. Signo notaque carens, Cui signum s. nota impressa non est, Non signatus, Thuc. 2, (13.) Χρῶς χρυσίου ἄσημον: 6, (8.) p. 200. Ἐξήκοντα τάλαντα ἄσημον ἀργυρίου. Latini dicunt Aurum et argentum non signatum: sc. adhuc rude nec laboratum. Paulum diverso modo ἄσημον partum dixit Opp. Partum rudem et informem, K. 3, (160.) Σάρκα δ' ἄσημον, ἀναθρον, ἀνείδελον ὠπήσασθαι. || Obscurns, Quem nullis signis notisque agnoscere queas: ut ἄσημα φράζειν, Herod. (1, 86.) Itidem Suidæ ἄσημον est τὸ μὴδὲν σημαίνειν. || Obscurus, i. e. Ignotus, Ignobilis, Qui insignis et præclarus non est, opp. τῷ ἐπίσημος, Plut. Fab. Ὑπὸ γένους ἄσημον, βίου δὲ διὰ δημοκρατίαν καὶ προπέτεταιν ἐπίσημον. Sic Herodian. 1, (9, 12.) Πρώτερον ἄγνωστος καὶ ἄσημος ὢν. Itidem Hes. Ἀσήμων exp. ἀφανῶν, ἀγνώστων. Idem Ἀσημα exp. non solum ἄμορφα, sed etiam ἀθογγα. Sunt enim verba et voces notæ rerum. ["Wakef. Trach. 866. Cattier. Gazoph. 94. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 221. Jacobs. Anth. 10, 215. ad Diod. S. 1, 414. Boiss. Philostr. 394. 603. Fischer. Ind. Palæph., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 102. Ep. Cr. 25. Valck. Phœn. p. 390. Hipp. p. 203. Plut. Mor. 1. p. 16. Arnzen. de Col. Comar. 169." Schæf. Mss. Herod. 9, 40. Arrian. Epict. 2, 17. Aristot. Rhet. 3, 2, 34. φωνή.] Ἀσήμως, Obscure, ἀτρανως, Hes. || Obscure, Ignobilitate, Herodian. 1, (10, 8.) Μὴ ἂ μὴδ ἄδόξως τελευτῆσαι. [Hippocr. 176. 1024. * Ἀσημότης, Gl. Ignobilitas. * Ἀσήμων, i. q. ἄσημος, Soph. CEd. C. 1668. γόνων γὰρ οὐκ ἄσημονες Φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας. * Αὐτόσημος, Etym. M.]

[* "Δεκάσημος, Arist. Quintil. p. 35. * Δωδεκάσημος, 34. * Ὀκτωκαιδέκασημος, 35." Boiss. Mss.]

Διάσημος, Insignis, Illustris, Philo V. M. 3. Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit, Turn.: Hes. διάσημος, λαμπρότατος, Suid. λαμπρός: ap. quem legitur et superl. διασημότατος. [Plut. Æmil. 23. Pyrrho 34. "Epigr. adesp. 401. ad Charit. 198. Athen. 1. p. 4." Schæf. Mss. * Διασήμως, Gl. Clare.]

[* Δίσημος, Duplicem significationem habens, Eust. Il. E. p. 392, 4. 759. ult. "Bekk. Anecd. 801." Boiss. Mss.]

[* "Ἐξάσημος, Arist. Quintil. p. 35. Hephæst. p. 78. Schol. Heph. 163. Schol. Soph. Aj. 1174." Boiss. Mss.]

Ἐπίσημος, Cui signum s. nota impressa est, Signatus: opp. superiori ἄσημος. Thuc. 2, (13.) Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπίσημον ἐξακισχιλίων τάλαντων, Argenti signati. || Insignis, Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua signif. itidem opp. τῷ ἄσημος, ut suo loco videre est. Lucian. (1, 64.) Ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα. Et τάφος ἐπίσημος ap. Thuc. 2, (43.) In clypeo autem DICITUR Ἐπίσημον, Insigne, Insignis aliqua nota, qua ab alio discernitur, velut in umbone solent appingi aut affigi. Aristid. Πρὸς Ἀσπίδος ἐπίσημον. Plut. Apophth. Lac. Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μνῖαν ἔχων ἐπίσημον. Sic de Orac. Pyth. Ἀσπίδα φορῶν ἐπίσημον ὄφιν ἔχουσαν. ["Ἐπίσημος, Literis inscriptus, Herod. 1, 51. Ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα, Donaria nullo titulo signata." Schw. Mss. "Ad

PARS XXV.

Charit. 592. (198.) Jacobs. Anth. 10, 215. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 553. Schneid. Anab. p. 41. Valck. Phœn. p. 302. Eran. Philo 166. ad Lucian. 1, 231. 413. Xen. K. II. 401. Ἐπίσημον, Jacobs. Anth. 6, 255. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 12. ad Paus. 319. Diod. S. 2, 281. Boiss. Philostr. 372. Dionys. H. 2, 1258. coll. 1259. 1262. 4, 2090.: clypei, Wessel. Diss. Herod. 61. ad Herod. 726. Plut. Mor. 1, 935.: navis, Bergler. ad Alciph. 48. ad Herod. 659. Ἐπίσημα numi, Paus. 1, 293. Cf. Toup. Opusc. 1, 275." Schæf. Mss. Ἐπισήμως, Insigniter. E Polybio (6, 39, 9.) Ε. πομπέουσιν, Insigniter triumphant. Item Perspicue vel Significanter, Lucian. (2, 56.) Ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημώτατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. [* "Ἐπισημοτέρως, Artemid. 91, 1." Wakef. Mss. * Ἐπισημότης, Gl. Nobilitas, Elegantia, "ad Charit. 592. * Εὐεπίσημος, Heyn. Hom. 8, 402." Schæf. Mss. "Schol. Il. Ψ. 240." Wakef. Mss. * Ἐπίσημα, τὸ, i. q. ἐπίσημον, Eur. Phœn. 1114. Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει, 1131. Ποντιάδες δ' ἐπ' Ἀσπίδι Ἐπίσημα πῶλοι δρόμαδες ἐσκήπτων φόβῳ." Seager. Mss.]

Εὐσημος, Clarus, Perspicuus, Qui facile e suis notis agnosci potest, Theophr. (C. Pl. 3, 8, 2.) Καὶ ὅλως οὐκ εὐσημον ὁθεν ἀφαιρετέον, ubi Gaza, Non facile percipi potest. Hesycho est εὐδηλος, φανερός. Exp. etiam Clarus, Insignis: a Suida περιφανής. Item Significans: unde εὐσημότερον, Significantius, Bud. Item Prospera signa dans, Faustus et lætus, ut εὐσημον ἱερεῖον ap. Plut. [cf. Eund. in Cæsare 43.] Sic Eur. (Iph. A. 252.) εὐσημον φάσμα, Visum prospera signa dans, Bene ominatum et faustum. ["Markl. Iph. p. 35. Jacobs. Anth. 7, 93. Pierson. Veris. 25. Valck. Diatr. 214. ad Diod. S. 1, 387. Εὐσημον, 2, 530." Schæf. Mss. "Illustris, Insignis, Empedocles Sphæra v. 60. Fabr. Bibl. Gr. 2. p. 482. * Εὐσήμως, Iren. 16." Kall. Mss. Strabo 10. p. 707. Aristot. Meteor. 2, 6. LXX. Dan. 2, 19. * Εὐσημεία, Ion. Εὐσημεία, Hippocr. 1170, 26. v. Foes. * Εὐσήμων, i. q. εὐσημος, Philostr. V. S. 2. p. 564. λόγος.]

[* "Κακόσημος, Phryn. Ecl. 145." Schæf. Mss. "Schol. Soph. Antig. 1001." Boiss. Mss. Aristoph. Pl. p. 152. Schæf.]

Ὀμοίσημος, Idem significans, Qui ejusd. est significationis, [Etym. M. 48, 29. 281, 25. Schol. in Dionys. Thrac. p. 946, 14.]

Παράσημος, Perperam signatus: ut παράσημα νομίματα, quæ et κίβδηλα, Hes., qui metaphorice quoque παράσημον pro ἄδόκιμον et κίβδηλον usurpari annotat. Ejusmodi numismata dicuntur etiam παρακεκομμένα s. παρακεχαραγμένα, et πονηροῦ κόμματος. Lat. Adulterina vocant. Metaphorice Aristoph. A. (518.) ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα. Et ap. Dem. (307.) Παράσημος ῥήτωρ, itidem metaphorice a numismatis παρασήμοις: vel quoniam ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινί, ὃ τὴν φανulότητα δηλοῖ, ἐπεὶδὴ παρατετύπεται καὶ παρακεχάρακται, Harpocr. || Obscurus, Ignobilis, i. q. ἄσημος s. ἄδοξος, ex Eur. (Hipp. 1116.) δόξα παράσημος, Obscura s. Ingloria fama. || Τὰ παράσημα affertur etiam pro Monstrosa, Prodigiousa, oppos. τῷ εὐσημα. || Παράσημος, Insignis et inter alios conspicuus, Bud. 653. e Plut. Polit. Sic Idem in Coriol. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκείνων ἐκτησάμην ἐπαθλον ἢ τὸ παράσημον ὄνομα τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. Affertur et παράσημος Διοσκουροῖς, pro, Cui insigne est Dioscuri: veluti navis aliqua Dioscurorum effigiebus insignita. ["Ad Herodian. Philet. 448. Act. Traj. 1, 245. Plut. Mor. 1, 13. Valck. Hipp. p. 284. ad Diod. S. 1, 89. Jacobs. Anth. 10, 8. Perperam signatus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. Lex. Xen. v. * Παράσημος.]

ITEM Παράσημον, Insigne, ut ἐπίσημον, Plut. Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα καταλιπών: alibi, Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα. Athen. Τὸ παράσημον, ὃ ἐπερίθεντο τῇ κεφαλῇ τῶν Περσῶν οἱ βασιλεῖς. Ab aliis dicuntur γνωρίσματα τῆς βασιλείας, Insignia imperii: ut κόσμια στρατηγικά, Præturæ insignia, h. e. gestamina et specimina. Talia sunt nobilium familiarum insignia. Suet. Vetera familiarum insignia nobilissimo

cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crimem. Itidem παράσημον τῆς νεώς, Insigne navis proræ impositum: cuiusmodi erat effigies dei alicujus aut animantis: a quo insigni navis aliquando denominabatur, ut ap. Virg. Centaurus, Pistris: et ap. Græcos τράγοι, κριοί. Tale παράσημον est et δ χρυσοῦς χηνίσκος, Aureus anserculus ap. Lucian. in Πλοίῳ, ubi multa alia ejusmodi leguntur, sicut et ap. Plut. in Convivio septem Sap. Vide et Bayf. Talis existimatur fuisse et Tutela navis ap. Ovid. et Senecam ac Sil. Ital.: Plut. (6, 616.) Πυθόμενος τῆς νεώς τὸ παράσημον, Tac. Sive id (sc. aries) animal, s. navis insigne fuit. Apud Athen. vero (652.) Comicus quidam ἰσχάδας appellat παράσημον τῶν Ἀθηναίων, quod et ob eas celebrarentur Athenæ. Item Signum, Tessera: ut ap. Plut. de Deo Socr. 1061. carceris custos Phyllidæ petenti manumitti δεσμώτην, polemarchi jussu, respondet, Τὶ δὲ κομίζεις παράσημον; [Ad Xen. Eph. 252. ad Lucian. 1, 281. Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 730. ad Diod. S. 1, 544.: navis, Heyn. ad Apollod. 199. Palæph. p. lxvi. 123. Fischer., ad Diod. S. 1, 290.] Schæf. Mss. Vide Σημειώδης.] ADV. Παρασήμω, Insignite et cum additamento, Bud. ap. Theophr. (H. Pl. 3, 12, 3.) Ἀμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμω κέδρον οὐ κέδρον. Ἀπαράσημος, Nullo insigni notus, conspicuus: e παράσημον, quo significatur Insigne et titulus. Apud Isæum est κατηγορία φόνου ἀπαράσημος. Bud. || Hes. ἀπαράσημον exp. * ἀσυνέκστατον, * ἀπαραχάρακτον. [Cyrillus c. Jul. p. 25. * “Παράσημα, Diod. S. p. 76.” Wakef. Mss.]

Περίσημος, Insignis, Clarus, διαβόητος, Hes. Suid. DORICE Περίσαμος, [Moschus 1, 6.]

Πλατύσημος ἐσθῆς, Vestis lato clavo insignis, Tunica lati clavi, Suet.; Latus clavus, ut Idem et alii: unde et Lati clavi jus, ap. Quintil. Eadem tunica dicitur etiam Palmata, a latitudine clavorum, teste Festo Pompeio. Vide et Bayf. de Re Vestitaria. Herodian. 3, (11, 3.) Ἡμφίεστο τὴν πλατύσημον ἐσθῆτα, Latum clavum gestabat, Diod. S. 36. de bello servili, Τῆβεννάν τε περιπόρφυρον περιεβάλλετο, καὶ πλατύσημον ἐνέδν χιτῶνα. Ubi nota discrimen inter τῆβενναν περιπόρφυρον, Purpuream togam, (quam postea dictam esse Pictam togam testatur Festus,) et inter πλατύσημον χιτῶνα, Tunicam lati clavi, Latum clavum. [“Jacobs. Anth. 9, 472. Aristoph. Fr. 251. Diod. S. 2, 535.” Schæf. Mss.]

Πολύσημος, Multa significans, [Schol. Aristoph. Θ. 1040. A. 337. * “Πολυσήμω, Clem. Alex. 805.” Kall. Mss. * Πολυσημία, Multiplex significatio, Schneidero susp.] “Πολλάσημος, Multa significans: ET Πολλασήμω, Multa significando, e Gaza “Gramm. 2.”

[* Πρόσημον, s. * Πρόσημον, τὸ, Signum mortis adventantis, Hes.]

Σύσσημος, Consignificans. AT Σύσσημον, Commune signum, ut interpr. Marc. 14, (44.) de Juda, Δεδώκει δὲ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων, Ὅν ἂν φιλήσω, αὐτὸς ἐστὶ. Erasmus exp. Commune signum de composito datum: cuiusmodi sunt quæ milites vocant Symbola, quorum alia sunt vocalia, alia muta. Matth. Ἐδωκεν αὐτοῖς σημεῖον. Suidas σύνθημα exp. per σύσσημον veluti notius: qualis fere Lat. Tessera est. Sil., tacitum dat tessera signum. [Strabo 6. p. 428. Diod. S. 14. p. 298. Æneas Poliorc. c. 4. p. 1721. Gronov. “Schol. Pind. N. 3, 61.” Boiss. Mss. “Σύσσημον, Valck. Phæn. p. 741. Diod. S. 1, 81. 353. 390. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 7, 330. 9, 291.” Schæf. Mss. “Symbolum, Method. 418.” Kall. Mss. “Commode etiam Pignus intelligitur in illis Hedyli verbis ap. Athen. 345. Θὺς μόνον ἢ ζῶντην, ἢ ἐνῶτιον, ἢ τι τοιοῦτον Σύσσημον.” Schw. Mss. * “Σύσσημα, Jo. Malal. 1, 248.” Elberling. Mss.]

[* Ταντόσημος, Eust. II. A. p. 59, 41. 77, 41. “Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 234.” Schæf. Mss.]

[* “Τετράσημος, Quatuor tempora habens, ut spondeus, Arist. Quint. p. 35. 36. Schol. Heph. p. 163. Quintil. Inst. 9, 4, 51. Mart. Capella 9. De Dactyl. gen. p. 331. Grot.” Boiss. Mss. * Τρίσημος,

A Tria tempora habens, ut trochæus et iambus.]

[* “Χρυσόσημος, ad Dionys. H. 2, 817. Zeun. ad Xen. K. Π. 32.” Schæf. Mss. “Gataker. ad M. Anton. 1, 17.” Kall. Mss. * Χρυσόσημον, Gl. Auriclavum.]

[* Ὀκύσημος, Hesychio ταχέως φανερός, ap. quem tamen * ὠκύσιμος perperam extat impressum.]

Σημαλέος, Significativus, VV. LL. A Paus. in Att. (32, 2.) p. 24(=78.) fit mentio aræ Σημαλέον Διός, quasi Qui signa demonstret, Greg. Gyrald. [Valck. ad Herod. 401. legit ἱκαλέος. Vide Schm. Lex.]

Σηματίον ET Σημάδιον, dimin. a σῆμα: quorum illud ea forma dicitur qua γραμματίον, hoc ea qua χειμάδιον, teste Eust., qui tamen ait σημάδιον videri esse magis ἰδιωτικόν. [“Σημάδιον, T. H. ad Plutum p. 127.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 74. * “Ἀνασημάτιον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 547.” Elberling. Mss.]

[* Σηματόεις, Multa habens sepulcra, Anal. 2, 153. χθόν.]

B Σημαρίζομαι, Signis quibusdam colligo: qua in signif. utitur hoc verbo Schol. Soph. (Aj. 31.) in exponendo σημαίνομαι, quod vide.

Σημαία, ἡ, Signum: proprie ea signif. qua pro Vexillo ponitur: ut Cæs. Rursus se ad signa recipientes: qualem usum σῆμα quoque habere sunt qui tradant. Plut. Fab. Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἐπεσθαι κελεύει, Signa repente efferri et copias sequi jubet. Suidas quoque σημαίαι interpr. Latina voce Signa, addens hoc exemplum, Πάντων γεμὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν σημαιῶν εἰδῶλα φερόντων, ὁ Κωνσταντίνος σταυροῦ τόπον ἔφερε. Σημαία dicuntur etiam Ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur: unde et Suidas ait idem esse σημαίαν, σπεῖραν, τάγμα. Cujus signif. hoc ap. eum exemplum legitur, Αἱ δὲ σημαίαι τῶν Ῥωμαίων συνεπεφύγεσαν εἰς βουνόν. Sic et Polyb. (6, 33, 9.) Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἐκάστη σημαία καθέκειν τὴν λειτουργίαν, Quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redire, Bud. Σημαίαι, Signa, i. e. Simulacra. Suidas exp. Signa, προτομαί: subjungens h. l. Πιλάτος εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὰς Τιβερίου εἰκόνας, αἱ σημαίαι καλοῦνται, κεκαλυμμένας εἰσήνεγκεν. Ubi nota συνώνυμος poni εἰκόνας et σημαίας, Imagines et signa, s. δελκεῖα, ut mox in illo ap. Suid. loco sequitur. [Joseph. B. J. 2, 14.] Itidem Cic. Signum æneum Cupidinis; et Ovid. factum de marmore signum. Σημαία etiam pro Insigni familiæ accipiunt, h. e. pro Insigni quod ad nobilitatis testimonium a principe concessum quæque familia sibi vendicat, παράσημον alio nomine dictum, ap. [Schol.] Aristoph. (B. 963.) ubi de hippalectryone, animali marino, loquens, ait, ἀπεκτονὺς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ἐνέγραψεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι. Hæc nobilitatis insignia, quæ vulgo Arma dicuntur, Æsch. S. c. Th. (393.) vocat σήματα, ubi multa eorum genera posuit. [“Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 2, 1217. 3, 1449. 1661. 1727. 1773. 1778. 1794. 1807. 1829. 1881. 4, 2026.” Schæf. Mss. Lex. Polyb.] Σημαιοφόρος, Signifer, Antesignanus, Vexillarius, Liv. Inferre vexillarios jussit signa. Bud. SCRIBIT Σημαιοφόρος, et interpr. Signifer in centuria: citat autem Polyb. [6, 24, 6. sed Schw. mavult σημαιοφόρος. “Plut. Galba 22.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* “Σημεία, ἡ, mendosa scriptura pro σημαία, quod vide.” Lex. Polyb. “Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 3, 1658. 1727. 1773. 1777. 1778. 1793. 1807. 1829. 1881. 4, 2026.” Schæf. Mss. * Σημειαφόρος, Gl. Signifer.]

Σημεῖον, τὸ, Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Dem. Τὶ σημεῖον ἐστὶ πότερον καθιστάσι, Quo signo cognoscetur utrum nostram constituerint? Aristot. σημεῖον τῆς ἀρδωστίας, Morbi signum, indicium. Item σημεῖον τιτὶ διδάξει, et σημεῖον τι ἐπιδείξει τινος, Æschin. (87.) Ἠλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ περάσσω μετὰ τὸ σημεῖον διδάξει: (60.) Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπιδείξω. Item, Φανερόν σημεῖος καθιστὰς, Thuc. 2, (42.) Sic σημεῖον ποιέσθαι τι, et σημεῖον ἔχειν. Isocr. (ad Nicocl. 12.) Σημεῖον δ' ἂν τις ποιήσαιο τὴν Ἡ-

σιόδον ποιήσιν, Id ita esse Hesiodi poësis tibi argumen-
 to fuerit. Thuc. 1. Φανερόν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιά-
 ται σημεῖον. Pertinent huic et Dialecticorum εἰκότα καὶ
 σημεῖα. Cum quibus σημεῖοις τεκμήρια affinitatis
 aliquid habent, non tamen eadem prorsus sunt:
 siquidem Ammon. ex Antiphonte (127.) tradit τὰ πα-
 ροιχόμενα σημεῖοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμη-
 ρίοις. Quamquam et imminentis morbi σημεῖα a Me-
 dicis tradantur, ut a Celso Signa longæ valetudinis,
 indicia mortis, et quæ notæ in quoque morbi genere
 vel spem vel periculum ostendant: unde σημειωτική
 Medicinæ quædam pars dicta, ad quam Προγνωστι-
 κῶν libri Hippocratis pertinent. || At Σημεῖον δὲ,
 frequens locutio ap. Oratores et Philosophos, ut cum
 narrata aut proposita res aliqua, signis argumentisque
 illam subjectis confirmare nituntur: ut Dem. de
 Male obīta Legat. Σημεῖον δὲ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη
 κ. τ. λ., Argumentum autem hujus rei hoc est. Sub-
 intelligitur enim verbum ἐστὶ: aut simile quid.
 Sic dicitur τεκμήριον δὲ, ἐπὶ ἀπόδειξις δὲ. [Ad Heren-
 nium 4, 1. Atque hoc nos necessitudine facere, non
 studio, satis erit signi, quod etc.] Sunt et equitibus
 ὁρμητήρια σημεῖα, ut κλωγμός, et similia, quibus equi
 ab ipsis concitantur, Xen. Ἱππ. (9, 3.) Ἐπειδὴν δ' ἀνα-
 βῆ, ἡρεμήσαντι πλεῖω χρόνον, χρὴ οὕτω προκινεῖν αὐτὸν
 ὥς πρατάτοις σημεῖοις. Similia σημεῖα dantur in cer-
 taminibus et præliis, Thuc. 1, (49.) Ἐπειδὴ τὰ σημεῖα
 ἑκάτεροις ἦρθη, ἐνανμάχον: 4, (111.) p. 156. Καὶ τὸ
 σημεῖον ἀρθεῖ, ὃ ξυνέκειτο. Sic Plut. Alcib. Σημεῖον
 ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος: Hellen. Σημεῖος δοθέντος, sc.
 invadendi hostes: quod ad verbum quoque Lat. di-
 cunt Dare signum. Idem et in Fab. dicit, Τὸ τῆς
 μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Huc pertinet ἀπὸ σημεῖου,
 Dato signo, E composito, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 16.) Ἀντι-
 κρώρους καταστήσας τὰς τρήρεις ἀπὸ σημεῖου. Itidem
 Thuc. 3, (91.) Ἀπὸ σημεῖου ἐς ταυτὸ κατὰ γῆν ἀπην-
 των: 2. Ἀπὸ σημεῖου ἐνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὸ
 ναυς. Sicut vero paulo ante e Plut. habuimus, Τὸ
 τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν, ita Athen. 4. Ἐως ἐσάλ-
 πισε τὸ εἰωθὸς τοῦ τελευταίου δελφίνου σημεῖον. || Si-
 gnum, i. e. Vexillum, i. q. σημά, Herodian. 2,
 (6, 17.) Τὰ δὲ σημεῖα ἄφαντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας
 ἀποκαταστήσαντες, Signis sublati impositisque illius
 imaginibus: 8, (5, 22.) Τὰς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημεῖων
 κατασπῶσι. Itidem Thuc. 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθη-
 ναίων ἐγένετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη. Rursum
 ap. Plut. in Cam. Ὁ φέρων τὸ σημεῖον, Signifer,
 Vexillarius: unde est comp. σημειοφόρος. Utitur et
 Xen. K. Π. 8. || Signum, i. e. Simulacrum, Imago,
 quem usum σημά quoque habet, ut suo loco docui.
 Herodian. 4, (4, 12.) Ἐνθα τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα
 τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται. || Signum, i. e. Osten-
 tum, Portentum, i. q. σημα, Plut. Pericle, Ἐκπλα-
 γέντας πάντας ὡς πρὸς μέγα σημεῖον, sc. ad defectum
 solis. Sic Æschin. (72.) Τὸ ποῖς μυστηρίοις φανέν
 σημεῖον. Plut. Amat. Narr. Ἐπὶ σημεῖοις τισὶν οὐ
 καλῶς κρινόμενοις θορυβουμένῃ, Signis quibusdam,
 quæ adversa putarentur, exterrito: Alex. Βέλτιόν τι
 σημεῖον γενόμενον τὴν ἀθυρίαν ἔλυσεν. Ceterum inter
 σημεῖον et téras hoc interesse scribit Ammon., quod
 téras παρὰ φύσιν γίνεται, τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν.
 Usus hujus verbi et in N. T., ut Act. 7, (36.) Ποιή-
 σας téra καὶ σημεῖα ἐν Αἰγύπτῳ. Marc. 13, (22.)
 Δώσουσι σημεῖα καὶ téra. Itidemque alibi sæpe.
 [Valck. Schol. in N. T. 1, 194. 299. 356.] || Σημεῖον
 dicitur etiam Horæ atque Semihoræ signum s. nota,
 ut ex J. Poll. 1, (47.) c. 7. colligimus, ubi Menan-
 drum auctorem citat. Affertur in ea signif. e Luciani
 quoque Gallo. ["Quod recentioribus Græcis ὄρα,
 nt Lat. Hora, id veteres, qui Gnomonas habebant
 scietericos, dicere solebant σημεῖον, s. στοιχεῖον."]
 Valck. Schol. in N. T. 1, 354.] || Milliariorum
 quoque notæ s. signa, σημεῖα dicuntur: erant autem
 ii lapides mille passuum spatio a se invicem distan-
 tes, ut e Plut. discimus in Graccho, Διαμετρήσας
 κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέ-
 τρου κατέστησεν. Herodian. 2, (13, 18.) Εἰ τὴν ὑμῶν
 ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημεῖον ἀπὸ τῆς Ῥώμης φαίνεται, Intra
 centesimum milliarium, s. Intra centesimum ab urbe
 lapidem. Nam utroque modo Latini loquuntur.

A Itidem 8, (4, 2.) Ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα
 ἑκατάδεκα. Itidem Justinian. Parænet. de Cumis,
 Πόλει ἐξ σημεῖων διεστώσῃ Βαίων, Ad sextum lapidem.
 || Punctum, στιγμή. Sic Aristot. duos vertices cœli
 vocat immobiles, περὶ Κόσμου (c. 2.) 215. et in 8
 Physic. 82. et 83. Bud. ["Aristot. Meteor. 8, 1.
 Ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ ἂν φαίνοιτο
 μέρος τῆς ἐμφάσεως." Seager. Mss.] Sic vero idem
 Bud. Themistium in Post. 44. σημεῖον et στιγμήν pro
 eod. posuisse testatur. [Σ. ἰσημερινὰ et τροπικὰ, Pto-
 lemæus.] || Σημεῖον pro Tempore præstituto affer-
 tur ex Aristoph.: non tamen apposito loco, qui for-
 tassis hic fuerit, Σφ. (690.) ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν Ὑστερος
 ἐλθῇ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομείται. Sed ibi
 alii malunt interpretari Signo dato. || Sigillum,
 Signum, quod aliquis suo κτήματι imprimit, Lucian.
 (1, 132.) Ἐπειδὴν τὸ σημεῖον ἀφαίρεθῇ. Aliud exem-
 plum. Vide in Μοχλός, col. 1578. et infra in Παραση-
 μαίνω e Dem.

B ["Σημεῖον, Zeun. ad Xen. K. Π. 30. Bergler. ad
 Alciph. 89. Ammon. 135. Eran. Philo 173. Tyrwh.
 ad Aristot. 215. ad Herod. 659. Thom. M. 791. ad
 Charit. 690. Jacobs. Anth. 7, 330. 8, 136. 11, 103.
 12, 276. Wakef. S. Cr. 5, 25. ad Dionys. H. 3, 1658.
 1661. 1830. Milliare, Kuster. Aristoph. 112. Toni-
 tru, Heyn. Hom. 6, 322. Signum militare, Dionys.
 H. 3, 1449. De tempore, Casaub. ad Athen. p. 5.
 Σ. aruspicum, ad Diod. S. 1, 335. Siglæ aliaque
 scribendi compendia, Wolf. Prol. ad Hom. p. xlv. Σ.
 Διός, ad Diod. S. 1, 133. Σ. ἀφαιρεῖν, ad Lucian. 1,
 379. Σημεῖον δὲ, seq. γὰρ, Morus ad Isocr. Paneg.
 p. 39. Lucian. 3, 461. ubi perperam vertitur, Aristot.
 H. A. p. 351. Schn. v. p. 352. 392. paulo ante
 addend. γὰρ, sed v. paulo post, it. p. 393. v. Schn.
 not. p. 659. bis, it. 2. p. 178. Ὅσον σημεῖον χάριν,
 56. 415. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σ., Xen. K. A. 126. Σημεῖον
 δὲ — γούν —, Strabo 6. p. 613." Schæf. Mss.
 "Terminus ad quem, si vera lectio, Clem. Alex.
 939." Wakef. Mss. Σημεῖον subaud., Valck. Schol.
 in N. T. 1, 378. 2, 115. Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι,
 C Insigne quid, Idem ibid. 2, 94. "Σημεῖον, Aristo-
 teli Rhet. 1, 2. est Genus argumentandi, et probandi,
 quod fit a particulari ad universum, vel ab universo
 ad particulare. Unde Indicium aut Vestigium Latini
 reddiderunt, ut, si quis e sanguine cædem demon-
 stret. Quod si necessarium est, quod isto modo
 concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον
 ap. Aristot. l. c. est simul Generis et Speciei nomen.
 Entbymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημεῖων.
 Jam horum σημεῖων duæ partes sunt, quarum una
 dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον: altera σημεῖον
 speciatim, τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Sæpe junguntur e mente
 quidem Aristotelis hæc tria fidei faciendæ subsidia,
 τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἰκός, inprimis ap. Dionys. H.
 et ita quidem, ut potior τοῦ τεκμηρίου vis appareat:
 cf. Jud. Isæi c. 15. Jud. Lys. c. 19. In Epistola
 autem ad Amm. 1, 2. cum σημεῖον tantum et εἰκότος
 mentionem fecisset, addit: Τούτων οὐδεμία τῶν πί-
 στεων δι' ἀναγκαίων συνάγεται λημμάτων, Horum nihil
 ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. — Au-
 ctor Rhet. ad Alex. p. 248. Σημεῖον ἐστὶ τό γε εἰθι-
 σμένον γίνεσθαι πρὸ τοῦ πράγματος ἢ ἅμα τῷ πρά-
 γματι, ἢ μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vide plura subtiliter de
 hoc genere πίστεως disputata. Cicero id, quod illi
 σημεῖον dixere, appellasse videtur Similitudinem, de
 qua vide Invent. 1, 29. Quintil. 5, 9. p. 214. plane
 ex Aristotele tradit Signa dividi in has primas duas
 species, quod eorum alia sint, quæ necessaria sunt,
 quæ Græci vocent τεκμήρια, alia non necessaria, quæ
 σημεῖα. Vide Voss. Inst. Rhet. p. 10. et inprimis
 Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 21. 22." Er-
 nesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

IONICE "et Poëtice" Σημήιον dicitur pro ση-
 μεῖον: afferturque ex Epigr. σημήια pro Signa,
 Puncta. ["Herod. 661. Heringa Obs. 48. Toup.
 Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

Σημειογράφος, Exceptor actarius, Notarius, Qui
 notis scribit, ut verba oratorum assequatur, Plut.
 Cat. (Min. 23.) Οὐπω γὰρ ἦσκον οὐδ' ἐκέκτηντο τοὺς
 καλουμένους σημειογράφους. Σημειογράφος, Notis

utor, Scribendi compendiis utor, Notis verba oratoris subsequor, Bud. [* Σημειογραφία, unde * Σημειογραφικός, Basil. de Virg. 3. p. 618. τέχνη. * “Σημειολύτης, Pseudo-African. Cod. Vindob. 48. (334.)” Routh. Mss. “Pseudo-Callisthenes p. 148. T. 14. Bibl. Gr. Fabr. * Σημειολυτεῖν, Max. Planud. Vit. Æsopi p. 66.” Boiss. Mss. * Σημειοσκόπος, Hariolus, Aqu. 1 Reg. 28, 9. Inc. ibid. 3. * Σημειοσκοπέω, Hariolor, Symm. Deut. 18, 10. Mich. 5, 12. “Eust. II. 1032, 44.” Wakef. Mss. * “Σημειοσκοπία, Tzetz. Exeg. in II. 107, 22. 111, 13.” Schæf. Mss.] Σημειοφόρος, Signifer, i. q. σημαίαφόρος. Legitur in l. de Vocab. Militaribus in v. “Ἐκτακοί. [“Ad Dionys. H. 3, 1661.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* Παρασημεῖον, τὸ, Falsum signum, vocab. Schneidero susp.]

Σημειώδης, Significans, Bud. ap. Aristot. 3 Meteor. 198. Περὶ δὲ τοὺς ἀστέρας γίνεται μὲν ἡ ἄλως, οὐ σημειώδης δὲ ὁμοίως. Vertit item Insignitus, ap. Strab. 8. p. 146. de Græcia, Κόλποις καὶ ἄκραις καὶ τοῖς σημειωδεστάτοις χερσονήσοις διαπεποικιλμένην. || Accipitur et pro Notabilis. Nam hæc Philonis V. M. 3. verba, “Ἐχω δέ τι μὲνύσαι σημειωδέστερον λόγον, Turn. sic vertit, Referre possum aliam quoque sortem aliquanto notabiliorem. Item σημειώδη quædam vocabula a Rhetoribus notantur et reprehenduntur: ut in Vita Isocratis, ‘Ἀπρηχαιμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία. Itidemque præcipit Demetr. Phal. Φευγέτω δὴ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα’ πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύννηδες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν. [“Gramm. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 438.” Boiss. Mss. “Eust. 94, 41.” Seager. Mss. “Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 300, 2, 286.” Schæf. Mss. “Dionys. H. 2, 537.” Wakef. Mss. “Σημειώδης, τὸ τῆς λέξεως καὶ περιέργου, in Philisti dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. 5. p. 780. ambigua vocis signif., quam et Reisk. se ignorare fatebatur. Speramus fore ut sequentia aliquid lucis vocabulo afferant. Demetr. de Eloc., ubi de caractere orationis ἰσχυρῶ, Tenui, sermo est, præcipit ut ne sint σχήματα σημειώδη, cui mox synonymum adhibet τὸ παράσημον, et opponit τὸ σύννηδες, καὶ ἐναργές, καὶ πιθανόν. Sic et Dionys. Art. Rhet. c. 10, 7. p. 382. reprehendit eos, οἱ τὸ παράσημον τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἰ πού τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρώντες καὶ πανταχοῦ φθειρόμενοι, ἐπ’ ἀρχαιότητι δὴ τινι σεμνυνόμενοι. In h. l. simul corriguntur, qui in contrario genere peccant, πάννυ εὐτελῶς φθέγγοντες. Ergo hoc est genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ παράσημον in raritatis vetustatisque nimia affectatione cernitur. Simile videtur esse, quod Hermog. π. Εὐρεα. 4. p. 224. τὸ σεσημασμένον dixit. Utramque enim dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde usurpatum, et veluti notatum, ut fit in numis, qui, si suspecti sunt et a communi usu exempti, notantur, ut ab aliis diguosci possint. Suid. Παράσημος, ἀδόκιμος καὶ παράσημον, τὸ σεσημασμένον καὶ ὑποπτον: cf. Harpocr. in Παράσημος ῥήτωρ. Sic Schol. Thuc. 1, 114. p. 73. Duk. σχῆμα παράσημον vocat Constructionem verborum ἀνακόλουθον. Addo locum Plutarchi Bruto 2. Ἑλληνιστὶ τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπιτηδεύειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστι: h. e. Nimia brevitate obscurus est. Deinde Schol. Anonym. ad Hermog. 358. Ald., ubi τῶν προοιμίων ἐρμηνείαν ἐν τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργότεραν καὶ μὴ σημειώδη, patet quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis affectationem innui. Addit enim explicandi causa: “Ἄν τις ἐκφεύγῃ ἐκφανεῖς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις, h. e. Formas dicendi nimis splendidas, e longinquo ambitiosius expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et ap. Dionys. in Jud. Isocr. c. 2. σημειώδη ὀνόματα componuntur cum ἀπρηχαιμένοις, Obsoleteis, et opponitur διάλεκτος κοινὴ et συνθεστώτη. Ex his omnibus, opinor, planum est, τὸ σημειώδης in elocutione dici, Quicquid e vetustatis, vel raritatis vel audaciæ affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen iudicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse τὸ ση-

μειώδης dictum sit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. A notis et siglis, quales Tironianæ fuerunt, et usurpatæ sunt a notariis, quos σημειογράφους dixerunt: vide Interpp. ad Cic. ad Att. 13, 32. ubi hæc sunt: Et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexi: credo quia διὰ σημείων scripseram.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] * “Σημειωδῶς, Strabo 6. p. 346. (16. p. 1100.)” Schæf. Mss.]

Σημειώω, Insignio, Noto. Pass. Σημειοῦμαι, Insignior, Notor. Greg. Naz. Τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Idem, Σημειωθείς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι. || Σημειοῦσθαι active etiam pro Insignire, Signum prætere, imitari, Greg. Naz. Ἐπὶ τὸν σταυρὸν καταφεύγει καὶ τὸ παλαδίον φάρμακον, καὶ τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων, de Juliano dæmonum phantasmatis perterritus. Vide Bud. Item Signum imprimo et notam, Obsigno: unde σεσημειωμένος, quod vide in Σημάνω. || Significat etiam Annotare, Notare, Observare: quem usum habet et comp. Ἀποσημειοῦσθαι: unde tritum illud ap. Gramm. et Scholiastas σημειώσαι: ut et ap. Athen. (55.) ubi post locum quendam Diphili subiungit, Καὶ σημειώσαι τὸ θερμολύμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. || Item Commentarius rerum scribere, e quo fiat postea historia: ut in Vita Thuc. Ἀφ’ οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα [καὶ τὰ πατρώμενα] οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν ἢ τοῦ μόνου σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα. [“Herodian. Philet. 462. et n., Thom. M. 791. 861. Vox Scholiastarum, Valck. ad II. 22. p. 119. Misc. Obs. Nov. 8. p. 938. De h. v. ejusque comp., Schneid. ad Xen. Pol. 376. * Ση, h. e. σημειώσαι, Bast Lettre 59. an p. 140. σὴ τὴν σύνταξιν? Bernard. Rel. 37. Koen. ad Greg. Cor. 97.” Schæf. Mss. Polyb. 5, 78, 2. * Σημαιώσασθαι passim scriptum pro σημειώσασθαι, ad Dionys. H. Ant. Rom. 7, 59. T. 3. p. 1449. Σημειώσαι subaudiendum, Schæf. ad Greg. Cor. 52.: σημειοῦσθαι, quibus compendiis scribatur, 215. 839.: σημειοῦσθαι et σημαίνειν, conf., 216. 839. 932. * “Σεσημειωμένος, Hes.” Wakef. Mss. * Σημειωτέος, Significandus, Notandus, Apoll. Dysc. de Pron. 321. Bekk. “Σημειωτέον, Athan. 1, 819. Schol. Aristoph. B. 1091. Ὅρν. 417. Schol. Soph. Aj. 690. Eust. II. E. p. 414, 30. Od. A. p. 61, 4. Quibus compendiis scribatur, Schæf. Greg. Cor. 215. 839. * Σημεῖωμα, Constitutio, Declaratio, Decretum, Balsamon ap. Phot. Nomocan. 97.] Σημειώσις, Notatio, Annotatio, Designatio. Exp. et Commentarius, utpote in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora. Habes in proxime præcedenti verbo e Vita Thuc. Medici σημειώσιν vocare dicuntur Cum cognitis nonnullis, alia, quæ ignorabantur, cognoscunt. Observationem aut Animadversionem nominare queas: cum qua aliquid affinitatis habere videri possit ἢ τῶν ἐμπειρικῶν τήρησις. [“Casaub. ad Athen. p. 1. Valck. ad II. 22. p. 119.” Schæf. Mss. “Schol. Arat. 93.” Wakef. Mss. Euseb. Hist. Eccl. 5, 19. 6, 17. Vide Suicer. Thes.] Σημειωτικός, Notatorius. Σημειωτική, Pars est Medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens, ad quam tum omnium signorum contemplatio pertinet, tum eorum maxime, quibus per morbos et præterita investigantur et præsentia cognoscuntur, atque futura prævidentur, sicut ab Hippocr. proditum est initio libri Προγνωστικῶν. [* Σημειωτός, M. Anton. 1, 17. ἐσθής, al. σημειώδης.] Ἀσημειώτος, ὁ, ἢ, Non notatus, nec insignitus, Philo V. M. 2. Μὴ ἀσημειώτον τὴν πηγὴν παρελθεῖν, Fontem illum sine significatione non prætere, Turn. “Ἀσημώτος, Ignobilis, δυσγενής, VV. LL. perperam pro ἀσημειώτος.”

Ἀποσημειοῦμαι, Annotationes et collectanea facio, et commentarios scribo. Ammon. in Prædic. Aristot. Ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκεῖαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν. Bud. 658., quem vide. Posset etiam simpliciter exponi Annotant, In commentarios redigunt.

[* “Ἐνσημειώμαι, Sibi noto, Xen. K. 6, 22. canes vestigia leporis nactæ dicuntur ἐνσημειούμεναι, in nonnullis Edd. vett. est ἐνσημοῦμεναι. Brodæus de-

dit ἐνσημαινόμεναι, margg. ἐνσημαινόμεναι. Gramm. A. Significantes, ubi aliquid sit, Indicantes." Lex. Xen.]

Ἐπισημεύω, Annoto, Scribo annotationes. UNDE Ἐπισημεύωσις, ἡ, Annotatio, ["ad Hesych. 1, 1384. n. 25." Dahler. Mss.] || E Plut. autem Apophth. Ἐπισημευσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος, Plausu morem approbantes. [Schol. Aristoph. Σφ. 1480. "Etym. M. 717, 17." Wakef. Mss. * Ἐπισημεύωτος, unde * Ἀνεπισημεύωτος, Clem. Alex. Str. 7. p. 883, 26. * Παρεπισημεύω, Sext. Emp. adv. Math. 5, 69. cf. 5, 71. et Schn. Lex. Suppl.]

Παρασημεύω, Annoto, ["Eust. 72, 36." Seager. Mss. "Ad Mær. 11. 232. Valck. Phœn. p. 316. ad Ammon. 68. Thom. M. 411. Wolf. Prol. 257. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 8, 658." Schæf. Mss.] Παρασημεύωτον, Annotandum, ["Clem. Alex. 104. 118. 379." Kall. Mss.] Παρασημεύωσις, Annotatio, ["Eust. Od. Δ. p. 190, 26. Bas." Boiss. Mss. "Ad Thom. M. p. 1." Schæf. Mss. * Παρασημεύωτος, unde] Ἀπαρσημεύωτος, exp. Non annotatus, insignitus, ["Diosc. 1." Wakef. Mss.]

[* "Προσημεύω, Præsignifico, in med. Prænoto, & Macc. 15, 19. Τοὺς μυκτῆρας προσημειούμενους τὸν θάνατον, Nares mortis indices. Cf. Friedemann. ad Strab. T. 7. p. 203." Schleusn. Lex. V. T. : Eust. II. 225, 15. Προσημεύωμαι, Gl. Annoto, Prænoto. * "Προσημεύωσις, Vaticinium, Euseb. Hist. Eccl. 317." Kall. Mss.]

Ὑποσημεύω, Notis excipio, ut notarii solent et οἱ σημειογράφοι. E Diog. L. in Vita Xenoph. (48.) Fortassis significat etiam Annoto. [* Ὑποσημεύωσις, Gl. Subnotatio. "Annotatio, Clem. Alex. 275. Commentatio, 358. Subscriptio epistolæ, Euseb. Hist. Eccl. 187." Kall. Mss. "Euseb. V. C. 2, 23. 3, 14." Boiss. Mss. "Boeckh. in Plat. Min. p. 43." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 122. Jambl. V. P. p. 87. * Ὑποσημεύωτος, unde * Ἀνυποσημεύωτος, Clem. Alex. Str. 1. p. 276. 324.]

Σημαίνω, Signum do : ut σημαίνειν τὴν ἔφοδον, Signum dare pugnæ, invadendi hostem. Itidem σημαίνειν κατὰ ζευξίν, Signum ponendis castris dare. Interdum cum infin. jungitur, et tunc reddi potest non solum Signum do, sed etiam Significo, Xen. K. II. 3, (2, 3.) Σημαίνουνσιν ἡμῖν σπεύδειν, Significant nobis properandum esse : nisi malis, Signo dato jubent nos properare. Itidemque 1, (4, 18.) Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβουθεῖν. Et alibi, (2, 3, 7.) Σημαίνων αὐτοῖς μάχεσθαι, Dans eis prælii signum. Tuba etiam atque tubicen σημαίνουνσιν, ut ap. Athen. (414.) de quodam Herodoro tubicine Megarensi, Ἐσήμηνε δὲ σάλπιγγον μέγιστον. Aristot. de Mundo, Ἐπειδὴν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ, Simul ac tuba signum dederit. Sæpe nominativus σάλπιγξ s. σάλπιγκτης omittitur, ipsumque σημαίνειν velut impersonaliter ponitur, Plut. Apophth. Lacon. Ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, pro Signum receptui datum est, Receptui cecinerunt. Et sine accus. rei, Polyb. (6, 40, 2.) Ὅτε πρῶτον σημήνῃ, καταλύουσι σκηνάς, Ad primum classicum vasa colligunt, Bud. Item de tubicine, sequente ὡς, Xen. K. A. 2, (2, 2.) Ἐπειδὴν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, Cum autem cornicen signum dederit conquiescendi, s. Cum signum cornu datum fuerit. Interdum σημαίνω reddi potest non tam Signum do, quam Signo dato jubeo s. impero : cujus signif. paulo ante etiam mentionem feci. Aristot. de Mundo, Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πᾶσι φύσει, κινεῖται πᾶσα ἐνδελεχῶς, Simul ac signum naturis dederit, signo dato naturas suo quamque motu moveri jusserit. Haud multum absimili modō ap. Plat. de Rep. Ὁ λόγος σημαίνει, Ratio veluti signo dato jubet, aut imperat ; nam τὸ θυμικὸν et τὸ ἐπιθυμητικὸν velut effrenes equi a ratione cohibentur, donec erumpendi tempus sit : quod cum advenerit, tunc eis σημαίνει. Nisi σημαίνει ibi malis interpretari Dictat. Apud Hom. simpliciter pro Impero s. Jubeo ponitur ; vel etiam Præsum : idque interdum absolute, ut Od. X. (450.) σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστεῖχων. Et Il. Φ. (445.) ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε : quibus in Il. quædam etiam ἡγεμονίας significatio huic verbo inest. Interdum cum gen. Il.

Ξ. (85.) Οὐλόμεν αἰθ' ὠφελles ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλον Σημαίνειν, Alii imperare exercitui ; vel Præesse, ἄρχειν, προϊστασθαι. Interdum cum dat., et tunc magis proprie pro προτάσσειν, i. e. Jubere et imperare, ponitur, Il. A. (296.) "Ἀλλοισιν δὲ ταῦτ' ἐπιτέλλεο" οὐ γὰρ ἐμοίγε Σήμαινε. Huic dativo additur etiam præp. ἐπὶ, ut Od. X. (427.) οὐδέ τι μήτηρ Σημαίνειν εἶασκε ἐπὶ δμῶρσι γυναιξί. Plato quoque huic verbo Jubendi signif. dedit, quippe qui in Phædone (6.) dixerit, Μὴ σημήναντος αὐτοῦ, Injussu suo, p. 122. mei Lex. Cic. Inde τὰ σημαίνόμενα πράττειν, Imperata facere, Parere mandatis, Peragere s. Exequi jussa, Facere s. Facessere jussa. Vide Bud. 658.

Σημαίνω, Significo, Indico, Ostendo, Od. M. (26.) δείξω ὁδὸν ἥδ' ἕκαστα Σημανέω. Paulo alia signif. Thuc. 2, (43.) p. 62. Καὶ οὐ μόνον στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφῇ, Significat et ostendit, Indicat et docet, Declarat ac testatum facit, Schol. παριστᾷ. || Significo, Indico, Refero s. Defero aliquid ad aliquem : ut σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας, Plato de LL. Sic Xen. K. II. 6, (2, 11.) Εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαίνετω. || Significo, Portendo, Thuc. 2, (8.) de Delo terræ motu concussa, Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημήναι, Significare et portendere quæ eventura erant, ubi Schol. σημήναι exp. σημεῖον εἶναι. Itidem Bud. σημαίνειν interpr. Portendere, Auspiciū præbere, ap. Julian. Ep. ad Liban. Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῇ δείξας τὴν διοσημείαν. Sic Ἀντισημαίνειν, Adversum augurium dare, eidem Bud. || Significo, ut ap. Gramm. vocabulum aliquod dicitur σημαίνειν τι. Sic Aristot. Rhet. 3. Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι. Pass. Σημαίνωμαι, Significationem accipio, ut exp. ap. Synes. de Insomn. Θέλεται παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. || Σημαίνει εἰς τὸ ἔξω, In partem exteriorem apparet, ex Aristot. H. A. 4.

Σημαίνω, Obsigno, σφραγίζομαι. Unde σεσημασμένος, Obsignatus, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος, Hes. itidemque Harpocr. ap. Dem. Sic σεσημασμένοι ὑδρίαί, Hydrīæ obsignatæ, Quibus signum s. sigillum possessoris impressum est. Et σεσημασμένα διπλώματα, Plut. Galba (8.) Itemque ap. Philon. V. M. 2. Καθάπερ σφραγίσαι φύσεως αὐτῆς σεσημασμένα, Tanquam signis naturæ ipsius obsignata. Alioqui pass. σημαίνομαι et ipsum activa signif. usurpatur, ut a Paus. Lacon. (11, 8.) Οἱ τὰς ἀρχὺς ἔχοντες, ὅποσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται τῇ εἰκόνι. Sic ap. Dem. media voce, Σημήνασθαι τὴν συγγραφὴν. "Σαμαίνεσθαι, Sigillari, Hes. ex Epicharmo. Doricum " est pro σημαίνεσθαι."

Σημαίνομαι, E signis quibusdam colligo, Soph. Aj. (32.) p. 3. καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, Schol. exp. σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω ὅλον σημεία ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἔχρους. Bud. quoque hoc loco σημαίνομαι accipit pro στοχάζομαι, Conjicio, Conjectura et signis colligo, assequor. Qua signif. Synes. quoque usus est, de Insomn. Ὅσακίς ἂν τὸν αὐτὸν σκοπέλον ἴδωσι, τὴν αὐτὴν πόλιν σημαίνονται. Itidemque Ep. 7. Μὴ ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι, μηδ' ὅτι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι, Per astra res vestras augurari.

["Σημαίνω, Eur. Hec. 546. Brunck. ad v. 1201. ad Herod. 42. 214. 624. Wolf. Prol. Hom. 81. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 41. ad Lucian. 1, 559. T. H. ad Plutum p. 143. Heyn. Hom. 5, 221. 340. 6, 97. 7, 59. Obsigno, ad Mær. 313. Abresch. Add. ad Aristæ. 148. Portendo, Zeun. Ind. ad Xen. Mem. Jubeo, Wyttenb. ad Plut. 1, 253. Simonid. 85. Heyn. Hom. 6, 537. In re militari, ad Diod. S. 1, 551. Σημαίνομαι, E signis colligo, Lobeck. Aj. p. 225. Ὡς ὁ λόγος σημαίνει, Heind. ad Plat. Gorg. 222. De aor. 1., ad Diod. S. 2, 388. ad Dionys. H. 2, 909. Schneid. Anab. 93. Ἐσήμηνε, ad Eur. Heracl. 830. (Elmsl. ibid.) Ἐσήμανα, ἐσήμηνα, ad Charit. 237. Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 359. 712. ad Diod. S. 1, 333. Αὐτὸ σημαίνει, Valck. Phœn. p. 237. Σημαίνεσθαι ἐπιστολὴν, Kuster. V. M. 93. Τὸ σημαίνόμενον, Schol. Aristoph. II. 590. Brunck. Aristoph. 3, 12. Photius c. 283. Liebel.

Archil. p. 115. Τὰ τῶν λέξεων σημαίνοντα, Vocum significaciones, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Mær. 385. Ammon. 95. 117. Valck. Hipp. p. 286." Schæf. Mss. "Neutr., Æsch. Ag. 301. Σημαίνομαι, Signis colligo, Synes. 18. Perf. act. σεσήμεγκα, Euseb. Pr. E. 291. 666." Wakef. Mss. Aristæas Hist. LXX. p. 271. Dal. Σεσημασμαι, Schol. Soph. Aj. 4. Σημαίνειν, σημαίνόμενος, quo compendio scribantur, ad Greg. Cor. 388. 839.: σημαίνεν et σημειοῦσθαι conf., 216. 839. 932. Σημαίνειν subaud., Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 234. Σημᾶναι, Lobeck. Phryn. 24. * "Σημαντέον, Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 154." Boiss. Mss.]

Σημασία, ἡ, Signi datio, Classicum, Num. 29, (1.) ἡμέρα σημασίας, ubi redditur Dies clangoris et tubarum. Suidæ σημασία est * φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Hes. simpliciter * φανέρωσις. Exp. etiam Significatio. [Σημασίαι τῶν ὀνομάτων, Jambl. Cohort. 50. "Valck. ad Ammon. 51. 155. Forma, Boeckh. ad Pind. p. 348. Σ. Διός, ad Diod. S. 1, 133." Schæf. Mss.]

[* Σήμανσις, i. q. σημασία, Nicom. Geras. 2, 44.]

Σημαντήρ, ἦρος, ὁ, Qui signum dat: ut in exercitu, qui classicum canit, aut qui canit receptui. Pro Pastore usurpasse dicitur Apoll. Rh. (1, 575.) Vide Σημάντωρ. ["Annulus signatorius, Bergler. ad Alciph. 246." Schæf. Mss. * Σημαντήριος, e quo * Σημάντρια, Jambl. V. P. 236=107.] Σημαντρίς γῆ, Terra sigillaris, cujus usus in obsignandis literis: de qua Cic. pro Flacco. Herod. 2, (38.) "Ἐπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλεται δακτύλιον. "Ἡμαντήριον, vocant uonnulli τὸ ἀργυροκοπεῖον, ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, Suid. Forsan AUTEM σημαντήριον scr., et intelligendus Locus in quo signatur pecunia. In Ms. Cod. non habetur." [Cf. Harpocr. v. Ἀργυροκοπεῖον. Sigillum, Æsch. Ag. 606. * "Σημάντριον, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Σήμαντρον, τὸ, Sigillum, Signum quo aliquid obsignatur, σφραγίς: quemadmodum Hes. et Suid. σήμαντρα exp. σφραγίδες. Xen. A. (6, 4.) Ἀνολίζαντας τὰ σήμαντρα. [Eur. Iph. T. 1372. Herod. 2, 121. "Heyn. Hom. 6, 97." Schæf. Mss.]

Σημάντωρ, ὀρος, ὁ, Qui signum dat, ut qui in exercitu classicum canit. Item Dux, Præses, Præfectus: quemadmodum et Hes. σημάντορες exp. * ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἡνίοχοι, ἐπιστάται: ab ea signif. τοῦ σημαίνειν, qua pro προστάσειν usurpatur. Od. P. (21.) "Ὅσ' ἐπιτελαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι: Il. A. (431.) de exercitu Græcorum, ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν, Σιγῇ δειδυότες σημάντορας, i. e. ἡγεμόνας, ut Poeta paulo ante loquitur et Schol. exp. Et Hesiod. A. (56.) Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων. Ubi sicut dicit θεῶν σημάντορι, sic Apoll. Rh. (1, 355.) σημάντορες σταθμῶν Rectores et præfecti stabulorum, Qui imperant et præsumt stabulis. Utitur et Aristot. hoc verbali, quippe qui in l. de Mundo dicit, Πάντα ὑφ' ἑνα σημάντορα κινεῖσθαι, Omnia sub uno duce moveri: sicut eodem in libro ait, "Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖσθαι πᾶσαν ἐνδελεχῶς. E Nonno (Jo. 11. 20.) afferitur σημάντορι φωνῇ: quod ambiguum esse potest. [Herod. 7, 81. "Ad Charit. 246. 350. Hymn. in Cer. 131. Bergler. ad Alciph. p. 7." Schæf. Mss. "Opp. K. 2, 539. Manetho 4, 247. 316. Tryph. 235. Nonn. Jo. 1, 119." Wakef. Mss. * "Πολυσημάντωρ, Hom. H. in Cer. 31. 84. 376. Voss. Multis imperans." Schæf. Mss.]

Σημαντικός, Significativus. Apud Longin. (31, 1.) superl. σημαντικώτατα. ["Σημαντικόν, τὸ, Quicquid rem bene significat, Longin. 31., ubi mox Idem ἐμφανιστικόν et ἐναργὲς appellat: 32, 5. κατασημαντικόν. Aristides περὶ Πολ. Λογ. 658. ad σαφήνειαν refert, τὸ σημαντικὸς καὶ ἐνεργεστέροις ὀνόμασι δηλοῦσθαι τὰ πράγματα, ubi fortasse leg. ἐναργεστέροις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. Mss. Diod. S. 3. p. 101. * Σημαντικῶς, M. Anton. 10, 7. Schol. Aristoph. Ἰππ. 262.]

[* Σημαντὸς, unde] Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ, Rectore carens, Cui nemo præest: a σημαίνω significante Impero, Præsum. Il. K. (485.) λέων μῆλοισιν ἀσημάν-

Α τοισιν ἐπελθὼν, ubi Eust. ἀπροστατεύτοις, Hes. ἀφυλάκτοις, ἀδιδάκτοις, Suid. itidem ἀφυλάκτοις, et οὐκ ἔχουσι σημάντορας καὶ ἐπιστάτας. || Idem Suid. Ἀσήμαντα exp. ἀσφράγιστα, Non obsignata, Quibus signum impressum non est. [Herod. 2, 38. "Heyn. Hom. 6, 97. 7, 59. Heind. ad Plat. Phædr. 262. Ἀυτοσήμαντος, Boiss. Philostr. 421." Schæf. Mss. * Ἐτεροσήμαντος, Eust. Od. A. p. 48, 19. * Μονοσήμαντος, Phot. Bibl. p. 178. 179.] Πολυσημάντος, Multa significans, i. q. πολύσημος, [Eust. 124, 27. * Ταυτοσήμαντος, Idem significans, Schol. Eur. Hec. 16. Andr. 273. "Schol. Aristoph. N. 1386. Jo. Diac. Hesiod. A. p. 95. Niceph. Greg. Schol. ad Synes. p. 391." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 76, 30.]

[* Ἀνασημαίνω, Schol. Aristoph. Θ. 50.]

Ἀντισημαίνω, Contra significo, Significationem do in contrarium. Et ap. Paus. est, Budæo teste, Prodigium emitto, Contrarium et adversum futuri præsagium edo: in Phocicis (10, 2.) de Brenno ac Celtis Delphos invadentibus, Τοῖς δὲ βαρβάροις τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀντεσήμαινε ταχύ τε καὶ ὧν ἴσμεν φανερώτατα, terræ motum significans in Celtarum castris.

Ἀποσημαίνω, Do signum, Plato Euthyd. Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημαίναντος, ἅμα ἀνεθροῦβησεν. Item Defero, Denuntio, Josephus ap. Suidam, Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἀρχοῦσι τῶν Παλαιστινίων ἐνήδρευε τῶν στρατιωτῶν ἔνδον τινάς. Ubi Suidas exp. φανερώσσα, ἔξειπούσα. || Conspicuum reddo, Insignio, Bud. e Basilio. Dicitur etiam ἀποσημαίνειν εἰς τινα, Thuc. (4, 27.) Καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαιναν ἐχθρὸς ὢν, καὶ ἐπιτιμῶν, ῥάδιον εἶναι κ. τ. λ.: ubi Schol. ἀπεσήμαιναν exp. ἀποσκώπτων ἐδήλου. Sic usurpatur et a Plut. (6, 675.) Καὶ ἐπεὶ ἄδων ποτὲ τούτῃ τὸ κορμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἀργυρον αἰνεῖς: ἀπεσήμανεν εἰς ἐκεῖνον, ὑπέκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δὲ γε αἰτεῖς: ubi interpres ἀποσημαίνειν εἰς τινα putavit esse Taxare. Diou Historicus dixit ἀποσημαίνειν itidem cum eis præp. habente accus., sed eum rei, non personæ: simul verò posito et alio accus., qui cum verbo jungitur. Ita enim scribit p. 421. Ed. nostræ, "Ὅπερ πού ἐς τὸ Γερμανικὸν πάθος ἀπεσήμαιναν. || Ἀποσημαίνομαι, pass. voce, Obsigno: ut ἀποσημήνασθαι τὰ γράμματα vel τὴν ἐπιστολήν, ut est ap. Herodian. (4, 12, 10.) Obsignare epistolam. || At ἀποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, est Bona reorum annotare et damnatorum, h. e. Ut publicata aut publicanda perscribere et obsignare, Bud.: citans Xen. Ἑλλ. 2, (3, 15.) ubi de triginta tyrannis loquens, scribit, "Ἐδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτείνειν, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι: (4, 10.) Οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα ἡμᾶς οὐδὲν ἀδικούντας οἰκίῳν ἐξήλανον, καὶ τοὺς φιλάτους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνοντο, Annotabant ut publicandos et pœna afficiendos. || In VV. LL. autem dicitur Bud. ἀποσημαίνεσθαι τὰ γράμματα usurpasse pro Resignasse literas: quæ tamen signif. est contraria ei, quam ex ejus Comm. paulo ante hic ascripsimus, ["Brunck. Soph. 3, 500. Thom. M. 791. Herodian. Philet. 462. et n. Wyttenb. Select. 402. ad Charit. 200. Aristoph. Fr. 262. Ἀποσημαίνομαι, Proscribo, Publico, Morus ad Xen. Ἑλλ. p. 76. Simile ἀποσφραγίζεσθαι, Eur. Or. 1106. Pors. * Ἀποσημάντωρ, Wolf. Proleg. Hom. 89." Schæf. Mss. * "Ἐναποσημαίνω, Imprimo, Clem. Alex. 666(=792.)" Kall. Mss. Plut. Cimone 2 Philostr. 836. * Προαποσημαίνω, Basil. 3, 26.]

Διασημαίνω, Signum do, Significo manu, Plut. Διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένας, διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, Bud. 658. || Nota insignio, Signo aliquo noto, Xen. (Ec. 12, 11.) Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον. Alii exp. Indico, Ostendo, Comministro. At διασημαίνω ἀπρεκέως affertur pro Planum facio et declaro, [Liquido definio, Herod. 5, 86. "Diod. S. 2, 329. Dionys. H. 2, 837. 1229." Schæf. Mss.]

"Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio," [Soph. El. 1191.]

Ἐνσημαίνω, Significo, Plato Cratyl. 14. p. 395.] "Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. " Fischer. Descr.

Lectt. 1798-9. Philostr. Her. p. 4. 394. Boiss., Valck. Callim. 212." Schæf. Mss.] 'Ενσημαίνομαι, Significo et intelligendum præbeo, Bud. 653. citans locum quendam Xen. et Themist. in 2 de Anima: item hunc Appiani, Χρῆναι δ' ἐλέσθαι δυνατόν ὁμοῦ καὶ ἥπιον' ἐνσημαίνόμενοι τὸν Πομπήϊον, His verbis significantes Pompeium. || Declarat etiam Expri- mere legendo vel dicendo, ut idem Bud. ibid. in- terpr., in Ep. Isocr. ad Philippum. Ibid. citatis his verbis Plat. 2 de Rep. (246.), ubi de doctrina pue- rorum loquitur, Μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύ- εται τύπος, ὃν ἂν τις βούληται ἐνσημῆνασθαι ἐκάστω, addit, per translationem a ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum et exprimitur. Habes ibid. aliud exemplum e Greg. Naz., item et hoc Basilii, in quo participium passivam signif. habet: 'Αμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθή- ματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινό- μενα, Quæ alte imprimuntur. ["Planud. in Ver- sione Met. Ovid. 15, 169." Boiss. Mss. "Fischer. ad Palæph. 182. Plut. Mor. 1, 509. ad Diod. S. 1, 281." Schæf. Mss. "Dionys. Areop. 128." Kall. Mss.] 'Επισημαίνω, Indicium s. Indicationem facio, (sc. mei) Bud. 656. ex Aristot., ubi neutralem signif. ha- bet hoc verbum. Idem 768. 'Επισημαίνει, inquit, im- personale aliquando reperitur ap. Aristot., ut H. A. 5. ubi de tempore et ætate coitus capaci ita scribit, Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατὰ τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολήν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει, ἀλλὰ καὶ εἶδει, In genere humano nota et indicium editur mutatione vocis, et genitalium tum incremento, tum specie. Idem de absolutione pulli in ovo loquens, Ταῖς μὲν οὖν ἀλεκτορσίς τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πα- ρελθουσῶν ἐπισημαίνει τοπρῶτον, Primum indicium fit tertio demum die, s. Tertio demum die incubationis indicatio fit ovi ad exclusionem spectantis. Utroque enim modo interpretatur, dicens hunc modum lo- quendi non tam Atticum fortassis esse quam Peri- pateticum. Inde ἐπισημαίνω Verbum Medicorum. Gal. Defin. Med. de febre quotidiana, 'Ο καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπι- σημαίνων, Indicationem accessionis edens, b. e. Inva- dens hominem. Idem Bud. 657. Pass. 'Επισημαί- νομαι et ipsum ponitur pro Quamcunque signif. do. Cujus exemplum ex Aristot. habes ap. eund. Bud. 656. || Significat etiam Acclamatione vel Signo testari, Polyb. 2, (61, 1.) Τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, Acclamatione prosequi et insignes reddere. Et paulo post, Τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibid., sed fusius. 'Επισημαίνομαι, Acclamo populariter et applaudo, Isocr. Panath. init. Τοὺς ἀκουοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Apud Æschin. (34.) ponitur pro Secundo rumore probo, ut populus ad- murmurans, 'Ορῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum accus. ap. Polyb. (3, 111, 3.) Πάντων τὸ ῥῆθὲν ἐπισημνημένον. Et rursus, Προθύμως αὐτὸν ἐπισημνημένον τοῦ πλῆ- θους, Secundo rumore ipsum approbante et prose- quente. Itidem Hermog., sed sine casu, Χρῆσθαι ταῖς λοιδορίαις ἀνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι, Sine accla- matione et vocis concitatione plausibili maledicta et probra objicere. Et, Αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, Ex eo quod non ad plausum captandum vocem sus- tulit, sc. ὁ λοιδορῶν. Hæc fusius Bud. ibid. Potest etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι pro eo, quod est Voce et gestu significationem dare animi meditati et ad hoc comparatæ orationis: qui intellectus eod. per- tinet cum priore. Aristot. περὶ Θανμ. 'Ακουσμ. lo- quens de quodam, qui in theatrum vacuum multos dies iverat, illicque diligenter spectarat, Θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, Plausisse acclamasque admirabunde. || Subscribo, Approbo, Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, Dem. (310.) 'Εν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε. || Est etiam ἐπίσημόν τινα ποιεῖν, Insignire et honestare aliquo decore, ut im- perator donans milites decore militiæ, Polyb. (6, 39, 6.) Τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινες τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται ὧροις, Bud. 656. || 'Επισημαίνω, Por- tendo, Greg. Naz. de ostentis loquens, quæ in per-

secutione et vexatione Christianorum apparuerunt, Ἡ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιοῦτοις καιροῖς, Iram divinam portendunt, significant. Si- militer Plut. Demetr. (12.) 'Επισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. Subjici potest his ejusd. Greg. Naz. locus iste, 'Ενὸς εὖ πράττοντος ἡ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν. Ubi tamen quidam malunt, Nihil hoc ad remp. attinere. Vide Bud. 657. post 'Επισημασία. ["Thom. M. 689. ad Diod. S. 1, 333. 439. 563. 699. 2, 178. 263. 337. 398. 457. 520. 549. 589. 596. 620. Wolf Prol. 253. Wakef. Ion. 1615. Platomius Epigr., Schol. Aristoph. Πλ. 797. 863. Lucian. 2, 134. Dionys. H. 1, 224. ad 2, 680. 3, 1522. 1683. 5, 242. 244. 248. 253. 255. 407. Boiss. Philostr. 64. 415. 517. Wyttenb. Select. 367. ad Charit. 273. Applaudo, Schweigh. Emendd. in Suid. 35. Toup. Opusc. 2, 294. Emendd. 3, 192. Bibl. Philol. 1, 232. ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. "'Επισημαίνεσθαι etiam dicuntur qui sunt in articulo morbi. Gell. 18, 7. Non tempestive, inquit Favorinus, hunc hominem accessimus; videtur enim mihi ἐπισημαίνεσθαι: is, de quo loquitur, homo fuit melancholicus et insanus: qui hac intemperie laborant, aliquando habent intervalla, quibus sunt remissiores, aliquando morbus eis recrudescit: tum erat in ἐπισημασίῃ, i. e. accessione furoris, ideo ἐπι- σημαίνεσθαι dicitur." Brunck. Mss. "'Επισημαί- νεσθαι dicitur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se velle imprimis verba facere, ut ab ea recte sibi cavere possint. Aristides περὶ Λογ. Πολιτ. 654. hoc exemplum posuit, 'Ο τοίνυν μάλιστα πάν- των οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, φυλάξασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν ἐπὶ βούλομαι." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Jambl. Adhort. 46. Theol. Arithm. 192. Ast., Schæf. Æsop. 110. Greg. Cor. 719. * 'Επι- σημαντέον, Aristot. Topic. 8, 2, 6.]

'Επισημασία, ἡ, Significatio: ut ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, e Proclo affertur pro Stellarum significa- tiones. || 'Επισημασία est etiam Significatio mentis, et id quod vultu præfertur. Cic. ad Attic. 14. Tu si quid πραγματικὸν habes, scribes; sin minus, po- puli ἐπισημασίαν et minorum dicta perscribito. Bud. Comm. 657. || Medicis ἐπισημασία dicitur Ipsum principium s. Insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormi- tare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, jam accessionem adesse quasi eo signo præsentiant; eamque ob causam tempus id ἐπισημασία, Significatio, nominatur, alio nomine et Εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. Ac ejusmodi quidem accessionis significatio, quæ sc. cum talibus signis invadit, simpliciter ἐπισημασία appellatur, estque febrium putridarum propria: hecticarum autem, vocatur ἐπισημασία ἀθλιπτος, quod careat iis angu- stiis molestiisque, quibus alii graviter premuntur per initia accessionum. Vide ap. Gorr. plura. Gal. Therap. 9. Πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπιση- μασίαν. Paulo ante, Εἰσβολὴν ἐπισημασίας ποιεῖται. Et ap. Diosc. aliquoties, Πρὸ τῆς ἐπισημασίας, ut videbis ap. Bud. 657., ubi ἐπισημασία interpr. Ini- tium accessionis febris. Gaza ap. Alex. Aphr. Κατὰ τὴν ἐπισημασίαν vertit Per id tempus quo febris urget. ["Ad Diod. S. 1, 59. 254. 439. 501. 2, 42. 146. 479. 526. 546. Thom. M. 496. Plut. Mor. 1, 939. Quid ap. Astronomos, ad Hesych. T. 1. c. 1018, 23. Indicium motus febrilis, ad Mær. 46." Schæf. Mss. Lex. Polyb., Schæf. Æsop. 110.]

* 'Επισήμανσις, ἡ, κεραυνῶν, Fulminis tactus, Ari- stot. Probl. 24, 18.]

* 'Επισήμαντος, unde] "'Ανεπισήμαντος, Non no- tatus s. insignitus, nota sc. aliqua, qua notior fiat, "Polyb. (11, 2, 1.) Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλι- πεῖν τὸν 'Ασδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον. (5, "81, 3.) Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν "ἀνεπισήμαντος, Vestitus habitusque nulla nota "insignis; vel etiam, Nullo vestium ceterique ami- ctus notabilis indicio et insigniore nota." ["Schol. Lucian. Tim. 4. "Pseudo-Darius ap. Diog. L. 9, 14. Schol. Pind. N. 9, 13." Boiss. Mss.]

* Προεπισημαίνω, Philo Jud. p. 15. * Συνεπιση-

μαίνομαι, Reprehendo, Polyb. 4, 24, 5. Diod. S. 17. A p. 574, 39.]

Κατασημαίνω, Annoto, Observo, qua signif. media quoque vox usurpatur: ut a Synesio de Insomn. 'Ὁ τὴν αὐτὴν ὄψιν πολλάκις ἰδὼν, εἰ μὴ κατεσημῆνατο τίνος αὐτῷ προφήτης ἐγένετο πάθους ἢ τύχης ἢ πράξεως. || Obsigno, Sigillo, qua signif. simplex quoque verbum capi, suo loco docui. Herodian. 7, (6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι. Sic Plato de LL. 11. Κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, Ab utroque obsignatas. Media autem vox activam signif. habet, Xen. (Ἑλλ. 3, 1, 24.) 'Επεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημῆνατο, καὶ φύλακας κατέστησε. Itidemque K. Π. 8, (2, 9.) Γράψαντας δὲ καὶ κατασημῆναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσῳ θεραπεύοντι. || Significat etiam Noto, Insignio, Greg. Naz. 'Εσθῆτας τότε κατασημανθείσας τοῖς στανροῦ στίγμασι, Bud. 653. ["Ad Charit. 408. Xen. Epb. 37. ad Lucian. 1, 377. Obsigno, Valck. Adoniaz. p. 262. Abresch. Add. ad Aristæ. 148. Med., Kuster. V. M. 143. Aristoph. Fr. 219. Κατασημαίνεσθαι ἐπιστολὴν, Kuster. V. M. 93." Schæf. Mss. * Κατασήμαντος, unde] 'Ακατασήμαντος, Non obsignatus. 'Ακατασήμαντον ἔνταλμα, inquit Bud., quod ἀνευ γραμματείου jubetur, ut nullum argumentum et indicium esse possit, ne obsignatis literis convincatur ὁ ἐντελλόμενος. Herodian. [3, 11, 19.] Εὐκατασήμαντος, Obsignatu facilis: e Bud. [* Κατασημαντικός, Longin. 32, 5. * "Προκατασημαίνω, Præsignifico, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 274." Mendham. Mss.]

Παρασημαίνω, Perperam signo, Falsum signum notamve imprimo: ut qui adulterina numismata cudunt: quem usum habet et παρακόπτω, ac παραχαράττω: ac sicut παρακεκομμένα et παρακεχαράγμένα νομίσματα dicuntur, ita et παρασεσημασμένα: quæ et παράσημα, πονηροῦ κόμματος, κίβδηλα: Latinis Adulterina, item et Subærata. || Insignio: unde παρασεσημασμένος τι μέρος, i. e. ὁ βεβλαμμένος τι μέρος καὶ ἀνάπηρος, Membro aliquo mutilato insignitus, Bud. 653. || Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, τὴν σφραγίδα ἐπιτίθημι. Qua signif. vox media usurpatur, ut et κατασημαίνομαι. Dem. (1039.) 'Αντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημνήμακην, ἐλθὼν εἰς ἀγρόν ἀνέωξε, Bud. 653. Exp. etiam Annoto, Ascribo, ap. Aristot. Rhet. 2. Καὶ λέγωμεν παρασημαίνόμενοι τοὺς ἐλεγκτικούς καὶ ἀποδεικτικούς, Annotantes vel Ascribentes. Idem Aristot. 1 Top. Παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἐκάστων δόξας: q. l. Alexander exponens, ait, Δεῖ δὲ, φησὶν, ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρασημαίνεσθαι καὶ παραγράφειν. ITIDEMQUE Παράσημα pro Notis ac indicibus accipiunt ap. eund. Aristot. Soph. Elench. Κάκεϊ δὴ παράσημα ποιοῦνται. || Pariter et eadem opera significo, Simul significo, Basil. Hexæin. 'Ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὰ τὴν μέσσην τοῖς ἐκπληροῦντα χώραν συνεκδοχικῶς παρεσήμανε, Simul et una comprehensione significavit, Bud. 651. ["Diog. L. Platone p. 107. HSt." Seager. Mss. "Mær. 313. et n., Thom. M. 688. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 156. Diod. S. 2, 107. Brunck. Aristoph. 2, 39. Med., Kuster. 121. Diod. S. 2, 427. Παρασεσημασμένος, Phryn. Ecl. 193. Thom. M. 541." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 440. * Παρασημαντέον, Eust. Od. B. p. 104, 45. * Παρασημασία, Hippocr. 27, 31. * Παρασήμαντος, unde] 'Απαρασήμαντος, exp. in VV. LL. Non designatus, illustratus. [* Προπαρασημαίνω, Eust. Il. Σ. p. 1180, 42. Ψ. 1426, 39.]

Προσημαίνω, Præsignifico, Portendo. Cujus signif. duo exempla affert Bud. 657.: unum e Xen., alterum e Plut., προσημαίνω interpretans Portendo, ut dii futura præsignificant. Sic Æsch. (72.) 'Ἄλλ' οὐ προὔλεγον, οὐ προεσήμαινον ὑμῖν οἱ θεοὶ φυλάσσειν, μόνον οὐκ ἀνθρώπων φωνὰς προσκητῶμενοι; Et Xen. (Ἀπ. 1, 4, 15.) "Ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσι, Portendunt, prænuntiant, præsignificant futura. UNDE Προσημασία, ἢ, Præsignificatio; Portentum Ostentiuve quo aliquid a diis præsignificatur, Signum quo aliquid portenditur, [Diod. S. 5, p. 202, 25. Strabo 7. p. 466. "Planud. Ovid.

Met. 15, 800. (* Προσημαντήριος, unde * Προσημαντήριον, e quo) * Προσήμαντρον, Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * Προσημαντικός, Præsignificans, Præostendens, Diod. S. 4. p. 150, 16. Athen. 490.]

Προσημαίνω, Prætereā significo, Aristot. in suo περὶ Ἑρμηνείας libro, 'Ῥῆμα δὲ ἐστὶ τὸ προσημαίνον χρόνον, οὗ μέρος οὐθὲν σημαίνει χωρὶς. Bud. 658, Idem Aristot. Rhet. 1. 'Ἐν γὰρ τῇ προαίρεσει ἐστὶν ἡ μοχθηρία καὶ τὸ ἀδικεῖν. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων προσημαίνει τὴν προαίρεσιν. οἷον ἕβρις καὶ κλοπή. Ubi Petr. Victor. ex Ammon. προσημαίνειν interpr. Præter primum illud quod eo verbo ostenditur, aliud etiam quippiam, secunda quadam ratione una aperire ac significare: ut cum furtum aut contumeliam factam audimus, simul etiam προαίρεσιν utrique maleficio affuisse intelligimus. Qua de re vide plura in ipsius Comm. et ap. Aristot. Eth. 2. ad Eudemum. Sunt qui προσημαίνω e Varr. interpr. Assignifico, qui tamen pro simplici Significo potius accepisse credatur, ut cum ait, Tonsores olim non fuisse, antiquorum statuæ assignificant. ["Phryn. Ecl. 185. Markl. Iph. p. 154." Schæf. Mss. * Προσημασία, Schneidero susp.] Προσημαντικός, Prætereā s. Etiam significans, ut Bud. hæc verba Grammaticorum, 'Ῥῆμα, ἐστὶ μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσημαντικόν, interpr. Cum actione etiam temporum significativum.

Συσσημαίνω, Consigno: ea signif. qua Plaut. dicit Tabulas, Epistolas consignare. Suidas annotat Oratores dicere συσσημαίνεσθαι, quod vulgus κατασφραγίσασθαι: subjungens e Lycurgo, Τὴν ἱερείαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα. ["Greg. Nyss. Antirrh. 27, 196. Demosth. 928. 1034." Kall. Mss. "Heind. ad Plat. Gorg. 166. Phryn. Ecl. 184. * Συσσημαντικός, Etym. M. 649, 20." Schæf. Mss.] [* "Υπερσημαίνω, Iren. 16. nisi mendosum sit." Kall. Mss.]

Υποσημαίνω, Indico, Significo, Aristot. Eth. 4, (2.) 'Ἐν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος, καθάπερ καὶ τοῦνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Itidem Galen. ad Gl. 1. Οὗτος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, Hæc febris temporis significat majorem diuturnitatem. || Plato pro Signum do posuit, et Antesignanum me præbeo, et auctorem suasoremque, Polit. 8. de factioso concionatore loquens, 'Ανδρηλατῇ καὶ ἀποκτινύῃ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, Signum det, et auctorem suasoremque se præbeat novarum tabularum legisque agrariæ, Bud. 657. ubi etiam addit, Plat. eo loco ὑποσημαίνειν pro προσημαίνειν posuisse more Attico. ["Athen. 1, 25." Schæf. Mss. Stob. p. 934. Wechel. "Heliad. 128. Synes. 90. 116. Polyæn. 73. Ælian. H. A. 55." Wakef. Mss. * Υποσημασία, Subscriptio, Zonaras ad Can. 30. Concilii Chalced. p. 122. Οὐ βούλονται σημειῶσαι δι' ὑποσημασίας οἰκείας τὰ * συνοδικῶς ψηφισθέντα. * "Υποσημάντωρ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 562." Elberling. Mss.]

* ΣΗΜΥΔΑ, Betula, Gaza interpr., Theophr. H. Pl. 3, 14, 4. n. p. 233.]

ΣΗΠΩ, Putrefacio, Putredine vitio, Plut. Symp. 3. Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. Pass. Σήπομαι, Putrefio, Putresco, Il. Ω. (414.) οὐδὲ τι οἱ χρίως σήπεται, οὐδὲ μιν εὐλαί 'Εσθουσ'. Eur. ap. Plut. Symp. 4, (2.) ἐν φάραγι σήπεται νέκυσ: 2, (9.) dicit σήπεσθαι τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον. De lignea quoque materia dicitur, ut et ap. Ovid. Estur ut occulta vitata putredine navis. Il. B. (135.) Καὶ δὴ δούρα σέσηπε νέως καὶ σπάρτα λέλυνται. Itidem ap. Xen. K. (9, 12.) "Ἰνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. Aor. 2. pass. 'Εσάπην: unde Il. T. (27.) κατὰ δὲ χροὰ πάντα σαπείη. Inde et infin. σαπῆναι: "et particip. Σαπεῖς, Putrefactus, "Qui computruit." Præt. med. Σέσηπα, cujus exemplum paulo ante citavi. Plin. vertit Marcesco; pro his enim Diosc. Μύκητες γίνονται φαρμακικὴ καὶ ἡλοι κατωμένοις ἢ ῥάκεσι σσηπόσει, ille sic habet, Illa boletorum genera pernicialia, si caligaris clavus ferrive aliqua rubigo aut panni marcor affuerit nascenti.

Idem ap. Theophr. de lignea materia loquentem A
σῆπονται reddidit Carie deficient. Apud Athen. vero
12. voluptarius quidam dicit se σῆπεσθαι ὑπὸ τῆς
ἡδονῆς. ["Brunck. Aj. 1190. Thom. M. 790. Huschk.
Anal. 66. Jacobs. Anth. 9, 359. Metaph., Dionys.
H. 4, 2250. Οἶνος σεσηπῶς, Casaub. Athen. 1. p. 88.
Σεσηπῆναι, Schol. Soph. Trach. 1103. Erf. *Σεσά-
μος, Etym. 662. Σεσημμένος, 707, 24. 29. ad Lucian. 1,
398." Schæf. Mss. "Σέσημμαι, Schol. Nicandri Θ.
788. Schol. Lycophr. 398. Schol. Soph. Aj. 1164."
Wakef. Mss. "Manetho 1, 55." Kall. Mss. Conon
c. 8. Σαπεῖς τὸ σκέλος, Dionys. H. Epit. 13, 16. Κρι-
θῆς ἐν ὕδατι σαπέσις χυλὸν δυσώδη.]

Σηψις, ἡ, Putrefactio, Putredo, Plut. Symp. 3, 10.
de carnibus cervinis aut aprugnis, quæ aliquo mittun-
tur, Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἥλον, ὡς βοηθοῦντα πρὸς
τὴν σῆψιν. Ibid. Moschion Medicus τὴν σῆψιν definit
τῆξιν καὶ εὔσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης:
atque adeo ait ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα. ["Mæris
342. et n." Schæf. Mss. Vide Σηπτικός.]

AT VERO Σηψ, Serpentis genus est, de quo tum
alia multa Aët. 13, 26. tum vero, partes ab ea tactas
putrefieri ac dealbari simili colore quo corpus viti-
ligine alba laborans. Itidem Schol. Nicandri σῆπα
nominari scribit παρὰ τὸ σῆπειν τοὺς πληγέντας: unde
et ap. Lucan. Ossaque dissolvens cum corpore tabi-
ficus seps. Idem Schol. anuotat, alio nomine vocari
χαλκίδα, quoniam in dorso gerit χαλκιζούσας ῥάβδους.
Diosc. vero 2, 70. Σηψ, ἣν ἐνιοὶ σαύραν ἐκάλεσαν χαλ-
κιδικήν, ubi nota τῶν σαύρων generi annumerari, ut
et a Nicandro Θ. (817.) Σῆπα γεμὴν πεδανοῖσι δομὴν
σαύροις ἀλύξεις, subauditio nomine ὁμοίαν, ut Schol.
quoque tradit: ita ut sensus sit, τὴν σῆπα τὴν τοῖς
πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὸ σῶμα ὁμοίαν ἀλύξεις. Itidem
Plin. 29, 5. Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidicen
vocant. Ubi χαλκιδικήν vocat cum Dioscoride:
Aristot. χαλκίδα, H. A. 8, 24. Ἀποκτείνει δὲ δάκνουσα
ἡ σφόδρα ἀλγέην ποιεῖ καὶ ἡ καλουμένη χαλκὶς ὑπὸ
τινων, ὑπὸ δ' ἐνίων ζυγνίς, ἔστι δὲ ὁμοίον ταῖς μικραῖς
σαύραις, τὸ δὲ χρώμα τοῖς τυφλίνους ὅμοιον. Rursum
tamen Plin. inter Chalcidem et Sepa discrimen facere
videtur, cum 32, 5. ait, A chalcide, ceraste, aut quas
Sepas vocant, aut elape dipsadeve percussis. Diosc.
viperae generi accenset, 5, 22. de oxymelite,
Ἀρῆγει δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σηπὸς
δηχθεῖσι. Nisi forte ante τῆς omissa sit particula
καί: praesertim cum diversa esse ἔχιν et σῆπα ap-
pareat e Theophr. H. Pl. 9, 12. de panace Heracleo,
Χρῶνται δὲ πρὸς τε τοὺς ἔχεις καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς
σῆπας, καὶ τὰλλα ἐρπετὰ. Sic enim quidam reponunt
pro σῆπας, quod Gaza quoque retinuit, interpretans
Tineas. Sed miretur aliquis ibi masculinum genus,
cum superioribus in II. feminino usurpetur: nisi
forte scrupulum hunc eximi putet hoc hemistichio
Nicandri Θ. (147.) τόθι δίψιος ἐμβατέει σῆψ: cum
Schol. quoque ibi exponat ὁ ξηρός, vel ὁ ποιῶν δίψαν
τοῖς δακνομένοις. || Σῆπας anuotant ab Hippocr. 3
de Morb. Pop. Segm. 3. et L. 6. Segm. 7. vocari
Pustulas, quas et ἐκθύματα ac ἐκφύματα vocat: [Epi-
dem. 7. T. 1. p. 725. Sect. 7. p. 171. Foës. Cf. Com-
ment. p. 173. "Cattier. Gazoph. 23. Jacobs. Anth.
9, 177. ad Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss.]

Σηποποιός, Putrefaciens, Putrefaciendi vim habens,
Alex. Aphr. Ἔστι δὲ ἡ κράσις αὕτη σηποποιός, Putre-
dinem creat.

Σηπτός, Putridus, ut nonnulli interpr. || Σηπτός
activam quoque signif. habet, estque idem cum
σηπτικός, Vim habens putrefaciendi: qua signif. ση-
ποποιός usurpatur ab Alex. Aphr. Gal. Simpl. Med.
5. Χρὴ δὲ εἶδέναι τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ
σηπτικά: qualia esse dicit auripigmentum, chryso-
collam, dryopterin, pityocampen, aconitum: eaque
τῆκεν καὶ συντῆκεν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς
σαρκὸς ὀδύνης χωρὶς. Diosc. δυνάμει σηπτός vocat,
3, 11. et 2, 67. Σηπτικός eadem de re ap. Latinos
quoque legitur. Plin. 34. cap. ult. de sandaracha,
Summa ejus dos, septica. Et 27, 12. de myosotide,
Vis ei septica et exaceratrix. Cels. 7, 21. Illinitur
medicamentis, quæ sic exedunt, ne erodant: σηπτικά
Græci vocant. Sicut vero Gal. loco superiori dicit

τὰ σηπτικά συντῆκεν ὀδύνης χωρὶς, ita et Aristot. H.
A. 8, 29. de aspidē, Ἐξ οὗ ὅφρως ποιοῦσι τὸ σηπτικόν,
καὶ ἄλλως ἀνιάτως. E σηπτικῶν genere esse tradunt
et τὰ καθαρευτικά, quamvis imbecilliora illis, nec in
altum subire valentia: ita dicta, quod excrescentem
carnem detrahant atque absumant: cujus generis
sunt, æs ustum, æris squama, flos Asiæ petræ. Nec
in carne tantum ἡ σῆψις consistit, verum etiam in
cibis: ut ap. Athen. (276.) de sidere lunæ, Πρὸς
τὰς τῆς τροφῆς ἀρμόττει πέψις, σηπτικὸν ὑπάρχον·
κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. ["Σηπτός, ad Diod. S. 2,
492. Σηπτικός, ibid. Wakef. Alc. 372: ad Aretæum
p. 133." Schæf. Mss.] Ἀσηπτος, ὁ, ἡ, Non putre-
factus, Putredine non vitiat, Qui putrefieri et
putredine vitari non potest, Plut. Symp. 4. Τοὺς
νεκροὺς ἀσηπτους αἰεὶ, Xen. K. (9, 13.) Ἔστι γὰρ ἀση-
πτότατον τοῦτο, de ligno: ut et in Geop. (3, 1, 3.)
Τὰ τότε τεμνόμενα ξύλα, ἀσηπτα διαμένειν: pro his
Columellæ, Tunc cæsa ligna carie non infestari. ["Ad
Diod. S. 1, 72. 131. 195." Schæf. Mss. Hippocr.
522, 48. Τὰ σιτία διαχωρεῖ ἀσηπτα. Gal. 5. p. 302.
Bas. Παλαιὰ τις ἦν συνθήκη—ἀσηπτα καλεῖν, ἅπερ
ἡμεῖς ἀπεπτα λέγομεν.] Ejusd. signif. est COMP.
Ἀσαπῆς, ex aor. 2. pass. derivatum: ut ap. Theophr.
Ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι, Aquis non corrumpi,
ut Plin. interpr. Idem Plin. pro his Theophr. Ἀσα-
πὲς ὁλως τὸ ξύλον, Latine dicit, Materia contra
omnia vitia incorrupta. Rursum ἀσαπῆ ap. Eund.
vertit Idem, Quæ cariem vetustatemque non sen-
tiunt: de lignis loquens. [* Ἀσαπέως, Hippocr.
386. * Δυσσηπτός, Plut. 8, 892." Wakef. Mss.
Gal. de Potest. Simpl. 4. p. 28. "Moschop. ad
Hesiod. Ἔργ. 143. Δύσηπτος, Proclus ibid." Boiss.
Mss.] Εὐσηπτος, Qui facile putrefit, putredine fa-
cile vitatur, ["Toup. Emendd. 1, 185. Casaub. Athen.
1, 47." Schæf. Mss.] Εὐσηψία, ἡ, Putrescendi fa-
cilitas, Theophr. H. Pl. 8, 9. de faba, Κοπρίζειν
δοκεῖ τὴν γῆν, διὰ μανότητα καὶ εὐσηψίαν. Ubi tamen
mendose scriptum εὐσηψίαν.

"Ἡμισαπῆς, Semiputris, Qui diuidia e parte com-
putruit," [Hippocr. 461.]

* Σηπτῆρ, unde * Σηπτῆριος, i. q. σηπτικός, Hip-
pocr. p. 420, 9.]

Σηπεδών, ὄνος, ἡ, Putredo, Plut. Artax. (16.) Εὐ-
λαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ πε-
ριττώματος ἀναζέουσιν, Diosc. de sale, Σηπεδόνων ἐφε-
κτικοί, Plin. Defuncta etiam a putrescendo vindicans.
Apud Medicos σηπεδόνος redditur non solum Putre-
dines, sed etiam Ulcera putrida, putrescentia; nam
ap. Diosc. 3, 6. Σηπεδόνας καθαίρει, Hermol. vertit,
Putredines purgat: Ruell. vero et Marc. Putrescen-
tia ulcera purgat. Celsus σηπεδόνες ap. Hippocr.
interpr. Cancri: ut cum ait στομάτων ἐλκώσιες, καὶ
σηπεδόνες αἰδολίων, vertit Ulcera oris, cancores in ob-
scenis. Polluci σηπεδών est ἔλκος νομῆ λευκοῦ,
ὑπὸ χροῦ, δυσώδους: quod vitium os maxime infestat,
ita ut interdum dentes ossaque absistant. UNDE Ση-
πεδονώδης, Putredinosus; ut quidam loquuntur. Ex
Alex. Aphr. Probl. 1. Σηπεδονώδης ἀήρ, pro Vitiat
aër: malim Putredine vitiat aer, Putris aer.
["Tzetz. Exeg. in Il. p. 56, 12." Schæf. Mss.
"Scriptt. Rei Accip. 66." Wakef. Mss. "Alex.
Trall. 463. (12. p. 210.) sed male * Σηπενώδης et
* Σηπώδης ap. Eund. p. 412. 434. (7. p. 134.)"
Schn. Lex. Suppl.] || Σηπεδών, Lacertæ genus ap.
Ælian. et Nicandr. Θ. 326. Τῆς δ' ἦτοι ὁλοῦν καὶ ἐπώ-
δυνον ἐπλετο ἔλκος Σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἡδ' ὀλο-
φώϊος ἰὸς Πᾶν δέμας, ubi nota eum exprimere etymon,
quod a Schol. quoque affertur, dicente σηπεδόνα
appellatam εἶναι σῆπει τῶν δακέντων τὰ σώματα. Fortas-
sis autem eadem est cum sepe. In VV. LL. HABETUR
Σηπηδών, ex Æliano et Nicandro: quæ tamen scri-
ptura suspecta est. ["Σηπεδών, Wakef. S. Cr. 3,
157. Diod. S. 1, 10. 2, 492." Schæf. Mss. Ei ἡ
σηπεδών τοῦ ξύλου ἐμβίος γένοιτο, Antiph. ap. Har-
pocr. v. Ἐμβίος. Plato de Rep. 10, 9. p. 362. Ast.,
Nicander Θ. 242. Symm. Job. 13, 28. * Σηπεδόνη,
Wakef. S. Cr. 3, 157. Trach. 987. Phil. 745. Ery-
cius 9." Schæf. Mss. "Perperam pro σηπεδόνι,
Anal. 2, 297. * Σηπεδονικός, adv. * Σηπεδονικῶς,

Heliod. Chirurg. p. 158." Schn. Lex. * "Σηπε-
δονάω, Putrefacio, Schol. Opp. 'A. 1, 781." Wakef.
Mss.]

[* Σήπη, Putredo, Aqu. Job. 17, 13. 21, 6.
"Phryn. Ecl. 179. * Σηπας, Jacobs. Anth. 9, 47.
* Σηπεύω, ad Charit. 749." Schæf. Mss. * Σηπώω,
Schol. Aristoph. Πλ. p. 509. * "Διασηπώω, Clem.
Alex. 412." Kall. Mss. * Σηπερός, Hesychio ση-
πεδών.]

[* Ἀντισήπω, Gal. de Simpl. Potest. 3. T. 2. p.
21. Σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι.]

Ἀποσήπω, Putrefacio, Putrescere s. Marcescere
facio, i. q. simpl. σήπω, nisi quod præp. signi-
ficationem intendit. Pass. Ἀποσήπομαι, Putrefio,
Marcesco. Unde ἀποσηφθεις, Putrefactus. [Xen.
K. 'A. 4, 5, 10. 5, 8, 6. "Jacobs. Anth. 9, 497."
Schæf. Mss. * Ἀπόσηψις, Putrefactio, Plut. p.
1087.]

Διασήπω, Putrefacio, Putredine ac tabe consumo.
Unde Διασαπείς ap. Lucian. [2, 930. Διασέσηπται,
Schol. Il. B. 135.]

"Ἐκσήπω, Putrefacio, s. Penitus putrefacio."

[* "Ἐνσήπω, Andr. Cr. 245." Kali. Mss.]

Κατασήπω, idem. Pass. Κατασήπομαι, Putrefio,
Putredine vitior, etiam Marcesco: ut e Chrys. affer-
tur, Τῶν κατασηπομένων ἀνθῶν ἀποστῆναι, Marce-
scentes flores relinquere. Aor. 2. pass. Κατεσάπην.
Præf. med. Κατασέσηπα, quo Aristoph. (Πλ. 1035.)
utitur. [Ælian. H. A. 9, 62. Xen. K. Π. 8, 2, 21.
* Ἐγκατασήπω, Phot. Bibl. p. 153. * Προσκατασήπω,
Hippocr. 462, 20. * "Συγκατασήπω, Basil. Hom.
Mor. p. 322." Boiss. Mss.]

Περισήπω, Circumquaque putrefacio, Omni e parte
putrefacio, ["Heyn. Hom. 4, 591." Schæf. Mss.
Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. "Ὅταν ἐκπεσόντα (δένδρα)
περισαπῇ τὰ λευκά.]

Συσσήπω, Computrefacio. Gaza vertit Macero,
hæc verba Aristot. Συσσήπωσι καὶ πέττωσι τὴν τροφήν,
sic reddens, Cibum et macerent et concoquant.
["Geop. 1, 153. (2, 22, 2.) Clem. Alex. 7. Ælian.
H. A. 559." Wakef. Mss. * Σύσσηψις, Geop. 2, 22,
3.]

[* Ὑποσήπω, falsa lectio ap. Nicandri 'A. 247.
Schneid. dedit ὑποβόσκειται.]

* Σηπία, Sepia, [Piscis atrum succum, ceu putre-
dinem quandam, in timore emittens, unde et Atra-
mentum ita dicitur, cf. Cic. N. D. 2, 50. Athen.
7. p. 323. "Plut. de S. N. V. 94. Wyttenb. 112.
Koppiers. Obs. 57. T. H. ad Lucian. Dial. p. 42.
Casaub. Athen. 1. p. 19. Jacobs. Anth. 7, 212."
Schæf. Mss. "Aristoph. Ἐκκλ. 126. 'A. 1041. Ari-
stot. H. A. 4, 8. Καὶ τῶν σηπιῶν δὲ τὰ σαρκία στα-
θεύσαντες ἔνεκα τῆς ὀσμῆς, δελιάζονται τούτοις." Seager.
Mss.] "Dicitur ETIAM Σηπιάς, cujus gen. σηπιάδος
"extat ap. Nicandr. 'A." [472. Schæf. Schol. Apoll.
Rh. T. 1. p. 215. Est et Nomen promontorii in
Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Peleum
fugieus in sepiam sit conversa, Etym. M. et Eust.
"Ad Diod. S. 1, 413. ad Herod. 593. Musgr. Andr.
1263." Schæf. Mss. * "Σήπιον, (* Σηπίον, Schn.
Lex.) τὸ, Pars quædam dura et solida sepiæ, Ari-
stot. Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] "Σηπί-
"διον, τὸ, Sepiola, ex Aristot. H. A. 5." [Athen.
324. * Σηπιδάριον, 86. J. Poll. 6, 47. * "Σηπιώδης,
Sepiis proprius, conveniens, Greg. Naz. Carm. p.
19." Kall. Mss.]

[* Σάπαξ, Gl. Tinea.]

¶ Σαπρός, Putris, Putridus: derivatum ex aor.
pass. ἐσάπην. Apud Athen. 5. [3. p. 116.] Σαπρός
τάριχος τὴν ὀρίανον φιλεῖ: 6. σαπροὶ ἰχθύες: quibus
opp. ibid. οἱ πρόσφατοι, Recentes. Rursum 5. Σαρ-
πίους σαπροῖς. Exp. etiam Carie vitiatum, Rancidus,
Marcidus; necnon Vetustate putidus: quemadmo-
dum et ap. Aristoph. Eip. (554.) legitur εἰρήνης σα-
πρᾶς pro ἀρχαίας καὶ παλαιάς. Apud Paul. σαπρὸς
λόγος, Putida s. Spurca et obscena verba, Ephes. 4,
(29.) Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν ἢ ἐκπο-
ρευέσθω. [Ad Greg. Cor. 555. "Toup. Opusc. 1,
186. 409. ad Lucian. 1, 481. 514. Brunck. Aristoph.
3, 138. Kuster. 14. ad Phalar. 332. Phryn. Ecl.

A 166. Thom. M. 472. 790. Jacobs. Anim. 192. Anth.
9, 506. Wakef. S. Cr. 5, 129. Koen. ad Greg. Cor.
262. Heyn. Hom. 7, 486. Turpis, Comm. Lips. 3. p.
40. cf. Tyrwh. de Babr. p. 59. Erl. De vino, Casaub.
ad Athen. 70. Mær. 352. et n., ad Timæi Lex. 167.
Toup. Opusc. 1, 204. Ruhnck. ad Rutil. 102. Conf.
c. σαθρὸς, Brunck. Aristoph. 3, 197. Kuster. 14. De
quant., Brunck. 3, 108." Schæf. Mss. "De marcido
flore, Philostr. 741. Villos. Anecd. Gr. 1, 85. Adul-
terinus, de numo, Arrian. Epict. 602." Wakef. Mss.
Aristoph. Πλ. 813. πινακίσκου, Athen. 31. οἶνος.
Vide omnino Lobeck. Phryn. 378.]

[* "Σαπροσκελής, Theod. Prodr. 322." Elberling.
Mss. * "Σαπρόστομος, Fætido ore, Stob. Serm. 5.
p. 71." Boiss. Mss. * Σαπροράγος, unde * "Σαπρο-
φαγέω, Putrida edo, Martial. 3, 77, 10." Elberling.
Mss. * Σαπρόφιλος, Qui amat deformia, Augustinus
de Musica 6, 13. 38. Cf. Tyrwhitt. de Babrio, p.
59. "Villois. Lettre à Fl. Lecluse p. xxxv." Boiss.
Mss. * Comm. Lips. 3. p. 40." Schæf. Mss.]

B Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, In superficie putridus. Alii, Pu-
tricans, [ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5. Sic
ἐπίβαρος, ἐπίγλυκος, ἐπίλευκος, ἐπιπόρφυρος. * Ὑπό-
σαπρος, Hippocr. 41, 11. 531, 20. * Ἐνυπόσαπρος,
Hippocr. Coac. c. 16. p. 189. Schneidero susp.]

[* Σαπρῶς, Arrian. Epict. 4, 4. Σ. λούει τὰ βαλα-
νεῖα.]

Σαπρότης, ET Σαπρία, ἡ, Putredo, Marcor, Mar-
cedo. Utrumque legitur ap. Diosc. 1.; nam c. 113.
inscribitur περὶ Σαπρότητος ξύλων, de Lignorum
Marcore, ut Ruell. vertit; in textu autem legitur,
Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρέμων σαπρία συν-
σταμένη ὥσπερ ἄλευρον. Lat. Caries dicitur. ["Σα-
πρία, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 369." Schæf. Mss.
Schleusn. Lex. V. T. Σαπρότης, Theophr. Fr. 4, 2.]

Σαπρίας, ὁ, Viui genus quoddam conditi herbis in
eo putrescentibus s. marcescentibus, odoremque
illarum e marcore isto concipientis, Hermipp. ap.
Athen. (29.) "Ἔστι δὲ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέου-
σιν, ὃν καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοικομενάων,
"Ὁζει ἰων, ὃζει δὲ ρόδων, ὃζει δ' ὑακίνθου. Ὁσμὴ
θεσπεσία: quod nectar ibid. appellat. ["Casaub.
ad Athen. 68. 70. ad Mær. 353." Schæf. Mss.]

[* "Σαπρῶ, Thom. M. 790. T. H. ad Plutum p.
408. (v. 1087.)" Schæf. Mss. "Schol. Nicandri 'A.
467." Wakef. Mss. LXX. Job. 33, 21. Schæf. ad
Greg. Cor. 555.]

[* "Σαπρέω, Putresco, Inc. 2 Reg. 8, 11. "Ἔως οὗ
ἐσάπησαν, Donec putruerunt. Fortasse leg. ἐσάτρι-
σαν." Schleusn. Lex. V. T.]

Σαπρίζω, Putreo, Marceo, Putridum Marcidumve
oleo, [Hippocr. 774. Σεσάπρισται ἔνια τῶν ὀστέων.]

[* Σαπρίνω, Nicander 'A. 468. σαπρινθέντων.]

[* Σαπρίω, unde σαπριοῦσι, Hesychio σήπουσι.
LXX. Eccl. 10, 1. Μῦται θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκενα-
σίαν ἐλαίου.]

ΣΘΕΝΩ, Valeo, Possum, Soph. Aj. (810.) εἴμη
κάγῳ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένει, Vado et ego illuc quo
possum, Aristoph. Πλ. (912.) καθ' ὅσον ἂν σθένει, pro
quo Xen. παντὶ σθένει, Dem. Παντὶ σθένει κατὰ τὸ
δυνατὸν, Lat. Pro viribus. Plut. Οὐδὲν ἂν σθένει,
Nihil possit. Rursum ap. Soph. Aj. (488.) legimus,
σθένειν ἐν πλούτῳ: quod Latini dicunt Valere opibus,
Pollere divitiis: qui etiam dicunt Potens opibus,
Qui multum potest opibus et copiis. ["Leunep. ad
Phal. 114. Valck. p. xv. Toup. Opusc. 1, 415. Ja-
cobs. Exere. 1, 172. Anim. 127. Anth. 8, 23."
Schæf. Mss. Eur. Hec. 49. οἱ κάτω σθένοντες, Inferi.
* "Ἐπισθένω, Quint. Sm. 4, 567. 14, 176." Wakef.
Mss.]

Σθένος, τὸ, Vis, Robur, Potentia: ea signif. qua
Virg. dicit Potentia solis pro Vis et vehementia solis.
Il. E. (783.) de leonibus et apris, τῶν τε σθένος οὐκ
ἀλαπαδῶν, B. (451.) ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστῳ Καρ-
δίη ἀλληκτον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota
dicere σθένος τοῦ πολεμίζειν, pro Robur conjunctum
cum desiderio pugnandi: P. (499.) Ἀλκῆς καὶ σθένος
πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Et aliquanto ante, 212.
πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μελὲ' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένος. Et

329. Κάρεϊ τε σθένει τε πεποιστότας ἡγορή τε. Quibus in Il. nota copulari ἀλκή et σθένος, κάρτος et σθένος: quibuscum copulari μένος quoque, suo loco videre est, quod et similia huic loquendi genera efficit. Χεῖρες etiam et σθένος conjunguntur ab eod. Poëta, ut Od. Φ. (282.) ὄφρα μεθ' ὑμῶν Χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, Ut vobiscum manuum robur experiar. Item, Ὡσε δέ μιν σθένει μεγάλῳ, Il. N. (193.) Apud Eund. passim σθένει βλεμεαίνων, plerumque de homine ira concitato: ut et Il. P. (22.) de apro, οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει. Dicitur præterea σθένος Ἰδομενῆος, N. 248. et σθένος Ὀρίωνος, Σ. 486. periphrastice pro Idomeneus, Orion, potius Viribus potens Idomeneus, Robore infracto pollens Orion: quemadmodum Apoll. Rh. quoque σθένος Ἡρακλῆος, pro quo alibi βίη Ἡρακλῆος, et βίη Ἡρακλεΐη. Itidem dicitur μένος Ἀντινόοιο, et μένος Αἰακίδαο. Usus hujus vocabuli σθένος in prosa quoque, ut ap. Xen. aliquoties, Βοηθήσειν παντὶ σθένει. Dem. vero (30.) dicit etiam, Εἰ μὴ βοήθησεν τε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Aristoph. dixisset, καθ' ὅσον ἂν σθένοιτε: Lat. Pro viribus, Totis viribus. [Markl. Iph. p. 142. Wakef. Trach. 497. 507. Phil. 689. Dionys. H. 7, 471. 523. 799. Periphrasi inservit, Heyn. Hom. 8, 411. ad Il. Σ. 486. Toup. Opusc. 2, 297. Emendd. 1, 196. Τὸ τοῦ χαλκηδονίου σθένος, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Παντὶ σθένει, Wakef. Trach. 577. Diod. S. 2, 140. Timon Phlias. 43." Schæf. Mss. "Σθένος Ἰδομενῆος, i. e. Ἰδομενεὺς, Il. N. 248.: πλούτου, Pind. (I. 3, 3.)" Wakef. Mss. Opp. A. 4, 542. Πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος. * "Σθένος, ὁ? cf. Markl. ad Iph. T. 1021. qui errare videtur." Boiss. Mss.]

Ἀγασθενής, Viribus supramodum pollens, Præpotens, ex Epigr. ["adesp. 375." Schæf. Mss.]

Ἀεισθενής, Semper viribus potens.

Ἀσθενής, Defectus s. Fractus viribus, Cujus vires fractæ et enervatæ sunt, Cujus robur languet, Debilis, Imbecillis, Invalidus, Xen. (K. II. 8, 7, 3.) Γῆρας ἀσθενέστερον τῆς νεότητος γιγνόμενον, Senectutem imbecilliolem factam quam adolescentia fuisset, p. 133. mei Lex. Cic. Idem 7, (5, 23.) Ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς, ubi nota opposita: quemadmodum et ap. Herodian. 8, (3, 11.) Καὶ δοκοῦντες ἀσθενέστεροι, καθέλκον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μετίζοντες: K. II. 3, (2, 2.) Ἀσθενεῖσι χρῆσθαι πολέμοις: 1, (5, 2.) Εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσεις, Si Medorum vires potentiamque fregisset: utrumque enim hoc locosignificat σθένος: ut et ap. Dem. Mid. (p. 555.) τοῖς πνευστάτοις καὶ ἀσθενεστάτοις opponitur οἱ χρήματα ἔχοντες: suntque ἀσθενεῖς, ut infra ἀσθενεοῦντες quoque, Qui opibus et potentia nihil pollent. Sic ap. Eund. Dem. pro Cor. "Ὁ ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδὴ μικρά. Et ap. Xen. K. II. (6, 1, 9.) Τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ πολεμίων πάλιν αὐξήσεται. Et Herodian. 2, (10, 13.) Ἐνθεῦτεν ἂν τεκμηραίντο ἀσθενῆ τε ὄντα καὶ φαύλας ἔχοντα τὰς ἐλπίδας. Sicut vero dicitur πολέμιος ἀσθενής, ἀνὴρ, γῆρας, πράγματα, ita et τεῖχος, λόγος, συλλογισμός, Infirmitas syllogismus: quorum illa duo ap. Thuc. leguntur, postremum ap. Aristot. Ἀσθενής construitur interdum cum accus., interdum cum dat., interdum cum præp. πρὸς. Dicitur enim ἀσθενής τὸ σῶμα, sub. κατὰ, Qui infirmo est corpore, Cujus corpus viribus defectum est, Plato de Rep. 2. Et ἀσθενής χρήμασι, Qui pecuniis parum pollet. Item ἀσθενής πρὸς ἐνέργειαν, Parum ad agendum efficax, Cui vires desunt ad efficiendum. Simile loquendi genus habes ap. Thuc. 6, (9.) p. 200. Præterea ἐς ἀσθενὲς ἐρχεσθαι, ap. Herod. 8, (120.) pro ἀσθενεοῦσθαι. Cui simile loquendi genus ap. Thuc. 3, (52.) hoc est, Ἦσαν γὰρ ἤδη ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ, Prorsus enim eorum vires attritæ erant et debilitatæ. ["Markl. Suppl. 188. 435. Schneid. ad Xen. K. A. 127. (ἀσβεστάτῳ?) Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 324. De paupere, ad Herod. 641. 685. De superstitioso, Ruhnck. ad Scheller. p. 10." Schæf. Mss. 1 ad Cor. 11, 30. Ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, de Christianis infirmis, qui certo gradu nondum nituntur, huc et illuc facile jactatis.]

Ἀσθενῶς, Imbecilliter, Invalide, Dem. Olynth. 2.

A Τὰ συμμαχικὰ ἀσθενῶς καὶ ἀπίστως ἔχοντα φανήσεται Φιλίππῳ. Itidem ap. Thuc. (1, 141.) ἀσθενέστερα ἔχειν. [2 Macc. 9, 21. Polyb. 1, 19, 1. * Ἀσθενεστέρως, Plato Phædro c. 80. Salust. de Diis et Mundo c. 8. p. 261. "Bredow Ep. Paris. 118." Schæf. Mss.]

Ἀσθένεια, ἡ, Debilitas, Imbecillitas. In Defin. Stoic. Ἀρρώστημα μετ' ἀσθενείας, Morbus cum imbecillitate, p. 60. mei Lex. Cic. Plato Epist. Ἔστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας, Imbecillis est ex urinæ stillicidio, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 18.) Ἐκ τῆς ἀσθενείας οὕτω ἴσχυεν. Sic Dem. (1364.) Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Simul ac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valente. Ubi ἀσθένεια Morbum signif., sicut et ap. Thuc., 7, (16.) p. 237. Ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταραιπωροῖ, pro ἐν νόσῳ. Idem de opum tenuitate dixit, (3, 16.) Αἰσθόμενοι αὐτοὺς διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, Propter sui contemptum, et ob id, quod eos imbecillitatis et infirmitatis opum damarent. ["Ad Herod. 127. De paupertate, 641." Schæf. Mss. Ep. ad Hebr. 5, 2. Περικεῖται ἀσθένειαν, i. e. Corpus humanum imbecillum et infirmitatibus obnoxium. Cf. Valck. Schol. in N. T. 2, 480. et Schleusn. Lex. N. T.] Iones dicunt Ἀσθενῆ, non ἀσθένεια, ["ad Herod. 641. (2, 47. 8, 51.)" Schæf. Mss.]

Est inde ETIAM Ἀσθενικός, quod exp. non solum Imbecillis, Languidus, Valetudinarius, sed etiam Pauper, ["Diog. L. in Xenoph. p. 69. HSt. (2, 55.)" Seager. Mss. "Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 14. * Ἀσθενικῶς, de Insomn. c. 3.]

* Ἀσθενοποιός, Schol. Apoll. Rh. 2, 205. * Ἀσθενοποιέω, Infirmitatem facio, Appian. 1, 518." Wakef. Mss.] Ἀσθενόριζος, Imbecillas radices habens: alii, Imbecilla radice hærens. [Theophr. C. Pl. 4, 14, 4. * Ἀσθενόφυλος, Imbecillis animo, Joseph. de Maccab. c. 15.] Πανασθενής, Omnino imbecillis, Prorsus invalidus et viribus fractus. "Υπερασθενής, Supramodum infirmus s. imbecillus."

Ἀσθενέω, Imbecillis s. Infirmitas viribus sum, etiam Languet, Athen. γραῦς ἀσθενεοῦσα πάνν. Itidem Xen. K. II. 8, (2, 12.) Ὅποτε δὲ τις ἀσθενήσῃ τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει. Et Isocr. Ἐπισκέψασθαι αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον ἀσθενήσαντα. Item ἀσθενεῖν ἀσθένειαν, ut Plato Charm. Περὶ τῆς ἀσθενείας, ἣν πρῶτὴν πρὸς με ἔλεγεν ὅτι ἀσθενεῖ. Necnon ἀσθενεῖν νόσον affertur ex Isocr. ["Markl. Suppl. 435. Valck. Adonias. p. 204. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἀσθένημα, τὸ, Imbecillitas, Infirmitas, etiam Morbus, i. q. ἀσθένεια, sicut ἀνύχημα i. q. ἀνυχία. "Ἐνασθενέω, Debilis et infirmus sum in," [Theophr. C. Pl. 2, 15. Schneidero susp.] Ἐξασθενέω, i. q. ἐξαδυνατέω, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt et elanguere, Demetr. Phal. (50.) Ἐξασθενήκεναι καὶ οἶον καταπετωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενὲς, Plut. de Def. Orac. (620.) Ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄτονον, Herodian. 6, (2, 19.) Πολέμοις συνεχέσει τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης. Philo cum infin. etiam junxit, de Mundo, Ἐξασθενεῖ ἀγειν πρὸς αἰδιότητα, Non valet semper nam in eis efficere stabilitatem. ["Diod. S. 2, 462." Schæf. Mss. "Achill. Tat. 358." Wakef. Mss. Schol. Pind. O. 1, 9. Hippocr. 504, 9. LXX. Ps. 63, 8.] "Προεξασθενεῖν, Viribus ante defici: unde "προεξασθενήκως, Viribus jam ante defectus ac debilitatus." [Joseph. B. J. 3, 1, 7. Aristot. Probl. 2, p. 685.] AT Ἐξασθενίζω, i. q. Debilito, Infirmitas, Vires frango et enervo, i. q. ἀσθενόω. [* "Κατασθενέω, Epigr. adesp. 445. Heyn. Hom. 5, 434." Schæf. Mss. * "Συνασθενέω, Firmus Epist. 3." Boiss. Mss. * Ὑπασθενέω, Phrynichus Bekkeri p. 69.]

E superiori Ἀσθενής est et aliud VERBUM, Ἀσθενόω, Robur viresque alicujus debilito et frango, Xen. K. II. 1, (5, 3.) Καὶ κινδυνεύοιεν, εἰ μὴ τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσῃ. [* Ἀσθενώσις, Hippocr. 54. vulgo Ἀσθενέωσις.]

* Δυσθενής, unde] "Δυσθενέω, Infirmitas invalidis: que viribus sum, Hippocr. de Morb. (484.) Οὐκ

“ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἐστηκώς, ἀλλὰ δυσθενέει,” [“Heringa Obs. 171.” Schæf. Mss.]

“Ἐρισθενής, Viribus præpotens, ἀγασθενής, Hes.” [“Wakef. Phil. 784. Jacobs. Auth. 6, 138.” Schæf. Mss. II. N. 54. T. 355. Φ. 184. *Ἐρισθενέως, Maximus de Elect. 540. *Ἐρισθενέτης, Paul. Sil. Ecphr. 119. Apollinar. Laodic. in Metaphr. Ψ. 151. p. 907. in Cod. Ps. V. T. Fabric.]

Ἐϋρυσθενής, Viribus late potens. Unde ap. Hes. εὐρυσθενές, μέγας ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές. Neptuni epith. Od. N. 140. [“Heyn. Hom. 6, 457.” Schæf. Mss.]

Εὐσθενής, Viribus potens, Robustus, Validus, Theophyl. Epist. 15. Νεανίας εὐσθενής, ὀρθίος, τὸ περιστέρειον λάσιος. Jungitur et cum πρὸς, Alex. Aphr. Εὐσθενής πρὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀσθενής πρὸς ἐνέργειαν. [Quint. Sm. 14, 633. “Mesomedes 2.” Schæf. Mss. *Εὐσθενος, Lucian. 3, 617. Χεῖρὶ κρατοῦντος εὐσθενωπάτῳ κράτει, nisi leg. εὐσθενεστάτῳ. *Πανευσθενής, Tzet. Chil. 2, 569.” Boiss. Mss.] Εὐσθενῶς, Valide, Firmiter, Constanter, Infractis viribus, Philo de Mundo, Ψυχὰι τῶν ἄνωθεν εὐσθενῶς φιλοσοφούντων, Animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. Εὐσθενεία, ἡ, Virium integritas, Robur infractum et validum, ἰσχύς, Suid., Hesychio δύναμις. [“Stob. 494, 4.” Wakef. Mss.] Εὐσθενέω, Viribus polleo, Robustus et validus sum. Oppositum superiori ἀσθενέω. [“Felix sum, Æsch. Eum. 898.” Wakef. Mss. “Thom. M. 382. Abresch. Æsch. 2, 120. ad Diod. S. 1, 323.” Schæf. Mss. Εὐσθενέω, Εὐθενέω, Lobeck. Phryn. 466.]

“Ἴσοσθενής, Paribus viribus pollens, Æquali robore præditus, Æque pollens, Democr. Μικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῇ πλοῦτῳ ποιήσει, i. e. ἰσοδύναμον, ἰσοκρατή.” [Opp. ‘A. 2, 466. “Jo. Climac. Scala p. 233.” Boiss. Mss. *Ἴσοσθενῶς, Basil. 3, 50. Aet. 110, 26. *Ἴσοσθενεία, Timon ap. Diog. L. 9, 73. *Ἴσοσθενεία, Schol. Lucian. Icaroni. 25.” Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 777. *Ἴσοσθενέω, Cyrill. Alex. 216.]

Καλλισθενής, Viribus decorus, Egregio robore præditus. AT Καλλισθένης, Nomen proprium, ut Δημοσθένης, de quo Suid.

[*“Λιποσθενής, Viribus defectus, Nonn. D. 14, 101.” Wakef. Mss.]

Μεγαλοσθενής, Magnis viribus s. Magno robore præditus, Hes. v. Εὐρυσθενής. [“Toup. Append. in Theocr. p. 20. Herod. 753.” Schæf. Mss. *Μεγαλόσθενος, Carm. Sibyll. 316. *Μεγαλοσθενέτης, Apollin. Metaphr. 284.] DICITUR ET Μεγασθενής, quod Poeticum potius est, itidem pro Viribus multum potens, Apoll. Rh. [1, 181. “Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24.” Schæf. Mss. *Μεγασθενέτης, Apollin. Metaphr. 236. 248. 286.]

“Ομοσθενής, Iisdem præditus viribus, Æque validus,” [“Chrys. in Matth. Hom. 59. T. 2. p. 378, 21. Πῶς δὲ καὶ ἀναρῆσει τὰ ὁμότιμα καὶ ὁμοσθενῆ καὶ ὁμοήλικα;” Seager. Mss.]

Πανσθενής, Omnino robustus, Viribus omnes superans, Robore præpotens : unde ap. Hes. Πανσθενεστάτῳ, ἰσχυροτάτῳ. [“Clem. Alex. 857.” Wakef. Mss. Cyrill. Alex. p. 730. 736. 778. 828. “Πανσθενέστατος, Theod. Prodr. Galeomyom. 91. *Πανσθενῶς, S. Joann. Damasc. Hymn. in Theogon. p. 7. Ed. Paris. 1570. *Πανσθενεῖ, Acta S. Theodotæ 250. Combef.” Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. p. 22.]

Περυσθενής, Nimium viribus potens, Viribus et robore suo modum excedens. In Lex. meo vet. περισθενεία expr. περισσῶς σθένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν : additurque eod. modo dici περιώδυνος et περιαλγής. Plut. (6, 458.) e quopiam Poëta [Pind.] affert θανάτῳ περισθενεῖ, quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viribus, ut morti obsistere queat. [“Jacobs. Anth. 6, 138.” Schæf. Mss. *Περυσθενέω, Od. X. 368.]

[*Πολυσθενής, Quint. Sm. 2, 205. 3, 128. 6, 21. Lucian. Tragop. 191. ubi πολυ. Poëtice.]

[*Ῥηξισθενής, Apollin. Metaphr. p. 279.]

[*Ταντοσθενής, Ejusdem virtutis et roboris, Cyrill. Alex. de Trin. 469.]

Σθεναρὸς, Validus, Robustus, Viribus potens, II. I. (501.) ἀτῆ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, [Soph. Œd. T. 468. “Monum. Byz. 7. ad Charit. 455. 756.” Schæf. Mss.]

[*Σθενέω, unde *Προσθενέω, Schol. Thuc. 1, 327.” Dindorf. Mss.]

Σθενῶ, Roboro, Confirmitate, VV. LL. [“Wakef. S. Cr. 1, 91.” Schæf. Mss. Σθενώσσει, Hesychio ἐνισχύσει, δυναμώσσει.]

Derivata sunt a Σθένης quædam etiam propria nomina : NIMIMUM Σθένης, Nomen proprium viri fortis ap. Hom., et Poëtæ ap. Aristot. atque Athen. [Aristoph. Σφ. 1313.] ITEM Σθένιος pro Nomine proprio serpentis e Schol. Homeri. [“Heyn. Hom. 4, 255.” Schæf. Mss. Item Nom. propr. Jovis, Plut. 10, 679. Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν *Σθενέων τῶν καλουμένων παρ’ αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐτῷ τὸν δ’ ἀγῶνα τούτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναι φασι, ὑστερον δ’ ἀνατεθῆναι δὲ Σθενίῳ. *Σθενεία, Minervæ epith., Lycophr. 1164. Item *Σθενίης, ad Hes. v. Σθενία.] Σθενῶ, οὖς, ἡ, Stheno, Soror Medusæ. [*“Σθενώνδας, Valck. Phœn. p. 764.” Schæf. Mss.] Sunt et quædam comp. : UT Σθενέβοια, Nomen proprium mulieris et Tragædiæ Euripideæ ap. Aristoph. B. [1043. 1049.] SIC Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, et similia, quæ paroxystonως proferuntur : appellativa autem oxytonως, ut in superioribus apparet. [Valck. Schol. in N. T. 2, 31.]

“ΣΙΑΓΩΝ, onos, ἡ, Mala, Maxilla : quidam ita dictam putarunt, quia σείεται περιαγομένη. Athen. (416.) Ὅποτε κοπιάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur et de bove ap. Eund. (94.) Περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo ap. Xen.” [Ἰππ. 1, 8. “D. R. ad Longin. 243. ad Charit. 298. Diod. S. 1, 319. 2, 279. Brunck. Soph. 3, 529.” Schæf. Mss. De apro, Eust. p. 1602, 14.] “Σαγῶν pro σιαγῶν, scribi κατ’ ἀναλογίαν, testatur Athen. 3.” [p. 94. ubi *Υαγῶν extat in Ed. Schw.] “Σαγόνια ἰτι- dem pro Maxillis, e Deut. 18, (3.) affertur.” [*Σιαγονίτης, ὁ, Alex. Trall. 1. p. 97. : sic leg. pro vulgato εἰς τοὺς σιαγονίζας μύας. “Σ. μὺς, Pallad. de Febr. p. 40.” Kall. Mss.]

“ΣΙΑΛΟΝ, τὸ, Saliva, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) Καὶ τὸ “σιαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Masc. genere etiam Σιάλος ap. Athen. legitur.” [“Σιάλον, Σιάλος, ad Mær. 347. 373. ad Herod. 198. Thom. M. 791. 862. ad Lucian. 1, 634. Heyn. Hom. 5, 574. Σιάλος, Toup. Opusc. 1, 336.” Schæf. Mss. Polyb. 12, 13, 11. Σιάλον ἀναπτύων κοχλίας.] “Hinc Σιαλόχος, q. d. “Qui salivam fundit, sc. dum quempiam alloquitur ; atque adeo qui hunc ipsum salivam respergit, s. salivam ei inspuat. Vide Σιαλόχους ap. Hes.” [et ejus Interpret.] “At in VV. LL. est perperam σιαλόγος per γ.” [“Kuster. Aristoph. 126.” Schæf. Mss. Leg. *Σιαλόχος, ut ap. Aret. p. 56, 46. Est etiam *Σιελοχός, ap. Eund. p. 5, 49. *Σιαλοχέω, Hippocr. p. 357. 490. perperam vulgo *Σιαλοχέω. Vide Lobeck. Phryn. 574. *Ολοσίαλος, Sputo plenus, Athen. 617. κάλαμος. *Σιαλώδης, Salivus, Dionys. P. 791.] “Affertur porro et Σιαλῖς, ἰδος, ἡ, pro Saliva.” [Hesychio βλέννος. Ἀχαιοί. AT *Σιαλῖς, ap. Athen. 392. est Nomen avis.] “Σιαλενδρίς, Avis nomen, ap. “Callim.” [1. p. 468., teste Hes.] “Σιαλίζειν, vide “in Σιάλον,” [ubi tamen omissum est. Hes. Σιαλίζειν ὅπερ ἴσον τὸ (τῷ) κατασπᾶν ἑτέρου ἐσθίοντος, ἡ καὶ περὶ δειπνον διαλεγόμενος καταπίνειν τὸν σίαλον. Etym. M. Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ *ὑπεργηράσαντες, οὖς ἀναισθητοὺς λέγουσιν. Phryn. Bekkeri p. 62. *Σιαλισμός, Hes. v. Κερχνώμασι τραχύσμασι, κυκλώμασι, *γαλισμοῖς. “Leg. Σιαλισμοῖς. Σιάλος est Sputum ; et σιαλίζειν, Sputo aspergere. Ut ῥαντίζειν Græcis accipitur ἀντὶ τοῦ ποικίλλειν, ita et σιαλίζειν, et σιαλῶσαι. Unde σιαλισμοί, et σιαλώματα, τὰ ποικίλματα, eadem cum κερχνώμασι. Quidam et σιγάλωμα pro eodem dixere, et σιγαλώσαι.” Salm. *Προσσιαλίζω, s. Προσειλίζω, Spuo in aliquem, LXX. Lev. 15, 8.]

* Σιαλεῖν, unde] “Ἐνσιαλεῖν, Inspuo. Ἐνεσιάλειν, A Hymn. in Apoll., Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 41. 437. 439. 574. 7, 769. 8, 343. Σιγαλῶ, Σιγᾶλωμα, 5, 41.” Schæf. Mss. Od. E. 86. θρόνῳ φεινῶ σιγαλόντι, Athen. 28. ἀμύγδαλα, 295. μνία. Vide Schn. Lex. * Ἀπεισιγάλωσεν, expr. ἀπεσκήνωσεν, Bekk. Anecd. 422. * Νεοσίγαλος, Scholiastæ * νεοποίκιλος, Pind. O. 3, 8. Cf. Σιαλισμός.]

“Σιελος, sicut et σιάλος supra, Saliva. Dicitur “etiam Σιελον.” [“Ad Herod. 198. ad Mær. 347. 373. Thom. M. 791. 862.” Schæf. Mss. Σιελος; Psell. de Dæmon. p. 89. “Theod. Prodr. Rhod. p. 101. 102. Psellus ap. Gaulm. ad Eumath. p. 12. * Σιελοποιός, Xenocr. de Aquatil. §. 47. (c. 22.) * Σιελώδης, Const. Manass. Chron. p. 86. in var. Σιαλ.” Boiss. Mss.] “Hinc Σιελίζειν, Plinio Salivare, Salivam aut Salivarium lentorem emittere. Ita VV. “LL., quæ et πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Alex. “Trall. : item, Οὐ παύσονται σιελίζοντες καὶ ἀποπτύοντες, ex Eod.” [Hippocr. 77.] “Unde Σιελισμός, “Symptoma, cum saliva plus æquo in os influit, ap. “Gal. 8 τῶν κατὰ Τόπους, c. 4. : item ap. Ægin. 3, “37. Ab hoc nomine σιελος dicta sunt et Σιελιστήρια “equorum, [e * Σιελιστήρ,] i. e. Fræna s. Fræni : quia “salivam et spumam equis excitant, dum ipsa mandunt : unde Spumantia fræna ap. Virg. Ita VV. “LL., in quibus adduntur e Geop. (16, 1, 11.) hæc “Apsyrti, de pullo equino, Τὸν χαλινὸν πρὸς τῇ φάτῃ * κρεμαστέον, ἵνα ψαύων συνεβίῃται, καὶ μὴ εὐλαβήται τὸν ἀπὸ τῶν σιελιστηρίων ψόφον, Ne frænorum “sonantium strepitum reformidet : quod præceptum est ap. Virg. G. 3. et stabulo frænos audire “sonantes. Hujus rei meminit et Varro 2, 7.” [* Σιελώ, unde * “Κατασιελώ, Sputo irriquo, Scriptt. Rei Accip. 79.” Wakef. Mss.]

“Σιάλος, ὁ, Porcus saginatus, et quidem grandis, “aut saltem grandiusculus, Od. E. (19.) Ζατρεφέν “σιάλων :” [Φ. 363. ἀπαλοτρεφένος σιάλοιο.] “Alibi “autem σνός σιάλοιό ράχιν τεθαλνῆται ἀλοιφῇ, itidem “que σνός σιάλους dicit,” [Od. E. 41. 81. “Heyn. Hom. 5, 574.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 170.] “Item Σιάλος, Axungia, ex Hippocr. de Victus Rat. “in Morb. Acut. [p. 403, 11. Σ. ἐγκηρώσας μαλακῶ δέρματι.] “Affertur et Σιαλῶδης pro Pingui et opimo.” [“Hippocr. 678.” Wakef. Mss.] “Apud “Hes. autem est Σιαλοῦται, quod exp. τρέφεται. At “Σιαλῶσαι Idem esse ait ποικίλαι : quod significat “Variegare.” [“Heyn. Hom. 5, 41.” Schæf. Mss.] “Extat etiam Σιάλωμα ap. eund. Lexicogr., qui ait “esse partem ὄπλον, quod θυρεὸν vocant. In VV. “LL. esse traditur Circulus scuti : Lascarin autem “ap. Polyb. interpretari Munimen. Locus Polybii “est hic, (6, 23, 4.) Ἐχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, “δι’ οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαίρων ασφαλίζεται.” [“I. q. σιελον, Saliva, Aret. 4, 2.” Schn. Lex. “Toup. Opusc. 1, 415. ad Herod. 546.” Schæf. Mss.] “Περισιαλῶ, Circumcirca variegatus : a σιαλῶσαι, quod Hes. exp. ποικίλαι. Utuntur hoc verbo “LXX. Interpr. Exod. (39, 5.) Αἰθῶν πεπορημένους καὶ περισεσιαλωμένους χρυσῷ καὶ γεγλυμμένους : quod exp. Astrictos et inclusos auro ac “scalptos.”

[* Σιγαλόεις, “Digamma Æol. sic scriptum F sæpius mutatum est in Γ, velut in Hesychiano * Γέμμα pro Γέμμα, i. e. ἔμμα, et in Homericæ voce Σιγαλόεντα, cujus originem ignorarunt Grammatici. Molliæ vestimenta, quæ vulgo Græcis dicerentur ἱμάτια μαλακά, Homero dicuntur εἴματα σιγαλόεντα, nostris saltem in exemplaribus. Scribatur pro Γ Æolicum F, pro σιγαλόεντα habebimus σιγαλόεντα. Interse-rebant isthoc ævo Æoles ante vocales suum digamma, quo ejecto facile patet vocis origo : σιάλον est Sputum : inde * σιαλόεις, ex origine significans Molle instar sputi. Ros Gr. dicitur δρόσος : hinc δροσόεις, Mollis instar roris : neglecta mox idea veteri sic dicebatur Quidquid molle esset et tenerum.” Valck. Schol. in N. T. 2, 409. Hesych. Σιγαλόν ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. * Σιγαλῶμα γὰρ οἱ Σκύθαι (leg. σκυτεῖς) λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι (leg. λαμπύνουσι.) Σιγαλόεντα λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. Σιγαλώματα τὰ περιεπτόμενα ταῖς ὡαῖς. Vide Interpret., et ad Ἡνία σιγαλόεντα. Apollon. Lex. Hom. Σιγαλόεντα σεσιγαλωμένα, (a * Σιγαλῶ,) πεποικιλμένα καὶ Σιγαλῶμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσιν. “Σιγαλόεις, Casaub. ad Athen. 64. ad Charit. 295. Jacobs. Anth. 8, 382.

A Hymn. in Apoll., Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 41. 437. 439. 574. 7, 769. 8, 343. Σιγαλῶ, Σιγᾶλωμα, 5, 41.” Schæf. Mss. Od. E. 86. θρόνῳ φεινῶ σιγαλόντι, Athen. 28. ἀμύγδαλα, 295. μνία. Vide Schn. Lex. * Ἀπεισιγάλωσεν, expr. ἀπεσκήνωσεν, Bekk. Anecd. 422. * Νεοσίγαλος, Scholiastæ * νεοποίκιλος, Pind. O. 3, 8. Cf. Σιαλισμός.]

ΣΙΓΑΝ, Taceo, Sileo, opp. τῷ λαλεῖν, s. λέγειν, et τῷ φθέγγεσθαι, itemque τῷ ἐρωτᾶν : ut Ino illa Euripidea (Inus Fr. 14.) dicit se scire Σιγᾶν ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἴν’ ἀσφαλές. Et Simonides, μὴδέ ποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγγαμένῳ δὲ, πολλάκις : ut et in distichis illis, quæ falso Catoni ascribuntur ; nulli tacuisse nocet, nocet esse locutum. Od. T. (42.) Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μὴδ’ ἐρέεινε. Item, Πρὸς ταῦτα εἴγια, Xen. K. Π. 5, (5, 8.) Et σίγα λόγους ap. Eur. (Med. 81.) ne fida silentia rumpas, Supprime verba. Pass. Σιγάομαι, Taceor, Silentio prætereor. Heraclit. Ep. ad Hermod. Ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen, Tamdiu vivet nomen Heracliti docti, quamdiu nomen regionis et urbis ipsius Ephesi. Bud. Et σιγηθὲν, Silentio retentum. Media autem vox activa signif. usurpatur ut ap. Aristoph. Πλ. (18.) οὐκ ἔσθ’ ὅπως σιγήσομαι. DORICE Σιγᾶν dicitur pro σιγᾶν, Tacere : [cf. Schæf. ad Greg. Cor. 227. 228. “Valck. Phœn. p. 125. 337. ad Ammon. 68. Animadv. 138. Zeun. ad Xen. K. Π. 437. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 79. Markl. Suppl. 669. Wakef. Eum. 938. Thom. M. 792. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 87. Σίγα, Mær. 161. et n. Σίγα, σιώπα, Brunck. Aristoph. 1, 38. (A. 529.) Σιγῶν λέγω, Jacobs. Anth. 10, 82. Σιγήσομαι, Aristoph. N. 1088. Valck. Hipp. p. 230. Soph. Œd. C. 113. * Σιγήμι, Koen. ad Greg. Cor. 79.” Schæf. Mss. Eur. Alc. 78. Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; Iph. T. 1076. ἐξ ἐμοῦ γε πάντα σιγηθήσεται : Ion. 859. πῶς σιγάσω ; Dor. pro σιγήσω. * “Σεσιγημένως, Per silentium, Tacite, Chrys. Hom. 103. T. 5. p. 673, 39. Πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός, μονονουχὶ τοῦτο πρὸς τὸν Ἥλιον σ. βοῶν. * Σιγητέον, Tacendum, Idem Hom. 14. T. 5. p. 72, 7. Πλὴν ἄλλ’ οὐδὲ σ. ἡμῖν.” Seager. Mss. Eur. Hel. 1403. “Tzetz. Ch. 6, 149. 13, 58.” Elberling. Mss.]

[* Σιγητός, unde] Ἀσίγητος, ὁ, ἡ, Tacere non valens, Tacendi impotens ; simpliciter, Non tacens ; habet enim activam signif., ut Tacitus ap. Latinos. Nonno (Jo. 76.) ἀσίγητος θάλασσα, ut Sonans pelagus ap. Virg. Ab Eod. ἀσίγητοι dicuntur αἱ βίβλοι : lectorum enim voce loquuntur libri, ipsi per se muti et ἀφθογγοί. Quemadmodum vero ἀσίγητος θάλασσα possemus interpretari etiam Garrulum s. Streperum mare, ita ἀσίγητοι Φαρισαῖοι ap. Eund., Loquaces. At ἀσίγητος ἑορτὴ exp. Dies celebris. [“Valck. Adoniaz. p. 212. Wakef. S. Cr. 3, 191.” Schæf. Mss. * “Ἀσιγήτως, Silentio nunquam interposito, Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129, 37. χαίροντα, σκιρτῶντα, ἂ. δοξολογούντα.” Seager. Mss. Andr. Cr. 309. Const. Apost. 8, 13. p. 406.” Kall. Mss.] Ἀσιγησία, ἡ, Tacere non posse, Tacendi impotentia, Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας Libello (init.) Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοίαν κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐστι.

[* Σιγητικός, Taciturnus, Hippocr. p. 22, 48=15, 20.]

[* “Ἀποσιγάω, Omnino sileo, transitive, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 30. T. 3. p. 706, 15. Ἀκουσον πῶς υἱοῦ καὶ πνεύματος μένηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾷ.” Seager. Mss. “Const. Apost. 3, 14.” Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀποσιγήσεις, Hippocr. 22, 48.]

[* Διασιγάομαι, Pind. O. 13, 130. “Heyn. Hom. 5, 230.” Schæf. Mss.]

[* Ἐκσιγάω, unde * “Ἐκσίγησις, ἡ ἄκρα σιγή, Eust. Od. Ω. 485. (p. 1698, 25.) Boiss. Mss. Spohn. de Extr. Od. Parte p. 78.]

Κατασιγάω, Conticesco, Plato [Phæd. 107. “Mitsch. ad Achill. Tat. p. 286. Casaub. ad Athen. p. 10.” Schæf. Mss.]

[* “Παρασιγάω, Theoph. ad Aristot. 2, 46.” Kall. A Mss.]

[* Περισιγῶν, Hesychio ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου, sed leg. περισπᾶν, Lobeck. Phryn. 415.]

[* Ὑποσιγάω, Sileo, Nihil dico ad ea quæ alius dicit, Æschines 50. Ἐγὼ διαφανῆς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνάδων.]

Σιγῇ, ἡ, Silentium, Od. O. (439.) Σιγῇ νῦν, μὴ τις με προσαυδάτω ἐπέεσσιν. Sic enim quidam Codd. scriptum habent et subaudiunt ἔστω: alii autem σιγῇ: de quo paulo post. Xen. K. Π. 7, (1, 13.)

Ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγῇ. Et σιγῇ ποιεῖσθαι ap. Herod. Indicare silentium, σιγάζειν. Aliubi reddi potest non modo Silentium, verum etiam Taciturnitas, oppositum habens ἀσιγησία: ut ap. Soph. Aj. (293.) p. 18. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγῇ φέρει. Et ap. Eur. Or. (637.) ἔστι δ' οὐ σιγῇ λόγον Κρείσσω γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὐ σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse ubi silere præstet quam loqui, et contra, ubi loqui quam silere. Et Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας libello, Σιγῇ δ' οὐ μόνον ἀδιφον, secundum Hip-

pocratem, ἀλλὰ καὶ ἄλυνον καὶ ἀνύδνον. || DATIV. Σιγῇ in adverbium abiit, et signif. Tacite, aut etiam Submissa voce, Il. Δ. (431.) ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν Σιγῇ, δειδύοντες σημάτων, Od. T. (502.) Ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεφον δὲ θεοῖσι, Hesiod. Ἔργ. (1, 103.) loquens de morbis et ægreditudinibus, Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὸν θνητοῖσι φέρονται Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς. Rursum Il. Γ. (8.) ἴσαν σιγῇ, de Græcorum exercitu: Troes autem κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνυθες ὥς: (134.) Σιγῇ ἔσται, Taciti sedent. Sic ἔῃν σιγῇ, Plato de LL. Tacite relinquere. Et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (4, 16.) Μὴ κραυγὴν ποιεῖν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. Affertur et σιγῇ λόγον ποιεῖσθαι pro Submissa voce loqui. Interdum cum gen. construitur, et signif. Clam, Eur. (Med. 587.) σιγῇ φίλων, Clam amicis, Herod. (2, 140.) σιγῇ Αἰθίοπος, Clam Æthiope. In superiorum etiam locorum quibusdam pro Clam accipi potest. [“Sub v. Σιγάω, Sileo, tanquam nomen ponitur derivatum Σιγή: (similiter σιωπῇ sub v. Σιωπάω.) Talia semper inverti debent. Est enim σιγάω a σιγῇ, (ut τιμάω a τιμῇ,) hoc a σέσιγα verbi Σίδω, formati a litera Σ silentii indice. Vidit hoc Gramm. doctissimus, Heraclides Alexandrinus, e cuius scriptis, nobis deperditis, quæcumque habet optima, derivavit Eust., qui videatur ad Il. Ξ. p. 954. et Od. O. p. 580.” Valck. Schol. in N. T. 2, 321. “Toup. Opusc. 2, 234. Ammon. 128. Σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας, Bibl. Crit. 3, 1. p. 40. Act. Traj. 1. p. 163. Wernsd. Poet. Lat. Min. 4. p. 849. Σιγῇ ἔχειν, Schol. Aristoph. Πλ. p. 197. Hemst. Σιγῇ, Heyn. Hom. 7, 662. Thom. M. 792. Aristoph. Eip. 1053. Xen. Mem. 1, 1, 19. Toup. Emendd. 1, 351. Σιγῇ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17.” Schæf. Mss. “Σ. ἐφ' ἡμῶν, Nonn. D. 29, 359. 48, 620. alibi.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀσιγῆς, Cyrill. Hier. 109. nisi forte leg. ἡσυχῇ.” Kall. Mss.]

Σιγηλὸς sive Σιγηρὸς, Tacitus, Taciturnus, opp. τῷ ἀσίγητος. Utrumque ap. Suid. legitur, cum ait, Σιγηλὸς, ἄφωνος, σιγηρὸς: ubi etiam nota per σιγηρὸς veluti notius, exponi τὸ σιγηλός. Hes. quoque Σιγηλὸς exp. ἄφωνος, i. e. Voce carens, Cui vox ademta est, Mutus; vel Qui non loquitur, sed taciturnus est. [Σιγηλός, Soph. Tr. 416. Hippocr. 376, 16. “Toup. Opusc. 2, 192. Bergler. ad Alciph. 421. Thom. M. 792. Markl. Suppl. 567. Zenodot. 3. Σ. ἡρως, Bast Lettre 97. Σιγηρὸς, Matth. Anecd. 1, 17. Σιγηλός, Σιγηρὸς, ad Mær. 28. 343. Brunck. ad Poët. Gnom. 348.” Schæf. Mss. Σιγηρὸς, LXX. Sir. 26, 16. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Σιγηλὸς ET Σιγηρὸς, Tacite. Hes. Σιγηρὸς, σιγηλὸς, ἡσυχὸς, ubi iterum nota eum σιγηρὸς exponere per σιγηλὸς, ut contra Suid. σιγηλὸς per σιγηρὸς. AT Σιγηλός, proparoxytonum, e Cyrillo exp. Narcissus.

Σιγημονῆς ap. Hes. legitur et exp. σιγῆς: ut sit a VERBO Σιγημονῆς, Taceo, σιγάω: id autem quasi a NOMINE Σιγῆμων, Tacitus, Taciturnus. [“Cf. Παλαιμονέω a Παλαίμων, * Λησμονάω s. * Λησμονέω a Λήσμων.” Corai. in Schn. Lex. Suppl. p. 178.]

Σιγαλέος, Tacitus, ut σιγηλὸς et σιγηρὸς, Julianus Epigr. Κεῖται σιγαλέη. [* Σιγαλέως, Orph. Arg. 1001.]

[* Σιγώδης, Silens, Hippocr. 306, 49. A Schneidero non agnoscitur.]

Σίγα, Tacite, i. q. σιγῇ: cuius adverbii posterior syllaba corripitur, ad differentiam imperativi σίγα, Tace. Eur. Hec. (532.) Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἔστω λεὼς, Taceat universus populus. Ubi etiam nota id loquendi genus. Aristoph. (A. 123.) κάθιζε σίγα, Tacitus conside: ut Il. Γ. ἔσται σιγῇ, Taciti sedent. Itidem Apoll. Rh. 2, (48.) σίγα δ' ἄπωθεν Ἐσθῶς. [“Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Eur. Phæn. 1230. Hec. 532. Valck. Hipp. p. 237. Porson. Or. 140. Wakef. Phil. 258. Brunck. ibid. Aristoph. 3, 68. Markl. Suppl. 669. Luzac. Exerc. 120. Ἀκουε σίγα, Brunck. Soph. 3, 494.” Schæf. Mss.]

UNDE Σιγέρπης, Tacitus repens: ut serpentium genus, quod tacitum obrepit et clam mordet. Unde et ab Hes. exp. λαθροδάκτης, Clanculum mordens. [“Valck. Phæn. p. 53. Jacobs. Anth. 7, 258. Bentl. ad Callim. p. 313.” Schæf. Mss.] Apud Hes. LEGITUR Σιγαλφοί, οἱ ἄφωνοι καὶ ἄγριοι τέττιγες, Mutæ et agrestes cicadæ. [“Sed quid sunt Mutæ cicadæ? Coniunxit HSt. quæ separanda sunt, omissa perperam distinctione, quæ est in Edd. post ἄφωνοι, omissoque articulo οἱ ante ἄγριοι, qui diversas iudicat signif. Solent enim Græci, quando de eadem re vel persona continuatur oratio, omittere articulum post καὶ, quem repetit ubi de diversis sermo est, ut h. l. οἱ ἄφωνοι, καὶ οἱ κ. τ. λ. Prius tamen pertinere potius videtur ad Σιγηλοί, quod Kuster. monet. Mox Σιγηλὸς ἄφωνος. Ad posterius cf. v. Ζειγάρη, et nott. ibi. Ipsa vero Glossa non videtur mendo carere.” Alberti.]

Σιγάζω, Silere s. Conticescere facio, Obticescere jubeo s. cogo, Opp. K. 3, (285.) loquens de tympano e pelle lupina confecto, quod inter cetera pulsatur, Καὶ μόνον παταγεῖ, τὰ δ' εὐθροα μόνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κώφῃσέ τε πᾶσαν ἰωήν, Cetera tympana, licet ante sonora, Obticescere cogit et omnem eorum sonum obmutescere. Xen. K. A. (6, 1, 22.) quoque σιγάζοντος usurpavit pro σιγῇ λιπαρὸντος, Hes.

[* “Ἐπισιγάω, Tzetz. Epist. 1. post Chil.” Boiss. Mss.] Κατασιγάω, Conticescere facio, Obticescere jubeo, Silentium impero, indico, et facio audientiam, Linguis favere jubeo, τὸ ἐπέχειν τὰς γλῶττας ἀνακρύπτω, ut sacrorum præcones, Synes. Κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, Herodian. 1, (9, 7.) Τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας: 7, (5, 10.) Εἰς δυνάμει λόγων προὔχων, τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας, Reliquis tacere ac paulisper requiescere jussis. Rursum 1, (4, 15.) Τοσαῦτα εἰπόντα ἐπιτεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασε. Synes. Ep. 44. Τοὺς λογοποιοὺς κατασιχῶναι τε καὶ κατασιγάσαι, Illis rumorum auctoribus os occludere. Pass. Κατασιγάσομαι: unde ap. Athen. 1. Κατασιγασμένους ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. [“Casaub. ad Athen. 1. p. 10. 13. Mitscherl. ad Achill. Tat. p. 286.” Schæf. Mss. “Cum accus., Ælian. H. A. 893. * Κατασιγαστέος, Silendus, Clem. Alex. (170=200.) * Κατασιγαστικός, Qui silere facit, Eust. Il. 149, 52.” Wakef. Mss. “Παρασιγάω, Tzetz. Ep. 1. p. 267.” Elberling. Mss.]

ΣΙΔΗΡΟΣ, ὁ, Ferrum, Il. Z. (48.) et K. (397.) Χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺ κμητός τε σίδηρος, ubi nota epitheton. Alibi ab Eod. dicitur πολὺς σίδηρος, et ἰδεὶς σίδηρος, et αἰθων σίδηρος, et ab Hesiodo κρατερὸς σίδηρος: quemadmodum et in Od. Ἐξω δ' ἦν τε περ κρατερῇ δρῦς ἢ σίδηρος: et Od. T. (494.) ὥς στερεὴ λίθος ἢ σίδηρος. Et μαλάσσειν σίδηρον ac βάπτειν, s. εἶν ὕδατι βάπτειν ψυχρῷ, ut Hom. loquitur: qui etiam ait hanc βαφὴν esse σιδήρου κράτος. Item ap. Plut. κολλᾶν σίδηρον, et ap. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Et σιδήρον ἐνωσέν μετὰ μόλιβδον, Plumbatura. Fuisse autem ferrum ære posterius indicat Hesiod. his verbis, (Ἔργ. 1, 128.) Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Sæpe σίδηρος accipitur pro Ense aut Alio telo ferreo, ut et Ferrum ap. Latinos. Il. Σ. (34.) Δείδιδε γὰρ μὴ λαίμον ἀποτμήξει σιδήρῳ, Ψ. (30.) ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Sic ap. Plut. θηκῶ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες: [cf. Eund. Pyrrho. 9.] Item Hesiod. (A. 128.) Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον: de thorace ferreo, ut videtur; is enim humeris circumdari solet. Apud J. Poll. vero σίδηρος ὠδοντωμένος, Ferrum dentatum, pro Serra, πρίων. Fem. etiam genere usurpatur σίδηρος a Nicandro Θ. 923. σίδηρον Κανστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου. Dicitur ETIAM Σίδηρον neutro genere, quo utitur [Herod. 7, 65.] Schol. Hom. Il. Δ. (151.) ubi ait νεῦρον ab Hom. vocari ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον, sc. τοῦ τόξου: quæ scriptura in meo quoque Ms. exemplari extat. Ubi etiam nota σίδηρον vocari Ferream sagittæ cuspidem, quemadmodum et in l. quodam Homérico in Νεῦρον c. ["Σίδηρος, Valck. Phœn. p. 728. Hipp. p. 172. Reisk. ad Lysiam 1. p. 30. Heyn. Hom. 8, 363. Ferramenta, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Forum, ubi ferramenta venduntur, Wolf. ad Reiz. Acc. p. 76. (Xen. Έλλ. 3, 3, 7.) Έκ σιδήρου, Heind. ad Plat. Gorg. 215. Σίδηρον, ad Herod. 540." Schæf. Mss. Σίδηρα, τὰ, Aret. Morb. Diut. 2, 13. "Σίδηρος, adj., Arrian. Eux. 120." Wakef. Mss.]

[* Σιδηροβόρος, Opp. K. 2, 174.] Σιδηροβριθής, Ferro gravis, Eur. ap. Aristoph. B. (1402.) de Achille, Σιδηροβριθές τ' ἐλαβε δεξιὰ ξύλον, Hastam ferrea cuspidem, qua præfixa erat, gravem. Σιδηροβρῶς, ὤτος, Ferrum edens, adedens, Cotis epitheton ap. Soph. Aj. (820.) Σιδηροβρῶτι θηγάνη νεκρονῆς, i. e., inquit Schol., σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιοῦσιν: [σιδηροβρώτιδι autem est a *Σιδηροβρώτις, idos, ἡ. "Σιδηροβρῶς, Rulink. Ep. Cr. 154. Musgr. Tro. 436." Schæf. Mss.] Σιδηροδέσμιος, Ferrea vincula s. Ferreos nexus habens, ex 3 Macc. (4, 8.) Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται, Vinculis ferreis constricti trahuntur. [* Σιδηροδέσμιος, Joannes Antioch. Suidæ in Νέρων.] Σιδηροδέτος, Ferro vinctus, Herod. (9, 37.) Έν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, In soleis ligneis ferro obvinctis, ["Toup. Opusc. 2, 41. Valck. Hipp. p. 288. Diatr. 169. ad Herod. 710. ad Charit. 372. Heringa Obs. 147. Bacchyl. 9. Epigr. adesp. 401. Jacobs. Anth. 9, 217. Heyn. Hom. 7, 122." Schæf. Mss. "Anna C. 278. *Σιδηροδέτης, 230." Elberling. Mss. * "Σιδηροδέτω, Heracliti Epist. p. 61. Commel." Boiss. Mss.] Σιδηροκμής, ἦτος, Ferro domitus s. interfectus, ut ἀνδροκμής, Soph. Aj. (325.) ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἡσυχος θακεῖ πεσών, i. e. τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσαι. ["Ruhnk. Ep. Cr. 168. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. * Σιδηροκόπος, Gl. Faber ferrarius, "Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 305." Seager. Mss. * "Σιδηρονόμος, potest esse vel Ferrum dirigens, ut οἰακονόμος, vel Ferro distribuens." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 788. * Σιδηρόπλακτος, Schneidero susp. * Σιδηρόπληκτος, Dorice Σιδαρόπλακτος, Æsch. S. c. Th. 917. 918=904. 905. Blomf. τάφων λαχαί, Sepulcrorum sortitiones ferro factæ, i. e. Sepulcra ferro effossa. Conj. * Σιδηρόπαλτος. "Wakef. S. Cr. 3, 94." Schæf. Mss. * Σιδηρόπλαστος, Lucian. 3, 673. βάσις. * Σιδηρόπλακος, Heliod. 9, 15.] Σιδηροπόικιλος, Lapidis nomen, Plin. 37, 10. Siderites ferro similis, litigio illata discordias facit: quæque nascitur in Æthiopia sideropæcilos ex ea fit, variantibus guttis. [* Σιδηρόπτερος, Schol. Apoll. Rh. 2, 1092. T. 2. p. 203. Schæf. * Σιδηροπώλης, Ferri venditor. * Σιδηρόσπαρτος, Lucian. Ocyp. 100. * Σιδηρόστομος, Epiph. 1, 963. * Σιδηροτέκτων, Æsch. Pr. 713. "Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss.] Σιδηρότεκτος, Ferro fabricatus, Athen. [699.] Σιδηρότακος, Ferri parens, Ferrum suo partu edens, i. e. Ferri ferax, Epigr. σιδηροτόκος * Ίβηρίας. ["Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. * Σιδηροτοκέω, Schol. Apoll. Rh. 1, 1323. * Σιδηροτόμος, unde] Σιδηροτομέω, Ferro seco, incido, Epigr. [Anal. 2, 221. * "Σιδηρότροχος, Suid. v. Περίγυρα, e Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 42." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Σιδηροτρίπανον, Ferri terebrum, Daimachus ap. Steph. B. 413. * Σιδηρότρωτος, Schol. Il. N. 323.] Σιδηροφόρος, Ferri ferax: γαίη ab Apoll. Rh. (2, 141.

1005.) dicitur regio Chalybum Pontica, quoniam ferri et in primis chalybis ferax est. ["Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 19, 72." Wakef. Mss.] Σιδηροφορέω, Ferrum gesto, Arma fero: a σίδηρος, quod significat etiam Ensem, aut Alia arma ferrea. Thuc. 1, (6.) Πᾶσα γὰρ ἡ Έλλάς ἐσιδηροφόρει. Sic Plut. (7, 110.) Στεφανηφορεῖν καὶ κομᾶν καὶ σιδηροφορεῖν. Pass. σιδηροφορεῖσθαι i. q. σιδηροφορεῖν significat. Thuc. 1, (5.) Τότε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἡπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληστείας ἐμμεμένηκε, Ferrum gestare. Itidem Aristot. Polit. 2. 'Εσιδηροφοροῦντο οἱ Έλληνες. [Plut. Cic. 31. "Wyttenb. Select. 309. ad Herod. 238. Diod. S. 1, 361. 2, 523." Schæf. Mss. Matth. Gr. Gr. 208. * "Σιδηροφορία, Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Σιδηρόφρων, ὀνος, Ferreus animo, Crudelis, Æsch. Pr. (242.) Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας ἐργασμένος, Vir ferreo pectore: (S. c. Th. 52.) Qua signif. dicitur et χαλκοκαρδῖος. Σιδηροφύης, E ferro natus. Vide Σιδηρίτης. [* Σιδηρόχαλκος, Lucian. Ocyp. 96. * Σιδηροχάρμης, ὁ, Pind. Π. 2, 4. ἵπποι. * "Σιδηροχίτων, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. Nonn. D. 13. p. 368. 24. p. 850.]

[* Σιδηραγωγός, Sext. Emp. 263.] Σιδηρουργός, Qui ferrum tractat, s. exercet, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, Aristot.: Faber ferrarius. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 5. * Σιδηρουργεῖον, τὸ, Strabo 4. p. 290., 5. p. 328., 17. p. 1177. "Wessel. ad Diod. S. 1, 38." Schæf. Mss. Cf. Σιδηρεῖον.] Σιδηρουργία, ἡ, Ferraria officina, Ferraria fabrica, Plin. [* Σιδηρωρυχείον, vox vitiosa, Ptolem. Geogr. 2, 11. p. 53. Lobeck. Phryn. 232.]

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ, Qui sine ferro est, Ferrum non habens. In Epigr. ἀσίδηρος χεῖρ, Manus ferro vacua, non arniata. ["Musgr. Bacch. 703. (725.) Wakef. Herc. F. 151. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 9, 168. 10, 184." Schæf. Mss. * Ἀντοσίδηρος, Eur. Hel. 360.] "Βαρυσίδηρος ῥομφαία, Gravis ferro ensis," [Plut. Æmilio 18. "Const. Manass. Amat. 5, 51." Boiss. Mss. * Βραχυσίδηρος, Pind. N. 3, 79. * Μακροσίδηρος, Eust. Od. B. 100. p. 1436, 11. * Ὀλοσίδηρος, Schol. Apoll. Rh. 2, 99. Plut. Camillo 40. Æmilio P. 19. Diod. S. 2. p. 515, 32. "Herodian. Epimer. p. 40. Suid. v. Αἰγανέα: * Ὀλοσίδηριος, v. Ζιβύνη." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 1, 1583. n. 10." Dahler. Mss. * "Περισίδηρος, Ferro obductus, Diod. S. 1, 198. * Ὑποσίδηρος, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 415.]

Σιδήρεος, ET Σιδηροῦς, per contr., Ferreus, Od. A. (204.) σιδήρεα δέσματα, Xen. K. Π. 6, (1, 17.) σιδήρεα δρέπανα, ubi etiam nota σιδήρεα pro σιδηρᾶ. Plut. σιδηροῦν περιτραχήλιον, θώραξ, κράνος, νόμισμα. Metaphorice autem idem Plut. dixit σιδηροῦν σπλάγχχνον, quale est hominis σιδηρόφρονος. Sic Od. Δ. (293.) Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἐνδοθεν ἦεν, Il. X. (357.) ἡ γὰρ σοὶ γε σιδήρεος ἐνδοθι θυμός. Itidemque Od. Ψ. (172.) ἡ γὰρ τῆγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ, Ferreum cor et crudele: quod declaratur hoc versu E. (191.) οὐδέ μοι αὐτῷ θυμός ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεῆμων. Similiter Æschines Athenienses vocat σιδηροῦς, ὦ σιδήρει (p. 77.), quod τὰ μισὰ καὶ ἀπὸ θανάτη ῥήματα Dem. ἐκαρτέρουν ἀκροώμενοι. ["Σιδήρεος, Musgr. Or. 1309. Warton. in Theocr. 2. p. 412. (22, 47.) Σιδηροῦς, Jacobs. Anth. 8, 45. 11, 377. Kuster. Aristoph. 121. De sono, Musgr. Rhœs. 568. De numis ferreis, Kuster. Aristoph. 55. Σιδηροῦ λόγοι, Heind. ad Plat. Gorg. 215." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Thuc. 4, 100. 7, 62. Lobeck. Phryn. 208.] Metri causa pro Σιδήρεος DICTUR et Σιδήρειος, Il. Θ. (15.) Ἐνθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Et σιδήρειος ὀρμαγγός, P. (424.) Streptus ferri collisi in prælio. Metaphorice autem Ω. (205.) σιδήρειον νύ τοι ἦτορ. [Opp. A. 5, 401. "Warton. l. c. ad Charit. 522. Jacobs. Anth. 6, 435. 7, 362. 8, 45. Wakef. Trach. 1260. Hegesipp. 3. Heyn. Hom. 5, 335. 7, 354. De sono, Musgr. Rhœs. 568." Schæf. Mss. "Schol. Il. E. 385. (ὁ Ἄρεος ἀστὴρ, ὁ Σιδήρειος καλούμενος)." Wakef. Mss. * "Σιδηραῖος, Ferreus, Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

Σιδηρικός, Ferrarius, [Gl.] ut σιδηρική, sc. τέχνη,

Ars ferraria, quæ in exercendo ferro versatur, quæ et *σιδηρουργία* dicitur.

[* “*Σιδηρώδης*, Ferreus, Schol. Æsch. Pr. 64.” Wakef. Mss.]

[* “*Σιδηρόεις*, Manetho 1, 313. * *Σιδηρήεις*, Jacobs. Anth. 9, 330. ad Charit. 341.” Schæf. Mss. Nicander ‘A. 51.]

Σιδηρίτης, itidem Ferrarius. [“Ad Herod. 518.” Schæf. Mss. “Pind. N. 5, 35. (πόλεμος.)” Wakef. Mss.] Unde FEM. *Σιδηρίτης*, idos, ἡ, ut *σιδηρίτης τέχνη*, Ars ferraria s. fabrilis. J. Poll. 7, (106.) c. 24. scribit Eupolidem *σιδηρίτην τέχνην* vocasse Artem Xanthiæ τοῦ *σιδηρέως*, cujus statuæ inscriptum fuisse *Σιδηροφυῆς*. Item *σιδηρίτης γῆ*, Terra ubi foditur ferrum, ut quidam volunt. *Σιδηρίτης λίθος*, [Plut. 8, 540.] s. *σιδηρίτης λίθος*, dicitur interdum Magnes, interdum Adamantis quoddam genus: ille, quod ferrum attrahat, (unde et *ἐρᾶν τοῦ σιδήρου* a quibusdam dicitur:) hoc, quod ferreo splendore præditum sit. Plin. 36, 17. Quid ferri duritia pugnacius? sed cedit et patitur mores; trahitur namque a magnete B lapide; domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit, atque ut propius venit, assistit, teneturque et complexu hæret: Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Idem 37, 10. Orites globosa specie, a quibusdam et Siderites vocatur, ignem non sentiens. Eodem l., c. 4. de adamantis generibus, Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante ceteros, sed natura dissimilis; nam et ictibus frangitur, et alio adamante perforari potest. Vide et *Σιδηροποιίκλος*. Est et *σιδηρίτης πόα*. Idem Plin. 22, 17. Helxinen aliqui Perdicium vocant, quoniam perdicæ ea præcipue vescantur: alii Sideritin: nonnulli Parthenium. Idem 25, 5. de Achilleo, Aliqui et hanc Panacem Heracleon, alii Sideritin, et ap. nos Millefoliam vocant. Vide plura ibid. de differentia quam inter *ἀχλλειον* et *σιδηρίτην* facere nonnullos scribit. Diosc. 4, 33. *Σιδηρίτης*, οἱ δὲ *Ἡράκλειαν*, cujus tres enumerat species: 36. *Καλοῦσι τινες καὶ τὴν ἀχλλειον σιδηρίτην*. Volunt autem denominatam hanc herbam a vi τῶν τραυμάτων κολλητικῇ. [“Hierobotane, Diosc. Notha 466.” Boiss. Mss. “Casaub. ad Athen. 146. Toup. Opusc. 1, 475. Diod. S. 1, 340.” Schæf. Mss. “Schol. Nicandri ‘A. 56.” Wakef. Mss.]

Σιδηρίον, τὸ, Ferrum, Ferramentum, Synes. Ep. 108. Παρ’ ὑμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάντ’ προμήκη ταῦτα σιδήρια, Plut. *Σιδηρίῳ* διελεῖν ἢ τεμεῖν. Et *σιδήρια λιθουργά*, ap. Thuc. 4, (4.) p. 122. Ferramenta quibus lapidicæ utuntur. Plin. modo Telum interpr., modo Asciam, pro loco: ut pro his Aristot. H. A. de camelis, “*Ἀν τύχῃ σιδηρίον τι ἐν τῷ σώματι ἐνόν*, τὸ *ἐλαιον* ἐκβάλλει, *ὅταν πίνωσιν*, ipse ista habet, Olei potu tela, quæ corpori eorum inhæserunt, decidunt. Hæc vero Theophrasti de tilia, (H. Pl. 5, 3, 3.) *Μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια*, sic vertit, Citissime ascias retundit. [“Ad Charit. 255. ad Herod. 518. Casaub. Athen. 397. Reisk. ad Lysiam 1. p. 30. Kuster. Aristoph. 212.” Schæf. Mss. “Schol. Nicandri O. 424.” Wakef. Mss. * “*Σιδηρείον*, Ferrum, Schol. Eur. Hipp. 222.” Kall. Mss.]

Σιδηρεύς, Ferrum tracto, τὸν *σίδηρον ἐργάζομαι*, *σιδηρουργῶ*, ut qui ferrum cudunt et diversos in usus ex eo ferramenta fabricantur. Ipse autem Faber ferrarius DICITUR *Σιδηρεύς*, alio nomine *σιδηρουργός*. Ambo ap. J. Poll. leguntur 7, c. 24. [1, 84. Xen. ‘Ag. 1, 26. Πόρ. 4, 6. Cf. Χαλκεύς. “Themist. 236.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 12, 108. * *Σιδηρεία*, Valck. Callim. p. 158.” Schæf. Mss. Ars ferrum effodiendi, Xen. K. ‘A. 5, 5, 1. *Βίος ἦν τοῖς πλεῖστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας*.] INDE ET *Σιδηρεῖον*, τὸ, Ferraria fabrica, Officina fabri ferrarii, in qua aut ferrum coquitur aut cuditur, Aristot. Polit. 1. Συνεπρίατο πάντα τὸν *σίδηρον* ἐκ τῶν *σιδηρείων*. Posset et *σιδηρουργεῖον* dici, ut *χαλκουργεῖον* pro *χαλκεῖον*. [“Ad Herod. 518.” Schæf. Mss.]

Σιδηρώς, Ferro munio, obduco, præfigo, [Gl. Ferro.] Unde *ἐσσιδηρωτο*, Ferratum erat, ap. Thuc. 4, (100.) p. 154. init. Et *σεσιδηρωμένος*, Ferratus, Ferro munitus. Posidippus ap. Athen. (376.) *ὅστις*

ἂν θώρακ’ ἔχῃ Φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον. [“Ad Herod. 539. Lennep. Phal. 189. Diod. S. 2, 471.” Schæf. Mss. * *Σιδήρωμα*, Gl. Ferrumen, “Nicet. Eugen. 8, 96.” Boiss. Mss. * *Κατασιδηρώ*, Ferro obduco, Diod. S. 13. p. 360, 2.]

[* *Σιδηρίζω*, Paul. Ægin. 6, 21. Gal. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 21. B. 43. Ald.]

[* *Σιδηρώ*, Nom. propr., accus. *Σιδηρόν*, ad Greg. Cor. 428. Schæf. “Ad Diod. S. 1, 312. Valck. Phæn. p. 243. Jacobs. Exerc. 2, 173.” Schæf. Mss.]

Σιδάρος, Dorice pro *σίδηρος* dicitur, Æolice etiam, ut quidam volunt, Pind. ap. Athen. (564.) *ὅς μὴ πόθ’ κυμαίνεται*, Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται *Μέλαιναν ψυχάν*. INDE *Σιδαρόδετος*, Ferro viuctus aut annexus, pro *σιδηρόδετος*, Bacchyl. ap. Stob. de Pace, Ἐν δὲ *σιδαροδέτοις* πόρπαξι αἰθᾶν ἀράχραν Ἴστοι πέλονται: qui versus a Plut. quoque in Numa (20.) citantur, p. 133. meæ Ed. In VV. LL. male scriptum LEGITUR *Σιδαρόθετος*, et substantive exp. *Ἀρμαментарium*. In Iisd. *НАВЕТУР Σιδάριος*, Faber ferrarius: quod et ipsum mendi suspicione non caret. [Hes. habet *Σιδάριος* χαλκεύς. Item * *Σιδάροι* παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (249.) *Σιδάροι θεοί*, ὡς ἐν *Βυζαντίῳ* ἐτι εἰσὶ ἐν τῷ λεπτῷ νομίσματι, ᾧ *σιδηρῶ* καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο *Βυζάντιοι*. Vide Interpr.]

ΣΙΚΥΟΣ, VEL *Σικυός*, nam et *ὀξύτῳ* et *προπαροξύτῳ* scribitur, Cucumis. Plut. Symp. 1, (10.) *Τρώων σίκυον*, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμός. Et *μοκ*, Ὡσάν οἰκείου καὶ συγγενούς οὐσίς τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος. Dulces autem præ ceteris sunt, qui a maturitate dulcedinis effectrice dicuntur *σίκυοι πέπωνες*, et frequentius *πέπωνες*, subaudito substantivo *σίκυοι*, ut suo loco admonui; a Cratino *σίκυοι σπερματῖαι* nominati, teste Athen. (68.); a Gal. composita voce *σικυοπέπωνες*, in l. περὶ Τροφῶν *Δυνάμεις*, 2, 4. ap. eund. Gal. 8 Simpl. *Σίκυος ἐδώδιμος*, Cucumis edulis, Qui esui est, ut sunt sativi; sunt enim et ἄγριοι *σίκυοι*, Sylvestres cucumeres: de quibus Plin. 20, 1. Marcell. Empir. Radicis cucumeris agrestis, quem *σίκυον ἄγριον* dicunt. De cucumerum generibus vide Theophr. H. Pl. 7, 4.: Athen. (73.) Plin. 19, 5. [“Casaub. ad Athen. 121. omnino Schneid. ad Colum. 545. ad Lucian. 1, 435. Jacobs. Anth. 9, 163. Phryn. Ecl. 108. De quant., Dawes. M. Cr. 253. *Σικυός σπερματίας*, Casaub. ad Athen. 142. Herodian. Philet. 463. et n.” Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R., Lobeck. Phryn. 258.] DICITUR ET *Σίκυς*, vos, nominativo casu, ut *στάχυς*, teste Athen. (73.) quo utitur post Alcæum Diosc. 2, 163. *Σίκυς ἡμέρος εὐκοίλιος*. Itidemque 4, 154. *Σίκυς ἄγριος* τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τὸν ἡμέρον *σίκυος*. [“Phryn. Ecl. 108.” Schæf. Mss. * *Σίκος*, Gl. Cucumer, Cucumis, sed male pro *σίκυος*, s. *σικυός*.]

Σικυοπέπων, onos, ὁ, i. q. *σίκυος πέπων*, Cucumeris genus, quod Pepon uominatur, Gal. de Alim. Fac. 2, 4. Ὁ *μηλοπέπων* ἐν ἐαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονά ἐχει· ὅθεν ἐνιοὶ τῶν ἱατρῶν οὐδὲ ἀπλῶς ἡξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπωνας, ἀλλ’ ὅλον τοῦτ’ φασιν χρῆναι λέγεσθαι *Σικυοπέπων*. Cur autem ii cucumeres DICANTUR *Πέπωνες*, ibid. his verbis docet, Ἡ γὰρ τοὶ πέπων φωνὴ τὸ ὅλον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον· ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσα πεπαίνεται. [“Casaub. ad Athen. 142. Schneid. ad Colum. 545. Phryn. Ecl. 108. Jacobs. Anth. 10, 86.” Schæf. Mss.]

Σικυήλατον, Cucumerarium, [Gl. “Hippocr. de Genitura T. 1. p. 131. Lind.” Boiss. Mss. “Σ. et * *Σικυήρατον*, Phryn. Ecl. 31. (86. Lob.) Garner. ad Basil. M. 1. p. 392. 393. ad Diod. S. 1, 252.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σικυώδης, Cucumerarius, [Theophr. H. Pl. 7, 13, 1.]

Σίκυον, τὸ, Semen cucumeris, Theophr. H. Pl. 7. [Plut. Q. S. 1, 10, 2. “Phryn. Ecl. 109.” Schæf. Mss.]

Σικυηδόν, Cucumeris in modum: ut *σικυηδὸν ῥή-*

γυνσθαι dicuntur ossa ap. Paul. *Æg.* 5. (6, 89.) Quæ autem illa fracturæ species sit, Gorr. in *Κάταγμα* docet his verbis, 'Ραφανήδον, quod est fractura ossis per ejus crassitudinem transversim facta, dicitur aliis nominibus *σικυηδόν* et *καυληδόν*, e cucumerum et caulium fractorum similitudine.

Σικύδιον, τὸ, Parvus cucumis, dimin. a *σίκυς* s. *σίκυος*. Utitur Phrynichus ap. Athen. [73.]

[* "*Σικυών*, ὄνος, ὁ, Locus cucumeribus consitus, Phryn. *Ecl.* 66." Schæf. Mss.]

ΣΙΚΥΑ, ἡ, Cucurbita, alio nomine *κολοκύνθα* s. *κολοκύνθη* dicta, item et *σικυωνία*, Athen. (58.) *Εὐθύδημος Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ Λαχάνων, σικύαν Ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκύνθην. Μεγαλοπολίται δ' αὐτὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. Σικύα vocatur etiam ἡ κολοκύνθης, cui vis purgatrix inest.* Apud Hippocr. enim *σικύην ἀτμητον* Gal. exp. *κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον*, Integrum colocynthidem: quæ alia est quam *σικύη ἀπιουειδής*.

|| Est et *ιατρικὴ σικύα*, ut Gal. appellat infra in *Σικυώνη*. Lat. et ipsi Cucurbitam vocant, ut Satyricus; Jamdudum caput hoc ventosa cucurbita quærit. Est autem Instrumentum concavum, quod ad multos usus cum flamma corporibus adhibetur. E tribus præcipue materiis fieri solebant, vitrea, cornea, ærea; nam argenteas, quod vehementius ignerentur, rejiciebant. *Ænea* figura diversæ erant; erant enim aliæ humiliores, aliæ altiores: aliæ planis labris, aliæ resimis, aliæ obtusis, aliæ ore acuto. Quæ de re plura ap. Gorr. Celsus Cucurbitulas appellat, 2, 11. Cucurbitularum vero duo sunt genera: æneum et corneum. *Ænea*, altera parte patet, altera clausa est: cornea, altera parte æque patens, altera foramen habet exiguum. Plut. in suis *περὶ Πολυπραγμοσύνης* et *περὶ Εὐθυμίας* libellis, *Αἱ σικύαι τὸ χεῖριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἔλκουσιν.* Et *σικύας προσβολή*, Applicatio cucurbitulæ, ap. Aristot. et Athen. Itemque et *σικύαι ἀργυραῖ* ap. Lucian. Reperitur ETIAM *Σικύα* diphthongo scriptum et *perispomenus*, Gal. de Cucurb. *Σικύα δύναται τὴν ὄλην κενῶσαι.* Itidemque ap. Hippocr. de Antiqua Medic. *Δύναται ἡ σικύα ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἔλκειν.* [*Σικύα*, Valck. *Diatr.* 169. Phryn. *Ecl.* 192. Brunck. *Aristoph.* 1, 34. *Ænigma* 7." Schæf. Mss. Plut. 8, 58. Nicander *Θ.* 911. Schneid. *Ind. Theophr.* *Σικύα*, Lucian. 3, 124.]

[* *Σικυάζω*, Gl. Cucurbito, Arrian. *Epict.* 2, 17. "Ad Hesych. 2, 1185. n. 6." Dahler. Mss.]

Σικυώνη, i. q. *σικύα*, Cucurbita. *Σικυώνη* ap. Hippocr. quatuor significare scribit Gal. *Lex.*, sc. τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιουειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἱατρικὴν σικύαν, τὴν * ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν. Idem Gal. ap. Eund. *σικυώνης σπόγγον* exp. *κολοκυνθίδος τὸ ἐνδον.* [*Casaub.* ad Athen. 121." Schæf. Mss.]

Σικυωνία, i. q. *σικύα* et *σικυώνη*, Cucurbita. Vide *Σικύα*. [Plut. 6, 585. "Jacobs. *Anth.* 12, 346. *Casaub.* ad Athen. 121." Schæf. Mss.] || Alioqui *Σικυωνία* significat etiam Sicyoniorum regionem, subaudito substantivo *χώρα*: ut Paus. (*Att.* 27, 6.) *Ἔς δὲ τὴν Σικυωνίαν ποιησάμενος ἀπόβασιν.* Id autem *Σικυωνία* est a MASC. *Σικυώνιος*. Diciturque *Σικυώνιος*, Is qui ortus est ex ea urbe quæ VOCABATUR *Σικυών*: ut Athen. (541.) *Κλεισθένης ὁ Σικυωνίων τύραννος.* Itidemque *Σικυώνιον* *ἔλαιον* dictum fuit, quod maxime in Sicyonia fieret, *Diosc.* 1, 33. Similiter Quædam calceamenta vocabantur *Σικυωνία* eand. ob causam, quorum tum J. Poll. (7, 93.) meminit, tum Athen. (155.) *Ἐνδύμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδύμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχοῦμενον.* Meminit et *Lucr.*, pulchra iu pedibus Sicyonia rident. *Ἐμβας Σικυωνία*, Lucian. 3, 16. *Cic.* *de Orat.* 1. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles, et apti ad pedem, sed non viriles. Cf. *Interpr.* ad Hes. v. *Σικυώνια*.] Forsan autem *Σικυών* dicta fuit ista urbs a cucumerum aut cucurbitarum ibi nascentium copia, ut *Σελινούς*, *Ὅποις* et similia alia oppida nomen a *σελίνου* et *ὀποι* ibi provenientis copia reperisse existimantur. *Aristot. Polit.* 5. *Ἡ περὶ Σικυῶνα τυραννίς.* Apud Athen. (33.) *Ἀθηναῖοι καὶ Σικυῶνι*, pro *ἐν Σικυῶνι*, ut idem Athen. et Xen. loquuntur. A *Σικυῶν* est ET

PARS XXV.

A *Σικυωνιακὸς* sive *Σικυωνικός*, Athen. (196.) *Πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων*, (271.) *Μέναιχος ἐν Σικυωνικός*. [*"Σικυῶν*, ὁ, ἡ, Wassenb. ad Hom. 75. (*Apollon. de Adv.* 555.) *Σικυώνιος*, Toup. *Opusc.* 1, 202." Schæf. Mss. * *Σικύωνος*, Nomen lapidis, Plut. 10, 797.]

"*ΣΙΚΧΟΣ*, Hesychio *ἀγής*: sed præfigitur alia "exp., ὁ μικρὸς σῖτος: pro quibus *μικρὸς σῖτος* reponitur * *μικρόσιτος*. Illa autem exp. per *ἀγής*, non "male convenit cum hoc Athenæi loco, 6. (p. 262.) "*Δύσκολος*, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός: unde exp. *Μορός*. Sed vicissim cum altera illa exp., si legatur *μικρόσιτος*, convenire videntur quæ Suidas de "hujus vocabuli signif. scribit: dicens esse, τὸν ἀνὸς *ρεκτον* καὶ ἀσθενῆ: et afferens e Plut. (7, 323.) lo- "cum in quo *σικχοὶ* et *νοσώδεις* copulantur. Sed "exp. item *σκόπητος*. Quinetiam sequitur ap. eun- "dem illa explicatio ὁ μικρὸς σῖτος." [*"Wyttenb.* Præf. ap. Plut. p. lxii. Valck. *Oratt.* p. 340. ubi et de * *τὰ σίκχη*, * *σικχότης*, Toup. *Opusc.* 1, 416. Phryn. *Ecl.* 97. (226. Lob.) *Coray Theophr.* 223. *Jacobs.* *Anth.* 7, 253." Schæf. Mss. *Glossæ Labbeanæ*: *Σικχός* βδελυρός, Fastidiosus, Tetrum aspectum, (I. Teter aspectu,) Tædiosus.] "*Ἀσικχος*, Qui non "est *σικχός* s. *ἀγής*, Plut. (6, 500.) de vino, *Ποτῶν ὠφελιμώτατόν ἐστι καὶ φαρμάκων ἡδιστον καὶ ὕψων ἄσικχότατον.* Et in *Lyc.* (16.) de Spartanis nutri- "cibus, *Ἐκτρέφουσας τὰ βρέφη εὐκόλα ταις διατραις καὶ ἀσικχα, καὶ ἀθαμβῇ σκότου*, i. e. *οὐχ ἀψίκορα*, "Non fastidiosa in cibis, Facilia in victus ratione; "sunt enim qui delicatis tantum assuerunt, cetera "fastidiant." [*"Valck. Oratt.* p. 340. Toup. *E- mendd.* 2, 161." Schæf. Mss. Cf. *Wyttenb.* ad Plut. p. 617. *Σικχότης*, ibid. *Eust.* 972=959. *Σικχος*, (τὸ,) Gl. Tædium. "*Σίκχη*, τὰ, Res tædiosæ, abominabiles, *Symm. Ezech.* 20, 7. Non vero *Symmachum*, sed *Aquilam* scripsisse τὰ *σίκχη* (a *σίκχος*, quod duobus exemplis munivit Toup. *E- mendd.* in *Suid.* 3, 128.) suspicatur Valck. *Annot.* Cr. in *Loca quædam N. T.*, *Opusc. Philol.* Cr. 2, 217." *Schleusn. Lex. V. T.*]

"*Σικχάζομαι*, Irrideor," [gestu præsertim eo, qui est fastidientium.] "*Σικχάζόμενος*, Hesychio *σκαπτό- μένος*." [*"Jacobs. Anth.* 7, 253. 10, 18. Phryn. *Ecl.* 97. (226. Lob.)" Schæf. Mss.]

"*Σικχαίνομαι* idem esse traditur, sed a Phrynicho "rejici ut barbarum." [p. 96=226. *Σικχαίνομαι* τῷ ὄντι ναυτίας ἀξιον τοῦνομα· ἀλλ' ἐπεὶ βδελύττομαι, ὥς Ἀθηναῖος. "Verbi nulla antiquior memoria, quam in *Callimachi Epigr.* (29.): hinc accedunt *Arrianus* (*Diss.* 3, 16, 7. 4, 8, 34.) et *M. Anton.* 5, 9." *Lo- beck.* "*Σικχαίνω*, proprie *Nauseam facio*, deinde *Fastidio*, *Piget me*, ut redditur in *Glossis Gr. Lat.*, *Tædesco*, *Aversor*, *Detestor*, *Aqu. Gen.* 27, 46. *ἐσίκχανα*, *Num.* 21, 5. *σικχαίνει*, *Exod.* 1, 13. *ἐσικχαίνοντο*. Vide *Drus. iu Frr. Vett. Interpr.* Gr. p. 39. et cf. *Interpr.* ad Hes. v. *Σικχαζόμενος*, *Hemst.* ad *Lucian.* 1, 372. et *Gataker.* ad *M. Anton.* 5, 9. p. 150." *Schleusn. Lex. V. T.*: *Glossæ Labbeanæ*: *Σικχαίνομαι*. Tædeo, Tædesco, Tædet me. *Σικχαίνομαι* τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Tædet me hujus hominis. *Σικχαίνω*. Fastidio. "Valck. *Oratt.* 340. *He- ringa Obs.* 222. *P. Abresch. Paraphr.* 213. *Kuster.* Præf. ad *Jambl.*, *Jacobs. Anth.* 7, 253." Schæf. Mss.] "*Σικχαντός*, Molestum, Injucundum, *Suidæ* "ἀγής." [*Σικχαντός*, Gl. Tædiosus, Teter: *Σικχαντήν*. *Tetram.* "P. Abresch. l. c." Schæf. Mss. *M. An- ton.* 8, 24: *Ἐλαιον, ἰδρὺς, ῥύπος, ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαντά.* "*Σικχαντός*, Horridus, Odio et fastidio dignus, unde et In horrore esse pro *σικχαντὸν εἶναι*, ap. inferioris ævi Scriptores." *Salmas. ad Spart.* p. 144. s. H. A. T. 1. p. 642.] "*Σικκασία*, Tæ- "dium, Molestia, VV. LL." [Gl. Tædium, Tædi- tudo, Fastidia. *Σικκασία* vocatur Molestum fasti- dium, et *ἀνορεξία* mulieribus gravidis familiaris. *Le- gitur in Moschione de Morb. Mul.* c. 28. p. 12=3. *Πόθεν εἰρηται κίσσα; Κατὰ μὲν τινὰς ἀπ' αὐτῶν, διότι σικκασίαν ταῖς ἐγκυμονούσαις γυναιξὶν εἰσφέρει.* Cf. *Castelli Lex. Med.* * *Ἀποσικχαίνω*, *Epiph.* 1, 1101.

* Σικχέλομαι τὴν ὕβριν, Gl. Pertæsum est injuria, (l. a. Arist. 2, 641. Τίλφη, Lucian. I. c. Tertia * Τίφη; Aristoph. 'A. 920. 925. J. P. l. 7, 20. quæ et Phrynichio restituenda videtur. Schol. Aristoph. N. 920. Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην." Lobeck.]

" AT VERO ἡ Σίκχας Polluci (9, 85.) est Calceamenti genus, κρηπίδι simile: dictum ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα: cum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, " Fimbriæ." [Apud J. Poll. I. c. σίκχας falsa est lectio pro συκχάς, vide Interpr. ad Hes. v. Σύκχοι, et Lex. VV. Peregr. cxi. b.]

[* Σιαίνω, Schol. Lucian. T. 1. p. 372. Τὴν κινάβραν· κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῷ πάντας σιαίνειν. " Persuadeo mihi Σιαίνειν verbum recentioris esse Græcitatē, quod corruptum e συκαίνειν significet Fastidium creare, quale solet odor ingratus ac teter; at Fastidire, Aversari, σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνωμαι. Tedo (Tædeo). * Σιαντία· Fastidia. * Σιαντός· Teter. Iisdem fere vocibus utitur ad συκαίνεισθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur Cang. Gl. M. et I. Gr. in * Σιάνειν: nam Nicephori et Jo. Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit; aliena est, quam ille dedit, interpretatio, Captata animi æqualitate. (Niceph. Presb. in Vita Ms. S. Andreæ Sali: Καὶ σιανθεῖς οὖν ἐν τῷ πικρῷ, ἔφη. Jo. Moschus in Limon. c. 205. Ἀκούσας δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σιανθεῖς, καὶ ἐλθὼν εἰς εαυτὸν, ἐδάκρυσεν.) Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, (vulgo * διασιαίνειν,) propter illud συγγόντητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie Hircorum fætor: præterea notat Quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant. An potius parva mutatione legi præstat? λέγει δυσωδία αὐτὸν πάντας σιαίνειν, ait Lucianus gravi fætoře philosophum eum omnibus esse fastidio." Hemst. " Σιαίνω, Bibl. Crit. 3, 1. p. 81. Valck. Oratt. 339. P. Abresch. Paraphr. 213." Schæf. Mss. Διασιαίνω, Schn. Lex. Suppl.]

" ΣΙΑΥΒΟΝ, Spina lata, VV. LL. e Diosc." [3, 10. 4, 159. Apud Schn. Lex. * Σιλυβος, ὁ. Hes. * Σίλλυβον· ἀκάνθιον ἄδρον καὶ ἐδώδιμόν τι, καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα. * Σίλλυβοι, s. Σίλλυβα, sunt Pelles, quas oræ vestium assuebant, et quibus libros iungebant. Apud Hes. * Σίλλυμα· κροσσοί, sed leg. Σίλλυβα, ut ap. J. Poll. 7, 64. Τὸν δὲ θυσάνου καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί.] " Σίλλυβα, poëticè, Fimbriæ, θύσανοι, J. Poll." [In Lexx. male * Σισυβος, Fimbria, ex Eust. * Σιβυλλίαν, Hesychio τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι, male pro * Σίλλυβαν, corrigente Bentl. Ep. ad Mill. p. 35. Cf. Cic. ad Att. 4, 4. Iisque imperes, ut sumant membranulam; e qua indices fiant, quos vos Græci, ut opinor, συλλάβους appellatis. " Vide Clav. in Græcis, ubi docui σιλλύβους scr." Ernesti.] " Σιττύβα, Vestis pellicea. " Vide Hes., qui exp. etiam ἱμαντάριον." [J. Poll. 7, 70. Σιττύβα· χιτὼν ἐκ δέρματος. Arcad. 122. * Σίτταβον. τὸ μικρὸν δέρμα. Phot. * Σίττύβα· δερμάτια. Cic. ad Att. 4, 5. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione et sittybis, sed leg. sillybis, ut in Ep. 4. Cf. Voss. ad Catull. 19. p. 53.] " Σίττύβος, Vasis genus " quoddam. Secundum quosdam i. q. λοιπὰς, s. κάκ· κάβος. Vide Eust." ["et Antiphanem ap. Athen. 169, e quo sua hausit Eust." Schw. Mss. J. Poll. 10, 106.]

" ΣΙΑΦΗ, Blatta, Bud. e Diosc. Traditur ab Aristot. (H. A. 8, 17.) esse Insecti genus, quod senectutem exuit." ["Phryn. Ecl. 132. Even. 16. et Jacobs." Schæf. Mss. Schneid. ad Nicandri 'A. p. 177.] " Τίλφη ap. Lucian. (3, 114.) pro σίλφη, " Blatta, Τοῖς μὲν διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίφῃς οἰκίσεις, ubi indoctum ridet libros multos eumentem." [Phryn. Ecl. 301. Σίλφην· καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. "Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη, Aristot. H. A. 9, 19. p. 381. (Camotus, * σίλφη.) Ælian. H. A. 1, 37. Lucian. Gall. 31. Diosc. 1, 38. 77. tum Gal., Aët., Paulus, quos citat Schneider, ad

Arist. 2, 641. Τίλφη, Lucian. I. c. Tertia * Τίφη; Aristoph. 'A. 920. 925. J. P. l. 7, 20. quæ et Phrynichio restituenda videtur. Schol. Aristoph. N. 920. Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην." Lobeck.]

ΣΙΜΟΣ, Simus, i. e. Qui pressis est naribus, ut Servius exp.: Plut. (6, 207.) Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπιχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, ubi sibi opposita sunt σιμὸς et γρυπὸς, Qui sima nare est, et Qui aquilino s. adunco naso est: quemadmodum et ap. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) σιμὴ γαστήρ, et γρυπηγαστήρ: magis tamen improprie dicta; proprie enim de naso dicuntur: ut idem Xen. Σ. (5, 6.) Τὸ σιμὸν τῆς ρίνος, pro ἡ σιμότης, i. e. Naris sima: et Aristot. Polit. 5. Π. παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμὸν. Lucian. (3, 278.) dicit etiam ῥίνα σιμὸς, Qui nare sima est. In hepate σιμὰ dici ajunt τὰ κάτωθεν ὑποψάνοντα τῆς γαστρός. Gal. ad Gl. 2. Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταληφθέν. Loca etiam quædam σιμὰ dicuntur, i. e. Acclivia, Ardua: ut ap. Aristot. Probl. 2, 38. πρὸς τὰ κατάντη et πρὸς τὰ σιμὰ, opposita sunt. Ibid. Αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορεῖαι νωθρότεραι οὔσαι, ἰδρωτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προῖσκάσιν, ὥς θερμαίνουσαι μᾶλλον τῶν κατάντων. Itidemque Hes. scribit σιμὸν dictum fuisse τὸ πρόσαντες χωρίον: et σιμὰς nominatas fuisse τὰς μετεώρων ἀναβάσεις. Similiter et Bud. σιμὸς interpr. Arduus, Acclivis, ap. Xen. loquentem de lepusculis, (K. 5, 16.) Πεφόβηται γὰρ οὐ μόνον τὰς κύνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἰτούς· ὑπερβάλλοντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ, ἀναρπάσσονται: Loca ardua et arboribus fruticibusque nuda. Sic Athen. 14. Πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν. Alia hujus signif. exempla habes ap. Suid. In VV. tamen LL. exp. Declivis, a Gaza vero Repandus. || Σιμὸς Hes. exp. etiam τυφλός: [ubi leg. συφλός. "Koen. ad Greg. Cor. 133. ad Lucian. 1, 416. ad Diod. S. 1, 194. 200. ad Phalar. 249. Thom. M. 785. 873. Jacobs. Anth. 6, 68. 105. Wakef. Trach. 565. Meleager (52.) 95. Schneid. Scriptt. R. 3, 1. p. 300. Aristoph. Fr. 223. 258. Arduus, Toup. Opusc. 1, 416. Bergler. ad Alciph. 298. De pede, Brunck. Aristoph. 3, 33." Schæf. Mss. "Arduus, Philostr. 59. Clem. Alex. 296. Plut. Demosthene 11." Wakef. Mss. Theocr. 7, 80. μέλισσαι, Aristot. Probl. 33, 18. Τὰ παῖδια πάντα σιμὰ.]

Σιμὸς numeratur et inter Pisces Niliacos ab Athen. (312.) Cyrillus autem σιμὸς, significans Simus, i. e. Qui sima et pressa nare est, οἰζύνει: AT Σίμος, cum Piscem denotat, παροξύνει. Videtur autem et huic τὸ τοῦ ῥύγχους σιμὸν nomen indidisse. [* "Σίμος, ὁ, Thynnus, Artemid. 2, 14." Schu. Lex.] Σιμὸς est et Nom. propr. ap. Suid. et Plin. [Scribitur Σίμος ap. Athen. 620. Vide Σιμωδός.]

[* Σιμοειδής, Æliu. H. A. 12, 27.] Σιμοπρόσωπος, Qui aspectu simus est, i. e. Qui sima s. pressa nare est; i. q. σιμὸς, s. ὁ σιμὸς τὴν ῥίνα. Utitur Plato. ["Heind. ad Phædr. 273." Schæf. Mss. * Σιμοτομέω, Curte seco, Geop. 5, 17, 6. Schneidero susp. * "Σιμοτράχηλος, i. q. παρατραχηλος, Tzetz. Ch. 11, 112." Elberling. Mss.]

Ἀνάσιμος, ὁ, ἢ, Resimus, Repandus, Aristot. Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται, Navigia resimantur repandaque deferuntur, Gaza. || Suid. ἀνάσιμον exp., ἀμορφοῦν, Informe, Deforme: citans h. l. Aristophanis Ἐκκλ. (940.) Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι Ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον· οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτο γ' ἐλευθέρω. Sciendum est præterea, quod est ap. Etym. ἀνάσιλλον τρίχωμα, id esse Hesychio ἀνάσιμον. "Ἀνώσιμον, τὸ, Resimum, VV. LL. "Pro quo puto scr. ἀνάσιμον."

"Ἐνοσιμος· γίνεται, Simus fit, Hippocr." [262, 19. Rufus p. 61.]

[* "Ἐπίσιμος, Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh." Boiss. Mss.]

[* Κατάσιμος, Gl. Resimus.]

Ἵπόσιμος, Aliquantulum simus, Philostr. Her. ["558. Boiss." Schæf. Mss.: Gl. Subsimus.]

Σιμότης, ἢ, Simitas, Naris sima, Plut. Popl. (16.)

Σιμότης ρινδς ἐνδεδυνκίας, Pressi nasi simitas, Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα σάφ' ἴσθι ὅτι ἡ γρυπότης ἄριστα προσαρμόσειε, K. (10, 13.) de apro, 'Εὰν δὲ οὕτως προσέσῃ, διὰ τὴν σιμότητα τῶν οδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑπολαβεῖν, Quia repandos habet dentes non potest deorsum impingere vulnus, Bud. ["Heind. ad Plat. Theæt. 287." Schæf. Mss.]

Σιμῶ, Simum reddo, Repando. Hes. σιμοὶ τὰ νῶτα, μεταβάλλει τὰ νῶτα: σιμοῦσι, μέμφονται. ["Ad Lucian. 1, 430. Bergler. ad Alciph. 190." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. 'Ελλ. "Achill. Tat. 68." Wakef. Mss.] Σίμωμα, Simitas, i. q. σιμότης. Vide Ὑπόπρωρος. [Schol. Pind. 'Ο. 7, 33. "Εμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων οἷα, ἃ δὲ καὶ σιμώματα καλοῦσιν.]

'Ανασιμῶ, Resimo, i. e. Resimum facio. In VV. LL. exp. Nares ad olfactum contraho, Subolfacio. At Hes. aliud dicit, 'Ανασιμῶν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὀρμῶντα ὀσφραίνεσθαι. || Ait vero significare etiam ἀναλίσκειν, i. e. Impendere, Insumere: quæ exp. legitur et in Lex. meo vet. Volunt autem quidam ἀνασιμῶν hac in signif. esse Ionicum. [* 'Απα-
νασιμῶ, Hippocr. 272, 9=57, 27. Apud J. Poll. 2, 73. extat 'Ανασιμήνασθαι, ab * 'Ανασιμαίνομαι.]

'Αποσιμῶ, Simum reddo, vel Pandum. 'Αποσιμῶμαι, Pass. Simus reddor vel Pandus, Pandor: unde ap. Lucian. (1, 430.) 'Αποσεσιμῶμεθα τὴν ρίνα, Sumus naribus simis. Et partic. ἀποσεσιμῶμενος, Simus factus, Qui simis est naribus. || 'Αποσιμῶν, metaphoricè pro Extollere, Sursum attollere. Apud antiquos, inquit Eust., ἀποσιμῶσε non solum significat ὑψωσε et πρὸς τὸ λαμπρότατον ἦγαγε, secundum Paus.; sed interdum etiam ἀποσιμῶσαι est μετεωρίσαι τὰς ναῦς, ap. Thuc. Locus autem, quem intelligit Eust., est hic, (4, 25.) Αἰθῖς προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμῶσαντων ἐκείνων καὶ προεμβalόντων, ἐτέραν ναῦν ἀπολλύουσι. Ubi Schol. exp. et ipse cum Pausania μετεωρισάντων τὰς ναῦς, addens, hoc factum ut quo longius abscessissent, eo majori impetu in Athenienses irruerent. Hes. ἀποσιμῶν exp. ἀποστρέφειν, πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν. Suidastὸ ἐπικύψαι, καὶ τὴν πυγὴν προσθεῖναι γυμνῇ: eitans Philippum, deinde subjungens signif. quam ap. Thuc. ex aliis modo annotavimus: [cf. Bekk. Anecd. 434.] Eust. passivum ἀποσιμῶσθαι inter cetera putat esse ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνήχθαι ὑψοῦ, A loco pando et cavo elevatum esse sursum. ["Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Lex. Xen.: Hes. 'Απεσιμῶσεν ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν' Σίμαι γὰρ, αἱ μετέωροι ἀναβάσεις. Cf. Vitruv. 4, 2. et 6. * 'Αποσιμῶσις, Appian. B. C. 4, 71. Αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμῶσεις ἐς βαρντέρας τὰς Ῥωμαίων ναῦς ἀσθενεῖς ἐγγίγνοντο.]

"Διασιμῶ, [Adunco naso suspendo:] "Hes. διασιμῶσι, διακυμῶδουσι: qui et Διασιλλοῦν exposuerat "διασύρειν."

["* 'Επισιμῶ, Deflecto, (e via sc.) Xen. 'Ελλ. 5, (4, 50.) p. 449. ubi est ἐπισιμῶσας. Crediderim tamen facile lect. marginis præferendam esse ἀποσιμῶσας, ita enim et locutus Thuc. 4. p. 268. ubi v. Schol. et præterea HSt. Thes. v. 'Αποσιμῶ. Plane non intelligi xisse videtur hoc verbum, uti nec Hesychium suum Jo. Pricæus ad Apul. Miles. 7. p. 357. idem illud denotare existimans, ac Damnare simo vultu s. vituperanti nare. Etenim Hesychio exp. ἀποστρέφειν, (minime confundendum cum ἀποστρέφεσθαι,) πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν (sc. χωρίον)." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. in Xen. 132. Cf. Lex. Xen. Legitur etiam h. v. in Æliani H. A. 8, 10. τὴν προβοσκίδα.]

Ὑποσιμῶ, Aliquantum pando, Alciph. (1, 39.) Μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν, ἰδοὺ σκύπει τὸ χρῶμα, Pandens et curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, et ob hoc se leviter lumbis curvantis, ita ut lumbos paululum supinos faceret. Bud. ["Bergler. p. 190." Schæf. Mss. Cf. 'Αποσιμῶν.]

"Σίμη ab J. Polluce refertur inter σχήματα Tragicæ saltationis, VV. LL."

"Σίμαι, Citbaræ partes summæ, Hes." [Cf. Hes. v. 'Απεσιμῶσεν.]

["* Σίμυλος, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 326. 10, 17. Σίμυλος, * Σίμυχος, * Σιμιχίδης, Koen. ad

Greg. Cor. 133(=290.) * Σίμαιθα, ad Mær. 393." Schæf. Mss.]

"ΣΙΜΒΛΟΝ, vel Σίμβλος, vel Σίμβλη, Alveare, "Capsa ubi mellificant apes. In VV. LL. Alveus "apum, s. Alvus, e Varrone. Apoll. Rh. 2, (132.) φ' "ἐνὶ σίμβλω Βομβηδὸν κλονέονται. Dici putarunt "quidam," [e quibus Schol. Theocr. 7, 80.] "σίμβλον quasi σιμόβλον: sc. ubi αἱ σίμαι τὸν κάμα-
"τον συμβάλλουσι: esse enim epith. apum σίμαι. "Apud Hesiod. ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Θ." [597. Cf. Schæf. Meletem. Cr. 136. "Σίμβλον, Ruhnck. Ep. Cr. 89. Harles. ad Theocr. 149. Wakef. S. Cr. 1, 141. Jacobs. Anth. 8, 206. Meleager 110. et Jacobs. Σίμβλος, ad Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. "Aristoph. Σφ. 241. σίμβλον δὲ φασὶ χρημάτων ἔχειν "Ἀπαντες αὐτὸν, Alveare plenum pecunia." Seager. Mss. "Nicander 'Α. 49. (* Σίμβλοποιὸς, unde *) Σίμβλοποιέω, Eust. 172, 24(=508, 5.)" Wakef. Mss.] "Ab hoc Σίμβλον s. Σίμβλος deducendum esset "Σίμβλιον ap. Diosc., ubi σίμβλιον μέλι dicit, 2, "104. sed leg. existimatur * Ὑβλαῖον pro σίμβ-
"βλιον. Apud Apoll. Rh. autem (1, 880.) Σιμ-
"βληῖς πέτρα, Specus ubi sunt alvearia." ["Diod. Zon. 6." Schæf. Mss. * Σιμβλήϊος, Apoll. Rh. 3, 1035. ἔργα μελισσῶν.] "At vero Σιμβλίδες affertur "pro Apibus." ["Wakef. S. Cr. 1, 141." Schæf. Mss.] "Item Σιμβλεύω pro Apes alvearibus condo." ["Koen. ad Greg. Cor. 132. Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.]

ΣΙΝΩ, Noceo, Lædo. Pass. Σίνομαι, Nocetur mihi, Lædor: unde ap. Hes. σίνεται, βλάπτεται, et σινέσκοντο, ἐβλάπτοντο. ["Activum Σίνω nusquam, quod sciam, occurrit. Apud Herod. quidem 4, 43. σίνοντες olim legebatur, at ibi εἰόντες merito correxit Wess." Schw. Mss.] Σίνομαι activam quoque signif. habet: unde et Hes. σίνεσθαι exp. κακουργεῖν, βλάπτειν: ut ap. Hesiod. "Εργ. (1, 316.) Αἰδῶς, ἥ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίνησι: qui versus ap. Hom. quoque legitur Il. Ω. 45. Idem Hom. Od. M. (114.) ὅτε μοι σινόιτό γ' ἐταίρους. Utitur et Xeu, hoc verbo: ut K. Π. 5, (5, 2.) Ὅρῳ οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινο-
"μένους τὴν Μηδικὴν, Ἴππ. (12, 9.) ἐδραν τοῦ ἵππου σίνεσθαι. ["Σίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. Fischer. ad Palæph. 13, 120. ad Herod. 299. Σίνο-
"μαι, Theocr. 1, 49. Wessel. Diss. Herod. 153. 167. ad p. 334. 696. 715. 725. 731. 745. ad Dionys. H. 1, 316." Schæf. Mss. Herod. 8, 31. εἰσίναντο, Chishull. p. 130. σεσιμμένος, Hippocr. 610. "Οτι μὴ σινή-
"σεται, vulgo εἰνήσεται: Orph. Arg. 211. σίνετο δὲ σφυρὰ δισὰ, pro ἐβλάβηθι: Apoll. Rh. 1, 1260. 4, 893. Xen. A. 12, 5. * "Σινέομαι, (forma Ionica,) Wessel. Diss. Herod. 153. 168. ad p. 334. 412. 696. 715. 725. 731. 745. (Vide Schw. Lex. Herod.) * Σινέσκομαι, Ruhnck. Ep. Cr. 108." Schæf. Mss.]

Σίντης, Nocus, Noxius, βλαπτικός, κακοῦργος, Nicand. Θ. (715.) "Εργα δὲ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος. Apud Hom. est Epith. leonis, quippe qui præ ceteris feris maxime noceat et exitialis sit. Il. Υ. (165.) ἐναντίον ὦρτο λέων ὡς Σίντης. Et A. (481.) Ἐννέμει σκυρῶ ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων Σίντην. ["Toup. Opusc. 1, 417. Heyn. Hom. 6, 204. 7, 197. 8, 40." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 624." Wakef. Mss.] ITEM Σίντιες dicti fuere quondam Lemnii, vel quod primi omnium bellica arma invenere, quæ exitialia esse cuivis notum est; vel quod piratica exercebant, vel ob nescio quæ facinora: nam agrestes ferosque homines fuisse testantur Provv. Λήμνια κακὰ, Αἰμνία χεῖρ, Λήμνιον βλέπειν: de quibus Eust. 158. Il. A. (594.) Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Et Od. Θ. (294.) Οἷχεται ἐς Λήμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους. Hæ gentes vocantur ETIAM Σίντροι, teste Strabone et Eust., quorum mentio fit ap. Thuc. 2, (98.) p. 81. Μεθόριον Σίντων καὶ Παιδίων. Ubi annotat Schol. Σιντίους appellatos fuisse, dum Lemnum habitarent: cum vero in Thraciam excessere, mutato nomine dictos esse Σίντρος. Quo loco nota ETIAM Σίντιοι. HINC Σιντήης dicitur Lemnus, pro ἡ ὑπὸ Σιντίων κατοικισθεῖσα, ut habetur in Lex. meo vet., ubi et hoc hemistichium legitur,

Σιντήδα Αἰήμον ἴκοντο, [ex Apoll. Rh. 1, 608. 4, A 1759.]

Σίντωρ, ορος, ὁ, i. q. σίντης, Epigr. ἔχινον Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων.

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ, Dentibus nocens, damnum inferens et lædens: ut σινόδους Hesychio est θήρ ὁ σινόμενος τοῖς ὁδοῦσι. Apud Aristot. H. A. 9. σινόδοντες sunt Pisces quidam: Gaza Dentes vocat. Scribitur ET Σινώδους, ET Συνόδους. Vide T. 1. c. 1079.]

[* Ἐπισίνομαι, Nicander A. 413.]

Κατασίνομαι, i. q. σίνομαι: unde ap. Hes. Κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν. Suid. autem καταβλάπτεισθαι exp., passive accipiens.

Προσίνω, Prior lædo, noceo. Hes. tamen προσίναντες simpliciter exp. βλάψαντες. [“Fischer. ad Palæph. p. 14. Act. Traj. 1, 227.” Schæf. Mss.]

Σίνος, τὸ, Nocumentum, Noxa, Damnum, [“Herod. 8, 69. Μέγα τι σίνος.” Schw. Mss.] Nicander Θ. init. μορφάς τε σίνη τ’ ὁλοφῶϊα θηρῶν Ἀπροιδῇ τύψαντα, ubi σίνη Schol. exp. τὰ βλαπτικὰ τύμματα, Noxios s. Exitiales ictus. Nota autem, priorem syllabam hujus vocab. corripit, quæ in σίνομαι producitur: ideoque illud τε fortassis esse tollendum. [Corripitur prior syllaba iu Θ. 633. “Ἄλλοτε μὲν τ’ ἐχίων ὁλοὸν σίνος, producitur in A. 231. ἀπὸ σίνεα κόψας: correptam sequuntur derivata Ἀσινῆς etc.] Apud Hes. tamen etiam σίνος scribitur paroxytonos, et exp. βλάβος: itidemque ap. Suid., exponente βλάβη. Similiter ap. Æsch. scribitur Ag. (396.) p. 189. πρέπει δὲ φῶς, Αἰνολαμπὲς σίνος, ubi Schol. σίνος exp. σέλας. At Schol. Aristoph. σίνος accipit etiam pro τὸ αἰδοῖον, ut in Συναμωρῶν videbis. [“Valck. Hipp. p. 268. ad Charit. 219. 221. (772.) Wakef. S. Cr. 3, 93.” Schæf. Mss. “Zenob. 6, 27. Nicander Θ. 654.” Wakef. Mss. Apud Dionys. H. Jud. Thuc. 34. σίνος τις est prava lectio pro σπῖλος.]

Ἀσινῆς, Innocuus, Innoxius, Non nocens, Æsch. Ag. (1350.) p. 218. ἀσινεῖ Δαίμονι φῆναι, Bono genio nasci, ut dicitur Male volente genio nasci: [S. c. Th. 832. Choeph. 1018. Eum. 316.] Et ἀσινῆς βίος, Epigr. Vita quæ nullas noxas secum fert, quam sine noxa et detrimento ullo transigimus. || Illæsus, Incolumis, i. q. ἀπήμαντος, ἀβλαβῆς, Od. A. (109.) Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἑάας, νόστου τε μέδηναι. Herod. quoque 1, (105.) pro Integer et Inoffensus usurpasse dicitur. [“Xen. K. Π. 56. Wakef. Eum. 316.” Schæf. Mss. Ἀσινέστερος, Hippocr. 827.] Ἀσινῶς, Sine noxa, Innoxie, [Xen. K. A. 2, 3, 13. ἀσινέστατα, 3, 3, 3. Ἀσινέως, Hippocr. Epid. p. 938. * Ἀσινέως, Wessel. Diss. Herod. 153. ad p. 412. Schæf. Mss. Cf. Ejusd. Meletem. Cr. 69. * Ἀσινος, unde * Ἀσινότης, Eunap. V. Soph. p. 103.]

[* Ἐσινῆς, Manetho 2, 445. 4, 113. “Ad Charit. 260.” Schæf. Mss.]

Ἐπισινῆς, Detrimento obnoxius, Cui noceri potest, opp. τῷ ἀσινῆς significanti Illæsus, ἀβλαβῆς, Theophr. C. Pl. 4, 11. Ἡ μὲν οὖν ἀνθρῖς εὐλόγως χρόνιος τε καὶ ἀβλαβῆς αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, σχεδὸν ἐπισινεστέρα τοῦ σίτου διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ἐπικηρος passivam signif. habet. Hes. tamen ἐπισινὲς active exp. βλαβερόν, Noxium, Detrimentosum, Damuosum. Apud Eund. LEGITUR Ἐπισίνιος, ἐπίβουλος.

Κακόσινος, Noxius, Malum s. Damnum inferens. Gal. κακοσινώτατα ap. Hippocr. (778.) exp. ἐπιβλαβέστατα.

[* Πολυσινῆς, Multum lædens, Æsch. Choeph. 445. πολυσινούς κύνος δίκαν, Edd. ante Pors. πολυσίνου, pessime Blomf. πολυσίνους.]

[* Σινότης, Gl. Vitiositas.]

Σινόω, Noceo, Lædo, i. q. σίνω, s. σίνομαι. Unde ap. Hes. Σινόεται, βλάπτεται. Sic, Σείνωτο τὰς χεῖρας καὶ ἦν κυλλὸς, i. e. πεπήρωτο. [“Ad Charit. 328. Fischer. ad Palæph. p. 14.” Schæf. Mss. Manetho 6, 552. 608. Σινοῖ, Gl. Vitiat: Σινοῦντες Infestantes. * Σινωτῆς, unde * “Σινωτικός, Schol. Nicandri A. 231.” Wakef. Mss.]

[* “Σινάζω, * Κατασινάζω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. (30, 32.)” Schæf. Mss.]

Σινάρος, Noxius, πονηρός, Hes.: qui etiam passive

exp. κεκακωμένος καὶ βεβλαμμένος. [Hippocr. de Artic. 819. “Σινάρων, ad Hesych. 2, 1186, 26.” Dahler. Mss.]

Σινὰς, ἄδος, ἡ, Noxia, ἡ, φθαρτικὴ, Hes.

Σίνις, Homo noxius, malaque et damna ceteris inferens, ut fures et latrones, κακούργος, κλέπτης, ληστής, Hes. At Suid. dicit esse Nomen ληστοῦ βλαπτικοῦ, ap. quem leguntur hi versus, Ἡ γὰρ σ’ ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἐκτείνειν, λαιμῷ ῥίμφα καθεῖς ὄνυχα. Nil tamen impedit quo minus appellative accipiamus, ut ap. Aristot. Rhet. 3. Σκίρων σίνις ἀνὴρ, i. e. Homo noxius et exitium suis latrociniis afferens viatoribus. Dicitur enim Sciron fuisse latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, viatores infestabat latrociniis. Alioqui Σίνις Nomen quoque fuit proprium latronis, qui Πιτυοκάμπτης nominabatur, quod viatores a se devictos ad pinus in terram a se flexas alligaret et distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. De qua re vide Paus. Cor. p. 34., ubi κακούργον eum vocat: et Eur. Hipp., necnon ejus Schol. Vide et Πιτυοκάμπτης. Perperam vero ap. Aristot. duplici γ LEGITUR Σίνις. [Vide Lex. Xen.] Format gen. Σίνιδος, ut ap. Athen. (557.) Τὰς Κερκυονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας. [“Heyn. ad Apollod. 838: Jacobs. Anth. 6, 428. ad Thom. M. 17. ad Callim. 1. p. 61. ad Diod. S. 1, 302. ad Lucian. 1, 224. Valck. Hipp. p. 268: Eurip. 3. p. 283.” Schæf. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 370.]

Σινάμωρος quoque huc pertinet; exp. enim Cui in fatis est nocere aliis, Qui ad id natus est, ut alios lædat et detrimento afficiat. Ex Anacr. Carm. 2. σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροί, Pestiferi et exitiales janitores: qui versus citatur in Lex. meo vet., et σινάμωροι ibi exp. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι, et quo intelligitur οἱ ἐξ ἁπαντος κακούργειν προαιρούμενοι. Sed notandum, ibi supra ω positum etiam fuisse ο, indicans et aliam scripturam, NIMIRUM Σινάμορος, [vide Plut. 6, 7.] Additurque ibid. [ex Etym. M.] ΑΤΤΙΣ Ἀμοργεῖν dici τὸ λιχνεύειν, et a Pherecrate ejusmodi κλέμματα VOCARI Συναμωρέματα, teste Oro. Suidæ σινάμωρος est κακὸς σχολος, (ut et Hesychio, ap. quem per ο scribitur σινάμορος,) item παρ-νικός, Scortationi s. Rebus venereis deditus. In priori signif. usus est Herod. 5, (92, 6.) Θωυμάζειν τε αὐτοῦ παρ’ οἷον μιν ἀνδρὰ ἀποπέμψειε, ὡς παραπληγὰ τε καὶ τῶν ἐωυτοῦ σινάμορον: vocat autem Thrasymbulum παραπληγὰ et τῶν ἐωυτοῦ σινάμορον, quod nihil responsi daret, sed in agro suo eminentiores spicas bacillo decuteret: putans eum insanire, utpote qui suis ipsius rebus damnum inferret. [“Fischer. ad Anacr. p. 400. ad Herod. 74. 423.” Schæf. Mss. Hippocr. 816. Phot. Σινάμωρος ἐν τῷ α, οὐχὶ * σινόμερος ὁ λιχνὸς καὶ ἀφίκορος. Σινόμερος scribitur ap. Hippocr. de Artic. 3. T. 11. p. 391. 392.] Συναμωρία, Maleficientia, Natura noxia et prava, Bud. ap. Aristot. Eth. 7, 6. Καὶ εἰ τινι ἄλλο διαφέρει πρὸς ἄλλο γένος τῶν ζώων ὕβρει καὶ σιναμωρία καὶ τῷ παμφάγον εἶναι. Sed Bud. ibi SCRIBIT Σινομωρία. [Themist. Or. 23. p. 294.] Συναμωρῶ, Damno s. Detrimento afficio, Deperdo, Vasto, Herod. (8, 35.) Ὅσα δὲ καὶ οὔτοι ἐπέσχον τῆς Φωκίδος, ἐσιναμώρεον. Συναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. N. (1070.) Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει, ubi Schol. σιναμωρουμένη exp. ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μῆξιν: atque σίνος significare ait τὸ αἰδοῖον, σινάμωρον autem τὸ πορνικόν. [“Paus. 1, 302. ibique Fac. et Kuhn., ad Herod. 74. (1, 152.) 635. Abresch. Lectt. Aristæ. 108. Bergler. ad Alciophr. 179. * Σιναμωρεῖω, Paus. l. c.” Schæf. Mss. Ἐσιναμώρενον, Hesychio ἐσίνοντο, μεμωρημένοι ἦσαν, ubi leg. — ρεῖν. Cf. Schw. Lex. Herod.] Sed perperam SCRIBITUR ET Συναμωρος, et Συναμωρῶ, et Συναμωρία.

Σινδαρνεύεσθαι quoque dici ἀπὸ τοῦ τοὺς ἀνδρας σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν, tradit Suid.

SED ET Σίνηπι Etymologici vocatum ajunt παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὄφας, i. e. παρὰ τὸ βλάπτειν τοὺς ὀφθαλμούς: lædit enim oculos. Itidem et Zoilus ap. Athen. 9. init. σίνηπι dictum tradit, ὅτι σίνεται τοὺς ὄφας ἐν τῇ ὁδμῇ. Nicand. Georg. 2. (Fr. 3, 15.) Σπέρματά τ’ ἐνδάκνοντα σινήπιος. DICITUR ET Σίναπι, ET

Νάπυ: a Latinis non modo Sinapi, sed etiam Sinape, et Sinapis, ut Columella, Seque lacessenti fletum factura sinapis. **Σίναπι** Crates Atticis quoque vocabulis annumerarat, citans ex Aristoph. **Καὶ βλέπε σίναπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε**: sed Zoilus ap. Athen. 9: negat Atticum esse, et versum Aristoph. sic habere ait, "Ἰππ. (631.) **Κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε**. Ac certe ea lectio vera est, et a Schol. agnoscitur, **κάβλεψε νάπυ** exponente καὶ ἀνεβλεψε δριμὺ καὶ ὀργιλον: quod id genus λαχάνου sit δριμὺ τὴν φύσιν. Additque ibi Schol. **ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται** νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Testatur idem et Diosc. 2, 184. **Σίνηπι ἢ νάπυ**. Ubi Ruell. Sinapi hortense aliqui Napy vocant. Similiter et Plin. 19, 8. de sinapi, Atheniensis Napy appellarunt, alii Thlaspi, alii Saurion. Quo loco observa quosdam Sinapi vocare Thlaspi: Diosc. autem tradit **σίνηπι τὸ ἄγριον ἢ τὸ Περσικὸν** nonnullos appellasse τὸ θλάσπι. Sicut vero **σινήπιος** genitivo dicitur, ita et **νάπυος**, ut ap. Athen. (133.) **Τὰς δὲ ἄκους καὶ νάπυος γογγυλίδας**: [cf. 369.] Legitur idem **gen. ap. Theophr. quoque H. Pl. 1. A Nicandro VOCATUR ET Νάπεια**, A. 430. **Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἄλσι**. [* **Σίνηπυ**, unde acc. **σίνηπυν**, Nicander A. 533. * **Σίναπυ**, Greg. Cor. 726. Schæf. " **Σίνηπι**, Archigen. ap. Gal. Comp. Med. p. Locc. 5, 1. p. 460. Artemid. 5, 5. p. 401. **Σινήπεως**, Gal. 1. c. 2, 2. p. 385. Alex. Trall. 1, 15. p. 116. 3, 6. p. 190. Diosc. 2, 170. Geop. 13, 2. p. 934. **Σινήπιος**, Pólyæn. Strat. 4, 3, 32. **Σίναπυ**, Diocles ap. Athen. 2, 78. p. 264. **Σινάπυος**, Xenocr. de Aquat. 8, 27. **Σίναπι**, Archipp. Com. Athen. 9, 68. p. 498. * **Σινάπυος**, quod Lexicis deest, Gal. de Med. Simpl. 5, 4. p. 171. **Σινάπεως**, Alex. Trall. 1, 12. p. 39. Nicet. Ann. 17, 5. p. 337." Lobeck. Phryn. 288. Vide Lex. VV. Peregr. cccxlv. cccclv.] Porro quamvis **Σίναπι** Atticum esse negetur, tamen illius solius derivata reperiuntur: **NIMIRUM Σιναπίζω** ap. Medicos, i. e. Cataplasma e sinapi impono. Unde **ADV. positivum Σιναπιστέον**, ap. Diosc. 7, 3. **Μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον**, ubi Ruellius vertit, Sinapismo utendum. Alia autem signif. accipi videtur, quod ap. Athen. initio l. 9. e Xenarcho Comico affertur, **Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἐτι κακὸν, τὸ θυγάτριόν τε μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης**, [lege **σεσινάπηκεν**.] **INDE ET Σιναπισμός**, Sinapismus, i. e. Cataplasma e sinapi, ut Archigenes definivit. Solet autem teri ante quam apponatur. Vide plura ap. Gorr. de diversis sinapismorum confectionibus et usibus. [* **Σινάπιον**, Gl. Sinapi. * **Σινάπυξ**, Hesychio γογγυλίσ.]

" **ΣΙΟΝ**, τὸ, Sium, Laver, Herba aquatica foliis "olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀναγαλλίς, Aquatica "anagallis, VV. LL. e Diosc." [2, 154. Plin. 22, 22. Sium latifolium Linnæi. Hes. **Σίον** λαχάνον, ἐμφερὲς σελίνω, vide nott.: Theocr. 5, 125. τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεύκει: Alex. Trall. p. 196. ad Od. E 72. Cf. **Σίσαρων**, **Σισύμβριον**.]

" **ΣΙΠΑΛΟΣ**, Impurus, Deformis, Hes.: [ap. quem **Σιπαλός** χαλπός. καὶ τὰ ὅμοια. **Σιπαλή** ἐπάργεμος, βλοσυρά, δεινὴ. τουτέστι, λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα. **Σιπαλόν** ἀκάθαρτον, εἰδεχθέστατον. "Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. Anonym. ap. Etym. M. Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐφῆλσ. Vide Corai. ad Plut. 5. p. 387. conferentem neo-Græcum vocab. * **τσιμπλα**, idem significans quod **λήμη**, Glama.]

" **ΣΙΦΛΟΣ**, Deformis: secundum quosdam factum e "σίπαλος per sync. Item Mutilus, Oblæsus, Debilis, "Invalidus. Apud Apoll. Rh. 1, (204.) γενεήν γε "μὲν Ἡραλστοῖα, **Τούνεκ' ἔην πόδα σιφλός**, ubi Schol. "exp. **κεκακωμένος**: addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ "ἐπιμωμητὸν ἀπέδωσαν. Sic autem Hes. exp. præ- "teera **μωμητὸν**, et * **ἐπιμωμον**: quietiam κακόν. "Ab Eod. **Σιφλός** exp. **μωμος**: sed ser. **EST σίφλος** "accentu in priore, pro hac signif.: ut etiam ha- "bet Suidas et Schol. Apoll. Rh. Lycii, teste Eust., "ita utebatur voce **σιφλός**, ut τὸν νάρθηκα dicerent "esse **σιφλόν** τὰ ἐντὸς," [i. e. **κενόν**. "Ruhnck. Ep.

A Cr. 166. Musgr. Herc. F. 845. Brunck. Apoll. Rh. p. 14. **Σιφλός, Σίφλος**, Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. "Sed vocab. **Σιφλός** exp. etiam **λαίμαργος**, Gulosus, Vorax, Insatiabilis, a Schol. Oppian. A. 3, 183. Eademque notione idem vocab. Platoni Comico ap. Athen. 344. restituendum esse percommode suspicatus est Jacobs. Additt. Animadv. in Athen.; ut pro vulgato ὁ φίλος **Μυνίσκος** legatur ὁ σιφλός, Helluo Myniscus, quippe quem eo nomine ab illo Poeta notari diserte monuerat Dipnosophista." Schw. Mss. **Σίφλος**, ὁ, Lycophr. 1134. Vide Schu. Lex.] "Ἐπισίφλιον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρόν, μω- "μητὸν, Hes." " **Σιφλώω**, Debilito, Invalidum reddo, "etiam Ignominiam affero. Vide Eust. et Hes." [Il. ̐. 142. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπόλοιτο, θεὸς δὲ ἐ σιφλώ- "σειε. "Heyn. Hom. 6, 548. 652. Heringa Obs. 223. * **Σίφλημα**, ibid." Schæf. Mss. * **Σιφῶμαι**, Hesychio **τήκομαι**, videtur leg. **Σιφλῶμαι**.] "At vero " **Σιφλώω** redditur Explodo, Exhibilo: ut cum eo "conveniat nostrum Siffler." [Gl. Exhibilo.] " **Σιφνός**, Vacuus, κενός, Hes. Vide **Σιφνιοί** ap. "Eund." [Cf. **Σιφλός**, et Schn. Lex. * **Σιφνῶω**, Hesychio **κενῶω**.] " **Σιφνεὺς**, Talpa, Lycophr. (121.) teste Etym., "qui tamen non affirmat."

" **ΣΙΠΥΗ**, Arca. Proprie autem Arca panaria sic "dici existimatur quasi **σιτοβίη**, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία "ἐμβάλλεται. Exp. etiam Arca aut Vas ad asser- "vandam farinam: ut ap. Aristoph. ΠΑ. (806.) di- "citur esse plena **λευκῶν ἀλφίτων**." ["Toup. Opusc. 1, 417. 2, 42. Emendd. 2, 162. Valck. Diatr. 169. Bergler. ad Alciph. 311. Pierson. ad Herodian. Phil. 464. Jacobs. Anth. 7, 71. 9, 102. T. H. ad Plut. p. 273. Brunck. Soph. 3, 416. Callin. 1. p. 578. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss. Aristoph. Ἰππ. 1296. I. q. ὕδρια, Bekk. Anecd. 303. **Σιπύα**, **Σιπύη**, * **Σιπύς**, Lobeck. Phryn. 301. * " **Εὐσίπυος**, Pierson. l. c. Toup. Opusc. 1, 418. Jacobs. Anth. 7, 70." Schæf. Mss. Anal. 1, 222.] "Hinc Ὀμοσίπυοι a "Charonda ap. Aristot. dicti sunt Conjuges, quasi "Compenuarii, i. e. Ex uno penu victitantes, et ex "arca una panaria, Polit. 1. non procul a princi- "pio." ["Casaub. ad Athen. 17. Jacobs. Anth. 7, 71. * **Σιπύηθεν**, ibid. Callim. 1. p. 578." Schæf. Mss.] "Affertur ET **Σιπύς**, ἴδος, ἢ, pro **σιπύη**: item "pro Pyxide." [Hippocr. 684. * " **Σηπύα**, ἢ, ubique exhibet Cod. Med. in Aristot. H. A., item * **Σηπύδιον**. Sic etiam Etym. M. v. **Τροία**." Schn. Lex. Suppl.]

[* **Ἰπύα**, Hesychio **σιπύα**.] " **Σιβαία** et **Σίββα**, "Pera, Hes." [* **Σεβίς**, et * **Σεπνίς**, Eid. πυξίς. Cf. **κίββα**, **κίβισις**. * **Σίφνον**, Hes. τὴν γῆν Ἀθηναίω, καὶ ἢ **Δημήτηρ**, καὶ **σιπύα**. Leg. * **Σίφνον**, ut J. Poll. 10, 162. **Σίφνιν** δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὑμνοῖς, οὐ τὴν γῆν ἐνιοὶ ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν **σιπύαν**, ἐξ ἧς ἢ **Δημήτηρ** προῦκόμεζε τὰς τροφάς. * " **Σιφαῖος** s. * **Συφαῖος** ἄρτος, Lucian. Lexiph. 6. p. 185(=331.) exp. Siligineus. Forte leg. * **σιπυαῖος** s. * **σίβαιος**. Est ap. Suid. * **Σιλφαῖος** ἄρτος sine interpr." Schu. Lex.]

[* **Σιπυδνον**, Lucian. 2, 234. **Μάλλακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσι σιπύδνῳ**. " **Σιπυδνον** factum puto ex **σιπύη**, quæ Arcam aut Vas quodcumque farinæ asservandæ notat ap. Aristoph." Gesner.]

" **ΣΙΡΟΣ**, (ὁ,) Scrobs, in qua condita frumenta "asservantur. Alii scribunt **Σειρός**. Invenitur scri- "ptum et **Σιρρός**, ap. Simpl. Comm. in 2 Φυσ. Ἀκρ., "ubi scribit, **Καὶ γὰρ ὀρύττει τις καὶ τοῦ φνεῦσαι** " **χάριν** καὶ τοῦ **θεμέλιον καταβαλεῖν**, καὶ ὕδωρ εὐρεῖν, "καὶ **διοχετεῦσαι**, ἢ **σιρρὸν** ἢ **τάφρον** ποιῆσαι. Ab illo " **σιρός** quidam **σιρίασιν** nomen accepisse putant, qua "de re dictum est in **Σειρίασις**, ubi habes et **Σειρός**." [" **Σιρός**, ad Diod. S. 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villos. ad Long. 31. Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. " **Ἐλιαν**. H. A. 353." Wakef. Mss. Schneid. Ind. Scriptt. R. R. **Σιρρός**, Schæf. ad Longum 336.]

" **ΣΙΣΑΡΙΟΝ**, τὸ, Ornamentum muliebri aureum,

"in modum torquis, VV. LL. ex Hes." [Photib A χρυσούν κοσμαρίω ὁμοιον. Cf. J. Poll. 5, 101.]

"ΣΙΣΑΡΟΝ, τὸ, Siser, Olus cujus radix vesca. "Est autem siser unum erraticum, alterum domesticum. VV. LL. e Diosc. (2, 139.) Σίσαρα vel "Σίσαρρον dicitur a quibusdam ἢ ἐρίκη. Gorr." [Plin. 19, 5. Sium sisarum Linnæi, Schn. Ind. Scriptt. R. R.]

"ΣΙΣΥΜΒΡΙΟΝ, Sisymbrium, Herba mentæ hortensi similis, odoratior, latiore folio. Quidam Serpyllum sylvestre vocant. Alterum ejus genus est, quod alii Cardaminam, alii Sion appellant. Vide Diosc. (2, 155. 156.) Σίσυμβρα dixit Nicander Θ. (896.) Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούτων." ["Σισύμβριον, Toup. Opusc. 1, 414. Emendd. 2, 172. Σίσυμβρον, Jacobs. ad Meleagr. p. 7." Schæf. Mss. Σίσυμβρον, Gl. εἶδος λαχάνου, Cunila. Schneid. Ind. Theophr. * Σισύμβρινος, Athen. 689. Theophr. Fr. 4, 27. μύρον.]

ΣΙΤΟΣ, ὁ, Frumentum, Thuc. (4, 1.) Περὶ σίτον ἐκβολὴν, Eo tempore quo frumentum aristas emittit, Quo tempore segetes protrudunt aristas, 3, (1.) "Ἀμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, Frumento adulto, Segetibus maturis. Itidem et 2, (19.) Τοῦ σίτου ἀκμάζοντος. Et Plut. Πρὶν θερισθῆναι τὸν σίτον, Ante messem: ut Archestr. ap. Athen. 1. 7. θερίζομενον σίτον, Eo tempore quo frumentum demetitur, Tempore messis. Rursum ap. Thuc. σίτον εἰσάγειν, Frumenta importare, Segetes invehere. Et Demosth. (254.) Σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτω, Plut. Coriol. Σίτος ἦκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας: studio sc. τῶν σιτοπομπῶν, et ope τῶν σιταγωγῶν πλοίων. Item σίτον διαφθεῖρειν ap. Thuc. 2. Segetes vastare, ut ap. Plut. (8, 524.) Τὸν σίτον ἔφθειρον, de bruchis. Unde ap. Eund. σίτου σπάνις, Caritas annonæ: et ap. Dem. (918.) "Ὅτε ὁ σίτος ἐπετιμήθη, Cum frumenti pretium esset autum. Item σίτος ἀλλελεσμένος ap. Herod. 7, (23.) Σίτος δὲ σφίσι πολλοὺς ἐρόλτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλλελεσμένος, Frumentum molitum, Farina frumentacea. || Σίτος, Cibus e frumento confectus, i. e. Panis, Od. E. (165.) σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω, P. (412.) πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην Σίτου καὶ κρεῖων. Sic I. (9.) παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῖων, E. (456.) Σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι. Et Il. I. (702.) τετάρποι μὲνοι φίλον ἦτορ Σίτου ἢ οἶνοιο. Sic E. (341.) de diis, Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον. Itidem accipi potest ap. Xen. K. Π. (1, 2, 11.) ubi Persas dicit ἐσθίειν ἡδέως, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ: unde Cic. Tusc. 5. Persas negat Xenophlon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. Eod. modo accipiendum, quod Plut. de Fort. Alex. dicit, Themistoclem a rege Persarum τρεῖς πόλεις ὑποφόρους λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σίτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. Ipse enim Plut. Themist. 230. mææ Edit. sese explicat his verbis, Πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Item et σίτον ποιεῖν, Panem conficere, e Plat. de Rep. 2., sicut Xen. quoque σίτον πεποιημένον vocat Panem ad quem adhibetur τὸ ὄψον. || Generaliter pro Quovis etiam cibo accipitur σίτος, Chrys. de Prec. Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσai ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σίτος. Sic Il. T. (163.) Ἀκμηὸς σίτοις, i. e. ἀγευστος σίτου, Qui cibum non sumsit. Et Ω. (613.) σίτον μνήσας. Et Λ. (89.) Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ. Et Od. Ω. (394.) σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi ἐπιχειρεῖν σίτῳ dicit, quod alii ἀναιρεῖσθαι σίτον, Sumere cibum, et Thuc. αἰρεῖσθαι, ut 2, (75.) p. 72. "Ὅστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὑπνοντε καὶ σίτον αἰρεῖσθαι. Sic Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Σίτον προσφέρεσθαι καὶ ποτόν: (3, 1, 14.) Σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν: 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Idem Xen. dicit, Ἐν σίτῳ εἶναι, Esui esse. Cic. quoque interpr. Cibus: nam quod Socrates ap. Xen. Ἀπ. (1, 3, 5.) dicit τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ὄψον αὐτῷ εἶναι, ipse vertit, Cibi condimentum esse famem, ut videbis in Ὀψον supra, col. 1586., ubi cum σίτος copulatur ποτόν. Itidemque σίτων πλησθὲν ap. Plat. interpr. Immoderato tume-

factum pastu. || Alicubi σίτος reddi potest et Cibus, et Annona, et Commeatus: ut cum Athen. 3. de militibus ait, σίτον οὐκ εἶχον: itidemque ap. Thuc. Σίτον τε ἐσθήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλειπον. Sed notandum, Grammaticos σίτον masculino genere intelligere τὸν ἀκατέργαστον, i. e. Frumentum: neutro autem, ἄρτον, βρώμα, τροφήν: ut Eust. quoque indicat, 1794. Σίτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαστος ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σίτον λέγεται. Volunt itaque σίτος significare Frumentum: AT VERO Σίτον, Panem, Cibus, Annonam, Commeatum. Cujus σίτον in sing. num. nulla certa reperi exempla: pluralis autem numeri usus ea in signif. non infrequens est: ut ap. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Ἦλθον μὲν οὔτε σίτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες: itidemque ap. Herod. 7. Παρέχειν σίτὰ τε καὶ νέας. Putarim itaque tantum in plur. num. metaplasmm generis fieri, et a σίτος dici σίτα, sicut ζυνὰ a ζυνός, σταθὰ a σταθμός, νῶτα a νῶτος, et similia alia: præsertim cum ap. Chrys. legamus, Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσai τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σίτος, Quam corpora cibus. Et Od. Π. (83.) Εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα ἔδμεναι. || Σίτος, Annua pensitatio ad alimentum viduarum et pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris, uxoribus repudiatis: unde σίτον δίκη, Rei uxoriæ actio. Dem. (818.) Οὐ γὰρ διδόντος τοῦτον σίτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος. Idem, Ταύτην τὴν προῖκα οὔτε αὐτὴν οὔτε τὸν σίτον ἀπέδωκε. Vide Bud. 44. Ab Harpocr. exp. ἡ διδομένη πρόσδοσις εἰς τροφήν ταῖς γυναῖξιν ἢ τοῖς ὀρφανοῖς: reprehenditurque ab eo Timachidas putans σίτον ibi significare τόκον. Rursum Bud. hæc Dem. (1362.) Σίτου εἰσόδον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, sic interpr. Licere illi, qui mulierem habet in potestate, rei uxoriæ agere: p. 44. in Κύριος. Vide et Suid. et J. Poll. || AT Σίτος, exp. Esculentus in VV. LL. sine Auctore et exemplo.

["Σίτος, Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. 777. Toup. Opusc. 1, 393. Herod. p. 10. l. 100. Schneid. ad Xen. K. A. 87. Musgr. Hel. 427. Herc. F. 384. Kuster. Aristoph. 220. Heyn. Hom. 8, 729. Panis, Xen. Mem. 3, 14, 2. coll. §. 4. Herod. 186. Triticum, Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Diod. S. 2, 327. Conf. c. σιτίον, Brunck. Aristoph. 3, 123. ad Diod. S. 2, 392. Schneid. ad Xen. Hier. 250. Heind. ad Plat. Apol. p. xxvii. Boeckh. ad Sim. p. xxxiv. Zeun. ad Xen. K. Π. 359. ad Herod. 388. Discrimen inter σ. et σιτίον, Schneid. Hist. Pisc. 344. Τὸ σίτον, ad Xen. Mem. 3, 1, 24. 3, 8, 2. 4, 2, 17. Musgr. Hel. 427. ad Dionys. H. 2, 984. Σίτα, Pierson. Add. ad Mær. 127. Koen. ad Greg. Cor. 199 (= 425.) Heyn. Hom. 7, 59. Porson. Med. p. 43. Σίτον αἰρεῖσθαι, ἐλέσθαι, Valck. Hipp. p. 178." Schæf. Mss. Σίτον, τὸ, Græcum non est, Schæf. ad Soph. T. 1. p. 247. Tauchn. Σίτον μετρεῖσθαι, ad Greg. Cor. 422. Σίτος, a Σίω, Meto, Anacreon ap. Etym. M., Valck. Schol. in N. T. 1, 229. J. Poll. 6, 34. Ἀπὸ δὲ σίτων, σίτα, σιτία, σιτεῖσθαι, σιτούμενος, σίτησις, σιτηρέσιον, κακόσιτος, ἀπόσιτος, * φιλόσιτος, ἄσιτος, εὐσιτος, σιτοφάγος, σιτικός, πολύσιτος, ὀλιγόσιτος, * μετρίσιτος, σύσιτος, συσιτέω, ἀέσιτος, ἐπίσιτος, ἐπισιτισμός, παρασιτεῖν, Καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, παράσιτος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦνομα. Οὐ μὴν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλ' ἐπὶ ἱερᾷς ὑπηρεσίαις τοῦνομά ἐστιν οἶον, ὁ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἰρουμένους καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθῆνῃσι Παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ Βασιλέως ἐστὶν εὐρεῖν. Ἐπὶ μέντοι τοῦ παρασιτεῖν ἐπὶ λιχνείᾳ, ἡκολακείᾳ, πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἴτα Ἀλέξιος, Ὁμηρος δὲ αὐτὸν εἰλαπιναστὴν λέγει, Ἐπεὶ οἱ εἰταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς. Κακοσιτία, ἀποσιτία, σπανοσιτία, ἄσιτία, συσιτία, οἰκοσιτία, σιτοδετεῖν, * σιτοδεῖν, συσιτεῖν, οἰκόσιτος, σιτοδόκη, σιτίζειν. Παιδᾶς σιτευτοὺς ἕνορῶν εἶη. Ἀποσυσιτεῖν σιτομέτρης γὰρ, καὶ σιταγωγὰ πλοῖα, καὶ σιτηγούντες, καὶ σιτοφύλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπὸ σιτίων, ἀλλ' ἀπὸ σίτου ὠνόμασται, ὡς καὶ τὸ * ἐπεσιτοῦντο παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ σιτηρέσιον, καὶ σιτοδεῖα.]

Σιτοβόλιον, τὸ, ET Σιτοβολών, ὠνος, ὁ, Horreum in quo frumenta reponuntur, Granarium, ut quidam interpr. et J. Poll. confirmat, necnon et Suid., qui

σιτοβολοῖς exp. ἀποθήκαις, h. in l. Βουλόμενος σιτοβολοῖς χρήσασθαι πρὸς τὴν παραχειμασίαν. Idemque annotat σιτοβολῶνας quoque eadem signif. dici. Bud. vero ap. Plut. (C.) Graccho (6.) p. 1535. meae Edit. Κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια putat signif. Tesseram frumentariam. [Σιτοβόλιον, Polyb. 3, 100, 4. Σιτοβολῶν, Geop. 2, 25, 4. Schleusn. Lex. V. T. Σιτοβολεῶν, Gl. Sportula. * Σιτοβόλον, τὸ, Geop. 13, 4, 5. * Σιτοβολεῖον, τὸ, 2, 27.] Σιτοδεία, ἡ, Penuria rei frumentariæ, Annonæ caritas, i. q. σπανιστία, s. σπάνις αἵτου, Isocr. Symm. (30.) Ἐν σιτοδείαις καὶ πολιορκίαις καὶ τοῖς μεγίστοις κακοῖς καθεστῶτες. Et ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Annonæ caritate premi, Rei frumentariæ penuria laborare. Sic Thuc. 4, (36.) p. 134. Διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν. Et sub finem pag. Περὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἐσιτοδοῦντο, Annonæ s. Commeatum penuria premebantur : a VERBO Σιτοδέομαι, Annona s. Commeatu deficior. [Σιτοδεῖν, J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. Σιτοδεία, Schleusn. Lex. V. T., Polyb. 1, 18, 10, 21, 4, 2. "Ad Herod. 48. ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. Σιτοδηή, Ionice Herod. 1, 22, 94.] Σιτοδόκος SIVE Σιτοδόχος, Capiens s. Suscipiens frumentum. Σιτοδόκος, Epigr. ponitur etiam pro Panis receptatore. ["Jacobs. Anim. 35. Anth. 9, 39. 42. Paul. Sil. 40." Schæf. Mss.] Σιτοδόκη ap. J. Poll. 6, (34.) c. 7. Receptaculum frumenti, aut ciborum. [Vide Σίτος. * Σιτοδοχεῖον, τὸ, i. q. σιτοδόκη, Schleusn. Lex. V. T. "Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 39. T. 3. p. 511, 36. "Ἐπερὶ δὲ πάλιν οὐδὲ μάζης μίας τῷ πεινῶντι μεταδόντες, ὁλόκληρα σ. εἰς ποταμὸν ἐρίψαν." Seager. Mss. "Herodian. Epimer. 103. Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * "Σιτοδοχία, Theod. 1, 66." Wakef. Mss.] Σιτοδοσία, Frumenti largitio, distributio, quam Suet. Frumentationem appellat, in Aug. Impetum se cepisse frumentationes publicas abolendi. [Schleusn. Lex. V. T. "Dionys. H. 3, 1412. coll. Reisk." Schæf. Mss.] Σιτοδότης, Frumenti largitor s. distributor, Menand. Et Synes. Ὡς δέδωκα τὴν ἐπιστολήν, ταμίης ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος, Frumenti s. Annonæ distributor. ["Ad Charit. 684." Schæf. Mss.] Σιτοδοτέω, Frumentum do, distribuo et dimetior, i. q. σιτομετρέω, Dem. in quodam Psephisin. Σιτοδοτήσας τοὺς ὀπλίτας. Itidem Polyb. Σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Pass. Σιτοδοτοῦμαι, Frumentum mihi datur, Annonam accipio, etiam Cibus capio, ut, Ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς. Sic Σιτομετροῦμαι. [Bekk. Anecd. 302. "Dio Cass. 355." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. * Σιτοδοσία, i. q. σιτοδοσία, LXX. Nehem. 9, 15. sed v. Schleusn. Lex. V. T. * Σιτοθήκη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. "Valck. Diatr. 170." Schæf. Mss.] Σιτοκάπηλος, Qui frumenta emta revendit, frumenta emit ut inde lucrum faciat, Frumentarius, Plaut. Cæs. Cic. Frumentarius negotiator, Plin. Σιτόκουρος, Homo inutilis et qui frustra alitur, ὁ ἄχρηστος, καὶ μάτην τρεφόμενος, ut et Hes. et Ulp. ap. Athen. (248.) exp., ubi ex Alexide affertur, ἔσθ' περιπατῶν σιτόκουρος. Et e Menandro Ὁ κνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παριτρέφεσθαι. Et, σιτόκουρον ἄθλιον εἰς τὴν οἰκίαν Εἰλήφαμεν. Dicit autem videtur σιτόκουρος, παρὰ τὸ κεῖρειν τὸν σῖτον, ut proci illi Penelope fruges consumere nati. ["Vide nott. ad Alciph. p. 116." Wakef. Mss.] Σιτολόγος, Qui frumenta colligit, annonam exigit, Magistratus quidam ap. Athenienses. Σιτολογία, ἡ, Munus τῶν σιτολόγων, Frumentatio, Polyb. Τὰ μὲν δύο μέρη δυνάμειος ἐπὶ σιτολογίαν ἐξέπεμπε, Frumentatum misit, s. ad frumentum ex agro vicino comportandum. Sic Plut. Fab. Τὸ πολὺ τῆς στρατίας ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss.] Σιτολογέω, Frumentor, Frumentum comparto s. exigo, Polyb. 3, (101, 2.) Τοὺς Καρχηδονίους τὴν χώραν σιτολογεῖν : [1, 17, 9. * "Σιτολόγιον, τὸ, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 189." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Σιτομέτρης, ὁ, Mensor frumenti, Pand. Qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat, Qui erogandæ annonæ publicæ munus habet. Idem cum σιτοδοτής. Aristot. Polit. 4, 15. Σιτο-

μέτριον, τὸ, Demensum, i. e. Quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Donat. ap. Terent. in Phorm. : Marc. 12, (42.) Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ δίδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον ; Ut in tempore det demensum. Erasmi. vertit Demensum cibum, ut Plaut. loquitur in Stich. Suidas σιτομέτριον exp. σιτοδοσία : qua signif. diceretur potius σιτομετρία, i. e. Frumenti dimensio, Distributio frumenti quæ fit certa mensura. [Plut. 7, 243. Greg. Naz. Or. 2, 29. "Phryn. Ecl. 169 (=383.) Thom. M. 795." Schæf. Mss. * Σιτομέτρον, Gl. Cibarium, Diarium.] Σιτομετρέω, Frumentum demetior, certa mensura distribuo, Polyb. ap. Suid. Ὁ δὲ Φίλιππος διαδοὺς ὅτι μέλλει σιτομετρέειν, Joseph. c. Apion. init. Σιτομετρῶν καὶ μισθοφορίαν παρεχόμενος, Frumentum præbens, Bud. Pass. Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, Admensum s. Demensum accipio, Polyb. de stipendio militari loquens, (6, 39, 13.) Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίστου δύο μέρη μάλιστα πως, Stipendium datur pediti. Sic et σιτοδοτοῦμαι supra, et μισθοδοτοῦμαι. [Schleusn. Lex. V. T., ad Greg. Cor. 422. Lobeck. Phryn. 383. "Thom. M. 182. 795. Diod. S. 1, 587. 2, 355. 356." Schæf. Mss. * Σιτομετρία, ἡ, Diod. S. 2. p. 89., 13. p. 378. "Phryn. Ecl. 169 (=383.) ad Charit. 684." Schæf. Mss. * Σιτομνήμων, nnde] Σιτομνημονέω, i. q. σιτομετρέω, Frumentum demetior, notatis eorum uominibus qui demensum accipiunt : Hes. σιτομνημονεῖν, σιτομετρέειν, s. τὰ σῖτα μετρέειν, addens, Παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα. [Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σιτονόμος, Cibus præbens s. subministrans, Soph. Phil. (1091.) p. 421. τοῦ ποτε τεύξομαι Σιτονόμου μέλεος ; nam arcu surrepto, manus ipsum alere cibumque ei parare non poterat. Schol. exp. σῖτον νέμοντος, ἡτοι τροφέως. Σιτοποιός, Panifex, Thuc. 6, (44.) p. 212. Ὁλκάδες σιταγωγοί, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας : 2, (78.) Γυναῖκες δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοί, ubi nota σιτοποιοί γυναῖκες, ut ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) σιτοποιὰ ὄργανα. Alioqui σιτοποιοί absolute dicuntur Pistores s. Panifices, ut tum in priore loco Thuc., tum ap. eund. Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ τοὺς οἰνοχύους. Itidemque ap. Plut. Alex. (23.) Τῶν σιτοποιῶν καὶ μαγειρῶν. Ac σιτοποιοί ibi dicuntur Pistores s. Panifices : ὀψοποιοί autem et μάγειροι, Coqui qui opsonia et omne ciborum genus, quod ad panem adhiberi solet, parant. Hesychio σιτοποιός est ἀρτοκόπος ἢ πέπτρια. [Eur. Hec. 362. LXX. Gen. 40, 17, 20. "Zeun. ad Xen. K. Π. 135. Valck. Adonias. p. 397. Thom. M. 113. ad Herod. 274. Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 591. Coray Theophr. 179." Schæf. Mss.] Σιτοποιέω, Ad panificium accommo vel utor, Bud. ap. Diosc. || Idem Bud. interpr. etiam Alo, Cibus suppedito, ap. eund. Diosc., necnon ap. Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Locum vide in Comm. 788., in quo σιτοποιεῖν αὐτοὺς et λιμῷ ἀποκτείνειν opposita sibi sunt. || Pass. Σιτοποιοῦμαι, Panem conficio, In panificio occupatus sum, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Χειρομύλας δὲ χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι, αἷς σιτοποιοῦμεθα. Pro Frumentum mihi comparo, Frumentatum eo, affertur ex eod. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Item In cibos assumo, Vescor, in qua signif. accusativo jungitur. Exemplum e Diosc. cum Plinii interpr. habes in Ἰσποτροφέω, col. 1704. Exp. etiam Sumo cibum, Comedo, σιτοῦμαι : sicut et Suid. scribit σιτοποιεῖσθαι ap. Xen. legi pro τροφήν λαμβάνειν, subjiciens hunc ejus locum, Σιτοποιεῖσθαι τε ἀνάγκη καὶ κοιμᾶσθαι. [Eur. Tro. 494. "Zeun. ad Xen. K. Π. 135. 379. Hutchins. 47. Phryn. Ecl. 169." Schæf. Mss.] Σιτοποιῶ, Panificium, e Xen. [Cec. 7, 21. "Zeun. ad K. Π. 135." Schæf. Mss.] Σιτοποιικός, Ad cibaria coquenda et conficienda pertinens, p. 46. mei Lex. Cic. [Xen. K. Π. 6, 2, 11. Cec. 9, 7, 9. Polyb. 1, 22, 7. μηχανήσις. "Zeun. l. c." Schæf. Mss.] Συσσιτοποιέω, Compinso, In cibum concinno, ut quidam exp. ap. Diosc. 4. Συσσιτοποιεῖται ἀργῶ καὶ ὀπτάται, ubi Ruell. Cogitur cum pane et inassatur, Marcell. Pani-

compinsitur et torretur. Utitur eod. verbo in Præfat. I. 6. "Ἦ ἐν ἀλφίτοις ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τῶν προσφερομένων συσσιτοποιούντες. Σιτοπομπεία, ἢ, Frumenti transmissio, Procuratio annonæ, Dem. (254.) Βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, Advehendi s. Deducendi frumenti arbiter, Bud. Idem Dem. (326.) Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθῆσεται προΐδέναι, Oportebat providere quomodo frumentum conveleretur, Bud. Apud Demetr. Phal. SCRIBITUR Σιτοπομπία, sine diphthongo: Οἶον ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν, σιτοπομπίαν λέγῃς. [Dem. 671. "Σιτοπομπεία, Σιτοπομπία. * Σιτοπομπείον, * Σιτοπόμπιον, ad Diod. S. 1, 612. 686. 2, 426. 491." Schæf. Mss.] Σιτοπόνος, i. q. σιτοποιὸς, Philo V. M. 1. Μὴ δέμενοι σιτοπόνων περιεργίας, Nihil pistorum supervacanea opera egentes, ["Hes. (v. Δαιτροπόνος.) * Σιτοπονέω, Panem efficio, Philo J. 2, 233. 467." Wakef. Mss. * Σιτοπονία, ἢ, Philo J. 3. p. 268. P., Hierocles p. 316. 320. Stobæi Serm. 83. p. 490. * "Σιτοπράτης, Poëtaster cum Wernsdorffii Phile p. 36. v. 191." Boiss. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. 136, 15." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss.] Σιτοπῶλης, ὁ, Venditor frumenti, Frumentarius, Aristot. de quodam mulo Atheniensi, Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπῶλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. Unde Plin. Decretum fecere, quo caveretur, ne frumentarii negotiatores ab incuniculis eum arcerent. [Lys. 712. * "Σιτοπῶλέω, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. J. Poll. 7. p. 697.] Σιτόσπελον, dicitur a quibusdam ἡ αἰγίλωψ, Festuca. ["* Σιτόσπελος, Ægilops, Diosc. Notha 472. (4, 139)." Boiss. Mss. Cf. Ἀκρόσπελος. * Σιτόσπορος, Dionys. H. 1. p. 245, 7.] Σιτοφάγος, Frumento vescens, Pane victitans, Od. I. (191.) de Polyphemo, οὐδὲ ἐψέκει Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, [Herod. 4, 109. Nicand. A. 115. Θ. 802. Lucian. 2, 223. "Heyn. Hom. 5, 652." Schæf. Mss. Conf. c. * Σιτοβόρος, Barker. ad Etym. M. 474. 903. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.] Σιτοφόρος, Frumentum ferens, Frumenti ferax: γῆ, Terra frumenti ferax, Ager frumentarius. Ab Eur. autem σιτοφόροι θεαὶ dicuntur Ceres et Proserpina, quod frugum feracitas in earum potestate esse credebatur: quainobrem a Syracusanis dicebatur Σιτῶ Δημήτηρ, ut a Statio Frugifera Ceres. Item Frumentum subvectans, Commeatum portans, Cibaria vehens, ut σιτοφόροι κάμηλοι ap. Herod. (1, 80.); vel Ad frumentum annonamque deportandam accommodus: (3, 153.) Item Pani ferendo aptus, ut σιτοφόρον κανοῦν, Canistrum panarium. ["Heyn. Hom. 4, 222." Schæf. Mss.] Σιτοφύλακες erant Athenis Qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur: quod ipsum fiebat enim in farina et pane. Erant autem viginti numero, quorum quindecim in ipsa civitate, quinque in Piræo. Testantur Harp. et Suid. [Dem. 467. Lys. 722. "Bergler. ad Alciph. 35." Schæf. Mss. "Polyæn. 3. fin." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. * Σιτοφυλακῆς, Appian. 1, 26.] ΑΤ Σιτοφυλακείον, [s. * Σιτοφυλάκιον,] τὸ, Locus s. Vas in quo frumentum asservatur, ut Trimodix et Cumeræ. Hor. Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris? Σιτόχροος, [contr. Σιτόχρους,] Habens colorem frumenti, [Opp. K. 1, 435. κύνες, "Chrys. iu Genes. T. 1. p. 9, 12. Ὁ μὲν (ἄρτος) σιτόχρους πολλάκις ἐστὶ, τὸ δὲ αἶμα πυρρὸν ἢ μέλαν." Seager. Mss. "Boiss. Philostr. 614." Schæf. Mss.] [* Σιτηβόρος, Nicander A. 115. ubi erat σιτηφάγος. "Schneid. ad Aristot. H. A. 354." Schæf. Mss.] Σιτήγονος, Qui in eum usum nascitur ut esui sit. Nam Schol. Nicandr. A. (424.) βουκέραος σιτηγόνου exp. τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφήν γινομένου: [Schn. legit * χιληγόνου.]

Σιταγωγός, Frumentum vehens, Frumento vehendo aptus: νῆες, Naves commeatum subvehentes, frumentariæ, Thuc. (8, 4. cf. 6, 30.) Sic Xen. Ἑλλ. 5, (4, 61.) Σιταγωγὰ πλοῖα, quæ et σιτηγὰ appellantur. [Andocid. de Red. p. 86. Lobeck, Phryn. 430. "Ad Herod. 459. ad Charit. 272=674." Schæf. Mss.] Σιταγωγέω, Frumentum veho, Commeatus adveho. E Luciano (3, 257.) Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Rem frumentariam advehere. ["Musgr. ad

A Eur. Hec. 8." Schæf. Mss.] Σιταγωγία, Frumenti advectio. [* Σιτάποχος, unde * "Σιταποχία, ad Hesych. 1, 746. n. 23." Dabler. Mss.] Σιταρκῆς, Cibaria s. Annonam subministro, Frumentum s. Annonam, quæ sufficiat, suppedito, σίτον ἐπαρκῆς, Eust. [* Σιτάρκης, τὸ ἄρκοῦν βρώμα, Zonar." Dahler. Mss.] Σιταρκία, ἢ, Annona; præcipue vero Annona militaris, Annona quæ militibus stipendii loco dabatur in singulos menses. Polyb. 5, (75, 1.) Παρεσιόντων πρὸς τὰς σιταρκίας εἰς τὴν πόλιν, Ad commeatus annonamque coemenda. [Schw. legit σιταρχίας.] Idem, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τοῖς προϋπάρχουσι καὶ τοῖς παραγενομένοις τὰς σιταρκίας. Aristot. Œcon. 2. "Ὡστε τὴν παραδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Ita ut eis gratis præberet trium mensium frumentum, quod jam admensus erat. Ibid. Διδούς τοῖς στρατιώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νομηρίας τὰς σιταρκίας. Ibid. Τῶν στρατευομένων παρηρτεῖτο τὰς σιταρκίας καὶ τοὺς μισθοὺς ἐξ ἡμερῶν, Annonam et stipendia. Hoc autem stipendii genus σιτηρέσιον alio nomine appellant, item ὀψώνιον et χορηγίαν. Ac σιταρκία dicta videtur Annona quæ militi in singulos menses sufficeret, Turn. interpr. Stellatura et Canon frumentarius. ["Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Σιτάρκεια, Schn. Lex., quod esset a * Σιταρκῆς.]

Σιταρχος, sive Σιτάρχης, Præfectus annonæ, sc. coemendæ, asservandæ, et dispensandæ, cum opus est. Alii Commeatui vel Ciborum sumtibus præfectus. Harmod. ap. Athen. (148.) Ὁ κατασταθεὶς παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος. Bud. σίταρχος exp. Convivii curator, ut cum civitates publice epulantur. Σιταρχέω, Sum σίταρχος, Annonæ præfectus sum. UNDE Σιτάρχημα, τὸ, i. q. σιταρχία. Apud Athen. (238.) Ἄν ἡ τὸ σιτάρχημα, δέπνον εὐτρεπέες. ["Ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss.] Σιταρχία, Munus præfecti annonæ, i. prope q. σιτωνία, [Polyb. 1, 66, 6.]

Σιτηγός, i. q. σιταγωγός, Frumentum vehens, Frumento aut Annonæ vehendæ aptus: ὀκκᾶς, Lat. Frumentaria navis. Thuc. σιταγωγὸς ναῦς, 8, (4.) p. 265. [Σιτηγὰ, τὰ, sub. πλοῖα, Plut. Galba 13. Dem. 1213. "Πλοῖα σιτηγὰ, Athen. 206." Schw. Mss.] Σιτηγέω, Frumenta veho, s. Annonam veho, Dem. Σεισιτηγκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, Qui frumenta Rhodum vexerunt, Rhodiis importarunt: (cf. 467. 917.) Itidem Antipb. Ἐκ τῆς ἡπείρου εἰς Ἑλλάδα εἰσιτηγεί. [Memnon 24. τοῖς πολιορκουμένοις, J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. * Σιτηγία, Dem. 1286.]

* Σιτηρέσιος, Gl. Annonaius, "Toup. Opusc. 1, 42." Schæf. Mss. Σιτηρέσιον, τὸ, Demensum, i. e. Frumentum quod quis singulis mensibus a σιτοδότῃ s. σιτομέτρῃ aufert, i. q. σιταρκία. Harpocr. τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφήν, Quod alicui in cibum datur, ut est vel ipsa annona, vel stipendium aut certa pecuniæ summa ad victum inde parandum. Dem. (48.) Ἵνα δέκα ἑκάστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ, Herodian. (2, 11, 9.) Μισθοφόρους ἐπὶ ῥήτοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας καταστήσάμενος, Ceteris stipendiorum auctoramentis; accipiat enim hic σιτηρέσιον pro Stipendio militari. Apud Plut. autem in Crasso (2.) pro Tessera frumentaria s. Annona civili: Τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρασχών. Hes. σιτηρέσιον est ἐφόδιον. [Xen. K. A. 6, 2, 3. Plut. Cat. Min. 26. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 27. 35. Scriptt. post Theopphanem p. 219." Elberling. Mss. "Ad Diod. S. 1, 266." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.] Σιτηρεσιάζω, Frumentum et stipendium præbeo, Aristot. Œcon. 2, (37.) Τοὺς πλέωντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι, ἢ αὐτοὺς πλέειν, Iis, qui navigarent, frumentum in duos menses suppeditare.

* Σιτουργός, Polyæn. 3, 10, 10. μύλη, Plato Polit. 267. "J. Poll. 1, 200." Wakef. Mss. * "Σιτουργία, ad Callim. 1. p. 269. Ruhnck. Ep. ad Ernest. p. 95." Schæf. Mss.]

Σιτώνης, Frumenti emtor, Annonæ coemendæ præfectus: ut σιτομέτρης et σιτοδότης, Annonæ demetiendæ et dispensandæ præfectum significant. Generaliter Greg. Naz. Οἱ σιτώναι καὶ σιτοκάπηλοι, Frumenti emtores et revenditores. Latini Frumentarii

et Frumentarios negotiatores appellant. ["Thom. M. 654." Schæf. Mss. "Etym. M., Suid. 2, 489. Philo J. 2, 64." Wakef. Mss.] Apud Jctos autem de Publicæ annonæ emtore s. curatore: cujus munus VOCATUR Σιτωνία, ἡ, Emtio frumenti, s. Munus publicæ annonæ coemendæ, Rei frumentariæ cura, Curatio commeatus atque annonæ. Meminit Dionys. H. 7. Et Ulp. l. 2. D. de Vacat. et Immunit. Sextumdecimum ætatis annum agentem ad munus sitoniæ vocari non oportet. [Dem. 918. Inscr. Chandleri 20. Ἀναδασάμενον σιτωνίας πλεονάκισ.] Et cui tale munus injunctum, σιτώνης vocatur. Arcad. l. ult. de Mun. et Hon. Cura quoque emendi frumenti, olei; nam harum specierum curatores, quos σιτώνας et ελαιώνας appellat, creari moris est. Apud eosd. Jctos Sitonici muneris mentio fit. Item cura σιτωνικῶν ap. Eosd. DICITUR AUTEM Σιτωνικός, Pertinens ad annonæ publicæ curatorem. ["Jo. Malal. 1, 388." Elberling. Mss.] Σιτωνέω, Frumentum coemo, Rei frumentariæ curandæ præfectus sum. AFFERTUR ET Σιτώνη pro Res frumentaria. Significat tamen potius Frumenti s. Annonæ coemtionem, ut sit pro σιτώνησι, sicut ὦνη pro ὠνησι.

"Ἀείσιτος, Hesychio ὁ ἐφ' ἐκάστη ἡμέρᾳ ἐν τῇ πρυτανείῳ δειπνῶν, Qui quotidie in Prytaneo cibum capit; quibusdam enim ibi victus præbebat, tur quoad vivebant, bene meritis præcipue." [J. Poll. 6, 34. 9, 40. *Ἀείσιτοι, Inscr. Chandleri P. 2. no. 55. 1. 2. 3. 4. φυλαί.] Schn. Lex. "Spon. Inscr. Athen. 2, 332. Καὶ τοὺς ἀείσιτους (ἀσίτους in Inscr.) ἀνέγραψαν." Schn. Lex. Suppl.]

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ, A cibo abstinens, Synes. Δεῖ πέμπτην αὐτὸν ἡμέραν ἀπόσιτον εἶναι, Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἐπὶ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί: (934.) Χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, A cibo non abstinere, Inediam non pati. ἢ Abhorrens a cibis, J. Poll. Καὶ κακόσιτος δὲ, καὶ ἀπόσιτος, ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων: ut ἀπικθύς ap. Aristoph. ὁ ἰχθύων ἀγευστος. Notandum est autem Gal. quoque (355, 40.) banc signif. dare nomini ἀπόσιτος, sed ita ut dicat illud differre ab ἄσιτος. Nam in Comm. in Ἐπίδημ. 1. scribit ἀποσίτους vocari τοὺς ἀπεστραμμένους προσενέγκασθαι σιτία, i. e. qui avertantur usum ciborum; vel, qui abhorrent a sumendo cibo: ἄσιτους autem, τοὺς μὴ προσενεγκαμένους, qui eum non sumserunt. Hæc Gal. Suid. tamen et alii ἀπόσιτος exp. ἄσιτος, et illis tacentibus videmus aperte in ll. paulo ante cc. ἀπόσιτος accipi pro ἄσιτος: adeo ut hæc differentia non sit perpetua. Ac revera in aliis multis nominibus ἀπὸ pro a privativo sumi animadvertimus. [Athen. 47. 247. ad Greg. Cor. 529. "Koen. 251. Wakef. S. Cr. 4, 125. Thom. M. 367. Cattier. Gazoph. 69. Casaub. ad Athen. 97. Toup. ad Longin. 367. Valck. Callim. p. 7." Schæf. Mss.] Ἀποσιτέω, A cibo abstineo, Inediam tolero. Bud. ait ἀποσιτῆσαι posse exp. Inedia perire, ap. Lucian. (2, 602.) Καὶ Ζῆν οὐκέτι ἐθέλειν ἔφην εἰ γενοίμην ἐγνούχος· ὥστε καὶ ὁλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγγνώκειν. [*Ἀποσιτίῳ, Abresch. Lectt. Aristæ. 12. 328. (Epist. 1, 3.) Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀποσιτία, ἡ, Abstinencia a cibo. Potest etiam exponi Inedia, ut ἀσιτία. Gal. vult ἀποσιτίαν Hippocrati (1089.) i. valere q. ἀσιτίαν, et significare ἀνορεξίαν, Abhorrentiam a cibo. [Vide Σίτος.] Ἀποσιτικός, Abstinencia a cibo inducens. In VV. LL. adnotatur ἀποσιτικὸν esse Quod nauseam et fastidium inducit. [Hippocr. 75.]

Ἀσιτος, ὁ, ἡ, Jejunus, Qui cibum non sumsit, Impastus: pro quo Hom. dicit σίτον ἄκμητος, alii ἀγευστος. Od. Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἀπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος. Soph. (Aj. 324.) Ἀσιτος ὠνήρ, ἄποτος. Sic Xen. K. Π. 8, (1, 15.) Ἐπεμελείτο δὲ ὅπως μήτε ἄσιτοι μήτε ἀποτοὶ ποτε εἶσιντο, Ut ne unquam cibis potuve destituerentur: 4, (2, 19.) Ἐν θήρᾳ ἄσιτοι καρτεροῦμεν: 7, (5, 18.) Μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρεον. Sic etiam ἄσιτος γράφει, Cibo nondum gustato scribit. A Plut. (6, 710.) ἄσιτος καὶ αὐχμῶν opp. τῷ ἡρισθηκότι καὶ ἀληγμένῳ. Vide et Ἀπόσιτος. ["Ad Charit. 538. Musgr. Herc. F. 384. Jacob. Anth. 9, 136. Wakef. S. Cr. 4, 125. Ruhnk.

PARS XXV.

Ep. Cr. 168. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. *Ἀσίτως, Jejunus, Misere, Inepte, Tzetz. ad Lycophr. 139." Kall. Mss. *Ἀσιτῖ, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀσιτία, ἡ, Inedia, Esuries; alii etiam Jejunium, Abstinencia a cibo. Apud Athen. (161.) Ἐδεῖ θ' ὑπομείναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον. Aristot. Ethic. 10, 9. Τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία. [Plut. 6, 502. 510. "Ad Diod. S. 2, 342." Schæf. Mss. *Πανασιτία, J. Poll. 1, 52.] Ἀσιτέω, Cibum non capio, A cibo abstineo et inedia utor, Gal. ad Gl. [Plut. 6, 883. *Ἀσιτίῳ, Schleusn. Lex. V. T.]

Αὐτόσιτος, Qui ipse sibi cibum parat, domi suæ cibum capit, non alienæ: quamobrem a Suida exp. οἰκόσιτος, ab Hes. ὁ ἐαυτὸν τρέφων, Qui ipse se alit. In VV. LL. dicitur significare et Eum qui suo cibo servit, comitatur: Plaut. Nostro sibi servire nos censet cibo. Αὐτόσιτος dicitur etiam Is qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum dapes affert: quomodo Hes. αὐτόσιτον exp. τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοντα καὶ ἐαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. [Athen. 47. 248. "Casaub. ad p. 97." Schæf. Mss.]

[*Βραδύσιτος, unde *Βραδυσιτέω, Tarde cibum sumo, Nounus 1, 154. Alex. Trall. 1. p. 22. *Βραδυσιτία, Tarda cibi sumtio, 31., 9. p. 537.]

[*Διάσιτος, unde *Διασιτία, pro ἀεισιτία, Hippocr. Epist. p. 1293.]

[*Ἐνσιτος, Anonym. de S. Theod. v. 18. p. 16. Wernsd. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἐπίσιτος, Qui victus causa alicui operam suam locavit, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, Suid. quo modo Ἐπισίτιος ab Hesych. exp., de quo infra post Σιτία. [Vide Σίτος.]

Εὔσιτος, Qui est bono stomacho, VV. LL." ["Boiss. Philostr. 284. Casaub. ad Athen. 97." Schæf. Mss. Vide Σίτος. "Schol. Theocr. 7, 34." Wakef. Mss.] Ἀτ' Εὔσιτεῖν videtur significare Bene "habitu esse e cibo, ap. Theophr. H. Pl. 4, (8, "13.) ubi de bobus loquens ait, Καὶ ξηραίνοντες παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες "οὐδέν." [*Εὔσιτία, Aret. 74.]

Κακόσιτος, Qui stomachi vitio cibum fastidit, Greg. Naz. et Eubulus ap. Athen. (248.) ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει. [Fastidiosus, Ælian. H. A. 3, 45. Arrian. Ven. 8, 2. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.] Κακοσιτία, ἡ, Cibi fastidium, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Vide Σίτος.]

[*Λειπόσιτος, unde *Λειποσιτέω, Suid.]

Μονόσιτος, Qui semel tantum cibum capit quotidie, ["Casaub. ad Athen. 95. 97." Schæf. Mss.] Μονοσιτέω, Semel tantum in die cibum sumo, in die cibo utor, qua signif. Hipp. usurpat. Notandum vero μονόσιτον dici posse Eum etiam, qui solus et sine conviva cibum capit: et μονοσιτίαν, Morem illum capiendi cibum sine conviva et μονοσιτεῖν, itidem Solum et sine conviva cibum sumere: ut μονοφαγία et μονοφαγεῖν. Alex. ap. Athen. (47.) Ἐπ' αὐτῇ ἡμέρᾳ μονοσιτοῦντ' ἴδης, "H μὴ ποθοῦντ' ῥῆδ' αὖ ποιεῖταις [ποιητῇν, Schw.] καὶ μέλη: solent enim idiotæ raro agitare convivia, ipsorumque ædes raro musicis persouant modulis. In priore autem signif., sc. pro Semel tantum in die cibum capere, usus est verbo μονοσιτεῖν et Xen. K. Π. 8, (8, 5.) p. 141.

Ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, ὅπως ὅλη τῇ ἡμέρᾳ χρῶντο καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὸ διαπνεῖσθαι. ["Casaub. ll. cc. Apoll. Dysc. 51. et n." Schæf. Mss. "Athen. 44. Steph. Byz. 320." Wakef. Mss.] Μονοσιτία, Semel tantum cibum capere quotidie, Gal. Πικροχόλοις χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρειν καὶ μονοσιτίαν τῶν ἄλλων. ["Casaub. ll. cc." Schæf. Mss. Hippocr. 1010.]

Ὀλιγόσιτος, Qui parum cibi sumit, modico cibo utitur, Pherecr. ap. Athen. (248.) Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὅς τῆς ἡμέρας Κατεσθίεις μακρὰς τριήρους σιτία, ["Toup. Opusc. 2, 52." Schæf. Mss.] Ὀλιγοσιτία, Pauco cibo utor, Exiguo pastu contentus sum, [Nounus 1, 154.] Ὀλιγοσιτία, ἡ, Modicus cibum, i. e. Cibi parsimonia, Frugalitas, Aristot. Polit. 2. et Synes. Ep. 114. Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἡ ὀλιγοσιτία. [Jambl. Protr. 16.]

Ὀμόσιτος, Qui cibum cum aliquo capit, Convictor:

Hes. ὁμόσιτοι, ὁμοτράπεζοι: Suid. autem Ὀμόσταιν, ὁμοῦ τρεφόμενοι, Qui una cum aliquo alitur. Pro ὁμοτράπεζος utitur Herod. (7, 119.) p. 266. meae Edit. Ταῦτα μὲν ὡς αὐτῷ τε βασιλεῖ καὶ τοῖσι ὁμοσίνοις μετ' ἐκείνου ἐπεποιήτο. Ὀμοσιτέω, Una cibum capio, Simul vescor, Herod. [1, 146.]

Παράσιτος, Qui cibum ap. aliquem sumit: idem prope cum ὁμόσιτος, s. ἀνθοῖνος. Olim παράσιτοι dicebantur οἱ ἐπὶ τὴν ἱερῶν σίτον ἐκλογὴν αἰρούμενοι, ut J. Poll. et Crates ap. Athen. (235.) doceant, ubi e psephismate quodam hæc asseruntur, Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασιτῶν. Ἰππῆ, Θύειν τῷ Ἀπολλωνί τοὺς Ἀχαιρέων παρασίτους. Et e Clidemo, Παράσιτοι ἡρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ. Fuerunt igitur παράσιτοι Qui una cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut patet et e quodam loco ibid. citato, Τοῖν δὲ θεῶν τῷ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Sed et tais ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς solebant συγκαταλέγεσθαι παράσιτοι, ut ibid. Athen. testatur, et confirmat locus Aristot. de Methonæorum Rep., qui ibi citatur, Παρασίτοις τοῖς μὲν ἀρχαῖσι δύο καθ' ἑκάστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμαρχοῖς εἰς. Qualis prope-modum Il. P. (577.) qui Hectori ἐταῖρος ἔην φίλος εὐλαβιστάης, ut qui familiari quadam consuetudine ei conjunctus, ap. ipsum solebat capere cibum. Postea autem παράσιτοι dici cœperunt οἱ κώλακες, Assentatores s. Adulatores, Qui ut ap. ditiores cœnarent, eis assentabantur: a Latinis quoque Parasiti dicti: e quibus, Cic. Parasitorum assentatio. Horat. Edaces parasiti. Idem etiam fem. gen. dicit Parasitæ. De quo hominum genere eleganter Eupolis ap. Athen. (236.) ἐκεῖ δ' (in foro sc.) ἐπεὶ δ' ἄν κατ' ἰδίαν τῶν ἀνδρῶν Ἡλίδιοι, πλουτοῦντα δ' εὐ-θύς περὶ τοῦτον εἶμι. Κάν τι τύχη λέγων ὁ πλου-τάς, πάντ' αὐτῷ ἐπαινῶ, καὶ καταπλήττωμαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. Εἰς ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' Ἀλλυδὶς ἄλλος ἄμῳν, Μάξαν ἐπ' ἄλλο-φυλόν' οὐ δεῖ χαρίεντα πολλὰ τὸν κώλας εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θυράζε. Itidem ap. Terent. quidam alieni cibi causa dicit se consecrari hominum genus, qui esse primos se omnium rerum voluit, se illis aridere, eos admirari: addens, Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque. Negat quis? nego: ait? aio: postremo imperavi egomet mihi Omnia assentari. Et rursum ap. Athen. (239.) Τῶν ἐπὶ πόρῳ παρασίτους, τοὺς κολακάζειν δυναμένους καὶ πάντ' ἐπαινέειν. Ibid. (237.) Alexis duo genera parasitorum facit: unum, τὸ κοῖνον καὶ κεκοιμημένον, alterum Σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανείς: ii autem regum præpotentum parasiti suæ, et a Comico isto VOCANTUR Σεμνοπαράσιτοι, Graves parasiti, Adulatores qui superciliosa quadam gravitate parasiticam assentationem tegunt. || Παράσιτος, adjunct. Qui præter panem comeditur, ad panem obsonii loco adhibetur, Lucian. (2, 331.) Καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος, ubi ἰχθύς παράσιτος significat ὄψιον s. παρόψημα aut παροψίδα. ["Mœr. 322. et u., Toup. Id. ad Longin. v. Chrysippus, Opusc. 1, 322. Phryn. Ecl. 56. 206. Thom. M. 689. Brunck. Aristoph. 2, 115. Jacobs. Anth. 9, 131. Heyn. Hom. 7, 375. 796." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.] Παρασιτικός, Ad parasitum pertineas, Athen. (240.) Περὶ παρασιτικῆς τέχνης. Παρασίτιον δicitur τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεισαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι, ut ap. Athen. (235.) exp., ubi inter alia e Lege quadam, Εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ παρασιτίου καὶ τῆς οἰκίας τῆς ἱερᾶς. Intellige autem de iis, qui ἱερῶν et θυτῶν παράσιτοι nominabantur. ["Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.] Παρασιτέω, Cibum ap. aliquem sumo, Sum παράσιτος. Athen. l. c. Τοῖς δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ Ἀγγέῳ ἐκινεῖν. Solon autem παρασιτεῖν vocabat τὸ ἐν δημοσίῳ σιτεῖσθαι, teste Plut. Solone (24.) || Sum parasitus et assentator, Sector et adulor ventris causa, ut faciunt οἱ τραπέζοιχοι, s. κοσσοτράπεζοι: sic enim vocari etiam soleant οἱ παράσιτοι κώλακες. Diphilus ap. Athen. (247.) Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. Et paulo ante e Plat. Lachete, Καὶ ἡμῖν τὰ μειράσια παρασιτεῖ. Simili constr. ap. Athen. (591.) Παρασίται δὲ τῇ Φρύνῃ Γρυλλίων. Latini quoque Parasitari dicunt. Plaut.

4 Quin parasitando paverint ventres suos. ["Plut. Mor. 1, 878. ad Phalar. 268." Schæf. Mss. "Parasitia, Lucian. 2, 862.]

"Πολύσιτος, Frumento abundans," [J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. "Ad Diod. S. 2, 327." Schæf. Mss. Xen. Πόρ. 5, 3. "Etym. M. v. Βαθυλῆσιος." Boiss. Mss.] "Πολυσίτια, Frumenti abundantia s. copia, Xen. "Ἑλλ. 5, (2, 12.) Πολυανθρωπία γεμὴν διὰ τῆς πολυ-σιτίαν ὑπάρχει."

Σπανόσιτος, pro Penuria annonæ laborans, non reperi: potest tamen dici perinde ut σπάνυδρος ap. Athen. At Σπανοσιτία, ἢ, pro Annonæ penuria, ap. Xen. legitur Ἑλλ. 4, (8, 7.) qui etiam citra compositionem dicit σπάνις σίτον: 5, (4, 56.) Πεδωμένοι σπάνει σίτον. Isocr. dicit αὐτοδεία. ["Ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss.]

Σύσιτος, ὁ, ἢ, idem cum ὁμόσιτος, Simul cibum capiens, Convictor, Qui eadem mensa utitur cum aliquo: ATTICE Σύσιτος. Aristoph. Sp. (557.) τοῖς ξυσίτοις ἀγοράζων, Emens cibaria convictoribus s. contubernaliibus. Synonymum huic σύσιτος est σύντροφος, συνεδαιτητής: quibus utitur Suid. in illo exponendo. [Æschio. 31. 35. 45. Athen. 270.] Ξυσσιτία, Convictus, Sodalitas, Cum nimirum aliqui simul cibum capiunt, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Aristoph. Ἑκκλ. 715. Jambl. V. P. 212.] Ξυσσιτίαν, το, Contubernium, Sodalitium, Bud. ap. Aristot. Polit. 7, 12. Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὰ μὲν πλεῖστος τῶν πολιτῶν ἐν συσιτίῳ κατανεμεσθῆναι. Paulo post, Πρόκειται καὶ τῶν ἱερῶν συσιτία περὶ τὴν τῶν ἱερῶν οἰκονομικῶν ἔχουσαν τὴν τάξιν. Erant autem ejusmodi συσιτίαι in prytaneo. Erant et Laced. institutæ a Lyeurgo. Plut. Instit. Lacom. Παραφύλαξε δὲ ὥστε μηδὲ οἶκοι προδειπνήσαντας ἐξεῖναι βαδίζειν ἐπὶ τὰ συσιτία, πεπληρωμένους ἑτέρων ἐδεσμάτων ἢ τομάτων. Spartæ hæc συσιτία appellabantur φιδίτια, a pareo et frugali cibo, ut existimatur: ut eo. ad unas easdemque epulas convenientes cives, frugalitatem addicerent, quæ in convivii istis spectabatur. ["Athen. 1. p. 9. Casaub. p. 17. Toup. Opusc. 1, 360. ad Herod. 31. Koen. ad Greg. Cor. 239. Diod. S. 1, 338. Ξυσσιτίων, Eur. Ion. 1184." Schæf. Mss. "Metonymice Ξυσσιτίον dicitur pro οἱ σύσιτοι, Convivæ, Inde a β. * Ξυσσιτικός, ut οἶκος, Domus publico convivio destinata, Athen. 143." Schw. Mss. "Callim. 1. p. 472. Boeckh. in Plat. Min. 79." Schæf. Mss.] Ξυσσιτέω, Una cibum capio, Convivio, Convictor sum, Dem. 167(=401.) Εὐβούλος Θάφροκας κατηγορεῖ, συσσειτηκῶς, Qui sodalis ejus fuit, Bud. addens, Plat. posuisse pro Contubernalem esse, in Symp. Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Περὶδαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτεύμεν αὐτῷ. Æsch. pro In contubernio esse, Or. παρὶ Παπατρ. p. 45. Idem Bud. hæc Lysia (498.) Οὐτε γὰρ συσιτήσας τοῦτω οὐδεὶς φανήσεται οὐδὲ σῶπηνος γενόμενος, sic vertit, Neque enim invenietur quispiam qui eum sodalitate, qui contubernio dignatus sit. Aristot. Polit. 6. dicit συσιτεῖν μετ' ἀλλήλων. Assentus et pass. voce, Συσιτεύονται ἀλλήλοις, pro Invicem convivantur, non nominato Auctore. ["Coray Theophr. 167. 215. 321. Philostr. 46. Boiss." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.] * Ξυσσιτήσας, Plut. Lyc. 12.] Ἀποσυσσιτέω, Absum a sodalitis, Bud. e Plat. de LL. 261. Καθ' ἑκάστους τοὺς τόπους εἶναι συσιτία, ἐν οἷς κοινῇ τὴν διαίταν ποιητέον ἀπαιεῖν ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντιανὸν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεῖς, οὐκ εἶδη ἔχέτω. [J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος.]

* Φιλόσιτος, Frumentario negotio quæstum faciens, Xen. Œc. 20, 27. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. Plato de Rep. 2. p. 475.]

["Χιλιόσιτος, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss.]

Σιτικός, Frumentarius, ut νόμος, Frumentaria lex, Cic.: Plut. (C.) Graccho. (5.) de legibus quæ a Caiso ferebantur, Ὁ δὲ σιτικός, ἐπευνανίζων τοῖς πέννησι τὴν ἀγοράν. Item ap. Suid. Σίτος, πᾶς ὁ σιτικός καρπός, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον, ubi σιτικὸν καρπὸν vocat τὰ σιτηρά, Frumentacea, Quæ frumenti nomine censentur. ["Dionys. H. 3, 1374. 1678." Schæf. Mss.]

Σιτηράς, Frumentaceus. A Theophr. σιτηρά et σιτωδὴ dicuntur Quæ frumenti nomine censentur, ut

λαχανήρα, Quæ olerum. Et Plut. Galba, Τὰ σιτηρὰ κατέχειν, pro Rem frumentariam detinere, et annonam remorari. Item τὰ σιτηρὰ μέτρα, Mensuræ frumenti, frumentariæ. Aristot. Eth. 5, 7. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et σιτηρὸν ἀγγεῖον, Vas frumentarium, ut est cumera Horatiana; vel etiam, Vas in quo panis aliive cibi reponuntur. ["Casaub. ad Athen. 113. Aristoph. Fr. 271. ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss. Xenocr. Aquat. §. 41. Κνίδαι εἰσὶ σιτηραὶ, Edibiles, si lectio vera.]

Σιτώδης, i. q. præced. σιτηρὸς, Athen. (p. 10.) Σιτώδες τε, Aliquid frumentacei, Theophr. de frugum generibus, Τὰ μὲν γὰρ σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπά, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. Frugum duo prima genera; frumenta, ut triticum, hordeum; et legumina, ut faba, cicer. Ubi nota τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη interpr. Frumenta, quemadmodum Suid. σιτηρὸν, idem cum σιτώδες significans, exp. ὁ σῖτος. ["Casaub. ad Athen. 28. 113." Schæf. Mss.]

["Σίτινος, Schol. Hermog. de Form. 2, 495. Rhet. Ald. T. 2. p. 415." Boiss. Mss. "Geop. 2, 23, 39. 3, 1. 4, 15. 19, 1." Kall. Mss.]

Σιτών, ὄνος, ὁ, exp. Ager frumentarius. Signif. tamen fortassis etiam Locum ubi frumentum reconditur, ut sunt granaria, horrea: αἱ σιτοδόκαι. [Anna C. 2, 54. Lobeck. Phryn. 166. ad Plut. 8, 78.] Ἀτ Σιτώ, οὐς, ἡ, ap. Syracusios dicebatur Ceres, quasi Frumenti præses: unde et a Statio vocatur Frugifera Ceres; a Virg. Alma Ceres. Athen. (109.) Ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος: (416.) Ear. quoque σιτοφόρος θεὰς vocat Cererem et Proserpinam.

Σιτάριον, Granum, ut quidam ap. Nic. Myrepsum interpr.: intellige autem de Pondere quod tritici granum æquet. Nicandri vero Schol. scribit, quatuor σιτάρια facere κεράριον, in e. Siliquam. Ideo nonnulli Græcum vocab. retinere malunt. Sed notat, Ms. etiam Nicolai Myrepsi exemplar pro σιτάρια passim HABERE Τάρια, omissa prima syllaba σι. In Epigr. [Lucillii 81.] titulo in Citharæd. Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰσάριον, Ob exiguum tritici, s. panis, et vini pecuniam. ["Herodian. Epimer. 124." Boiss. Mss.]

Σιτανίας, ὁ, sive Σιτάνιος, vocatur πυρὸς quidam, itidem a σῖτος, ut colligimus e Theophr. H. Pl. 8, 2. Τὰ δὲ σιτηρὰ, πολυβρίζα· πολλοὺς γὰρ ἀνίησι βλαστούς· ἀπαράβλαστοι δὲ οὗτοι, πλὴν εἰ τι γένος πυρῶν ποιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας: sicut enim κριθανία πυροὶ dicuntur a κριθῇ, forsitan quoniam ad hordeaceum genus vergunt, ita et σιτανία a σῖτος, quod similiores sint τοῖς σιτηροῖς s. σιτώδεσι. Gal. Comm. 2 in Hippocr. περὶ Ἀρθρῶν, sect. 41. scribit, optimos Hippocratis Enafrotres σιτανίους πυρῶς existimare ab eo dictos τοὺς σῆτες· ἐσπαρμένους, pro quo σῆτες Attici τῆτες dicunt, σ in τ-verso: ut significet τοὺς ἐν τῷ ἔρει τοῦτο, τούτεστι κατὰ τὸ ἔαρ, ἐσπαρμένους, et qui διμηνιαῖοι ἀε τεσσαρακονθήμεροι nominari solent. Ac suo tempore etiam in Co et Græcia Asiatica σιτάνιον πυρὸν dictum fuisse Certum quoddam tritici genus, quod vere ineunte sereretur, et paucis omnino furfuribus præditum esset, sed e quo pasta fieret valde lenta et glutinosa. Quibuscum cf. quæ Theophr. scribit 8, 4. ubi inter alia et ipse dicit τὸν τρίμηνον πυρὸν πέτυραν οὐκ ἔχειν πολὺ. Idem tamen Gal. l. c., quasi parum certus quosnam Hippocr. vocet σιτανίους πυρῶς; Fortasse, inquit, sic Omne genus tritici vocat, quod densum est, quodque subactum, tenax lentumque evadit. Doctissimi viri censent sitanium triticum idem esse cum trimestri, quod nimirum vere seritur, et macrum ac triste, hordei similitudine, provenit, nullis aristis vallatum, et omnino ad sementem ineptum. Æstivum nonnulli in ll. vocatur, ad differentiam hybernici s. autumnalis. Solet enim verno tempore seri, cum autumnale inundationibus aliave injuria læsum annonæ caritatem minatur. Diosc. certe 2, 107. de tritici generibus, Μετὰ δὲ τοῦτους, inquit, οἱ τρίμηναῖοι, λε-

γόμενοι δὲ ὑπὸ τινῶν σιτάνιοι. Idemque Plin. 22, 28. Sitanius panis, h. e. e trimestri tritico. Rursum ap. Diosc. l. c. legitur non solum τὸ τῶν σιτανίων πυρὸν ἄλευρον, sed etiam σιτάνιον ἄλευρον: ut cum ait, Ὁ ἐκ τῶν σιτανίων ἄλεύρων ἄρτος, quem Plin. Sitanium panem appellat. Idemque 4, 69. Μιγείσα σιτανίῳ ἄλεῦρον: quod σιτάνιον ἄλευρον Hippocr. de Artic. σιτάνιον ἄλῆτον vocat, Ἀρίστη μέντοι ἡτρετῇ, τῷ ἀλῆτῳ τῷ σιτανίῳ, τῷ πλουτῷ, γλίσχρῳ, κεφουρημένῳ ὀλέγῳ, κατὰπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. Mesperi etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alio nomine ἐκτριπλὸς dictum, idem Diosc. testatur, 1, 171. et Gal. Lex. Hippocr. ["Σιτανίας, Σιτάνιος, Toup. Emendat. 2, 360." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 9, 21. Schweid. ad Theophr. p. 649.] Porro notandum est, sequendo etymum illud, quod σιτανίους πυρῶς a σῆτες derivat, esse SCR. Σητάνιος, quemadmodum et in Lex. meo vet. scribitur per η, necnon in penult. per ei. Ac dicuntur ibi σητάνιοι πυροὶ denominati ab ADV. Σῆτες, Ionicæ dialecto peculiari: pro quo DORICE Σατες, [Hes. Τῆτες· ἐν τῷδε τῷ ἔρει· οἱ δὲ ἄνωγεῖς σῆτες φάσιν· ὅθεν σατανίους πυρῶς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους,] ATTICE Τῆτες, ut τεῦτλον pro σεῦτλον. (E. quo Σατες, Hoc anno, DERIV. Σατινός, Hornus, Hornotinus, Qui hujus anni est: Horat. Fruge horna placare deos, Cic. Frumentum hornotinum. ATTICE Τητῶνός, pro eod.) Itaque σιτανίους πυρῶς dici τοὺς ἐπετεῖους. Sed additur ibid. alia exp.: sc. σιτάνειον exponens τὸν καθαρὸν: quemadmodum Hes. quoque annotat, σητάνιους πυρῶς vocari τοὺς καθαρούς. Quam exp. qui sequuntur, ὅς σητάνιος, s. σητάνειος, a σῆθω derivant: unde et ap. Suid. legitur, Σητάνειος ἄρτος, ἐκ τοῦ σῆθω τὸ κοσμητέω: [sic etiam Etym. M., Cyrillus, et Eust. ad Od. II. p. 1792.] quod etymum minus consentaneum videtur: et probabilis illud, quod a σῆτες derivat, præsertim cum illud doctiores Hippocratis Enafrotres sequuntur, atque adeo ipse Gal. Lex. Hippocr., (558.) ubi σητανίῳ exp. τῷ ἐκ τοῦ ἐπετεῖου σῆτος πυρῷ, i. e. τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ. Agnoscit tamen idem Gal. alteram quoque exp., cum σητανώδει exponendum judicat vel ἐκ σητανίων πυρῶν, vel διασπασμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, i. e. καθαρῶν. Ubi etiam ΝΟΤΑ Σητανώδης, sive Σιτανώδης: utraque enim scriptura reperitur, sicut σητάνιος et σιτάνιος. Sunt et Σητάνια κρόμυνα ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. quæ Plin. 19, 6. Setania appellat. ["Σατες, Koen. ad Greg. Cor. 109 (= 236.) Σῆτες, ad Mær. 362. Τῆτες, ibid. Alciph. 340. Aristoph. Fr. 229. ad Lucian. 2, 318. Σάτινος, Purus, v. c. πυρὸς, Toup. in Schol. Theocr. 217. Τητινός, ad Lucian. l. c. Σητάνειος, Toup. l. c. Jacobs. Anim. 294." Schæf. Mss. Phot. J. Poll. 6, 73. Athen. 81. μῆλα. Τητινοὶ πυροὶ, οἱ τετραμήνιοι, οὓς Ἴωνες σιτανέλιους καλοῦσι. * Σῆτειος, Hesychio νέος, a Σῆτες, Dorice Σατες. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.]

Σιτόν, τὸ, sing. numero usurpatum non reperi; at PLUR. Σιτία usitatissimum est pro Cibi, quomodo et σῖτα. Aristot. Eth. 2, 2. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σῖτα πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν υἱείαν· τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ καὶ αὖξει καὶ σώζει. Xen. K. II. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Et ap. Plut. σῖτα προσάγεσθαι, pro eo quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, Capere s. Sumere cibum. Et σῖτα σιτεῖσθαι τὰ φαυλότατα, Cibus vesci vilissimis. Contra ap. Lucian. (3, 220.) Ἀποσχόμενος σιτίων, Abstinens a cibis. Et Xen. A. (5, 8.) Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι, Vinci a cibis, i. e. Nimio pastu impleri, Cic. Immoderato tumefacta pastu. Σιτία dicuntur etiam Quæ militibus in cibum dantur, Annona, Commeatus. Athen. 4. Ὡς περὶ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σῖτα παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπολογὸν ὑπολαμβάνουσιν. Sic isti a rege accipiunt victum, Bud.; vel etiam Cibaria. Sic Thuc. Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σῖτα, Assumptis trium dierum cibariis. Hes. quoque exp. βρώμα, σιτηρέσιον. ["Ad Xen. Mem. 2, 1, 24. 3, 8, 2. 4, 2, 17. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀσιτος, Pierson. ad Mær. p. 18. Kiessl. ad Jambl. Pr. 177. (V. P. 346.) Τὰ σ., ad Diod. S. 2, 346. Heyn. Hom.

7, 59." Schæf. Mss. Vide Σίτος.]

Ἐπιστία, τὰ, Cibaria, Commeatus; interdum Viatica. Suid. exp. τὰ εἰς τροφήν καὶ τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα: eaque interdum σιτίον nominari. UNDE Ἐπισιτιάω, quod exp. Viaticum sumo, Viaticor, ut Plaut., quo sensu ἐφοδιάζομαι quoque dicitur et ἐπισιτίζομαι. ["Ad Charit. 272." Schæf. Mss.] AT VERO Ἐπισίτιος idem est cum ἐπίσιτος: sicut enim Suid. ἐπίσιτος exp. ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, ita Hes. Ἐπισίτιος itidem, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. Athenæo (246.) ἐπισίτιοι sunt οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, Qui victus parandi gratia alicui subserviunt: iidem propemodum qui παράσιτοι, ut Athen. l. c. accipi tradit a Timocle, τῶν ἐπισιτίων τούτων τινὰς οἶδεῖν πρὸς—Τάλλοτρία. Ibid. e Plat. de Rep. 4, (1.) Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. In hoc autem Eubuli loco, Ὡθέλει δ' ἀνεμ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν Ἐπισιτίοις, arbitror leg. esse aut Ἐπισίτιος, aut disjunctim Ἐπὶ σιτίοις. Ibid. e Pherecr. Σὺ δ' οὐδὲ θάσσον Σικυθίων ἐπισιτιεῖ. UBI Ἐπισιτιέσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν. ["Ἐπισίτιος, Aristoph. Fr. 261. ad Timæi Lex. 212." Schæf. Mss.]

Σιτέω, Nutrio, Pasco: unde ap. Hes. Σιτήσας, θρέψας. Verum pass. Σιτέομαι, frequentior in usu est, significans Cibum capio, Comedo, Vescor: neutralem potius quam passivam signif. habens: licet Cic. passive accepisse videatur, quippe qui hæc Plat. (Apolog. 26.) Ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, sic verterit, Ut ei victus quotidianus in Prytaneo quotidie præberetur. Neutralem potius inquam signif. habens: unde et Hes. ac Suid. σιτούμενος exp. ἐσθίων: ut Aristot. de Mundo, Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, In Prytaneum it ut publico victu epuletur. Interdum accusativo jungitur, et tunc activam signif. habet. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Σιτία δὲ σιτὴ καὶ ποτὰ πίνειις τὰ φανλότατα, Vilissimis vesceris cibis. Aristoph. Πλ. (543.) σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων. Μαλάχης πτόρθους, Malvæ scapis loco panis vesci. Sic Theocr. Idyll. σιτουμεναι ἄρτων. Improprie autem Aristoph. N. (491.) κνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, Doctrinam canino ritu vorabo. ["Ad Mær. 360. Toup. Emendd. 1, 183. Thom. M. 795. 859. Brunck. Aristoph. 3, 19. Kuster. 108. De constr., Kiessl. ad Jambl. V. P. 125. Σιτέομαι ἐλπίδας, Valck. Phœn. p. 148.: τὰ δημόσια, ad Mær. 322." Schæf. Mss.]

FREQUENTATIV. Τίεσκομαι, Cibum capio, Edo, Esito, Od. Ω. (208.) Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἱζανον ἡδὲ ἱανον ἀναγκαῖοι.

Σίτησις, ἡ, Jus epulandi s. cibum capiendi, Victus, Timocle. ap. Athen. (237.) de parasitis, Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταῦτα τοῖς Ὀλύμπια Νικῶσι δίδονται χρηστότητος εἴνεκα, Σίτησις, Lucian. (1, 188.) Ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμωσάμην ἀν' ἐμαυτὸν, Dignum me ducere qui in Prytaneo alerem, cibum caperem. Itidem Socrates ap. Plat. in sua Apol. (26.) σε τιμᾶται τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ait sese meruisse ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur, p. 118. mei Lex. Cic.: Aristoph. B. (764.) σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. Suid. σιτήσεων exp. τροφῶν, δαπανῶν. ["Toup. Opusc. 1, 93. Bergler. ad Alciph. 127. Thom. M. 762." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. * Σιτηρὸς, i. q. σιτικός, Schneidero susp.]

* Ἐνσιτέω, Pasco, LXX. Job. 40, 25. * Ἐπισιτέω, ibid. sec. Compl.: J. Poll. 6, 34. Vide Σίτος. "Synes. de Regno p. 17." Kall. Mss. "Ἐπισιτιοῦμαι, Thom. M. 795. * Ἐπισιτήσις, Diod. S. 2, 459." Schæf. Mss.] Κατασιτέομαι, Comedo, Vescor, [Herod. 1, 215, 3, 38. Diod. S. 3, p. 119. * Μετασιτέομαι, Thom. M. 795." Schæf. Mss.]

Σιτέω, Alo, s. potius Pinguefacio frugibus, Sagino, Plut. Symp. 4. "Ὅσα δὲ σιτεῖν οὖσι καθέλκυντες, Quæ includentes saginant et altilia reddunt, ["Mær. 332. et n., Thom. M. 714. 794. Σιτεύομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 128. * Σιτενέσκω, "Herod. 7, 119." Elberling. Mss. * Σιτεία, ἡ * Σιτενσις, Gl. Sagina, Coctio. * Σιτενσίμον, Jacobs. Anth. 10, 209." Schæf. Mss. * Σιτενρῆς, Gl. Fartor: Σ. βοῶν Saginator. Plut. 9, 7. * Σιτενταρῆς, Gl. Altor.] Σιτενρὸς,

A Frugibus pinguefactus, Saginatus, etiam Altilis, Apud Athen. 14. σιτενρὰς ὀρνίθας: 9. (p. 384.) Χήνας καὶ μόσχους σιτενρῶς. Xen. (K. A. 5, 4, 18.) dicit etiam παῖδας σιτενρῶς. Idem signif. σιτιστός. ["Thom. M. 714. 794. Toup. ad Longin. 370. Herodian. Philet. 473. et n., ad Diod. S. 1, 82." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 229. * Προσιτενδομαι, Geop. 5, 3, 1.]

Σιτίζω, i. q. σιτέω, i. e. Cibum præbeo, Alo: unde ap. Hes. Σιτίζοντος, σῖτον παρέχοντος, qui σιτίζει exp. etiam ψωμίζειν. Isocr. ad Dem. Τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κῦνας σιτίζουσι, Xen. Σ. (4, 9.) Τοὺς ἀλεκτρυῖνας σκόροδα σιτίζαντες. ["Mær. 360. et n., ad Lucian. 1, 331. Valck. Diatr. 280. Thom. M. 714. 794. Wakef. S. Cr. 4, 106." Schæf. Mss. Theocr. 4, 16. "Dionys. H. in Isæo ap. Reisk. Oratt. Gr. 7, 307. (σεσίτισται.)" Seager. Mss.] Σιτισμός, ET Σιτισις, Actio ipsa cibum præbendi, s. alendi. Notandum vero alicubi perperam SCRIBI σιτησμός pro σιτισμός, [ut ap. Schol. Nicandri A. 423.] alicubi vicissim σιτισις pro σίτησις, ut ap. Xen. A. (5, 7.) ἡ ἑξὼ σίτησις pro ἡ ἑξὼ σίτησις, Extra domum in publico convivio cibum capere, ut Spartæ fiebat in συσιτίοις s. φιδιτίοις. ["Σίτισις, Toup. Opusc. 1, 93. Sic leg. in Argum. Aristoph. Ἰππ." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 957. * "Σίτισμα, Poetaster cum Wernsdorffii Phile p. 42. v. 227. Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 214. v. 12." Boiss. Mss. * Σιτιστής, Gl. Fartor, Phile Carm. 5, 96. p. 142. Wernsd. * Σιτιστήρ, unde * Σιτιστήριος, e quo * Σιτιστήριον, τὸ, Gl. Saginarium.] Σιτιστός, i. q. σιτενρὸς, i. e. Altilis, Saginatus, Matth. 22, (4.) Οἱ ταῦτοί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα. Quo sensu, Luc. 15, (23.) Ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτενρὸν. [Valck. Schol. in N. T. 1, 229. "Herodian. Philet. 473. et n., Thom. M. 794." Schæf. Mss.]

Ἐπισιτιέω, Cibaria præbeo. Pass. autem Ἐπισιτιέομαι, Cibaria sumo. Thuc. 6, (94.) p. 229. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πάση στρατιᾷ, ubi Schol. ἐφόδια λαβόντες. Et 8, (95.) p. 293. cum accus. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, ubi Schol. iterum λαμβάνοντες exp. ["Boiss. Philostr. 306. Thom. M. 795. ad Lucian. 2, 36. ad Xen. Eph. 169. ad Charit. 272. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 6, 15. Xen. K. A. 1, 5, 4, 3, 4, 10, 7, 1, 5. Strabo 3, p. 251. Herod. 7, 176. 9, 50. Plut. 6, 293. 485. 8, 831. * Ἐπισιτισμα, Polyæn. 3, 10, 11.] Ἐπισιτισμός, Commeatus, Cibaria, Dem. (280.) Ἐχόντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 19.) Ἐγίνετο αὐτῇ ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, Fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. 6, (7, 3.) Τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς τοσούτων ὄντων, Cum tantum haberent commeatum, vel etiam Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hes. ἐπισιτισμὸν exp. * ἐφοδιασμόν. ["Ad Diod. S. 1, 652. ad Charit. 272." Schæf. Mss. "Viaticum, Athan. 1, 661." Kall. Mss. Plut. 7, 297.] Apud Suid. legitur ETIAM Ἐπισιτίσις, quod eandem cum ἐπισιτισμός signif. habere videtur. "Προσιπι-σιτίσασθαι, Rem frumentariam adaugere, Polyb. (1, 29, 1.) Οἱ Ῥωμαῖοι προσιπισιτισάμενοι, Re frumentaria adaucta."

"ΣΙΤΤΗ, Avis quædam. Secundum quosdam Ea est, quæ alio nomine δρυκολάπτῃς, Hes.: Gaza ap. Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen servans." ["Callim. 1. p. 507." Schæf. Mss.] "Σίππη, ap. Aristot. H. A. 9, 16. corrupte legi existimatur pro σίττη, s. potius σίττα." [Vide Schneid. p. 114. * "Σίτταρις, Avis quædam, Lex. Ms." Wakef. Mss.]

"ΣΙΦΩΝ, (ωνος, δ.) Tubus et canalus, ut in salientibus. Latine etiam Siphon et Siphunculus. Item "Σίφων, Instrumentum e quo emittitur aqua in incendiis, ex Hes." [Hero Spirit. 180.] "Ad hujus autem similitudinem fiebat καθέρηρ, Medicorum instrumentum: unde σίφων pro καθέρηρ ponitur a Paulo, 6, 59. ubi corrupte scriptum συμφώνων." "Meminit et Gal. Meth. 5. Hæc e VV. LL. ubi et ista adduntur, Σίφων, ὁ διαβήτης, de quo supra. "Item, Instrumentum quo utuntur in deplendis do-

“liis, cum vinum diffunditur: quod Latini Trans-
 “vasare dicunt, i. e. μεταγγίζειν. Alex. Aphr.
 “Probl. 2. Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἔλκομεν τὸν οἶ-
 “νον, Vinum per fistulam exugendo attrahimus.
 “Σίφων est et Vas quo continetur triticum. Item,
 “Vermis similis formicæ: et Culex Meleagro, in
 “Epigr. Denique Σίφων dictus est et Homo impurus
 “ac libidinosus. Vide de Σίφωνα et T. 2, c. 928.
 “obiter.” [“Toup. Opusc. 2, 176. Voss Myth. Br.
 1. p. 238. Musgr. Cycl. 438. ad Lucian. 1. p. xxxv.
 Jacobs. Anth. 6, 106.” Schæf. Mss. “Fistula clavis,
 Æneas Comm. Poliorc. c. 18.” Seager. Mss. Schol.
 Arat. D. 785. Schn. Ind. Ecl. Phys. p. 353. “Æ-
 gilops, Diosc. N. 472.” Boiss. Mss. Σίφων, Gl. ἡ
 καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, Avena, Cicuta.] “Σίφω-
 “νον, Herba, quæ et βρωμος dicitur, i. e. Avena,
 “VV. LL. e Diosc. 4, (140.) 230.” [“Notha 472.”
 Boiss. Mss. Hesychio eadem significat quæ σίφων.]
 “Σιφωνίζειν ap. J. Poll. (6, 19.) ex Aristoph. proprie
 “de liquidis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen
 “dixit σιφωνίζομεν τὸν σίτον, VV. LL.” [“Θ. 557. B
 στλεγγίδας λαβοῦσαι Ἐπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον,
 (vulgo σίτον,) Tanquam per siphonem attrahimus.
 Quomodo strigil hunc usum præbere posset, qui
 scire velint, adeant Brunckii notam.” Seager. Mss.]
 “Ἐκσιφωνίζω, Siphone elicio s. extraho, evacuo,
 “Job. 5, (5.) Ἐκσιφωνισθεὶς αὐτῶν ἡ ἰσχύς, quod
 “Suid. et Hes. exp. ἐκκενωθεὶς, ἐκρηγῆ, διασκορπι-
 “σθεὶς.”

ΣΙΩΠΑΩ, Sileo, Taceo, i. q. σιγῶ, Plut. Ὁ παῖς
 σιῶπα· πολλὴ ἔχ᾽ ἡ σιγὴ καλὰ. Idem, ἐν τινὶ πότῳ σιω-
 πῶν· pro quo alibi, παρὰ πότον σιωπῶν, inter scyphos
 tacens. Idem de Exilio, Τὸ ἀγεννὲς πανταχοῦ τὴν
 φωνὴν ἐμφράττει, τὴν γλῶσσαν ἀποστρέφει, ἄγχει, σιω-
 πῶν ποιεῖ. Idem Lucian. (1, 562.) Τῶν λόγων πλε-
 κτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀπο-
 φράττω καὶ σιωπῶν ποιῶ, φιδὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς,
 Facio ut conticescant s. obticescant et obmutescant.
 Interdum ei opp. βοᾶω, λέγω, λαλῶ, ut in loco quid.
 Dem. (252.) Σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ᾽ ἀναλώσας,
 Plut. de Aud. Poem. Οἱ θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πλη-
 γεῖς σιωπᾷ, Plut. de Loquac. Τοῦ μὲν λέγειν, ἀνθρώ-
 πους, τοῦ δὲ σιωπᾶν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν. Apud
 eund. Simonides τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶ-
 σαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν.
 Apud Athen. vero dicit, Ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγ-
 γομένην, τὴν ποίησιν· ποίησιν δὲ σιωπῶσαν, τὴν ζωγρα-
 φίαν. Unde in Rhet. ad Herenn. Si poema, loquens pi-
 ctura est, pictura tacitum poema esse debet. Sicut
 vero Xen. dicit, (K. II. 5, 5, 8.) Πρὸς ταῦτα ἐσίγα, ita
 Idem, Σιωπῶ πρὸς τοῦτο. Accusativo etiam jungitur, et
 tunc non solum Taceo reddi potest, sed etiam Reti-
 ceo, Silentio prætereo. Od. P. (513.) Εἰ γάρ τοι βα-
 σίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ Οἷ ὄγε μυθεῖται. Sic Dem.
 Olynth. 3. Τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ᾽ ἂν ἔχων εἰπεῖν.
 Et pass. aliquid dicitur σιωπᾶσθαι. Item Rhetores et
 Gramm. dicunt aliquid κατὰ τὸ σιωπώμενον τεράχθαι,
 Schol. Thuc. p. 90. Media autem vox activam signif.
 habet, Lucian. (1, 196.) Κἀγὼ σιωπήσομαι, Et ego si-
 lebo: ut Aristoph. dicit σιγήσομαι. [“Zeun. ad Xen. D
 K. II. 437. Markl. Suppl. 669. Cum dat., Dawes.
 M. Cr. 78. 80. Brunck. ad Cæd. C. 865. Aristoph.
 1, 39. 204. (B. 1134.) Ἐπ᾽ ἀργυρίῳ σιωπᾶν, Toup.
 Opusc. 2, 63. Fut., Kuster. V. M. 143. Aristoph.
 Ὀρν. 225. Eip. 309. Lucian. 1, 773. 3, 22. De-
 mosth. 1126, 26. Æschin. 680. Ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσο-
 μαι, ad Herod. 206. Figura κατὰ τὸ σιωπώμενον,
 Wolf. Proll. 208. Heyn. Hom. 7, 787. bis, 8, 117.”
 Schæf. Mss. De fut., Schæf. ad Longum 415.
 * Σιώπησις, Schleusn. Lex. V. T. “Athan. 1, 511.
 * Σιωπητέος, Andr. Cr. 157.” Kall. Mss. Lucian. 2,
 8, 35.]

[* Ἀντισιωπάω, Alternis sileo, ut et alius loqui pos-
 sit, Aristoph. A. 527. “Kuster. p. 238. Cattier.
 Gazoph. 67.” Schæf. Mss.]

Ἀποσιωπάω, Taceo, Isocr. Panath. Θρασέως μὲν
 οὐδὲ πρὸς ἐν ἀντίειπε τῶν εἰρημένων, οὐδ᾽ αὖ παντάπα-
 σιν ἀποσιώπησε. Est etiam Reticesco, Conticesco,
 sc. in medio sermone. Plut. Alcib. (10.) Καὶ μεταξὺ

A λέγων ἀποσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐ-
 τόν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος. Ponitur autem
 absolute in his II. Interdum vero accus. habet:
 sicut Taceo et Reticeo ap. Latinos. Athen. 13. Ὁθεν
 καὶ τοὺς τῆς κωμῶδίας ποιητὰς ἀποσιώπησαι τοῦτο, πολ-
 λάκις τοῦ Σωκράτους μνημονεύοντας. Ἀποσιώπησις,
 Reticentia, Cum quis in medio sermone reticescit.
 Qua in signif. ἀποσιωπᾶν a Plut. Alcib. positum
 modo protuli: Alex. (52.) Ἐπεὶ δὲ τὴν τε νύκτα κα-
 κῶς κλαίων διήνεγκεν καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ἥδη τῷ
 βοᾶν καὶ θρηνεῖν ἀπειρηκὼς, ἀνανδὸς ἔκειτο, βαρεῖς
 ἀναφάρων στεναγμούς, δέσαντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιώ-
 πησιν, εἰσῆλθον βίβλ. || Ἀποσιώπησις, Figura est ap.
 Rhetores: qua non solum Oratores, sed et Poetæ
 utuntur. A Cic. vocatur Reticentia, a Celso Obti-
 centia, a nonnullis Interruptio, inquit Fabius. Qui-
 dam præterea Præcisionem interpretati sunt. Ex
 his autem interpretationibus duæ primæ, quæ sunt
 ad verbum, maxime placent. Macrobius ut usum
 hujus figuræ bene declarasse, ita eam male inter-
 pretatus esse mihi videtur; nam de exclamatione
 locutus, subjungit, Contraria huic figuræ ἀποσιώ-
 πησις, quod est Taciturnitas. Nam ut illic aliqua
 exclamando dicimus, ita sic aliqua tacendo subduci-
 mus, quæ tamen intelligere possit auditor. Hoc
 autem præcipue irascentibus convenit: ut Neptunus,
 Quos ego, sed motos præstat componere fluctus.
 Hactenus Macrobius. Fabius ait ἀποσιώπησιν osten-
 dere affectus vel iræ, vel sollicitudinis et quasi reli-
 gionis. [“Demetr. Eloc. 264. Tiber. Rhet. 10.
 Alexander περὶ Σχημ. 579. ita definit: Λόγος ἐπι-
 τελεῖται τὸ παρασιώπῳ, ἢ παραλείπων τὸ γινώσκου-
 μενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν. Quomodo a παραλείψει
 differat, exp. Greg. ad Hermog. c. 7. in Reisk. Oratt.
 Gr. T. 8. Quintil. 9, 2, 54. Latini Reticentiam,
 Obtinentiam, Interruptionem vocant. Macrobius
 Sat. 4, 6. Taciturnitatem. Quintilianus porro 9, 3,
 60. subtiliter ἀποσιώπησιν distinguit ab aliis formis,
 quibus verba quædam decenter pudoris gratia sub-
 trahuntur, ut in loco Virgillii Ecl. 3, 8. Novimus et
 qui te etc. Nam illa quid taceat, incertum est, aut
 certe longiore sermone explicandum: hic unum ver-
 bum, et manifestum quidem, desideratur: quæ si
 aposiopesis est, nihil, in quo deest aliquid, non idem
 appellabitur. Ne ego illud quidem aposiopesin sem-
 per voco, in quo res quæcunque relinquatur intel-
 ligenda.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. “Clark.
 ad II. A. 135. 340. Brunck. Antig. 567. Aristoph.
 1, 256. T. H. ad Plutum p. 133.” Schæf. Mss.]

Διασιωπάω, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco,
 [“ad Charit. 381. Wakef. Ion. 1588.” Schæf. Mss.
 Xen. Mem. 3, 16, 4, 2, 10. Eur. Hel. 1567.]

[* Ἐκσιωπάομαι, Silentio tego, Polyb. 28, 4, 13.
 Arrian. 6, 4, 9.]

[* Ἐπισιωπέω, (sic,) Sozom. Hist. Eccl. 2. p. 65.”
 Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Κατασιωπάω, Conticesco, Lucian. Ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ
 μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Bud. transi-
 tivam quoque ei signif. tribuit, accipiens pro Κατα-
 σιγάζω, i. e. Silentium indico, impero, Ut faveatur
 linguis impero: quod officium erat sacrorum præco-
 num, qui ἱεροκήρυκες dicebantur. Transitive, in-
 quam, accipit in Xen. Ἑλλ. 2, (4, 13.) Κλεώκριτος δὲ
 δὲ τῶν μυστῶν κήρυξ, μάλα ἔμφωνος ὢν, κατασιωπησά-
 μενος ἔλεξε. Sic Cic. Rebusque divinis, quæ publice
 fierent, ut faverent linguis, imperabatur. Activa
 voce in transitiva signif. usi sunt LXX. Neem. 8,
 (11.) Οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαόν, λέγον-
 τες, Σιωπᾶτε. [“Wytttenb. Select. 412. Diod. S. 2,
 520.” Schæf. Mss. Κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον,
 Sedare tumultum, Polyb. 18, 29, 9. * “Κατασιω-
 πητέον, Isocr. 252.” Wakef. Mss.]

Παρασιωπάω, Reticeo, Silentio prætereo, Philo
 V. M. 3. de veste summi pontificis, Ὁν δ᾽ ἔχει λόγον,
 οὐ παρασιωπητέον, Silentio prætermittendum non est.
 At ex 1 Reg. (7, 8.) affertur, Μὴ παρασιωπήσῃς ἀφ᾽
 ἡμῶν τοῦ βοᾶν Σαμουὴλ πρὸς Κύριον τὸν θεόν σου, pro,
 Samuel ne cesses pro nobis clamare ad dominum
 Deum tuum. Hes. παρασιωπῶν, μακροθυμῶν. [Vide
 Ἀποσιώπησις. * Παρασιωπημένως, Orig. 2, 582.]

* Παρασιωπητέον, Basil. 3, 619.] Παρασιώπησις, ἡ, Reticentia. Hoc schema est, inquit Rutil. Lup. (2, 11.) Cum aliquid nos reticere dicimus, et tamen tacitum intelligitur. Et hoc utendum est, cum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare majorem reticendo possumus. Exempla hujus figuræ ap. eum reperies duo. [Cf. Quintil. 9, 3. p. 457. "Steph. Dial. 24." Schæf. Mss.]

[* Συσιωπάω, Appian. B. Pun. p. 54.]

Υποσιωπάω, Subticeo, i. e. Celo, Supprimo, Bud. ex Æschine (88.) Τὰ δ' ἐβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπῶς. [* "Υποσιωπητέον, Philo ap. Euseb. Pr. E. 8, 13." Kall. Mss.] Ὑποσιώπησις, quod est nomen Figuræ oratoricæ ap. Ulpian. ad Dem. [Olynth. 1. p. 2. "Ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχὺ τι καὶ λαιδωρίας ἐχόμενον, μὴ βουλήσθαι δὲ διὰ τὸ ἐπαχθέειν αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγματῶν σημαίνει· διαφέρει δὲ τῇ ὑποσιωπῇ, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνιττεται· τι.] Sunt qui interpr. Reticentia, Suppressio sermonis, ἀποσιώπησις.

Σιωπή, ἡ, Silentium, i. q. σιγή, Plut. de Pythagora, (8, 62.) "Ἐταξε ταῖς νεοῖς πενταετῇ σιωπῇ, ἐχεμυθίαν προσαγορεύσας: quem Lucian. Lexiph. (19.) dicit suis σιωπῇ καὶ γλωτταργίαν ἐπιβεβληκέναι. Item σιωπῇ σημαίνει et ποιεῖν, pro Silentium indicere, imperare. Plut. Τῇ σάλπιγγι σημῆνας σιωπῇ, Isocr. Panath. Σιωπῇ ποιησάμενος. Itidemque Xen. Ἑλλ. (6, 3, 5.) Ταῦτα εἰπὼν, σιωπῇ μὲν παρὰ πάντων ἐποίησεν, Itidem Quintil. dicit Facto silentio; et Pers. Facere silentia majestate manus. Rursum Ovid. Digito suadere silentia. Et pass. γίνεται σιωπή, Fit s. Præstatur silentium. Plut. "Ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπή. Itidemque ap. Lucian. (2, 394.) σιωπῇ δὲ γενέσθαι παρὰ πάντων. Rursum Plut. Ἦν σιωπῇ τῶν ἄλλων. Ipse autem populus σιωπῇ παρέχει τῇ σιωπῇ ποιήσαντι s. σημῆναντι. Plut. Coriol. Παρέσχεον αὐτῷ σιωπῇ καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Quo sensu Ovid. dicit Præstare silentia. Item, tenere silentia cum cti.

DAT. Σιωπῇ adverbialiter usurpatur, quemadmodum et σιγῇ, pro Tacite, Od. O. (462.) ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, Tacite annuit. Itidem Il. I. (616.) Ἡ καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεύει σιωπῇ Φοῖνικι στορέσαι λόχος, Tacito nutu significavit, A. (412.) σιωπῇ ἦσο, Tacitus conside: sicut et Od. A. (325.) σιωπῇ Εἴατ' ἀκούοντες, Magno silentio audiebant, ut Cic. loquitur. Ibid. (339.) οἱ δὲ σιωπῇ Οἶνον πινόντων, Taciti bibant. Et N. (309.) σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεα πολλά: ut Plut. Ἐγκατερήσας σιωπῇ. Sic Cic. Excipientes gravissimas plagas et ferentes silentio. Idem Plut. Σιωπῇ πρὸς εαυτὸν ἀναγινώσκων, Tacitus secum ipse legens. At, οἱ δ' ἄρα πάγρως ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Il. Γ. (95.) Od. Θ. (234.) Υ. (320.) et alibi sæpe legitur pro Conticuere. Alicubi σιωπῇ interpretari possumus non solum Tacite, aut Silentio, verum etiam Clam, Clanculum: quo modo σιγῇ quoque usurpari, suo loco docui. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 26.) Σιωπῇ ἐκπλεῖν: (27.) Τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνδεμέκους ἐς τὰ πλοῖα. [Ammon. 128. Toup. Opusc. 1, 394. Σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, Jacobs. Anth. 9, 433. Ἐν σ., Valck. Phæn. p. 430." Schæf. Mss. "Inscr. ap. Boeckh. Staatshault. 2. p. 399. Κὴ πολέμῳ κὴ κατὰ σιώπας." Schn. Lex.]

Σιωπηλός, sive Σιωπηρός, Tacitus, Taciturnus, i. q. σιγηλός s. σιγηρός, Plut. de amore, (8, 461.) Λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. (14.) Τὸν λογιώτατον Ὀδυσσεά, σιωπηλότητα πεποιόηκε: nam secundum Ovid. Eximia est virtus præstare silentia rebus. Et Prov. ap. Suid. Σιωπηλότερος ἔσομαι τῶν Πυθαγόρα τελεσθέντων. Item in Epigr. σιωπηραὶ ὁδοί, Tacitæ viæ, s. Clanculinæ, Τὸ σιωπηλόν, Taciturnitas, Plut. Fab. Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν. ["Σιωπηλός, Toup. Opusc. 2, 192. 195. ad Callim. 1. p. 202. Brunck. Phil. 1167. ad Mær. 344. Thom. M. 792." Schæf. Mss. * "Σιωπηλός, Moschop. π. Σχ. 53." Boiss. Mss. Schol. Soph. Trach. 826. "Σιωπηρός, ad Mær. 344. Toup. Opusc. 2, 195. Emendd. 2, 131." Schæf. Mss. "Xen. Σ. 1, 9. σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο. Athen. 5, p. 188. habet σιωπηλότεροι. Cf. J. Poll. 5, 146. et Gramm." Lex. Xen. * Σιωπηρῶς, Gl. Tacite.] Affer-

tur ETIAM Σιωπηλός pro Taciturnus, nullo tamen nominato Auctore, nec prolato exemplo, ["Jambl. V. P. 147." Wakef. Mss.]

[* Σωπάω, pro σιωπάω, Pind. I. 1, 88. ἡ μὰν πολυλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον ἐν-Θυμίαν μελῶ φέρεται. "Σεσωπαμένον pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparatur, βώσασθε ap. Apoll. Rh. 1, 686. pro βιώσασθε." Heyn. * Διασιωπάω, var. lect. O. 13, 130.] "Εὐσιωπία, Hesychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium." [* "Σωπιάινω, Schneid. ad Demetr. 142." Schæf. Mss. Hesych. Σωπιάινουσιν οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι.]

ΣΚΑΖΩ, Claudico, i. q. χωλεύω, Il. T. (47.) Τὸ δὲ δύω σκάζοντε βήτην Ἀρεος θεράποντε, Incedebant claudicantes, sc. Tydides et Ulysses, Ille, in pedis planta vulneratus, hic in latere: quambobrem et hastilibus in ingressu ignitebantur. Et σκάζων μῆρ᾽ ἀζαγτες, quorum ultimus pes spondæus est, ut Persianus ille, Nec fonte labra prolui caballino, ["Jacobs. Anth. 6, 246. 11, 160." Schæf. Mss. Il. A. 810. Σκάζων ἐκ πολέμου, Simplic. ad Epict. 279. Σκάσαι καὶ χωλεύσαι. Schleusner. Lex. V. T. * Σκασμός, Claudicatio, Aqu. Ps. 34, 18.]

Ἐπισκάζω, Claudico, ex Apoll. Rh. (1, 669.) ἐπισκάζουσα πόδεσσι, [Wakef. S. Cr. 2, 82." Schæf. Mss.] Κατασκάζω, exp. Concido, Procumbere facio: Ὑποσκάζω, Leviter claudico, Bud. ap. Lucian. (1, 130.) Προτῶμεν, ὦ πλοῦτε, τί ταῦτο; ὑποσκάδετε; ἐλελήθετε με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὰς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὰς ὦν: ubi nota synonymos posita ὑποσκάδεις et χωλεῖν εἶναι, s. χωλεύειν: [489. "Plut. Mor. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

ΣΚΑΙΟΣ, Lævus, Sinister: ut σκαῖα χεῖρ, Læva manus. Interdum vero substantivum amittitur, ut et ap. Latinos, Il. Π. (734.) Σκαῖῳ ἔγχος ἔχων, ὁππῇ δὲ λάζετο πέτρον. Itidemque A. (501.) καὶ λάβε γυνῶν Σκαῖῳ, Læva s. Sinistra, sc. manu. Dicitur autem ἡ σκαῖα χεῖρ, teste Eust. παρὰ τὸ σκάδω, quasi σκάδουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀντακτικτέρας αὐτῆς τῆς δεξιᾶς. || Ineptus, Stolidus, qui ac. tam ineptus est ad aliquid considerandum aut agendum, quam læva manus ad opus faciendum. Aristoph. Σφ. (1266.) ἐδοξα 'μαντῇ δεξιᾷ πεφυκέα. Μὴ σκαῖας ἀνδεωτέρως, Nunquam ineptus et inscius. Et N. (790.) σκαῖότατον γερόντιον. Itidem alibi sæpe. Dem. (267.) Οὕτω σκαῖός ἐστι καὶ ἀναίσθητος. Hes. quoque σκαῖος exp. μωρός, ἀμαθής, ἀπαίδευτος. Idem exp. præterea ταραχώδης, ἐπαχθής, δύσκολος, τραχὺς, σκληρός: necnon ἀπάνθρωπος, ἄδικος, πονηρὸς, κακός: quemadmodum Soph. quoque Schol. Aj. (1225.) p. 68. Ἀγῆλος δέ μοι 'στι σκαῖόν ἐκλύσων στόμα, exp. κακόν, ut significet Improbum s. Perversum os. || Sinister, i. e. Infaustus, Inominatus: quemadmodum Eust. 129. annotat τὰ μὴ αἰσία fuisse dicta σκαῖα καὶ ἐπαρσιστερῶς contra vero δεξιά, τὰ ἀγαθὰ. Itidem ap. Virg. Sæpe sinistra cava prædixit ab ilice cornix. Et ap. Ovid. Aves sinistrae, Omen sinistrum. Necnon σκαῖὸν πρᾶξι γμα dici tradunt Rem quæ præter animi sententiam cadit, et non e voto: τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκέναι. Eust. || Occidentem versus situs: quomodo idem Eust. σκαῖὸν ῥίον exp. δυτικόν: quemadmodum alibi quoque tradit σκαῖᾶς πύλας ab Hom. vocari, quod in Occidentem vergerent: σκαῖα enim et ἀριστερὰ appellari τὰ δυτικά: Hes. vero, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κείσθαι. Idem tamen dictas sic putat etiam, διὰ τὸ σκολῆς εἶναι κατὰ τὴν ἐσβολήν: vel διὰ τὰ σκαῖᾶς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι: alii etiam a Scæo opifex, Servius autem, exponens illud Æn. 2. Scæaque amplector limina portæ, Scæa porta, inquit, dicta est, non a pugnis ante se factis scævīs, i. e. malis; nam et ante sic dicta est; nec ab itinere ingressis scævo, i. e. sinistro, quod ingressi, non recto, sed sinistro eunt itinere; sed a cadavere Laomedontis, h. e. scæomate, quod in ejus fuerat superliminio. || Umbrosus, Opacus; nam ap. Nicandr. Θ. (660.) ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς Σκαῖοῖς ἐντελέθει φυεῖλος ἐν νεμέεσσι, exp. σκιεροῖς, ἀνηλίοις. Hes. certe σκαῖαν χεῖρα dici scribit, quoniam ut plurimum solet ἐσκαῖσθαι et κατακρύπτειν

σθαι. [Cf. Σκοιός.] || Σκαίοι, Gens Thracia, Hes. A Meminit et Strabo 13. p. 258., ubi et σκαίος ποταμός, et σκαίων τεῖχος. Meminit Steph. B. quoque. ["Ammon. p. 3. ad Mær. 227. Eldik. Suspici. p. 3. Herodian. Philet. 451. et n., Valck. Diatr. 15. Callim. 294. Wakef. S. Cr. 3. 157. Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 795. Jacobs. Anth. 9. 217. Erycius 9. Brunek. Aristoph. 1. 235. Heyn. Hom. 5. 341. Σκαίων ῥιον, Heringa Obs. 68. Σκαίαι πύλαι, Heyn. Hom. 4. 477. 506. 5. 238. 6. 154." Schæf. Mss. I. q. πλάγιος, Nicander Θ. 266. Cf. Vitruv. 1. 5. 1. Portarum itinera non directa, sed scævā.]

[* Σκαιοβάτης, nude] Σκαιοβατέω, Inepte et non observato rhythmo incedo; Eust. enim σκαιοβατεῖν exp. σκαίως καὶ ἀρρυθμῶς βαίνειν. Apud Suid. vero [e * Σκαιεμβάτης] LEGITUR, Σκαιεμβατεῖν, τὸ σκαίως καὶ ἀρρυθμῶς ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, Inter saltandum, non dextre s. scite, nec rhythmicè incedere, i. e. Inepte et inseite saltare: [eadem habet Phot., quibus subjungit, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν. Apud Hes. * Σιχαβατεῖν, το μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι, οἱ δὲ, τὸ κενεμβατεῖν.] B

[* Σκαίουργός, unde * " Σκαίουργέω, i. q. σκαιωρέω, Cod. Ravenn. Aristoph. N. 983. * Σκαίουργημα, Tzetz. Ch. 3. p. 43." Sehn. Lex.]

Σκαίουριον, Mons difficilis et arduus, χαλεπὸν ἀκρωτήριον, Hes.

Σκαιωρέω, Prava et perversa meditor, s. machinor, πανουργεῖσθαι καὶ δόλια μελετᾶν, ut in Lex. meo vet. exp., [Schol. Eur. Or. 432. Schol. Soph. Œd. T. 673. Vide Σκευωρέω.] ITIDEMQUE Σκαιωρία Suidæ est ἡ κακὴ βουλή, Malum consilium, Dolosæ machinæ. Hes. vero σκαιωρούμενον exp. παρὰττόμενον: et Σκαιωρία, ὀρχησις, χορεία, παιδεία. ["Sozom. Hist. Eccl. 2. 25." Mendham. Mss. Herodian. Epimer. 123. σκαιωρῶ, κακουργῶ, σκαιωρία, κακουργία. "Thom. M. 508. * Σκαίωρημα, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 6. 182. Schol. Æsch. Cho. 728. "Dolosa machinatio, Chrys. Hom. 58. T. 2. p. 793. 31. "Υμῶν, φησὶν, ἐστὶ τὸ σκ. καὶ ἡ κατασκευή." Seager. Mss. * Σκαιωρητὸς, unde * Ἀσκαίωρητος, S. Maxim. Prolog. in Dionys. p. 37. * Ἀντισκαιωρέω, Dolum contra machinor, Tzetz. C Ch. 3. p. 43.]

[* Ἀντόσκαιος, Gl. Rudis. * "Υπόσκαιος, Schleusn. ad Phot. c. 18." Schæf. Mss.]

Σκαίως, Sinistre, Inepte, Stupide: σκαίως ἔχειν, διακεῖσθαι, J. Poll. cui synonyma ibid. sunt ἀμαθαίνειν et ἀμαθῶς ἔχειν, Ineptum esse ad disciplinas. Item Inscite, Rustice, Aristoph. Πλ. (60.) Σκαίως γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυθάνει, Rustice et inhumaniter eum interrogas: [Ἐκκλ. 644. "Thom. M. 797." Schæf. Mss. Polyb. 7. 5. 6.]

Σκαίοθεν, A læva, sinistra, Suid.

Σκαιότης, ἢ, Ineptum et stupidum ingenium, Dem. (70.) Διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι. Hesyehio quoque σκαιότης est ἀναισθησία, μωρία: itidemque Suidæ ἀπαιδευσία, necnon ἀγριότης. [Soph. Ant. 1028. Lucian. 1. 156. Alciph. 3. 22. "Plut. Mor. 1. 118. Conf. c. κακότης; ad Dionys. H. 4. 2263." Schæf. Mss. Polyb. 32. 19. 4.]

Σκαιοσύνη, ἢ, idem, sed magis Poëticum, Suid. ex Aristoph. [Soph. Œd. C. 1213.]

[* Σκατώδης, Lobeck. Phryn. 228. Schol. Aristoph. Σφ. 837.]

[* "Σκαίαξ, Valek. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss. * Σκεύακας, Hesyehio εὐωνύμους.]

[* Σκαίω, unde * "Σκαίωμα, Schneid. ad Vitruv. 1. p. 52." Schæf. Mss. Vide Σκαίος, et Σκάλωμα.]

ΣΚΑΛΗΝΟΣ, ἢ, ὅν, ut σκαληνὸν τρίγωνον, Scale "num triangulum, cujus tria latera inter se sunt inæqualia, inquit Euclides. Martianus definit σκαληνὸν, "Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. "Hermol. σκαληνὸν alicubi vertit Salarium. Quidam "dictum putant a scala." ["Wakef. S. Cr. 3. 162. Jacobs. Anth. 7. 118. Plato Euthyphr. p. 45. Τὸ σκαληνὸν ξυλὸν οὐδέποτε ὀρθοῦται, ad Lucian. 1. 499." Schæf. Mss. Cf. Σκαμβός. Σκαληνὰ, Nicom. Arithm. 2. 16. Democritus ap. Theophr. Fr. 1. 66. Βούλεται δὲ σκαληνὰ λέγειν, ἅπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἀλλήλα καὶ συμπλοκὴν. Ernesti et Schneid. a σκάζω deducunt h. v. Σκαληνοειδής, Hippocr. 916. ὄχετοί. Cf.

Hes. * Σκαληνιεύς ὄχετοί, ἔντερα. * Σκαληνῶς, Epiph. Hær. 51. 10. * Σκαληνία, Inæqualitas, Plut. 8. 783. Reisk., ubi Σκαλληνία editur. * Σκαληνώω, Obliquo, 10. 609.]

ΣΚΑΜΒΟΣ, Qui obliquus in latus procedit, Obliquus, Incurvus, Distortus, Tortuosus, στρεβλός, Hes. itidemque Suid. σκαμβή, ἢ διεστραμμένη, ap. quem legitur hoc hemistichium, σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν. In Geop. (19. 2. 1.) σκαμβός dicitur Cui crura introrsus intorta sunt; βλαισός, Cui extrorsus, (quorum ille Latinis dicitur Varus, hic Vatiis): Τῶν κυνῶν ἐκρίνουσι τοὺς σκέλη ὀρθὰ ἔχοντας· εἰ δὲ μὴ, σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά: pro his Varronis, (R. R. 2. 92.) Cruribus debent esse canes rectis, et potius vatis quam vatiis. Deducunt autem et hoc Gramm. a σκάζω s. σκαίως βαίνω. ["Phryn. Ecl. 20. Thom. M. 799. Τὸ σκ. ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν, ad Lucian. 1. 449." Schæf. Mss. * "Υπόσκαμβος, Tzetz. ad Lycophr. 96. Schol. Lucian. D. D. 20. 5." Boiss. Mss. * Σκαμβώδης, Nicet. Annal. 21. 1. * Σκαμβότης, Athan. 2. 267.]

Σκαμβάλυξ, Hesyehio σκαμβός, στρεβλός: ap. quem LEGITUR ET Σκαμβηρίζοντες, ολισθαίνοντες, Labentes; Vacillantes. [Hoc a σκαμβήρως, illud a σκαμβαλός.]

"Σκαμμαδες, Scorta, Hes." [Vide nott.]

ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ quoque ET Σκῶλον a σκάζω, s. primitivo ejus σκάω, derivata putantur. Unde et Hieron. contra Pelag. 2. Nisi fallor enim, σκῶλον et σκάνδαλον ap. Græcos ex offensione et ruina nomen accepit. Ubi Erasmus hæc annotat, Utrumque ductum videtur a σκάζω, i. e. Claudico, quod objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere. Dicunt porro Grammatici quidam σκάνδαλον esse Lignum incurvum, quo tendicula s. decipula sustinetur, et in quod impingens animal, ipsam tendiculum s. decipulam in se subita ruina evertit: alio nomine σκανδάληθρον dictum. Sic accipi videtur Ps. 69. (22.) Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον. Nisi ibi malis accipere pro Obstaculo s. Impedimento pedum, quod sc. in via insidiosè ponitur, ut qui illac transeunt, in id impingant pedem, et offendant: unde et Offendiculum quidam interpr.: synonymum habens πρόσκομμα: quo sensu dictum est in libro Judith, 5. (1.) Τὰς διόδους τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν, καὶ ἐτειχίσαντο πᾶσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα: ubi alii vertunt Obstacula, alii Obices. Alioqui metaphorice plerumque usurpatum legitur passim in N. T., ut Rom. 14. (13.) Μὴ τιθεῖναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, Ut ne offendiculum pouatur fratri aut scandalum: in quod sc. impingens, incepto cursu impediatur. Et in Ep. (1) Petri 2. (7.) Λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου: quibus in ll. nota πρόσκομμα et σκάνδαλον posita ἐκ παραλλήλου, sicut et ap. Greg. Naz. Λίθος προσκόμματος ὑμῖν τοῦτο γίνεται, καὶ πέτρα σκανδάλου. Rursum in Ep. ad Rom. 16. (17.) Τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας. Item Matth. 16. (23.) Σκάνδαλόν μου εἶ. Apud profanos Auctores nullum hujus vocab. usum reperi; atque adeo ipsi etiam Lexicographi Græci vix attingunt: uusus Hes. dicit, Σκανδαλοθρίστας καὶ σκάνδαλον, τὸ ἐν ταῖς μνάγραις. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκάνδαλος, ἐμποδισμός, Impedimentum, Offendiculum. [Σκάνδαλον, Anonymus Schol. Ven. II. B. 67. Ἐχόμενα τρίβον σκάνδαλ' ἔθεντό μοι. Schleusn. Lex. N. et V. T. * Σκανδάλα, ἢ, i. q. σκάνδαλον, Alciph. 3. 22.] Itidem et Σκῶλον pro Offendiculo et impedimento in via occurrente, accipitur, Exod. 10. (7.) "Εως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Hes. Σκῶλα exp. ξύλα ὠξυμμένα. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκῶλος, σκόλοψ, ῥάβδος, ἢ ἀπωξυμένος πάσσαλος, cum hoc hemistichio, ὥστε σκῶλος πυρίκανστος, vel εἶδος ἀκάνθου, Spinæ genus quoddam: [quam signif. habet etiam * Σκύλος ap. Eundem:] quæ omnia possunt in via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo. Pro Spina aut Alio ligno Festucave præacuta accipitur et ap. Suid. Τοῦ μὲν ἐγὼ ζῶοντος ἀναιδέειν ἐμπήξαιμι Σκῶλους ὀφθαλμοῖς. Item, "Εκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὁ μοι κακὸν ἐμπεσεν ὅπλῃ:

verba asini ad lupum. Idem et σκόλοψ dicitur. Le-
gitur ap. Greg. Naz. quoque, (p. 85.) Λυεῖ τὰ ἐν μέσῳ
σκῶλα καὶ προσκόμματα, i. e. σκάνδαλα, Offendicula,
Bud. ["Σκῶλον, Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Anth.
7, 176. 8, 187. ad Timæi Lex. 51. Σκῶλος, Toup.
Opusc. 1, 425. 2, 276. Emendd. 2, 52. ad Il. N. 564.
Brunck. Aristoph. 1, 56. Heyn. Hom. 6, 470." Schæf.
Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Ἀσκῶλον,
"Suidæ τὸ λεῖον, Læve, Non asperum." ["Σκωλό-
ομαι, Offendo, Impingo, In offendiculum labor, Inc.
Deut. 7, 25. Μὴ σκωλώθῃς ἐν αὐτῷ. Verba hæc ab
Aquila profecta esse censeo. Aqu. Hos. 9, 8. ἐσκω-
λωμένη, In offendiculum lapsa. Barberini Codex
habet ἐσκωλωμένη, pro quo L. Bos. Prolegg. in LXX.
Intt. legit ἐσκολωμένη, Obliqua, secutus maxime
auctoritatem LXX., qui habent παγὶς σκολιά. Sed
præferendum esse ἐσκωλωμένη, post Montfauconium
docuit Fischer. de Verss. GG. V. T. p. 25. Ἐσκωλω-
μένη, supple παγὶς, est Laqueus positus, ut capentur
feræ." Schleusn. Lex. V. T.] "Σκωλοβάτης, Animal-
culum frumento noxium, Hes., quem vide. Ver-
miculus est, secundum quosdam. Σκωλοβατίζειν
"tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epi-
charmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi,
"vel qui grallatoria pertica incedunt, a Plauto Gral-
latores dicti." [Cf. Καλοβάται. "Σκωλοβατίζω, ad
Timæi Lex. 52. * Σκωλιάζω, ibid." Schæf. Mss.
Cf. Ἀσκολιάζω.]

[* Σκανδαλοπλόκος, adv. * "Σκανδαλοπλόκος, Theod.
Prodr. Galeomyon. 31." Boiss. Mss.]

Σκανδαλίζω, Scandalum affero, Scandalo sum, Of-
fendere et impingere facio, Matt. 5, (29.) Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλ-
μός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, Facit ut tu offendas.
Quia non tam oculus ipse est nobis offendiculo, quam
id quod per eum cernimus. Ea autem faciunt ut of-
feudamus, quæ impediunt quominus inoffenso cursu
pergamus in lege Domini; peccata enim sunt veluti
saxa, ad quæ impingimus. Itidem 1 Cor. 8, (13.)
Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, Facit ut offen-
dat frater meus. Et mox, "Ἰνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου
σκανδαλίω. Sic alibi sæpe. Pass. Σκανδαλίζομαι,
Offendor et velut in scandalum in via incurrens im-
pingo; qua signif. προσκόπτειν quoque et προσκρού-
ειν usurpantur. Jo. 16, (1.) Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν,
ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, Ut ne offendamini, Rom. 14,
(21.) Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται,
ubi nota præp. ἐν, quæ tum alibi passim addita legi-
tur cum suo casu, tum Matth. 26, (31.) et Marc. 14,
(27.) Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ
νυκτὶ ταύτῃ. Utuntur Theologi quoque Apostolos
secuti, ut Greg. Naz. Ἰουδαῖοι σκανδαλισθῆντες, οἱ
Ἕλληνες διαγελάτωσαν, αἰρετικοὶ γλωσσαλγέτωσαν.
Profanorum autem Scriptorum nemo, quod quidem
sciam, usus est vel hoc verbo σκανδαλίζω, vel no-
mine σκάνδαλον: atque adeo sacræ scripturæ pecu-
liaria esse videntur. [Schleusn. Lex. N. et V. T.
* Σκανδαλιστός, unde * "Ἀσκανδάλιστος, Qui non
offenditur, Clem. Alex. 504. Cyrill. Hier. 63." Kail.
Mss. "Expers offensæ, Symeon Metaphr. Vit. Chrys. p. 392. Πῶς ἂν μένοι καθαρὸν αὐτῷ τὸ
ἀπροσωπώλητον τε καὶ ἀσκανδάλιστον;" Seager. Mss.
* Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 219. Combef. Boiss.
Mss. Hes. 134. Suid. 1, 305. Phav. 113. * Εὐσκανδά-
λιστος, Qui facile offenditur, Theophyl. in c. 18. Matth. p. 104.]

[* "Σκανδαλώ, i. q. σκανδαλίζω, Aqu. sec. Cod. Barber. Mal. 2, 8. ἐσκανδαλώσατε: quæ lectio præ-
ferenda est lectioni ἐσκανδαλίσατε, quia delectatur
Aquila verbis in syllabam οὖν desinentibus. Certe
sic iudicavit Fischer. Proluss. quinque in var. Loca
V. T. p. 30." Schleusn. Lex. V. T.]

[* "Σκανδαλώδης, In quo homines offendant, In-
vidiosus, Pseudo-Chrys. Sermon. 79. T. 7. p. 483, 12.
Ἡ τρυφή ἡμῶν εἰρήνην οὐκ ἔχει· ὁ ὕπνος, τὸ βάδισμα,
ὅλα σκανδαλώδη." Seager. Mss.]

Σκανδάληθρον, τὸ, in decipula dicitur Lignum in-
curvum s. Paxillum ipsam decipulam sustineus: cui
esca solet infigi vel alligari, ut fera eam arrodens et
paxillum emovens, ipsam decipulam in se evertat:
qua signif. σκάνδαλον quoque accipit Hes.: J. Poll,

(10, 156.) σκανδάληθρον vocari scribit τὸ ἐνιστάμενον
ταῖς μνάγραις πατάλιον, Paxillum qui in muscipulis
erigitur: qui vero in majoribus decipulis erigitur,
ρόπτρον appellari. Itidem 7, c. 26. Τῶν μυαγρῶν τὸ
ιστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον πατάλιον, τῇ δὲ σπαρτίῳ
προσηρημένον, σκανδάληθρον καλεῖται. Sic enim ibi
lego, emendatione quorundam verborum petita e
loco ante citato. Unde σκανδάληθρον ιστάναι diei-
tur, qui in muscipula paxillum funiculo adalligatum
erigit, escam ei inserens, quam mus arrodens, illum
ipsum paxillum in se evertat. Metaphorice autem
Aristoph. 'A. (687.) Ἐς τάχος παῖει, ξυνάπτων στρογ-
γύλοις τοῖς ῥήμασι. Κἄτ' ἀνεκκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθ-
ρίστ' ἐπ' ὧν: Verborum tendiculas s. decipulas ten-
dens, quibus sc. capiatur et irretiatur. Sed annotat
Schol. scribi etiam uno verbo σκανδαληθριστᾶς, et
tunc esse hyperbaton, atque hunc verborum sensum,
ἀνεκκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος ἐαυτῷ σκανδαληθριστᾶς
ἐπ' ὧν (s. θηρευτὰς λόγων) ἐρωτᾷ ἡμῖς, Pertrahens
secum e foro dolosos oratores verborumque capti-
vorum magistros, interrogat nos: ut sc. verborum
laqueis nos irretiat. Et sic Σκανδαληθριστῆς erit
verbale, a VERBO Σκανδαληθρίζω, Decipulam tendo
erecto τῷ σκανδάληθρῳ: et σκανδαληθρισταὶ ἐπ' ὧν di-
centur metaphorice ἀπὸ τῶν σκανδαλήθρων s. πετεύ-
ρων τῶν ἐν ταῖς παγίσιν: quæ σκανδάληθρα, ut ἐσκά-
δαλα, denominantur ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπίπτειν καὶ
κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν. In Lex. meo vet. [et Etym. M.]
SCRIBITUR Σκανδάληθρον per iota, diciturque itidem
esse τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται,
Incurvum in tendicula lignum, quo erigitur s. suspi-
netur: et ab Archilochio vocari ρόπτρον, ubi ait
Ῥόπτρῳ ἐρείδόμενον. ["Σκανδάληθρον, Toup. Opusc.
1, 350. Valck. Hipp. p. 288. Bergler. ad Alciplur.
324." Schæf. Mss. Σκανδαληθρίζω, Schn. Lex. et
Suppl. p. 178.]

¶ Σκάνδυνες, i. q. σκῶλοι: Hes. σκόλοpes, χάρακες,
Pali præacuti, Valli. [* Σκάμβυνες est ap. Eund. cum
ead, interpr.]

ΣΚΑΙΡΩ, Salio, Saltito, Tripudio, Il. Σ. (572.) de
juvenum saltantium choro, Μολπῇ τ' ἰὺγμῳ τε ποσὶ
σκαίροντες ἔποντο. Ubi Schol. exp. σκιρτῶντες, πυ-
κνῶς κινούμενοι. Et Od. K. (412.) de vitulis, ἐπὶ ἡν βο-
τάνης κορέσονται, Πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντίαι.
Solent enim vitulæ pastu exhilaratæ saltare et exilire.
Hes. σκαίρει exp. ἄλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, ὀρχεῖται,
τρέχει. ["Ruhnck. ad H. in Cer. 174. Ep. Cr. 78.
Ilgen. Hymn. 595. ad Herod. 621. Casaub. Athen.
1. p. 53. Wakef. Alc. 598. Jacobs. Anth. 7, 49.
Brunck. Apoll. Rh. 190. ad Diod. S. 2, 324. Heyn.
Hom. 6, 452. 648. 7, 554. 804." Schæf. Mss. "De
equo, Arat. 280." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 1135.
Σκαίροντες βηταρμόν ἐνόπλιον ὥρχησαντο. Σκαίρω et
σπαίρω, Valck. Schol. in N. T. 1, 44.]

Σκαρθμός, Saltus, Agilis motus, qualis est saltan-
tium, Arat. (281.) Λαίῃ δὲ πτέρυνγι σκαρθμός παρακέ-
κλειται ἵππου, Cic. jam vero clinata est ungula vehe-
mens Fortis equi propter pennati corporis alam. At
Festus Avienus, summa ad vestigia lævam Declinatur
equi. Dixit autem σκαρθμός ἵππου pro πόδες ἵππου
σκαίροντες, Posteriores equi pedes, quibus solet σκαί-
ρειν et exiliens aëra verberare: quomodo et Hes.
σκαρθμοῖς exp. non solum κινήσει, δρόμοις, verum
etiam * λακτισμοῖς, item et κρηπίτι. ["Valck. ad
Rov. p. xlv. Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss.
Apoll. Rh. 3, 1260. Nicander Θ. 139. "Pes, Schol.
Il. N. 31." Wakef. Mss.] "Καρθμοῖ, Hesychio sunt
"κινήσεις: forsan pro σκαρθμοῖ, Saltationes, Saltus."
"Ἀσκαρθμος, ὁ, ἡ, Non saltans, i. q. ἀσκαρῆς, Hes.
[* Βαθύσκαρθμος, Nonn. D. 10, 238.]

Εὐσκαρθμος, SIVE Ἐὐσκαρθμος, Bene saltans, i. e.
Agilis, Pernix, εὐκίνητος, ταχύπους, Il. N. (31.) Τὸν
δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι, ["Jacobs.
Anth. 7, 49. 9, 62. 11, 72. Heyn. Hom. 4, 407. 6,
377. 453. 7, 554. Wassenb. ad Hom. 95. Wakef. S.
Cr. 2, 145." Schæf. Mss.]

Πολύσκαρθμος, Multum agilis in saltu, Il. B. (814.)
σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης, Schol. πολυκίνητος, τα-
χείας: addens, Myrinen Amazonem πολύσκαρθμον.

vocari a Poëta διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πο-
λέμῳ. Itidem ab agilitate dicitur ὄξυς Ἀρης et θούρος
Ἀρης. [Schæf. ad Greg. Cor. 713. "Wassenb. ad
Hom. 95. Heyn. Hom. 4, 406. 6, 377. 452. 7, 554.
Jacobs. Anth. 7, 49. 9, 6." Schæf. Mss.]

[* Φιλόσκαρθος, Nonn. D. 5, 116. 10, 222.]

Σκάρτης, Agilis in saltu. DORICE Σκάρτας, quod
Hes. exp. ταχύς, Celer, Velox, Pernix.

Ἀσκαρίς, Non saliens, exultans, i. q. ἄσκαρθος:
Hes. ἄσκαρès, ἀκίνητον.

[* Σκαρία, Hesychio παιδία. "Omnino scr. cen-
seo, παιδία. Nam lusus erat, quem qui luderent,
σκαρίζουν et σκινθαρίζουν dicebantur. Ita autem se
habebat; ut medio digito nasum ferirent. Vide
Σκινθαρίζουν." Meurs. de Lud. Gr. p. 59. in Notis ad
Hes. citatus. * Σκάρος, τὸ, Saltus, Etym. M.]

[* Ἀνασκαίρω, Quint. Sm. 8, 321.]

[* Διάσκαίρω, Apoll. Rh. 1, 574.]

[* Ἐπισκαίρω, Ælian. H. A. 14, 8. Nonn. D. p.
1302.]

[* Κατασκαίρω, Opp. A. 4, 322.]

Μετασκαίρω, Salto inter: quomodo legisse videtur
Cic. ap. Arat. 280. Τὸν δὲ μετασκαίροντα δὴ ἰχθύες
ἀμφινέμονται Ἰππον: quippe qui ea verba sic inter-
pretatus sit. Ipse autem labens multis equus ille te-
netur Piscibus. At Festus Avienus videtur legisse,
Τὸν δὲ μετὰ σκαίροντα: sic enim ille, Nam post cor-
nipedem flagrant duo sidera pisces.

Παρασκαίρω, A latere salto, Assulto, ["Nonn. D.
36, 172." Wakef. Mss. * "Συμπαρσκαίρω τὰ πολι-
τικά, Anna C. p. 143." Boiss. Mss.]

Περискаίρω, Salio circum: Hes. περισκαίρουσι, πε-
ρισκαρίζουσι. [Opp. K. 1, 143. Lycophr. 68. * Ἀμ-
φιπερισκαίρω, Opp. A. 1, 190.]

[* Ὑποσκαίρω, Nonn. D. 8, 21. Nicet. Ann. 4, 3.
τῷ πόδε.]

[* Ἀσκαίρω, i. q. σκαίρω, Quint. Sm. 5, 495. Cf.
Ἀσκαρίζω.]

¶ Σκαρίζω, Salio, Salto, Tripudio, i. q. σκαίρω,
unde et derivatum est. Apud Hes. legitur passivum
σκαρίζεται, ταραττεται, βράζει, Turbatur, Bullit:
quod de aquis dictum videtur, quæ bullientes moven-
tur et velut exiliunt. Vide et Σκαρισμός. ["Ad Mær.
35. Valck. Phœn. p. 480. Koen. ad Greg. Cor.
214(=454.) ad Diod. S. 1, 13. ad Herod. 621. Ja-
cobs. Anth. 9, 468." Schæf. Mss. Vide Σκαρία.]

Σκαρισμός, ἴδος, Saltus, i. q. σκαρθμός. Utitur eo
verbali Hes. σκαρθμοῖς exponens κινήσεισ σκαρισμοῖς.
Eust. pro Palpitatione etiam accipit, cum σπαίρειν et
ἀσπαίρειν ait significare σκαρισμόν et κίνησιν ἐπιθανά-
τιον, ut et σφαδασμός. Itaque σκαρίζουν quoque
significabit Palpitare, sicut σπαίρειν s. ἀσπαίρειν, et
σφαδάζειν.

Σκαρίς, ἴδος, ἡ, unde ap. Hes. Σκαρίδες, εἶδος ἐλμύν-
θων. Vocantur iidem lumbrici etiam Ἀσκαρίδες.

Ἀσκαρίζω, i. q. σκαρίζω, sicut ἀσπαίρω i. q. σπαί-
ρω, ἄσταχυς, i. q. στάχυς, i. e. Salio, Salto. Etym.
ἀσκαρίζουν, κινεῖσθαι. [Ad Greg. Cor. 454. "Mær.
35. et n., Heringa Obs. 10. Valck. Phœn. p. 480.
ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

"Ἀπασκαρίζω, Desilio, Desalto, Aristoph. Ταγ-
" νισταῖς, Ἀπασκαρίζουν ὥσπερ ἐπὶ πέρκην χαμαί, Me-
" nander, Ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, Exiliam
" risu, Ad satietatem usque desaltabo præ gaudio et
" risu: quod et Emori risu s. gaudio dicitur." ["Ad
Mær. 36. Valck. Phœn. p. 480." Schæf. Mss.]

Ἀσκαρίς, ἴδος, ἡ, Genus vermis. Hesychio enim
ἀσκαρίδες sunt εἶδος σκολήκων. Gorr. tradit Ἀσκαρί-
δας esse Tenues quosdam lumbricos, vermibus assi-
miles, qui in parte potissimum inferiore crassi in-
testini gignuntur, et in extremo longanone atque
sphincteris initio consistunt, vehementem pruritum
iis in locis excitantes: in pueris maxime gigni et
jumentis cibum male concoquentibus. Galeno Lex.
Hippocr. ἀσκαρίδες sunt ἐλμυντες ἰσχναὶ καὶ μικραὶ
(sic enim quidam reponunt pro μακραι) ἐν τῷ ἀπενθυ-
σμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι. Gaza vertit Tipulæ. [Hip-
pocr. 1148, 26. Aristot. H. A. 5, 19. Paul. Æg. 159.]
"Ἀσκαριδώδης, Scatens ascaridibus, Hippocr. (144.)
"Ἀσκαριδώδες γενόμενοι.]

PARS XXV.

A [* Σκαριστός, unde] Ἀσκαρίστος, quod non ab ἀσκα-
ρίζω derivatum est, sed compositum ex a priv. et
σκαρίζω: utitur autem eo Suidas, ἀσφαδάστω expo-
nens per ἀσκαρίστω, Non palpitante. Vide Ἀσφάδα-
στος. [Cf. Schol. Soph. Aj. 824. p. 369. * Ἐδσκαρί-
στος, * Πολυσκαρίστος, Greg. Cor. 713. Schæf.]

Ἀποσκαρίζω, Palpitans pedes in aversum jacto,
Palpitans animam exhalo, Judic. 4, (21.) Ἐνέκρουσε
πάσσαλον ἐν τῇ γνάθῳ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀπεσκάριζε καὶ
ἀπέφυξε, ubi Bud. interpr. Animam efflavit subsul-
tando. Suid. autem ἀποσκαρίζουν exp. * διακεχυμέ-
νους γελᾶν, Effundi in risum. Tunc vero ἀποσκαρίζουν
esset Usque adeo in risum effundi, ut calces quoque
in aversum jactes, aut exultes. [Brunck. Anal. 2,
325. * Ἐπισκαρίζω, Jud. I. c. sec. Cod. 128. Holm.]
Περискаρίζω, Salio circum, i. q. περισκαίρω, quod
vide.

¶ Σκάρος, ET Σκαρίς, ἴδος, ἡ, et ipsa a σκαίρω de-
nominata sunt, teste Athen. (319.) ubi etiam multa
de scaro in primis narrantur, ex Aristot. et aliis.
B Nomen autem inde adeptus videtur, quod inclusus
nassis non fronte erumpat, nec infestis viminibus
caput inserat, sed aversus caudæ ictibus crebris, qui
sunt σκαρθμοὶ s. σκαρισμοὶ, laxet fores, atque ita re-
trorsum erumpat, ut Plin. ex Ovidio tradit. ["Σκά-
ρος, Valck. Phœn. p. 65. Jacobs. Anth. 7, 145. 8,
172. 10, 405. 11, 89. Huschk. Anal. 228." Schæf.
Mss. Athen. 288. * Σκαρίτης, ὁ, sc. λίθος, Scarites,
Gemma scari piscis colorem referens, Plin. 37, 11.]

¶ Σκαρδαμύττω quoque e σκαίρω sicut e μύω comp.
creditur. Dicitur autem σκαρδαμύττειν s. σκαρδαμύσ-
σειν, cui oculi crebro salientes connivent, s. qui
oculos frequenter claudit et aperit. Utitur Plut.,
necnon Xen., ap. quem S. (4, 25.) opponuntur sibi
σκαρδαμύττειν et λιθίνως βλέπειν s. ἀτενίζειν, Ni-
ctare s. Connivere, et Intentis oculis intueri: [K. Π.
1, 4, 28.] Aristot. Μύουσι δὲ οἱ βαρεῖς τῷ κάτω βλε-
φάρῳ, σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ καθὼν δέρματι ἐπιδόντι
πάντες. Unde Plin. Graviora alitum inferiore gena
connivent: eadem nictantur, ab oculis membrana
obeunte. Ubi nota σκαρδαμύττειν eum interpretari
Nictari, μύειν autem Connivere, ut appareat discri-
men esse inter utraque. Sunt qui in loco illo Xen.
Symp. cujus memini, σκαρδαμύττειν accipiant pro Ni-
ctatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri.
Sic Plaut. Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat.
["Zeun. Ind. Xen. K. Π., Plut. de S. N. V. 89. ubi
v. Wytttenb., Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Musgr.
Cycl. 622. Wakef. Georg. p. 96. Lobeck. Aj. p.
238." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 67. * Σκαρδαμυγμός,
Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Σκαρδαμυκτής, Lobeck.
I. c." Schæf. Mss. Aristot. Phys. p. 156.] Σκαρδα-
μυκτικός, Crebro nictans, ut ὄμμα ap. Aristot., cui
ἀσκαρδαμυκτον opp.: Idem, Τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς σκαρδα-
μυκτικοί. Unde Plin. Plerisque vero naturale, ut
nictare non cessent. Ipsi etiam homines σκαρδαμυ-
κτικοὶ dicuntur Qui nictare non cessant, Aristot. ap.
Athen. (353.) Εἶναι δὲ τινὰς καὶ σκαρδαμυκτικούς, καὶ
τοὺς μὲν, ἀναιδεῖς εἶναι ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς:
ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικούς et τοὺς ἀτε-
νεῖς. Σκαρδαμυκτὴ, Nictantibus oculis. [Vide Ἀσκαρ-
δαμυκτεῖ.]

Σκαρδαμυκτέω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, Nictor,
Lucian. (2, 326.) Ἐγὼ δὲ δυσωπῶ, καὶ τὰ κόρα μοι
τεθλόωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ, Nictare vix cesso: quo-
niam oculi mei ἀτενίζουν amplius nequeunt, sed
ιλλώπτουσιν et πυκνῶς βλεφαρίζουσι. [* "Σκαρδαμυ-
κτός, Polem. 234." Wakef. Mss.] Ἀσκαρδαμυκτός,
ὁ, ἡ, Non nictans: ὀφθαλμός, Aristot. Item ἀσκαρδα-
μυκτός βλέπει, Qui non nictatur, sed intentis intuetur
oculis. Aristoph. Ἰππ. (292.) Βλέψον εἰς ἐμὴν ἀσκαρδα-
μυκτός, i. e. ἀτενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, s. μὴ μύσας τοὺς
ὀφθαλμούς: nam σκαρδαμυκτεῖν significat τὸ σκαίρειν
καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, s. τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν,
quod et ἰλλωπεῖν dicitur, s. ἰλλωπίζειν, quemadmo-
dum Schol. ibi annotat. Gellius dicit Inconnivens
stat, pro Intentis fixisque oculis, Non claudens
oculos, ἀσκαρδαμυκτός. [In Opp. K. 1, 208. Bentl. ad
Horat. 1, 3, 18. legit ἀταρμυκτοῖσιν pro ἀσκαρδαμύ-
κτοῖσιν ὄπωπαῖς. Apud Hippocr. 1050. ἀσκαρδαμυκταῖ

male extat pro ἀσκαρδάμνκοι. "Lobeck. Aj. p. 238. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss.] Ἀσκαρδαμνκτέω, Non nictor, Inconniventibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. ἀσκαρδαμνκτεῖν dicit esse τὸ ἀπενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον, ut aquilæ, quæ dicuntur adversæ intueri solis radios, nec conuivere. Ἀσκαρδαμνκτὶ σινεῖ Ἀσκαρδαμνκτεῖ, Intentis oculis, Immotis atque inconniventibus palpebris, Ita ut non nictetis, Lucian. (1, 123.) Ἀσκαρδαμνκτὶ βλέποντας, Immotis et fixis oculis, λιθίνως βλέποντας, Xen., qui K. Π. 1, (4, 28.) dicit etiam ὁρᾶν ἀσκαρδαμνκτεῖ, ubi nota diphthongum, quæ et in Ms. libris habetur. Attamen et in Suid. Ms. exemplari sine diphthongo scribitur ἀσκαρδαμνκτὶ, ubi legitur et ἀσκαρδάμνκτον itidem adverbialiter pro χωρὶς τὸν μύειν. ["Bentl. ad Horat. 1, 3, 18. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss.] SED ET Ἀσκαρδαμνκτως habetur in VV. LL. non nominato tamen Auctore, ["Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. * "Ἀσκαρδαμνκτώ, J. Poll. 2, 67." Kall. Mss. * Ἐπισκαρδαμνκτώ, Hes. v. Ἐπιζυγκτεῖν.]

"Καρδάμνσσε, Hes. affert pro κατάπτε:" [leg. κατάμπε.] "Etym. vero Atticos καρδαμνκτεῖν vocare "αἶτ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν "ἄγειν: ἀπὸ τοῦ καρδάμων, quoniam sc. si quis ipsum "προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει: vel etiam "παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν. Dicitur idem et σκαρδαμνκτεῖν, et quidem frequentius." ["Heringa Obs. 8. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553)." Schæf. Mss.]

ΣΚΑΛΛΩ, Fodio: unde ap. Hes. et Suid. Σκάλλοντες, σκάπτοντες. Gallinæ etiam σκάλλουσι, cum unguis suis fimeta aut purgamenta ædium vertunt et escam in eis quærent, quod et σκαλεῦν dicitur. Item Sarculo circumcirca leviter scalpo, Sarrio, Circumfodio, ut vites aliæque plantæ quotannis circumfodi solent. Theophr. H. Pl. 2, 8. Μεγαροῖ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς πολκύνθας σκάλλοντες κοινοτοῦσι: ubi Gaza κοινοτοῦσι σκάλλοντες vertit, Pulverem sarculo excitant, i. e. Sarculo circumfodiunt ad terram et pulverem excitandum crebris imbris et vetustate depressum. Segetes quoque σκάλλονται, Sarriuntur. Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης, Sarrire et runcare: de quibus Colum. 2, 12. Vide et Σκαλεῦς. ["Brunck. Aristoph. 2, 93." Schæf. Mss. * Fodio, Circumcirca scalpo, Sarrio, Circumfodio, ac metaphorice Quæro, Scrutor. Ps. 76, 7. Ἐσκαλλεν τὸ πνεῦμά μου, Scrutabatur spiritus meus. Hieron. in Ep. ad Suniam et Fretelam: Proprie * Σκαλλισμός, inquit, in agricultura dicitur, in sarriendo, i. e. sarculando, et quomodo ibi quærentur herbæ sarculo, quæ secentur etc. Suid. Ἐσκαλλεν, ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἡρέυνα, ἀνεζήτει. Idem verba Psalm. 1. c. subjungit. Kusterus putat, vocem ἐσκάλευεν esse emendationem τοῦ ἐσάλευεν, et e marginē in textum irrepsisse. Quod tamen, cum ap. Hes. etiam ἐσκάλευεν exponatur per ἐκινεῖτο, non opus videtur ut statuamus. In Lex. Cyrilli Ms. Brem. legitur: Ἐσκαλλεν, ἐσκάλευσεν. Alii Codd. Ps. 1. c. pro ἐσκαλλεν habent ἐσκαλλον: unde ap. Hes. ἐσκαλλον, ἀνεζήτουν, ἀνερύνων, uti pro ἀνερύνων scr. judicat Bos. Anim. ad Auctt. Gr. 127., qui Symmachum pro ἐσκαλλον Ps. 1. c. habere ἀνερύνων observat. Aq. Ps. 118, 85. ἐσκαλλον, Fodiebant. Adde Herod. 2, 14. et Schol. Theocr. 10, 14." Schleusn. Lex. V. T.]

Ab hoc eod. σκάλλω Eust. DERIVAT Σκήλη, quod legitur Il. Ψ. 189. μὴ πρὶν μένος ἡελίοιο Σκήλη ἀμφὶ περὶ χροά: nam si a σκέλλω formatum esset, scribendum fore Σκέλη, ut ἀγγεῖλη, ἀνατεῖλη, et similia. Quibus veluti expositionis loco subjicit, ἄλλον δ' ὅτι τὸ σκαλλόμενον λύεται τῆς συνεχείας. Significat ergo ibi σκάλλω Disrumpe et findo, sicut terra inter fodiendum et sarriendum scindi sarculo consuevit. In meo manuscripto Homero exp. μαραινῇ et ξηραίνῇ, quemadmodum et in brevibus Scholiis: tunc autem ad σκέλλω pertineret, unde σκλημί et σκληρός: significaretque Exiccet et induret, aut Marcescere faciat.

Σκάλοισ, ἡ, Sarritio, Sarritura, qua sc. planta ali-

qua circumfoditur et circumcirca scalpitur, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Τὴν δὲ σκαπάνην πᾶσιν οἰόνται συμφέρειν, ὥσπερ καὶ τὴν σκάλοισιν τοῖς ἐλάττοσι. Quæ Gaza sic vertit, Omnibus fossionem prodesse existimant, sicut etiam sarculationem minoribus. Sed perperam in vulg. Edit. LEGITUR Ὁσκαλοισιν: [quod tamen verum putat Schn. Ὁσκάλλω, vide Ὁσκάπτω.] Vide aliud exempl. in Σκάλοισι: [C. Pl. 3, 20, 6, 4, 13, 3. * Σκαλτός, unde] Ἀσκαλτος, ὁ, ἡ, Non fossus, circumfossus, sarritus: Hes. ἄσκαλτοι, κακῶς εἰργασμένοι, * ἀτίπτωτοι. SYNONYM. Ἀσκαλος: unde ἄσκαλα, quod Idem exp. ἀκάθαρτα: ut significet Quæ sarculo purgata non sunt. Sarculis enim non modo induratum hyberno frigore solum laxatur, verum etiam noxiæ herbæ in segetibus nascentes effodiuntur. Unde ap. Plin. Qui sarriet, caveat ne frumenti radices effodiat. Vide Σκαλῖς.

[* Ἀνασκάλλω, Mariæ Proselyta Ep. ad Ignat. §. 2. Nicet. Chron. Jo. Comm. §. 1. * "Ἀποσκάλλω, Bekk. Anecd. 438." Kall. Mss. * Διασκάλλω, Plut. 10, 82. * Περισκάλλω, Geop. 5, 42, 1.]

¶ Σκαλεῦω, Fodio, i. q. σκάλλω suo primitivo: quemadmodum Hes. quoque Σκαλεῦει exp. κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει: ita ut significet Sarculo fodio, verito solum. Gallinæ etiam σκαλεῖουσι, cum fimentum aut domus purgamenta unguis suis vertunt, aliudve solum fodiunt ad eruendam escam. Plut. (8, 52.) Ὡσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδύσα σκαλεῖται ἐνθαδὲ, καὶ διαφαίνειθ' ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθή. Apud Aristot. Probl. τὰ ὅσα σκαλεῖν, forsan pro Fodere digito aut penna. Nisi malis Scalpere. Dicitur et ἀνθρακας σκαλεῖν pro Bacillo ligneo sulcum uuum aut alterum ducere per cineres carbonibus superintectos, ad ipsos carbones suscitandos: quod etiam fit in prunis semiextinctis. Aristoph. Eir. (440.) ἐν εἰρήνῃ διάγειν μετὸν βίον, Ἐχονθ' ἐταίραν καὶ σκαλεῖοντ' ἀνθρακας, Sedentem ad focum et fodientem prunas, s. ζωपुरοῦντα ἀνθρακας. Solent etiam σκαλεῖσθαι ἀνθρακες, cum glandes aut castaneæ aut roma inassata eruuntur. Suid. eo loco σκαλεῖν exp. ἀνακινεῖν, διαζαίνειν. Vide et Ὑποσκαλεῖω. [Jambl. Protr. 312. "Ad Phalar. 236. Plut. Mor. 1, 44." Schæf. Mss. "Provoco, Clem. Alex. 206." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 64. Schleusn. Lex. V. T.] Σκάλευμα, τὸ, Fossa: aliis Effossio, Sarritio. [* Σκάλευσις, Gl. Sarritura. * Σκαλεῦτης Sarritor. * Σκαλεῦτος, unde] Ἀσκάλευτος, Non sarritus, sarculatus. Vide Σκαλῖς.

Σκαλεῦθρον, τὸ, Sarculum dici potest. Signif. etiam Instrumentum quo ignis et prunæ σκαλεῖονται, alio nomine DICTUM Σπάλαθρον: quod ap. Hes. legitur serie alphabetica, exponiturque per illud σκαλεῦθρον: sic enim scr. est, NON Σκάλαθρον, ut vulg. Edd. habent. Legitur utrumque ap. J. Poll. etiam, 7, (22.) c. 5. ubi panificis instrumenta enumerat: Καὶ Σπάλαθρον δὲ, inquit, ἐργαλεῖον, ὃ οἱ νῦν Σκάλεθρον. Ubi nota SCRIBI Σπάλαθρον ET Σκάλεθρον: sed pro hoc σκάλεθρον non dubito quin scr. sit σκάλευθρον, i. e. Instrumentum quo prunæ fodiantur. [Cf. J. Poll. 10, 113. Phot. * Σπάλαυθραν σκάλαυθρον. Vide Schn. Lex., et Interpr. ad Hes. v. Σπάλαθρον. * Σκάλαθρον, Hes. Κήδαλον· αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον.]

Σκαλεῦς, ἑως, ὁ, Sarritor s. Sartor, i. e. Qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbæ noxias effodit, Xen. Œc. (17, 12.) p. 502. Τοὺς δὲ διὰ σκαλέας τίνος ἐνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; respondetur, hyeme ab aquis segetem partim obrui, partim earum radices ab iisdem nudari: sæpe etiam materiam ab aquis in arva invectam una cum segete erumpere, eamque suffocare. Oportere ergo, καταλυθέντος τοῦ σίτου ἐπικουφίσαι τὴν γῆν, quod Plin. dicit Laxare solum hyberno rigore induratum, nudatis autem detectisque radicibus, ἀντιπροσαμῆσθαι τὴν γῆν: at ἢν ὕλη πνίγη συνεχομένη τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν, ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. E quibus apparet QUID SIT Σκάλλειν ET Σκαλεῖν v. agricolas. Quidam tamen negant sarritionem quidquam proficere, quod frumenti radices sarculo dete-

gauntur, aliquæ etiam succidantur; ac, si frigora incesserint post sarritionem, gelu frumenta enecentur, ut Colum. tradit 2, 12. ubi etiam dicit segetes permota terra adobruere: quod Xen. paulo ante, ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν ψιλωθεύσαις ταῖς ῥίζαις. ["Σκαλεῖν, Sarritor. Ita intelligere videtur J. Poll. 1, 221. Sed Leuncl. et Bach. interpr. Sarculum." Lex. Xen.]

Σκαλεῖα, ἡ, i. q. σκάσις, i. e. Sarritio, Sarritura, Sartura, Sarculatio; tot enim nominibus Lat. R. R. Scriptt. utuntur. Legitur ap. Constant. in Geop. [2, 24.]

Ἀνασκαλεύω, Sarculo laxo, τῷ σκαλεύθῳ ἀνακινῶ et exuscito: qua in signif., sed metaphorica tamen, usus est Dionys. Areop. Θαρρῶ γὰρ ὅτι τοῖς εἰρημένοῖς ἐγὼ τοὺς ἐναπακειμένους ἐν σοὶ τοῦ θεοῦ πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθήρας. Bud. ibi exp. Exuscito sopitos cineres, vel carbones. At Hes. Ἀνασκαλεύοντες exp. non solum ἀνακινούντες, sed etiam ἐρευνώντες, Indagantes, Scrutantes: ut qui aliquid investigantes effodiunt et eruunt. Suidæ autem Ἀνασκαλεύων est ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος. [Sic etiam exp. in Bekk. Auecd. 1, 392.] Perperam vero in VV. LL. scribitur ETIAM Ἀνασκαλεύω. ["Theod. Hist. Eccl. 1, 6." Mendham. Mss. "Scrutor, Zenob. 1, 27." Wakef. Mss.]

[* Διασκαλεύω, Effodio, Plut. 10, 80.]

[* Ἐκσκαλεύω, vide Ἐκσαλεύω.]

[* Κατασκαλεύω, ad Phalar. 236." Schæf. Mss.]

Υποσκαλεύω, Sarculo suscito, τῷ σκαλεύθῳ suscito, ut carbones et ignes sopiti exuscitari solent, Aristoph. (A. 1014.) τὸ πῦρ υποσκάλενε: quod Suidas citans exp. ἀναψύσα, ζωπύρει: ubi sicut dicitur πῦρ υποσκαλεύειν, ita Pythagoras jubebat πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, symbolice pro δυναστῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν, ut Diog. L. exp. in Vita ipsius Pythag. p. 315. meæ Edit. Itidem et Plut. de Educ. Lib. eum hoc symbolo ait vetuisse μὴ ἐρεθίζειν θυμόμενον: p. 21. meæ item Ed.

¶ Σκαλίζω, i. q. σκαλεύω, et σκάλλω, i. e. Fodio, Sarrio, [Gl. Sarculo. Attice * Ἀσκαλίζω, Phrynichus Bekkeri p. 24.] Σκαλισμός, Sarritio, Sarritura, Sarculatio, σκάσις et σκαλεῖα. [Vide Σκάλλω.] Σκάσις, ἡ, idem, Theophr. C. Pl. 3, 25. Σκάσις καὶ ποασμός, Sarritio et runcatio: de quibus Colum. 2, 12. Alibi σκάσις ab eo nominatur, ut C. Pl. 4, 14. Δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάσις πρὸς τὸ φαστιμώτερον ποιεῖν.

[* Σκαλιστήρ, unde * Σκαλιστήριος, e quo] Σκαλιστήριον, τὸ, Sarculum, i. e. Instrumentum quo plantæ et segetes sarruntur: cum sc. sarculo terra indurata laxatur, et herbæ noxiæ, quibus seges suffocatur, succiduntur. [* Σκάλιστρον, Schleusn. Lex. V. T.] Dicitur idem ETIAM Σκαλῖς. Ambo leguntur ap. Schol. Theocr., ubi dicit σκαλίδα esse ἐργαλεῖον γεωργικόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον. Ibid. dicit, σκαλεύειν τὸ χωράφιον, esse τὸ σκαλῖσι καθαίρειν αὐτό: ἄσκαλα exponens ἄσκαλεντα et μετὰ τὸν σπόρον ἡμέλημένα: nam peracta sementi, sequens cura est sarritionis, ut Colum. docet 2, 12. quæ si negligatur, arva s. ipsa frumenta dicuntur Ἀσκαλα, i. e. Non sarrita, Sarculo non adobruta nec purgata. Legitur autem illud Ἀσκαλα ap. Theocr. 10, (14.) Τοῖγάρτοι πρὸ θυρᾶν μὲν ἀπὸ σπόρου ἄσκαλα πάντα, Nondum quidquam a peracta semente sarrivi. ["Σκαλῖς, Tourp. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss. "Porph. Abst. 34." Wakef. Mss. * Σκαλιδεύω, Gl. Scalpo.] Διασκαλιδεύω, Sarculo terram verso. [* "Σκαλίδιον, Sarculum, Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss. "Martyr. S. Clem. §. 21." Kall. Mss.]

¶ Σκάλωψ, opus, ὁ, Talpa, et ipsa a fodiendo nomen adepta: unde Hes. Σκάλωψ, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον, τυφλόν: est enim animal cæcum, quod terram fodit. Suidas μῶν generi accenset, diversum tamen est a mure araneo, quam μυγαλῆν s. μυγαλὴν appellant. Aristoph. A. (879.) Σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελοῦρος. ["Dawes. M. Cr. 257. Kuster. Aristoph. 125. Brunck. 3, 97. (l. c.)" Schæf. Mss. Phot. * Σκάλωψ ὁ σπάλαξ ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος. * Σκαλὸς ὃν ἡμεῖς σπάλακα. * Σκαλαπάζει, Hesychio

ρέμβεται. * Σκαλοπάζειν, Eid. * ρεμβωδῶς βαδίζειν. * Σκαλοπιᾶ, Cuniculus talpæ, ad Hes. v. * Σκαλώνια.]

¶ Σκαλαθύρω quoque a σκάλλω derivat: ac certe Hes. Σκαλαθύρει exp. σκαλεύει, et Σκαλαθύρων, σκαλεύων, i. e. Fodiens, Fodicans. Aristoph. recte usurpavit pro Inire s. Coire: quo modo et ille dicebat εἰς οὐχ ὅτιν τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς: vicinam enim signif. habent Fodicare et Stimulare. Aristoph. inquam (Ἐκκλ. 610.) Ἦν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθύραι, ubi Schol. exp. συνουσιάζαι: paulo post ipse Aristoph. dicit ξυγκαταδαρθεῖν et ξυγκατακεῖσθαι. Hes. σκαλαθύρει exp. λάθρα πλησιάζει: et Σκαλαθύρων, ἀκολασταίων. Sed nota, huic σκαλαθύρειν, præter signif. τοῦ σκάλλειν s. σκαλεύειν, i. e. Fodiendi s. Fodicandi, inesse etiam signif. τον ἀθύρειν, i. e. Ludendi: itaque significaret Ludibundus fodio s. Fodico, Fodiens s. Fodicans ludo cum aliquo. Alicubi vero alterutrum tantum significat, h. e. vel Fodico, vel Ludo: SICUT ET Σκαλαθυρμάτια dicuntur Ludicra s. Ludicræ nugæ, ab eod. Aristoph.

N. (629.) οὐδὲ σκαῖον, οὐδ' ἐπιλήσμονα, "Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλῃται πρὶν μαθεῖν, ubi Schol. σκαλαθυρμάτια exp. σμικρὰ καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα: addens, huic vocabulo ἐγκεῖσθαι τὸ ἄθυρμα, quasi dicat παίγνια καὶ οὐδὲν ἀξιώσιστα. Sic autem vocat Subtiles aliquas præceptiunculas, quæ et λεπτολογήματα appellat. ["Ad Thom. M. 18. Brunck. ad Aristoph. 2, 93. (l. c.)" Schæf. Mss.] Hoc vero σκαλαθυρμάτιον dimin. est a VERBALI Σκαλάθυρμα, quo significatur q. d. Fodicatio ludicra. Hes. * Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, σκαλεύματα.

¶ Σκαλαθάρβα etiam Hes. a σκαλεύω derivat, exponens τῦρβη, i. e. Turba. AT Σκαλαθαρβία, Eidem est ἀκήδία. [Lobeck. Phryn. 428. * Καλαθάρβα, Hesychio παροιμία s. παροιμία.]

[* Σκαλῶ, nude] "Σκάλωμα, τὸ, Gradus instar scalæ, VV. LL. At Bud. Gradum scalæ vocari a "Polybio tradit σκάλωμα et κλίμα:" [5, 59, 9. Πρόσβασις δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλεονῶν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην. "Σκάλωμα Incisuram vertit Ern. cum Casaub. Nos Obliquitatem, Anfractum. * Σκαίωμασι ibi dant Codd. Vat. et Flor." Lex. Polyb. "F. * Σκαλήνωμα s. * Σκολίωμα." Schn. Lex.]

"Σκαλίās," [ὁ, s. * Σκαλία, ἡ,] "Fructus cacti, VV. LL. e Theophr. H. Pl. 6, 4," [11. n.] "Ἀ-σκάληρον dici τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τοῦ κάκτου, tradit Athen. 2." [p. 70. ubi * Ἀσκαλίαν corrigunt e Theophr. et Plinio.]

"ΣΚΑΛΜΟΣ, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc etiam est vox Interscalmum." [Gl. Σκαλμός, ἐνθα ἡ κόπη δεσμεῖται, Scalmus, Strurus. "Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Eust. 1539, 24. J. Poll. 1, 87. Eur. Iph. T. 1347. Æsch. Pers. 382. Arrian. Ind. c. 27, 5. Apoll. Rh. 1, 379. Vitruv. 10, 8, 6. "Proprie Paxillus, quo firmatur aut ad quem religatur remus; tum Remigum ordo, versus: 16, 3, 4. Ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμόν, Sub thranitarum, supremorum remigum, versu," Lex. Polyb.: Etym. a σκαίρω deductum scribit, ut dicatur quasi σκαρμός, eo quod remo ei inserto impulsa navis quasi saliat.] "Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa navis, "Suid." [v. Ἐπικωπος. * "Δωδεκάσκαλμος, Plut." Wakef. Mss. * "Εὐσκαλμος, Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 294.] "Ἐπισκαλμῖς, Tabella sub scalmo, VV. LL. ex J. Poll." [1, 87. Cf. Ἐπικαλμῖς. "Act. Traj. 1, 229." Schæf. Mss. Apud Etym. M. * Ὑποσκαλμῖς. * Πολύσκαλμος, Anthol. 3. p. 358. * Τετράσκαλμος, ad Diod. S. 2, 632." Schæf. Mss. Suid. 3, 454. * Τρίσκαλμος, Æsch. Pers. 681. 1079. * Σκαλμῖς, unde * Σκαλμίδιον, Suid. 1, 355.]

"ΣΚΑΜΜΟΝΙΑ, vel Σκαμμωνία, Scamonea, Scammonium, Plin. Sic ap. Nicandr. (A. 575.) Σκαμμώνιον. Idem, (484.) δάκρυ νεοβδάλτοιο * κάμωνος "dixit Scammonii lacrymam, i. e. δακρύδιον Alex. "Trall., VV. LL. Σκαμμώνιον dicta fuit a quibusdam

"et Thapsia, ut tradit Diosc." ["Nothis 473." Boiss. Mss.] "quod ea perinde atque scammonio corpora purgantur. Hinc Σκαμμωνίτης οίνος, E scammonia factum vinum, Diosc." [Plin. 14, 16. "Σκαμμωνία, Athen. 28. Plut. Mor. 1, 527." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1. 9, 1, 3. 4. * "Σκαμβωνίας ρίζα, Scammonia, Diosc. Notha 474." Boiss. Mss. * "Σκαμοειδής, Erot." Wakef. Mss.]

"ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος, δ, inter Olera sylvestria censetur a Græcis: Gal. similem gingidio facit. Eur. "Σκανδικοπώλης dictus, quod ejus mater σκάνδικος "venditrix esset:" [cf. Aristoph. 'A. 478. Hes. v. Σκάνδιξ.] "Metroclis cynici abluentis σκάνδικας minit Diog. L. Aristippo." ["Σκάνδιξ, Pierson. ad Mær. p. 7. Bergler. ad Alciph. 386. Casaub. ad Athen. 114. ad Lucian. 2, 322. Jacobs. Anth. 7, 114. Brunck. Aristoph. 3, 5. ('Iπ. 19.) Kuster. 104. 121." Schæf. Mss. Σκάνδιξ, * Σκάνδνξ, Schneid. Ind. Theophr. * "Εύσκάνδιξ, Heringa Obs. 271. Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss. * Σκανδικώδης, Theophr. H. Pl. 7, 11, 1. * "Σκανδικίζω, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss.] "Διασκανδικίσης, Hes. exp. "διευρεπιδίσης: quoniam sc. Euripidis mater scandicas venditarit, q. e. genus sylvestris oleris. Respexit autem ad Aristoph. 'Iπ. (19.) Μή μοί γε, μή μοι, μή διασκανδικίσης. Ubi Schol. quoque eand. "exp. affert, sed exponens etiam αποδειλιάσης et "μεταμελήσης, dicens Euripidem hic derideri ut filium λαχανοπώλιδος, Venditricis olerum." ["Casaub. ad Athen. 114. Toup. Opusc. 2, 106. Kuster. Aristoph. 104." Schæf. Mss.]

"ΣΚΑΝΘΑΡΙΖΩ, s. potius ΣΚΙΝΘΑΡΙΖΩ, Medio digito nasum ferio. Hæc scriptura ap. Hes. et Eust. (ad Il. A.) illa ap. J. Poll. (9, 126.) extat. Sed Hes. affert et Σκαρίζειν. Expositionem autem "auctoritate Didymi confirmat."

"Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro "Σκανθαρίζειν. Extat autem Σκινθαρίζειν ap. Schol. Aristoph. et Eust., necnon Hes. Idem habet et "Σκίνδαρος, quod vulgo exp. Talitrum, item Σκίνδαροι, necnon Σκινδάρως: item verba Σκινδαρεύειν "σθαι et Σκινδαρήσαι, [Σκινδαρίσαι?] "quorum "expositiones ap. eum vide." [Σκίνδαροι, Hesychio sunt τὰ προσκυνήματα, at Photio Σκίνδαρον est *προσκίνημα. * Σκινδακίσαι, Eid. est τὸ νύκτωρ ἐπαναστήναι τι ἀσελγῶς. Forsan hæc verba ad κινέω referenda sunt: κίνω, κινάω, κινέω, κινίω, κινώω, κινύω: σκίνω, σκινάω, σκίναξ, σκίνδαξ, σκινδακίζω, σκινίω, σκινίθω, σκινίθω, σκινθίζω, σκινθαρός, σκινθαρίζω, σκινδαρός, σκινδαρίζω. Vide Schn. Lex. et cf. Σκιμαλίζω.]

"Ἀποσκαμνθίζειν, Hesychio * ὑπομυκτηρίζειν, Il. "ludere."

"ΣΚΑΠΕΡΔΑ, (ῥ,) Ludi genus, in quo per foramen trabis erectæ et depactæ solo, trajectus erat "funiculus: eo unus aversus circumdabatur, et alter "pone stans caputque funiculi retinens, ita vi protrahebat, donec ad summum trabis eveheret socium "atque suspenderet: in quo consistebat victoria. "Hoc σκαπερδαν ἐλκειν vocat J. Poll. (9, 186.) Hes. "quoque ejus meminit, atque omne difficile σκάπερδαν dici; sic enim ibi scriptum." [Mercurialis Gymn. 3, 5. Meurs. de Lud. Gr. p. 12. Erasm. Adag. p. 169. Nott. ad Hes.] "Σκαπερδεύσαι, Convitari, "VV. LL." [ex Hes.]

ΣΚΑΠΤΩ, Fodio, i. q. ὀρύττω, Herodian. 4, (7, 6.) de Antonino Caracalla, Εἶτε ὀρυγμά τι ὀρύττειν εἶδει, σκάπτων πρῶτος, Si quid fodiendum foret, primus fodiens, Athen. 12. Ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, Fodientes operas cernens. Significare autem Fodere, ipse Plut. testatur in Fabio, ab initio, cujus verba citavi in Διοργή. Interdum et Defodere significat, ut cum Theophr. C. Pl. 3, 25. dicit σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, pro Alte defodientes fimum, ubi pro κατορύσσειν accipitur. Pass. Σκάπτομαι, Fodior. Unde Ἐσκαμμένος, Fossus. Et in

pentathlo s. quinquertio dicebantur τὰ ἐσκαμμένα, Fossa s. Sulcus per transversum ductus, quem veluti metam et limitem transilire vetitum erat: unde Proverbialiter, Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, pro Cujusvis rei positos fines excedere: quod J. Poll. quoque testatur l. 3. de pentathlo loquens, Τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανὼν ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδῶντων οἱ παροιμαζόμενοι λέγουσι Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα: quo Proverbio utitur tum Lucian. (2, 711.) tum Basil. Hexaem. Homil. 6. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ἐπὶ τὴν συνηγορίαν τῆς γενεθλιολογίας τὸν λόγον ἔλκουσι, Philosophiæ fines egredientes et immodice philosophantes, ut qui sulcum stadii transilientes saltu efferuntur ultra modum athletarum, Bud. 270. Pro hoc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα dicitur etiam ὑπὲρ τὸ σκάμμα, ut nunc docebo. ["Ili gen. ad Hymn. 383. De aor. 1. et 2. pass., ad Diod. S. 1, 587. Σκαφεῖς, Toup. Opusc. 1, 163. Σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, Brunck. Aristoph. 2, 192. Fr. 238. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, Valck. ad Chrys. p. 20. Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201." Schæf. Mss. Geopon. 2, 24. Phocyl. 146. Valck. Schol. in N. T. 1, 522. * Σκαπτέον, Gl. Iterandum.]

Σκάμμα, τὸ, Fossa. Σκάμμα, sicut τὰ ἐσκαμμένα, dicitur etiam Sulcus stadii s. spatii in quo saltu certabant, Fines curriculi, Bud. Alii malunt interpretari Locum certaminis in quo athletæ congregantur: a σκάπτω propterea nominatum, quod fossa cingi sole-ret. Unde Proverbialiter dictum est ab Hieron. de Scammate et loco certaminis egredi, pro eo, quod est a proposito digredi, s. lineas transilire, Ep. ad Pamm. Cum ergo ista quærantur, cur tu omissis, super quibus pugna est, de scammate et loco certaminis egrediens, in peregrinis et longe alienis disputationibus immoraris? Voluntque hic de Loco certaminis, esse ἐξήγησιν præcedentium de Scammate. Itidem Tertull. ad Martyres, Itaque epistates vester Christus Jesus, qui vos spiritu unxit, et ad hoc scamma produxit, voluit vos ante diem agonis ad duriores tractationem a liberiore conditione seponere, ut vires corroborarentur in vobis. At Cæli. Aurel. Chron. 2, 1. Ordinatur præterea idem Asclepiades in arenæ spatio deambulationem, quod appellant scamma, atque transcensum lignorum. Paulo ante idem Cælius dixerat, Conficienda sunt ligna, quæ transgredi pedibus nitantur ægrotantes: tunc etiam perfectis in terra lacunis, deambulationem imperabimus. Ubi nota eum σκάμματα vocare Perfectas in terra lacunas, et spatium arenæ, quæ vult transiliri ab ægro, ut corpus isto saltu magis magisque corroboret. Apud Græcos sæpe pro Ipso illo certamine et agone athletico usurpatur: ut Chrys. in Comm. in Ep. ad Rom. 11. Εἶσω τοῦ σκάμματος ἐσθῆτας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἡττας: quæ Bud. sic vertit, Adhuc in agone es atque in campo pugillari et athletico; tibi integrum est instaurare certamen et offensionum noxam sarcire. Idem Bud. ex Eod. Εἰς μερίζοντα σκάμματα καλεῖν, pro Ad majores agones et contemplationes. Idem σκάμματα interpr. etiam Fines curriculi ad perfectionem vitæ statum. ["Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201. Ὑπὲρ τὰ σκάμματα πηδᾶν, Valck. ad Chrys. p. 20." Schæf. Mss. "Polyb. 3, 143. (40, 5, 5.) Arrian. Epict. 639. Isidor. Pelus. 2." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Σκαπτός, Fossus, Fossilis, Fossitius, i. q. ὀρυκτός, ut ὕλη, Materia fossilis s. fossitia. Apud Plut. autem in Cim. (4.) Σκαπτή ὕλη est Locus quidam Thraciæ, quasi Effossam sylvam dices. ["Cf. Herod. 6, 4. et Holst. ad Steph. Byz." Schw. Mss. "Σκαπτή ὕλη, ad Marcell. de V. Thuc. p. 3. 4. 8." Schæf. Mss.] Ἀρτίσκαπτος, ὁ, ῥ, Recens fossus, effossus, egestus et erutus, Nuper defossus. Ex Epigr. ["Heracleid. Sim. 1." Schæf. Mss.]

Σκαπτήρ, ῥος, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεύς, Aristot. Eth. 6, 7. ex Homeri Margite, Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' σκαπτήρᾳ θεοὶ θέσαν, οὐτ' ἀροτήρᾳ. Utitur et Xen., teste J. Poll. [7, 148. "Ad Mær. 117. ad Charit. 322. * Σκάπτειρα, Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Σκαπάνη, ῥ, Fossio, quo sensu usus est Theophr.

in l. quodam c. in Σκάλοις. Itidem in Epigr. usur-
pari ajunt. Estque ei synonymum σκάφεισις et σκα-
φεία. Significat etiam Instrumentum fossoris, quo
terram eruit: quod est species ligonis latior brevior-
que, ut quidam tradunt, quale Rutrum est, ab eruen-
do dictum: ut ap. Festum, Rutrum tenentis juve-
nis, et arenam eruentis. [Itidemque ap. Pallad. Ru-
trum quo calx subigitur. Ab Hes. et Suida exp.
σκαφείον, * ὀρύγιον, δίκηλλα. Utitur et in hac signif.
Theophr. C. Pl. 3, 25. ubi ait, Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι
καὶ τοῖς ἀρότροις καὶ τῇ σκαπάνῃ, Aratro et ligonibus.
Ovid. jactati pulsabant arva ligones. Utitur Theocr.
quoque 4, [10. Gl. Rastrum.] Σκαπανεύς, ὁ, Qui
ligonem tractat, Fossor, Lucian. (1, 114.) Καὶ σκα-
πανεύς καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴκεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέ-
ρων τὴν δίκηλλαν. Utitur et alibi. Necnon J. Poll. 1.
7, c. ult. Τὸ δὲ τῶν σκαπανέων ἐργαλεῖόν ἐστιν ἡ σκα-
πάνη. [Just. M. Apol. 1, 72. * Αὐτοσκαπανεύς, Al-
ciph. 3, 70.] Affertur ET Σκαπανήτης pro Fossor,
[Schneidero susp. * "Σκαπάνιον, τὸ, (Ligo,) Martyr.
S. Clement. §. 21." Kall. Mss.]

Σκάπετος, Fossa s. Fovea, τάφος, Hes., qui addit
a quibusdam exponi τάφος. [Ad Greg. Cor. 553.]
Κάπετος, ἡ, Fovea s. Fossa, Scrobs, Il. Σ. (564.)
"Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε, Cir-
cum duxit fossam præ altitudine nigricantem, et
circa hanc septum. Et Il. O. (356.) 'Πεὶ ὄχθας
καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Labra et crepidi-
nes profundæ fossæ nullo negotio dejiciens, Il. Ω.
(797.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν. Sic
"Soph. Aj. (1165.) p. 65. Σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν
"τὴν ἰδεῖν Τῶδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀέμνηστον Τάφον
"εὐρώεντα καθέξει. Et (1403.) p. 76. κοίλῃν κάπετον
"Χερσὶ ταχύνετε. Suid. per aphæresin dictam vult
"α σκάπτω." ["Jacobs. Anth. 8, 152. Toup. O-
pusc. 2, 122. Moschus 4, 103. Brunck. Aj. 1403."
Schæf. Mss.]

Σκαφή, Fossio, VV. LL. sed sine Auctore et exem-
plo. ["Haud dubie vero huc referendus Procli locus,
infra sub v. Σκάφος a Steph. citatus, ubi pro Σκάφης
scriptum oportebat Σκαφῆς, ut σκαφή ἀμπέλου sit
Fossio vitis. Apud Appian. vero Hist. Pun. extr.
σκαφή idem valet ac κατασκαφή, Eversio, Excidium
urbis: "Ῥωμαῖοι Καρχηδόνα κατέσκαψαν τε, καὶ συνή-
κισαν αὐτὴς μετὰ ἔτη τῆς σκαφῆς ἑκατὸν καὶ δύο." Schw.
Mss.]

Σκαφεύω, Fodio, i. q. σκάπτω, ut σκαλεύω cum
σκάλλω idem significat: cujus tamen signif. nulla
afferuntur exempla. Σκάφεισις, Fossio: ET Σκαφεία,
ἡ, pro eod. Utrumque ap. Suid. legitur, quippe
qui posterius σκαφεία per prius σκάφεισις exponat.
["Σκάφεισις, ad Charit. 570." Schæf. Mss. * Σκα-
φευτής, Gl. Fossor. * Σκαφευτήρ, fem. * "Σκαφεύ-
τρια, Const. Manass. Chron. p. 10. Meurs." Schæf.
Mss.] Σκαφεύς, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεύς s. σκα-
πηρ, Archippus ap. J. Poll., Σκαφεύσι, κηπωροῖσι, τοῖς
τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις.
["Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Pliryni-
chus Bekkeri p. 62.]

Σκαφεῖον, τὸ, i. q. σκαπάνη, Ligo latior breviorque,
ut quidam volunt. Suidas tamen simpliciter expo-
nens per λιγάριον, (ita enim legitur in ejus exempl.
Ms., non λιγάριον,) eo vocabulo Ligonem intelligere
videtur: in Lex. meo vet. exp. ἄμην γεωργική: que-
madmodum Theocr. quoque Schol. annotat ἄμην
Attice vocari, quod Theocr. σκαπάνην, alii δίκηλλαν
appellant. Esse tamen aliquid discriminis inter σκα-
φεῖον et δίκηλλαν, apparet e Luciano (3, 58.) Ἐκέ-
λενον σκάπτειν, λαβόντας δίκηλλας καὶ σκαφεῖα: vide-
turque δίκηλλης nomine intelligere Bidentem aut
Rutrum: σκαφεῖον autem, Ligonem quo tellus pulsa-
tur et finditur effoditurque. Plut. Ὁ γεωργὸς ἄγριον
ἐκκόπτων βλάστημα καὶ ἀγεννὲς, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβα-
λὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε τὴν ρίζαν. ["Mær. 345.
et n., ad Diod. S. 1, 276. Thom. M. 802. ad Dionys.
H. 1, 227." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 90. Phry-
nichus Bekkeri p. 62. "Appian. 1, 184. Plut. 2,
529(=8, 97)." Wakef. Mss.] UNDE Σκαφεῖδιον, τὸ,
Parvus ligo, in Ms. Suidæ exemplari; in impresso
autem sine diphthongo ΗΑΒΕΤUR Σκαφίδιον. ["Σκα-

φεῖδιον, ἡ δίκηλλα, differt a σκαφίδιον, τὸ πλοιάριον,
Herodian. Epimer. Mss. p. m. 199." Bast. Mss. in
Ind. Scap. Oxon.]

Σκαφίον, τὸ, σκαφεῖον: qua scriptura legitur ap. Hes.
in Σκαπάνῃ, et ap. Schol. Theocr. Id. 4. itidem in expo-
sitione τοῦ σκαπάνῃ: tradit enim σκαπάνην esse δίκηλ-
λαν, σκαφίον, et quod vulgo λιγάριον dicitur AC *
τῶπιον, Attice vero ἄμην. Eadem scriptura legitur
ap. Plut. quoque in Arato, non procul ab initio, ubi
dicit Aratum athleticæ vitæ non inexpertum fuisse,
Οὐ παντάπασιν ἀρρεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκαφίον,
Non omnino voracitatis athleticæ et ligonis videtur
usum negare, ut Interpretes vertit. Solitos autem
fuisse athletas ligone sese ad firmandum robur exer-
cere, innuit Theocr. Idyll. 4, (10.) quod Νομεῖς in-
scribitur, de pastore loquens, qui Pisas certaturus et
athletam acturus se contulerat, Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν
τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα. Idemque confirmat Schol.
his verbis, Οἱ γὰρ γυμνασταὶ τουτοῖς ἐχρῶντο πρὸς γυ-
μνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη τοῦ
B σώματος ἀναρρώννυντες. Utitur hoc vocab. Juven.
quoque 6, (263.) Et ride, scaphium positus cum su-
mitur armis. ["Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss.]
["Σκαφίς, Ligo, Synes. 66." Wakef. Mss.]
["Σκαφία, Fossa, Inscr. Sicula Gruteri p. 210."
Schn. Lex.]

Σκαφητός, Fossio, Pastinatio, Theophr. C. Pl. 3,
21. Ἡ τε βλαστολογία καὶ ὁ σκαφητός ὁ μέσος, ubi
Gaza, Decacuminatio et fossio: alii e Colum., Pam-
pinatio et pastinatio. Sunt qui velint dici Σκαπητός.
Apud Hes. LEGITUR Σκαφίτος, sc. in expos. NOMINIS
Σκάλατος: quo vocab. puto significari Sarritonem s.
Sarrituram, τὴν σκάλιν s. σκάλισιν, quæ et ipsa Fos-
sionis genus est: ut ad σκάλλω referendum sit, ab
eoque ortum credatur ut σκάπετος a σκάπτω. ["Σκαφη-
τός, * Σκάφητος, Reiz. de Acc. 111." Schæf. Mss.,
* Σκαφετός, Gl. Fossura, Occatio, Bidentatio, Itera-
tio.]

Σκάφος, τὸ, Fossa, Cisterna, Piscina, VV. LL. ex
Epigr. || Fossio, Pastinatio, Hesiod. "Εργ. 2, (190.)
τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Tunc non amplius circum-
fodiuntur vites, sc. post Vergiliarum exortum. Ubi
Proclus, Μετὰ πλειάδων ἐπιτολὴν οὐκέτι καιρὸς τομῆς
ἀμπέλου καὶ σκάφης· ἥδη γὰρ ἡ γῆ ξηραίνεται· διὸ σκά-
πτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Quo loco NOTA Σκάφη ab eo
usurpatum pro Fossio, σκαφεία s. σκαφητός. ["At ap.
Proclum p. 129. Heins., haud dubie σκαφῆς, non σκά-
φης, scriptum oportuerat. Vide Σκαφή." Schw. Mss.
* Σκάφος s. * Σκαφός, ὁ, Geop. 3, 4, 5. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύ-
τερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων τούτῳ τῷ μηνὶ πεπληρω-
σθαι οφείλει.]

["Ἀσκαφος, Strabo 11. p. 424. ἄμπελος.] Βαθυ-
σκαφῆς, Profunde fossus, [Soph. El. 435. * "Νεοσκα-
φῆς, Recens effossus, Lycophr. 1097. Schol. Eur.
Phæn. 1658." Kall. Mss. * Παλινσκαφῆς, Gl. Itera-
tum: editum est—σκαφέν. * Πανσκαφῆς, unde * Παν-
σκαφεία s. * Πανσκαφία, Geop. 5, 9, 11.]

["Ἀμφισκάπτω, Apollin. Metaphr. p. 235.]
Ἀνασκάπτω, Refodio, Fodiendo eruo et egero,
Effodio, qua signif. ἀνορύσσειν quoque usurpatur.
D [Dionys. Antiq. 2, 40. Cf. Μετασκάπτω. * Συνανασκά-
πτω, Strabo 8. p. 585.]

Ἀποσκάπτω, Defodio, Fodiendo detraho. Pro Ter-
ram fodio, affertur e Plat. de LL. ["Schneid. Anab.
110. (2, 4, 2)." Schæf. Mss.]

Διασκάπτω, Perfodio, Fodiendo evertō, ["ad Cha-
rit. 714. ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss. Eust. Il.
B. p. 252.]

["Ἐσκάπτω, Schol. Il. B. 153." Wakef. Mss.]
Ἐπισκάπτω, Infodio, Epigr. ["Jacobs. Anth. 10,
184. Heyn. Hom. 7, 302." Schæf. Mss. * Ἐπισκα-
φεύς, ὁ μετὰ τὸν ἀροτήρα ἐπισκάπτων, Hes. At * Ἐπι-
σκάφια, εορτὴ παρὰ Ῥοδίοις.]

Κατασκάπτω, Suffodiendo evertō, Diruo, Thuc. 4,
(109.) p. 156. Τὰ τε μακρὰ τεῖχη κατέσκαψαν ἐλόντες
ἐς ἔδαφος, Philo V. M. 1. Τὰς πόλεις ἡ κατασκάπτοντες
ἡ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, Diruentes et in planum dantes,
Dem. (239.) Τὰ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ
ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν. Rursum ap. Thuc.
Τὰς οἰκίας κατασκάψαγτες. Et ap. Æschin. (71.) Τὸν

λιμένα κατασκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπήσαντες. A Plut. Romulo (3.) Ἐνθήμενος εἰς σκάφην τὰ βρέφη, Impositis in alveum pueris: Romulo sc. et Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti jusserat. Qua de re Liv. 1. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset; Ubi σκάφη et alveus accipiuntur pro Vase ligneo concavo et oblongo, quales sunt cunæ s. cunabula: Ut et ap. Athen. (607.) ubi de elephantis cuiusdam erga infantem φιλοστοργία sermo est, "Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος, ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ" ὅτε δὲ κλαίει, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει: Proboscide alveum s. cunas movebat. De aliis quoque vasis cavis et oblongis in modum alvei dicitur: ut J. Poll. 6, c. 10. scribit τὴν μάκτραν s. μαγίδα vocari σκάφην. Vas illud concavum et oblongum in quo μάττουσι. Et 10, 24. de vasis culinariis, Μάκτρα, σκάφη, μαγίς: mox dicit ap. Aristoph. Δημοπράταις legi σκάφη μακρά, et σκάφη στρογγύλη, ubi nota duo fuisse scapharum genera, oblongum et rotundum. Idem J. Poll. λεκάνην quoque, quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, σκάφην nominari posse scribit, 10, c. 21. Et c. seq., Vas in quo pedes abluuntur, i. e. Pellevium; ait itidem vocari λεκάνην, λέβητα, et σκάφην, ut ab Æsch. in Sisyphe, Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. * Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; ubi nota dici σκάφην χαλκήλατον λεοντοβάμονα, ut significet Pelvim æneam leonis ærei tergo impositam. Idem scribit 6, c. 19. χάλκειον et σκάφην nominatam etiam fuisse κοίλην τινὰ καὶ περιφερῆ λεκανίδα, quam οἱ κοτταβίζοντες solebant implere aqua, cui innatabant σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης, et alia quædam, quæ cottabo dejecto demergebantur. Alii λέβητα appellant. || Pro Vase ligneo accipit Schol. Aristoph. Ἰππ. (1315.) Ἀλλὰ πλεῖτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται, τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθελεύσας. Ubi si de Vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, h. e. rotunda et concava, hemisphærii in modum: ut et σκαφίσσ accipi infra dicitur. || Σκάφη Labri etiam balneatorum usum præstat, ut cum Medici ægris viribus defectis præscribunt ut justis balnei loco in solium desidentes foveantur aqua, in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædam: quo genere balnei qui utuntur, dicuntur σκαφολοῦν, In solio lavare, ut quidam interpr., occasione sumta e Celso, 3, 12. Deducendus in balneum est, dandaque opera est, ut per tempestum horroris in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis extinctis testis et titionibus. Alex. Trall. Εἴτε προσαντλεῖσθαι βούλονται ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλονμένας τιτίδας δύναντο: cui similem locum vide in Σκαφολοῦν τρέω. Græcum vocab. et hic retinere possumus, ut Cæf. Aurel. Acut. Morb. 1, 11. Dehinc paulo prominentius a lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foveant alterno officio, ne ullo tempore fomentum frigesceat faciat caput. || Est et Vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θόλος Διόκλειος dicitur, Gal. de Fasciis, quem vide. Vide et Σκαφίον, item Σκαφίς. [Ad Charit. 281. Aristoph. Fr. 221. 260. ad Lucian. 2, 55. 322. 328. Markl. Iph. p. 400. T. H. ad Plut. p. 161. Brunck. Aristoph. 2, 42. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 123. Τὴν σκάφην σκάφην, ad Lucian. 1, 313.] Schæf. Mss. Cassii Probl. 8.]

[* "Μετασκάπτω, Const. Manass. Chron. p. 44., sed Codd. alii ἀνασκ." Boiss. Mss.]

Περισκάπτω, i. q. περιορύπτω, Circumfodio, ut Plinius loquitur: qui quod Theophr. dicit, Μεγάλα δὲ συμβάλλεται καὶ τὰ τραύματα καὶ αἱ πληγαὶ τῶν περισκαπτόντων, sic vertit, Cum circumfossor injurioso ictu verberavit: de morbis vitis læsæ. ["Wakef. S. Cr. 3, 165." Schæf. Mss. * Περισκαψίς, et * Πρόσκαψίς, Dorice Ποτίσκαψίς, Tab. Heracl. 245.: hoc * Προσκάπτω.]

"Συσκάπτω, Simul fodio. Vide Σκάπτω." [Simul compleo, Theophr. C. Pl. 3, 12, 1. τοὺς γύρους, τάρρους.]

Υποσκάπτω, Suffodio, Subtus fodio, Ad ipsas usque radices circumfodio, In ima parte circumfodio, Theophr. H. Pl. 2, 8. Οἱ δὲ καὶ τὰς σκάς ὑποσκάπτουσι. Ὑποσκαφή, ἡ, Suffossio, Fossa s. Specus sub aliquo loco cavata, Diosc. 5, 106. de cæruleo pigmento, Εὐρισκόμενος κατὰ τινὰς σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης, Sub cavatos specus maris invenitur, Ruell.

Ceterum verbo σκάπτειν inest præterea aliqua etiam signif. τοῦ κοιλάειν, i. e. Excavandi: quemadmodum in præcedenti loco, Κατὰ τινὰς σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς, Ruell. recte vertit, Sub cavatos specus: quo fere modo et πέτρα γλαφυρὴ pro σπηλαιώδης: quod Hesiod. γλάφην πετρήην appellat. A qua hujus verbi signif. dependent sequentia derivata.

Σκάφη, ἡ, Scapha, Navigioli genus a cavitate sic dictum: alio nomine ἐφόλκιον, quod longioribus navibus soleret ἐφέλκεσθαι, sicut hodieque lintres monoxylæ, i. e. e. singulis arboribus cavatæ, onerariis navibus adjungi solent: unde scapha est tanquam in instrumento navis: et si quis navem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labeonem in tractatu de Fundo instructo. Frequens hujus vocabuli usus ap. Latinos quoque. Livius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparatas scaphas nautis. Justinus inter piscatoria navigia numerat, quæ ἀλιεντικά πλοῖα nominantur: 2. Piscatoria scapha trajecit trepidus. Fuisse autem etiam longarum navium scaphas Cæsar 4. testatur. Scaphas longarum navium, item speculatoria navigia, militibus compleri jussit. Unde conjicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse majores, quas Livius Alveorum nomine significare videtur, Dec. 3. l. 1. Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant e singulis arboribus: deinde et ipsi milites, simul copia materiæ, simul facilitate operis inducti, nihil, dummodo innare aquæ et capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen σκάφη pro Alveo etiam sumitur; sed in alia signif., ut ap.

Plut. Romulo (3.) Ἐνθήμενος εἰς σκάφην τὰ βρέφη, Impositis in alveum pueris: Romulo sc. et Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti jusserat. Qua de re Liv. 1. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset; Ubi σκάφη et alveus accipiuntur pro Vase ligneo concavo et oblongo, quales sunt cunæ s. cunabula: Ut et ap. Athen. (607.) ubi de elephantis cuiusdam erga infantem φιλοστοργία sermo est, "Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος, ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ" ὅτε δὲ κλαίει, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει: Proboscide alveum s. cunas movebat. De aliis quoque vasis cavis et oblongis in modum alvei dicitur: ut J. Poll. 6, c. 10. scribit τὴν μάκτραν s. μαγίδα vocari σκάφην. Vas illud concavum et oblongum in quo μάττουσι. Et 10, 24. de vasis culinariis, Μάκτρα, σκάφη, μαγίς: mox dicit ap. Aristoph. Δημοπράταις legi σκάφη μακρά, et σκάφη στρογγύλη, ubi nota duo fuisse scapharum genera, oblongum et rotundum. Idem J. Poll. λεκάνην quoque, quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, σκάφην nominari posse scribit, 10, c. 21. Et c. seq., Vas in quo pedes abluuntur, i. e. Pellevium; ait itidem vocari λεκάνην, λέβητα, et σκάφην, ut ab Æsch. in Sisyphe, Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. * Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; ubi nota dici σκάφην χαλκήλατον λεοντοβάμονα, ut significet Pelvim æneam leonis ærei tergo impositam. Idem scribit 6, c. 19. χάλκειον et σκάφην nominatam etiam fuisse κοίλην τινὰ καὶ περιφερῆ λεκανίδα, quam οἱ κοτταβίζοντες solebant implere aqua, cui innatabant σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης, et alia quædam, quæ cottabo dejecto demergebantur. Alii λέβητα appellant. || Pro Vase ligneo accipit Schol. Aristoph. Ἰππ. (1315.) Ἀλλὰ πλεῖτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται, τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθελεύσας. Ubi si de Vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, h. e. rotunda et concava, hemisphærii in modum: ut et σκαφίσσ accipi infra dicitur. || Σκάφη Labri etiam balneatorum usum præstat, ut cum Medici ægris viribus defectis præscribunt ut justis balnei loco in solium desidentes foveantur aqua, in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædam: quo genere balnei qui utuntur, dicuntur σκαφολοῦν, In solio lavare, ut quidam interpr., occasione sumta e Celso, 3, 12. Deducendus in balneum est, dandaque opera est, ut per tempestum horroris in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis extinctis testis et titionibus. Alex. Trall. Εἴτε προσαντλεῖσθαι βούλονται ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλονμένας τιτίδας δύναντο: cui similem locum vide in Σκαφολοῦν τρέω. Græcum vocab. et hic retinere possumus, ut Cæf. Aurel. Acut. Morb. 1, 11. Dehinc paulo prominentius a lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foveant alterno officio, ne ullo tempore fomentum frigesceat faciat caput. || Est et Vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θόλος Διόκλειος dicitur, Gal. de Fasciis, quem vide. Vide et Σκαφίον, item Σκαφίς. [Ad Charit. 281. Aristoph. Fr. 221. 260. ad Lucian. 2, 55. 322. 328. Markl. Iph. p. 400. T. H. ad Plut. p. 161. Brunck. Aristoph. 2, 42. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 123. Τὴν σκάφην σκάφην, ad Lucian. 1, 313.] Schæf. Mss. Cassii Probl. 8.]

Σκαφηφόρος, Scapham ferens. Σκαφηφόροι Athenis dicebantur οἱ μέτοικοι, quoniam lege ita jubente ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὶ μὲν σκάφας ἔφερον, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ὕδρεϊα καὶ σκιάδεια, ut Harpocr. tradit. Hes. quoque annotat σκαφηφόρους dictos fuisse τοὺς μετοίκους, quoniam σκάφας ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναῖοις: addens, ἵνα ὡς εὖνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσῶν. Meminit et J. Poll. 3, (55.) c. 4. ubi ait σκαφηφόροι appellatos fuisse τοὺς μετοίκους, uxoresque eorum ὕδριαφόρους: utrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Quæ autem signif. σκάφη ibi accipitur, nemo aperit. Utitur eo vocabulo Dinarchus, Ἀπὸ σκαφηφόρων ἐφηβοὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται. ["Ammon. 75. Valck. Anim.

111. T. H. ad Plutum p. 334. Brunck. Aristoph. 2, A 42. (Εκκλ. 742.)" Schæf. Mss. Vales. ad Harpocr. p. 69, Schn. Lex.: Gl. Alvearius.] Σκαφηφορέω, Scapham ferō, gesto, Harpocr., Οὔτοι γὰρ ἔσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. [Phot. Σκαφηφορεῖν τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία.] ITEM ET Σκίφευς pro σκαφηφόρος s. μέτοικος usurpatum fuit, teste Harpocr. (in Μετοίκιον,) Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον αὐτοί.

Σκαφοειδής, Scaphæ similis, formam gerens: ut σκαφοειδὲς ὄστον dicitur Os: profundo sinu excavatum, tali caput anterius et oblongum excipiens: sic dictum a scaphæ similitudine; cavitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali s. tali intra se admittit, ut inter alia docet Gorr. [Plut. 9, 527. "Ad Diod. S. 1, 145." Schæf. Mss.]

Σκαφολυντρέω, In scapha lavo, Alex. Trall. (12. p. 696.) Οὐδὲ τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ πάνυ τὴν δύναμιν δεῖ σκαφολυντρέειν, ὃ ἐστὶ παρὰ Ῥωμαίοις * τιτάδια ἐμβάλλειν: quibus verbis indicat, in balneis illis quibus οἱ σκαφολυντροῦντες utebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide et Σκάφη.

[* "Ὠλείσκαφος, Nicet. Eugen. 9, 237." Boiss. Mss.]

Σκαφίον, τὸ, Scaphula, Parva scapha: qua signif. σκαφίδιον quoque dicitur. Σκαφία dicuntur etiam Vasa cava, sive oblonga ea sint et scaphæ figuram gerant, s. rotunda in modum hemisphærii: sicut et conchæ. Martian. Capella, de Geometria, 6, 1. Scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus styli in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruv. Scaphas appellat: 9, 9. de horologiorum ratione et usu, Hemicyclium excavatum e quadrato, ad enelimaque succisum, Berosus Chalæus dicitur invenisse: scaphen s. hemisphærium, Aristarchus Samius. [Salmas. Exerc. 639.] Item σκαφία sive Σκαφεῖα dicebantur Romæ Vasa quædam excavata in modum turbinis rectanguli: quæ Vestales virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam e solis radiis excipiendam, adverso soli opponebant. Quo facto, radii ad circumferentiam undique incidentes, ad centrum omnes concurrebant, atque ita aerem tenuem reddebant, et materiam, quæ levissima siccissimaque iis scaphulis imponebatur, statim iustammabant. Vide Plut. Numa (9.) p. 120. meæ Ed. || Vas potorium scaphæ figura, Athen. 4. Καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτυλάς χωροῦν. Itidem et in Κάλπιον (11. p. 475.) hoc idem σκαφίον in πότηριον genere ponit. Sic Plaut. Scaphio bibunt, Cic. Scaphia cum emblematis. || Alia etiam vasa concava et oblonga rotundave, dicebantur σκάφια, ut quibus in abluendis pedibus aut balneis utebantur, sicut σκάφαι quoque, Clearchus ap. Athen. 14. Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὄλμος, λήκυθος, (p. 648.) Ubi ΝΟΤΑ Σκαφεῖον diphthongo scriptum. Apud eund. Athen. 11. Ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικαῖς πνέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρίνουσι. Sic Plut. dicit, (10, 16.) Ἀμαὶ καὶ σκάφαις ἀρυσσασθαι. Matularum quoque genus σκαφίον dicebatur, mulierum proprium, ut J. Poll. innuit 10, c. 9. ubi h. ex Aristoph. I. affert, Σκαφίον ξενυλλή ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἡμῖς. Sic Ulp. Scaphia habita ventris causa. Trulla quoque ap. Latinos et Potorii vasis nomen est, et Vasis item excrementis excipiendis destinati. [Cf. Martial. 11, 12, 6. Plaut. Bacch. 1, 1, 37.] Item et Capitis ea pars quæ pilis tecta est, σκαφίον dicitur a cavitare et rotunditate: alio nomine κόγχος, πόλος, κρανίον. Testis est J. Poll. 2. afferens, "Ἦνα μὴ καταγῆς σκαφίον πληγῆς ἐλῶ: eod. I. annotat, ἰσχία et σκαφία dici τὰ πλάγια τοῦ ἱεροῦ ὄστου, τῷ μὲν ὀμφαλῷ ἀντικείμενα, τοῖς δὲ γλουτοῖς ἐπικείμενα. Alii interpr. Os cavum coxendicis, quod et κοτυληδών. || Σκαφίον dicitur etiam Tonsuræ quoddam genus, quo sc. capilli novacula raduntur: a quo diversum est, quod κήπος dicitur, ad ornatum formæ magis faciens. Testis Schol. Aristoph. Ὀρν. (807.), dicens duo esse κορυφῆς genera, σκαφίον et κήπον: ac σκαφίον quidem dici τὸ ἐν χρῶ: κήπον autem, τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμηθῆναι.

Lucian. (2, 329.) Οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. || Hesychio ἱατρικὸς ἐπίδεσμος, (i. e. Medicinalis fascia qua vulnus obligatur, σκάφην Gal. vocat,) item πύον. ["Phryn. Ecl. 141. Brunck. Aristoph. 1, 128. 2, 170. Kuster. 193. 222. Genus tonsuræ, Casaub. ad Athen. 97. ad Herod. 197. Aristoph. Fr. 229. Caput, Jacobs. Anth. 8, 407. Aristoph. Fr. 279. Brunck. 3, 101." Schæf. Mss. Alveus, Theophr. C. Pl. 4, 17.]

Σκαφίς, ἴδος, ἡ, Scaphula, Alveus. Ajunt pro μάκτρα etiam accipi, i. e. Vase concavo et oblongo in quo fariua subigitur: qua signif. σκάφην accipi supra docui. Citatur autem ex Aristoph., e quo J. Poll. 10, 24. de vasis culinariis, affert σκαφίδα μάκτραν: cum paulo ante inter μαγείρου σκευῆ numerasset μάκτραν, σκάφην, μαγίδα. Ubi si post σκαφίδα distinguendum non est, putarim id σκαφίδα pro σκαφοειδῇ usurpatum. || Vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in lacte serove reponendo usus est. Gal. Lex. Hippocr. scribit Atticos σκαφίδα vocare τὴν ποιμενικὴν σκάφην, subjungens hos versus, Od. I. (223.) ναὸν δ' ὀρῶ ἄγγεα πάντα, Γαυλοὶ τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. Theocr. vero itidem pro Vase concavo et rotundo in quo μελικριδῆς reponabant: 5, (59.) Στασὼ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος, Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρ' ἐχοίσας. Nicander generalius dixit ἐν σκαφίδεσσι δοχαλαῖς, Θ. 618. Anaxippus ap. Athen. 4. inter vasa culinaria σκαφίδας numerat, cujus verba citavi in Κοτίς. || Hippocr. vero σκαφίδα appellat τὴν θαλασσίαν κόγχην, τὴν παραμυκεστέραν, quæ vulgo μύαξ nominatur, Gal. Lex. Hippocr.: i. e. Concham marinam, quæ oblongior est. Mytulum quidam interp. ["Toup. in Schol. Theocr. 213. Opusc. 2, 240. Phanias 4. Archias 30. Ariston. 1. Jacobs. Anth. 9, 156. Longus p. 102. Vill., Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. "Parva navis, Palæph. 21." Wakef. Mss. Eust. Od. O. p. 1775, 25.]

Σκαφίδιον, τὸ, Scaphula, i. e. Navigiolum, Linter, Lucian. Dialogo Charontis et Mercurii, (init.) Μικρὸν τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ ταπολλὰ, Parvus est linter iste, Parva cymba: ut Juven. Atque una transire vadum tot millia cymba Nec pueri credunt. Idem Lucian. itidem in Char. (23.) Διαψύζει τὸ σκαφίδιον. Alii hoc Charontis σκαφίδιον appellant ἄκατον. Strabo dicit etiam δίκωπα σκαφίδια, Scaphas parvas quæ duobus agerentur remis, 1. Τοῖς ὑφορμούσιν ἐν δίκωποις σκαφίδιοις. Sic Horat. biremis præsidio scaphæ. ["Bergler. ad Alciph. p. 6. ad Diod. S. 1, 63." Schæf. Mss.]

Σκαφίτης, Qui scapham remo impellit. Scribit enim Demetr. Phal. (97.) σκαφίτην dici a quodam τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα. ["Schn. ad Demetr. p. 143." Schæf. Mss. Navicularius, Strabo 17. p. 606. Sieb.]

Σκαφεύω, Inter scaphas neco: quod supplicii genus prolixè describit Plut. Artax. (16.) p. 1863. meæ Ed., ubi Parysatis jubet Mithridatem ἀποθανεῖν σκαφευθέντα. [Cf. Ctes. Pers. 30. * Σκάφενσις, Istiusmodi supplicium, Eunap. Maximo p. 83.]

Σκάφος, τὸ, i. q. σκάφη, i. e. Scapha; generalius potius Navigium, Navis: ut ποτάμια σκάφη ap. Diod. S. 20. quæ ibid. ποτάμια πλοῖα appellat. Potes tamen Fluviatilem scapham dicere, quemadmodum Justinus dicit Scapham piscatoriam. Idem eod. I. Πολλὰ τῶν * τετρηρικῶν σκαφῶν, Multæ quadriremes scaphæ. At Strabo δίκωπον σκαφίδιον, ut Horat. Biremis scapha. Diod. S. eod. I. Τρία σκάφη τῶν πεντηρικῶν, Tres scaphæ quinqueremes. Apud Soph. quoque Aj. (1279.) ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος, Schol. generaliter itidem ναυτικὰ σκάφη exp. τὰς ναῦς. At Eur. (Med. 1.) περιφραστικῶς dicit σκάφος Ἀργεῶς pro Argo navis: sicut Apoll. Rh. (2, 654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο, pro Orchomenos, Virg. Urbs Patavi, pro Patavium. Idem et σκάφος νεὸς dixit pro ναῦς, itidem periphrastice. Alioqui σκάφος in navi dicitur Alveus, i. e. Imus venter navis, a concavitate. Liv. Alvei navium quassati erant, Sallust. Alveos navium inversos pro tuguriis habuere. Sic accipit Schol. Thuc. 1, (50.) p. 17. Τὰ σκάφη μὲν οὐχ· εἰλκον ἀνα-

δούμενοι τῶν νεῶν, ἄς καταδύσειαν: exp. enim τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, addens, suo tempore γαστέρας dictas fuisse. Nisi forte et hic periphrastice σκάφη νεῶν dixisse æstimandus sit pro ναῦς. || Auris quoque cavitas σκάφος dicitur, Polluci (2, 85.) ἡ ἐνδοθεν περιβολὴ τοῦ ὠτός. [“Valck. Hipp. p. 271. Diatr. 192. Diod. S. 1, 210. 675. 721. et var. lect. Musgr. Cycl. 502. Thom. M. 877. ad Charit. 619. Huschk. Anal. 227. Jacobs. Anth. 9, 506. 11, 391. Quid proprie in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 328. ad Charit. 281. De Argo, Fischer. ad Palæph. 127. Σκ. νεὺς, Barnes. Tro. 538. Jacobs. Anth. 9, 506.” Schæf. Mss. “Alveus navis, Eur. Rhes. 393.” Wakef. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 425. Herod. 7, 182. J. Poll. 1, 92. 113.]

[* Σκάφαλος, Hesychio ἀντλητήρ.]

[* “Σκαφιόλιον, (Mensura minuta, ut cyathus,) ad Hesych. 2, 361. n. 15.” Dahler. Mss.]

[* Σκαφίζω, * Σκαφιστήρ, unde * Σκαφιστήριος, et * Σκαφιστήριον, Gl. Scaphisterium, i. e. Vannus. Cf. Σκαφίον. * Ὑποσκαφίζω, unde * Ὑποσκαφισμός, Pur- B gatio frumenti, quæ fit vanno, Plut. 8, 769. ubi v. nott.]

“ΣΚΑΡΑΒΟΣ, Fullo, Insectum quoddam, Plin. (11, 28.) VV. LL.” [Latine Scarabæus. Cf. Κάρα-βος.]

“ΣΚΑΡΙΦΟΣ, vel Σκάριφον, Stylus, Penicillus. A “Schol. Aristoph. (B. 1545.) σκάριφος esse dicitur “κάρφος et φρύγανον, (juxta quam exp. redditur, “Stipula, Festuca, item Sarmentum,) sed additur, “μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hes. exp. Ζεὺς et γραφή. “Quinetiam Idem in verbo Σκαριφῆσθαι, postquam “exposuit ζῆναι et σκάπτειν et γράφειν, addit, Unde “et ὁ σκάριφος. Sed mirum videri possit, quod “σκάριφος a verbo deduci velit, cum potius verbum “ab eo esse verisimile sit. Verum et Schol. Ari- stoph. de verbo σκαριφήσασθαι locutus, Fortasse, “inquit, est hinc τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος. Hoc au- tem verbum Σκαριφήσασθαι usurpāri ait ἐπὶ τοῦ * ἐπι- c “σεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκριβείαν σκιαγραφεῖν. Idem Σκαριφεύειν antea “dixerat esse τὸ τοὺς ζωγράφους υποτυπῶσαι πρῶτον “τοὺς γραφομένους. Hinc Σκαριφεύειν in VV. LL. “redditur, Leviter et umbris tantum imaginem deli- neare, Primis lineamentis rudius aliquid defor- mare.” [* Σκαριφεύμα, Suid.] “Σκαριφήσασθαι, Per- functorie quidpiam agere, neque admodum exacte. “Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. “Et Σκαρίφημα verbale. Plur. σκαριφήματα, Linea- menta prima.” [Schol. Aristoph. N. 630.] “Ibidem, “Σκαριφισμός, ὅ,” [e * Σκαριφίζω,] “Delineatio prima “picturæ, et σκιογραφία quædam. Unde pro Re ali- qua perfunctorie et parum accurate facta ponitur, “Aristoph. B. (1497.) σεμνοῖσι λόγοισι καὶ σκαριφισ- μοῖς λήρων.” [Numenius Eusebii 14, 5. utitur τῷ * Σκαριφηθμοῖς, eod. sensu quo σκαριφισμοὶ λήρων.] “Sciendum esse porro ab Hes. nomen illud σκάριφος “exponi etiam μίμησις ἀκριβῆς τόπου: cui expositioni “convenire non possint illæ quæ verbis inde deri- D “vatis tribuuntur exp.” [“Σκαριφάομαι, Kuster. Aristoph. 75.” Schæf. Mss.]

“Διασκαριφῆσαι, proprie de avibus dicitur, quæ “τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, Unguibus terram “fodicant s. scalpunt. Etym. διασκαριφῆσάμεθα exp. “διελύσαμεν: σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύ- γανον ἐνδιάλυτον. Atque ita usurpasse Isocr., sc. “in Areop. (5.) ubi dicit Διασκαριφῆσασθαι καὶ δια- λύσασθαι τὰς εὐτυχίας. Vel σκαριφήσασθαι esse τὸ “* ἐπισσευρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκού- σης ἐπιμελείας:” [vide Harpocr. et Corai. ad Isocr. p. 104. “Kuster. l. c.” Schæf. Mss.]

“Κατασκαριφάω, Vellico, Fodio, Pungo, VV. LL.” [“Habes ap. Athen. 507. de cornice, quæ rostro vellicat.” Schw. Mss.]

[* Σκαρφᾶσθαι, Hesychio σκεδάννυσθαι. * Σκάρφη, Σκαρφάω, * Σκαρφίζω, * Σκαρφισμός, Corai. l. c.]

“ΣΚΑΥΡΟΣ, Qui extantes talos habet, Scaurus,

“Horat. (Serm. 1, 3, 48.) Balbutit scaurum pravis “fultum male talis. Apsyrus in Hippiastris, Ἴππος “ἱκανὸς πρὸς ὀχέαν μὴ σκαυροὺς πόδας ἐχέτω μηδὲ “ταπεινούς.”

ΣΚΕΔΑΣ, sive Σκεδάω, άσω, Dissipo, Dispergo, Il. H. (330.) Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρύροον ἀμφὶ Σκά- μανδρον ἔσκεδασ’ ὄξυς Ἀρης, Od. N. (352.) “Ὡς εἰπούσα θεὰ σκέδασ’ ἡέρα, Aërem dissipavit: τὸ πάχος νέφους θείλυσεν, ut Eust. exp. Pro Dispergo potius accipie- tur Il. T. (171.) λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνω- χθι “Ὀπλεσθαι: quod hemistichium repetitur Ψ. 158. Prosæ quoque Scriptores utuntur, Thuc. 2, (25.) Διαδραμὼν ὁ δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον ἔσκεδα- σμένον κατὰ τὴν χώραν, Sparsus s. Dispersus per agros et dissipatus: ut Sisenna, Dispalati, a signis digressi omnes ac dissipati, Gell. Ne sparsi dispalatique proru- erent, cohıbebantur. Herodian. 7, (9, 17.) Σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν, Dispersi dissemina- tique per totam urbem, Philo de Mundo, Λυθέντες γὰρ δεσμοῦ τοῦ συνέχοντος, εἰκὸς ἦν διαλυθῆναι καὶ πρὸς ὕδατα σκεδασθῆναι, Dissolvi in aquasque dissi- pari. SICUT vero e Κεράω fit Κεράννυμι, ita e Σκε- δάω FIT Σκεδάννυμι, ejusd. cum primitivo signif. Pass. Σκεδάννυμι, Dissipor, Dispergor, Philo de Mundo, Πολλαχῇ σκεδάννυται, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης ἐπιτρέχον, Multis variisque in locis spar- sum, tractus ingentes orbis terrarum permittitur, [“Σκεδάω, Fischer. Anacr. 23. Wakef. Eum. 382. De sole, ad Herod. 630. Fut. σκεδῶ, ad Mær. 124. Brunck. Œd. T. 138. T. H. ad Plutum p. 217. Σκεδάω, Wakef. l. c. Heyn. Hom. 7, 643. 674. Σκε- δάννυμι, Phryn. Ecl. 94. Jacobs. Anth. 12, 319.” Schæf. Mss. “Schol. Il. A. 487.” Wakef. Mss. Σκεδάω et σκευάζω conf., ad Greg. Cor. 338.]

Σκεδασμός, Dissipatio, Dispersio.

Σκεδάσις, ἡ, idem, Od. A. (116.) εἰ ποθεν ἐλθὼν Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, Schol. σκορπισμόν, φυγὴν.

[* Σκεδαστής, unde] Σκεδαστικός, Dissipandi vim habens, Dissipans, Discutiens.

Σκεδαστός, Dissipatus, Dispersus, Qui dissipari et dispergi potest, Dissipabilis. Cic. autem οὐσία σκεδα- στή ap. Plat. vertit Materia mutabilis, p. 24. mei Lex. Cic. [“Max. Tyr. 15, 1. Plut. (10, 243.)” Wakef. Mss. * Ἀσκεδαστός, Alcın. Introd. p. 111. Eust. Od. Z. 45. p. 1550, 46.]

[* Ἀνασκεδάω, s. Ἀνασκεδάννυμι, Plut. Pyrrho 22.]

Ἀποσκεδάω, sive Ἀποσκεδάω, Dissipo, Dispello; nam ut ap. Horat. Curas dissipare Euthyus dicitur, sic ap. Græcum quendam Poëtam μερίμνας ἀποσκε- δάσαι. Plato media voce usus est, signif. activa, in Axiocho, (p. 365.) Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύα- ρον ἀποσκεδάσαι, Omnes has nugas ex animo tuo expelle. [“Errat HSt. Imo ἀποσκεδάσαι est Pellere aliquid ab aliis s. ex animis aliorum: ἀποσκεδάσαι, Pellere aliquid a se s. ex animo suo.” Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial.] Sicut porro Σκεδάννυμι fit e Σκεδάω, SIC Ἀποσκεδάννυμι, sive Ἀποσκεδάν- νω, ex Ἀποσκεδάω, Xen. (Ἰπαρχ. 4, 17.) Ἦν δὲ πορευομένων ποι τῶν πολεμίων, ἀπαρτᾶται τι ἀσθενέ- στερον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἢ θαρροῦν ἀποσκεδαννύμεναι, Si quod agmen ab exercitu longius jam imprudens abfuerit, aut fiducia sui palari prædabunde visum fuerit, Bud. 734. in Ἀπαρτῶ. [“Ad Mær. 219. Fi- scher. Anacr. 23. Jacobs. Anth. 12, 214. Heyn. Hom. 7, 674. Fut. Ἀποσκεδῶ, ad Mær. 124. Brunck. Œd. T. 138.” Schæf. Mss. Ἀποσκεδάω et ἀποσκεδά- ζω conf., ad Greg. Cor. 339.]

Διασκεδάω, sive Διασκεδάω, Dissipo, Disjicio, Dispergo, Od. E. (369.) “Ὡς δ’ ἀνέμους τε Ζεὺς ἡίων θη- μῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδάσ’ ἄλλωδ’ ἄλλῃ, Quæ huc illuc disjecit, διεσκορπίσεν, Schol. Sic Thuc. 1, (54.) Ἐξενεχθέντα ὑπὸ τε τοῦ ροῦ καὶ ἀνέμου, δὲ γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκεδάσεν αὐτὰ παν- ταχῇ, Qui noctu exortus dispulit ea quoquo versum. Et Xen. K. (9, 9.) de hinnulis, Ἐὰν μὴ τις αὐτὰς δια- σκεδάσῃ ἀπ’ ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναι τινα αὐτῶν. Item Herodian. 2, (12, 1.) Πολὺ τοῦ στρατεύματος

μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, Multos e suis militibus sparsim dispererat, Polit.: 5, (8, 11.) Διασκεδάσε τὴν φήμην ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξεσθαι μέλλοντος, pro Divulgavit s. Disseminavit famam. Affertur et Διασκεδάται pro Dissipatur, Disseminatur, Divulgatur. Fut. Att. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Aristoph. Σφ. (229.) εἰάν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν διακαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. || Itidem Æsch. Pr. (25.) σκεδᾷ dicit pro σκεδάσει. || ITEM Διασκεδάννυμι, sive Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, s. διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita et διασκεδάννυειν, Herodian. 7, (6, 21.) Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἶη ἀνηρημένος, Vulgatur fama occisi Maximini. Et ap. Suid. Διασκεδάννυνται, διασκορπίζουσι. ["Διασκεδάω, Jacobs. Anth. 12, 319. ad Dionys. H. 2, 945. Cattier. Gazoph. 72. Διασκεδάω, Διασκεδάννυμι, ad Mær. 218. Fut. Διασκεδῶ, 124. Brunck. Aristoph. 1, 161. Ced. T. 138. C. 620. ad Herod. 650." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Διασκεδάσας s. * Διασκεδάσμος, ibid.] Διασκεδάσας, ὁ, Dissipator, ["Philo J. 1: 88." Wakef. Mss.] Διασκεδάστικός, Dissipandi et dispergendi vim habens. Exp. etiam Digerens. ["Διασκεδάστος, Dissipatus, Athenag. 252." Wakef. Mss. * Ἀδιασκεδάστος, Schol. Aristoph. Θ. 1027. * Εὐδιασκεδάστος, Stob. Ecl. 2. p. 206=420. * Προδιασκεδάω Schneidero est dubiæ auctoritatis.]

Ἐασκεδάω, Ejectos dissipo et dispergo, Ejicio simul et dissipo, [Aristoph. Ἰππ. 795.]

Ἐπισκεδάω, Insuper dissipo et dispergo. Affertur et pro Inspergo, Spargo super. ["Plut. 4, 417. (Cat. Min. 32.)" Wakef. Mss. * Ἐπισκεδάννυμι, Plato Timæo 85.]

Κατασκεδάω, ET Κατασκεδάννυμι, Dissipo, Dispergo. Posteriore utitur Alex. Aphr. Item, Κατασκεδάω σου τὴν λοιδορίαν, pro Diluo et refuto. [K. τι κατὰ τινος, Aristoph. Ὀρν. 535. ad Greg. Cor. 338. "Antiphanes ap. Athen. 123. Διασκεδῶ τὴν μεγίστην ἀρτυρίαν ὑμῶν, Effundam in vos maximam trullam." Schw. Mss. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. ad Mær. 216. 219. Toup. Opuse. 1, 212. Emendd. 1, 320. 321. Plut. Mor. 1, 35. 703. Thom. M. 511. Wakef. Eum. 382. Heindorf. ad Plat. Lys. 7. Κατασκεδῶ, ad Mær. 124." Schæf. Mss. "De sermonibus, Athenag. 9. * Κατασκεδάννυμι, Clem. Alex. 489(=410)." Wakef. Mss. * Συγκατασκεδάω, Simul effundo, Xen. K. 'A. 7, 3, 16. Athen. 151. "Ad Mær. 217. Toup. Opusc. 1, 212. Emendd. 1, 320. Thom. M. 511." Schæf. Mss.]

["Περσκεδάννυμι, Dissipo, Clem. Alex. 226 (=193.)" Kall. Mss.]

Συσκεδάω, Dissipo, Dispergo, Una Dissipo et dispergo. Affertur ex Aristoph. (B. 904.) exponiturque διασκορπίζω.

["Υποσκεδάω, Greg. Naz. ap. Hauptm. Fab. Æsop. 281.]

Ε Σκεδῶ FIT Σκιδνῶ, SICUT Κινῶ e Κερῶ, ut habetur in Lex. meo vel. Ε Σκιδνῶ autem FIT Σκιδνῆμι: quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. Inde PASS. Σκιδναμαι, Dissipor, Dispergor. Apud Hom. frequens, interdum cum ἐπι, interdum cum πρὸς, interdum cum κατὰ, interdum cum infin.: ut sequentia exempla docebunt. Il. T. (277.) et Ψ. (3.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐπὶ ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Illi autem dispersi ad suam quique navim ibant. Sic Od. A. (274.) Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνασθαι ἄνωχθι, B. (258.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι. Il. A. (487.) Ἄντροι δ' ἐσκιδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. Cum infin. Ω. (2.) λαοὶ δ' ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκιδναντ' ἵεναι, Dispergebantur, ut ad suas quique naves irent. Apud Herod. (8, 23.) legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, Simul ac sol radios suos dispersit s. dispanxit, i. e. Simul atque refulsit sol. Apud Eund. 7. σκιδναμένης et συνιούσης opponuntur. ["Σκιδνῆμι, Wakef. S. Cr. 5, 107. Porson. Hec. p. 57. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 387." Schæf. Mss. "Plut. 9, 686. 704." Wakef. Mss.]

Ἀνασκιδναμαι, Sursum deorsumque dissipo, Huc illuc dispergor. ["Act. Ἀνασκιδνῆμι, Philo J. 1,

PARS XXV.

262." Wakef. Mss.]

Ἀποσκιδνάμαι, Dissipor s. Dispergor alicunde. Apud Hom. simplex verbum σκιδνασθαι et comp. ἀποσκιδνασθαι in eadem propemodum signif. usurpantur, Il. Ψ. 2. Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐπὶ ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Μυρμιδόνες δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς.

Διασκιδνῆμι, Dissipo, Dispergo, i. q. διασκεδάω s. διασκεδάννυμι, Hesiod. Θ. (875.) ἄλλαι αἰεὶ διασκιδνᾷσι τε νῆας, Aliæ flant dissipantque et disjiciunt naves, Joseph. ap. Suid. Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκιδνῆσιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει. Pass. Διασκιδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior, Lucian. (1, 537.) Ἡ δὲ κτίσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκιδναται, In cælum subveeta dispergitur, et diffunditur huc illæ. Apud Xen. quoque διασκιδνασθαι legitur pro διάσκεδάννυσθαι s. διασπείρεσθαι, [teste J. Poll. 6, 194.]

Κατασκιδνῆμι, Dissipo, Dispergo, Disjicio. Pass. Κατασκιδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Unde ap. Suid. Κατασκιδναμένη, * κατασκορπίζομένη. ["Plut. 9, 107." Wakef. Mss.]

Κεδάω, sive Κεδάω, i. q. σκεδάω s. σκεδάω, ex eoque factum, sublata litera initiali, i. e. Dissipo, Dispergo, Disjicio, Od. E. (242.) θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς. Il. P. (285.) Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. Et paulo ante, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζήνοὺς Ῥηιδίῳ ἐκέδασσεν ἐλιζάμενος διὰ βήσσαι. Utitur idem Hom. passivo quoque, ut O. (657.) αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν Ἀθροῖ, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν, ubi nota opposita. Et B. (398.) Ἀνστάντες δ' ὄρεόντο κεδασθέντες κατὰ νῆας. Apud Eund. κεδασθελὸς ὑσμίνης, pro Diffuso prælio, Diffusa pugna, Dispersis dispalatisque iis qui manus conserebant. Eust. exp. διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε κάκει: ut cum agmen non amplius quadratum incedit, sed latius se diffundit, veluti cum hostes persequitur ac spoliatur. Il. Π. (306.) Ἐνθα δ' ἄνθρωπος ἔλεν ἄνδρα κεδασθείης ὑσμίνης. ["Κεδάω, Heyn. Hom. 6, 177. Κεδάω, 7, 60. * Κεδάννυμι, Agathias 5. Pierson. Veris. 18. 56." Schæf. Mss.] "Διακεδάω, poetice pro "διασκεδάω, Dissipo, Disjicio, Apoll. Rh. 2, (1127.) "διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν." [1191. Item * Ἀποκεδάω, 3, 1360. Ἀψ' ἀπὸ χειμερίας νεφέλης ἐκέδασσάν αἴθραι.] DICITUR ET Κεδαίω, pro κεδῶ, inde factum ut ραίω e ῥῶ, πταίω e πτῶ, ἰσάω ex ἰσῶ: itidemque signif. Dissipo, Dispergo, Diffundo. Utitur pass. Nicand. 'A. (545.) Σμῶδιγγες στάζονσι κεδαιωμένης κακότητος, i. e. σκεδαννυμένης. ["Brunck. Apoll. Rh. 79. (2, 626.)" Schæf. Mss.] Sicut porro e Σκεδῶ fit σκιδνῆμι, ITA ET Κιδνῆμι e Κεδῶ: itidemque significat Dissipo, Dispergo, Disjicio. Pass. Κιδναμαι, Dissipor, Dispergor, Diffundor. Il. Θ. (1.) Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκιδνατο πασαν ἐπ' αἶαν, Aurora spargebatur super terram, Rubore suo disperso totum illustrabat orbem.

Ἀποκιδνῆμι, i. q. ἀποσκεδάννυμι et ἀποσκιδνῆμι, Dissipo et dispergo alicunde; simpliciter, Dissipo, Dispergo. Pass. Ἀποκιδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior, διασκορπίζομαι. Utitur Dionys. P. ["48. Arat. D. 3." Wakef. Mss.]

Ἐπικιδνῆμι, Dissipo super, Dispergo et diffundo super. Pass. Ἐπικιδναμαι, Dissipor, Dispergor et diffundor super, Il. B. (850.) Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικιδναται αἶψα, Dispergitur et diffunditur super terram, * ἐπισκορπίζεται, s. ἐπικλύζει γαίαν, Inundat terram: ut hoc verbum significet πλατυσμός. Pro αἶψα autem scribi etiam αἶψα, annotat Eust. Item ἡὼς ἐπικιδναται, Cum super terra suum ruborem spargit et late diffundit. Il. H. (451.) Τοῦ δ' ἦτορ κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡὼς, Fama ipsius tam late percrebrescet, quam aurora per orbem diffunditur. Apud Herod. vero (7, 40.) in Orac. quodam, Ἀλλ' ἵeron ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικιδνάτε θυμὸν, ubi Valla sic, Ite sed ex adyto, atque malis effundite mentem. Fortasse iis verbis Pythia monet ut ex adyto abeant, et mente dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus. ["Heyn. Hom. 4, 421. 5, 387. De sole etc. ad Herod. 630." Schæf. Mss.]

“ΣΚΕΙΡΩΝ, Ventus a Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autem hæ “Σκειρωνίδες πέτραι, Euripidi” [Hipp. 979. Heracl. 860.] “At Hes. habet Σκειρῶν, ἀργη τις λέγεται, ubi reponendum puto ἀργήσσης. Additque, Δοκεῖ δὲ “ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν. Suidas habet Σκίρων pro Latronis illius nomine: item Σκειρωνίδης patronymicum. Et Σκειρωνίς πέτρα, quod exp. ἡ τραχεῖα. Sed adjicit, καὶ διαφορεῖται. Ex Æschine affertur σκίρων cum i solo, pro Vento qui et Caurus appellatur, Epist. (1.) λαμπρῷ σφόδρα σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν. Sic etiam Σκίρων pro Latronis s. Prædonis illius nomine, quem Theseus interfecit juxta agrum Megarensē, e petra dejiciens. Vide Plut. Theseo.” [“Σκειρωνίς, Valck. Hipp. p. 269. 293. Eurip. 3. p. 283. Lennep. ad Phal. 50. ad Diod. S. 1, 303. ad Herod. 652. Alciph. 446. Musgr. Heracl. 860.” Schæf. Mss. Σκείρωνος ἀκταί, Eur. Hipp. 1208. “Theophr. Fr. 5, 62. Σκίρωνά τινες τὸν ἀργέστην καλοῦσι. Æschin. Epist. 1. Philocrati iuscripta in Cod. Coisl. habet: Ἐκ Μουνυχίας ἐσπέρας λαμπρῷ σφόδρα * σκίρῳνι τῷ ἐργάστῃ ἀνέμφ, περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν ἐς * κωρεσσόν, ubi verba τῷ ἐργάστῃ ἀνέμφ, quæ editæ desunt, a Gramm. profecta sunt, et scr. ἀργέστη cum Gallo Boissonade ad Herodiani Epimer. 290., qui recte * Κορησσόν probavit.” Schn. Ind. Theophr. “Σκειρῶν, * Σκίρῳν, Heindorf. ad Plat. Theæt. 373.” Schæf. Mss.]

ΣΚΕΛΛΩ, Exicco, Arefacio. Pass. Σκέλλομαι, Exiccor, Arefio: unde ap. Hes. Σκελλόμενα, σκελετευόμενα. Et Σκελονται, σκελετευθήσονται. Activam quoque signif. habet. Hes. enim exp. ξηραίνει, ισχναίνει. Ubi nota eum σκέλλω accipere non solum pro Exicco, Arefacio, sed etiam pro Attenuo, Tenuem reddo: quæ enim arefiunt, tenuiora fieri solent. ITEM ET Σκῆλη quidam ab h. v. derivant, expONENTES σκεληρύνῃ, ξηράνῃ. Eust. tamen ad Σκάλλω potius referendum censet, ut supra docui. [“Lobeck. Aj. p. 316. Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394.” Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364.]

Ἀσκελῆς, Qui non obduruit, nec exaruit. || Qui supra modum exaruit, ut sit ὁ ἄγαν σκελετευθεῖς. Hes. exp. σκληρός: itidemque Ἀσκελῆς, ξηρός, κατεσκελετευμένοι, ἄσκαροι: quo utitur Hom. Od. K. 464. ἀσκελῆς καὶ ἄθυμοι, Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. Ubi Eust. quoque itidem exp. σκληροί, ἄγαν κατεσκληκότες: necnon et Schol. ἄγαν κατεσκληκότες, σκληροί, σκελετευόμενοι, καὶ νενεκρωμένοι: significat igitur Ita exarefactum esse corpus et attenuatum, ut nihil præter cutem ossa tegat, carne sc. et pinguedine laboribus absumpta. || Ἀσκελῆς Hes. exp. non solum σκληρόν, sed etiam χαλεπόν, et πικρόν. Præterea et σεμνόν, et ἀδιάλειπτον. Hoc IPSUM Ἀσκελῆς adverbialiter quoque capitur PRO Ἀσκελέως: significans σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, * ἀμεταβάτως, Duriter, sine intermissione, Assidue. Od. A. 68. Ποσειδάων γαίχοχος ἀσκελῆς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται. Ubi Eust. ἀσκελῆς ait duobus modis accipi posse, vel pro ἄγαν σκληρῶς, Admodum duriter et graviter: vel pro ἀμεταβάτως καὶ ἀμετακινήτως, ut dicatur ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν. Utitur idem Hom. et Od. A. (543.) Μηκέτι Ἀτρεὺς νιὲ πολὺν χρόνον ἀσκελῆς οὐτῶ Κλαῖε. Et Nicand. Θ. 278. Διπλοῖς δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελῆς αὐτῶς Μόχθος ἐνιτρέφεται, ubi Schol. tribus modis exponi posse annotat, σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, et ἴσον: ut ἀσκελῆς dicatur pro ἰσοσκελῆς. Itidemque et v. 41. μίσγε δ' ἐνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελῆς ἰσάς, exp. ἴσον τὸ αὐτὸ σκέλος s. τὸν αὐτὸν * πηχισμόν: ut significet Pari mensura. Quam signifi. sequendo pertinebit ad σκέλος. [“Ἀσκελῆς, Ἀσκελῆς, Jacobs. Anth. 6, 114. Heyn. Hom. 7, 609.” Schæf. Mss.] Altero ADVERBIO Ἀσκελέως utitur Hom. Il. T. 67. οὐδὲ τι με χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνεμεν. Ubi Eust. exponi posse ait vel σκληρῶς, vel * ἀμεταβάτως, sicut ἀσκελῆς. [“Ἀσκελοποιός, Qui non sinit tabescere, i. e. Medens, Tzetz. ad Lycophr. 1054” Kall. Mss. * Ἀσκαλῆς, vide Ἀσκάλαφος. * “Ἀσκαλέως, Heyn. Hom. 7, 609.” Schæf. Mss.]

A Περισκελῆς, Prædurus, Modum duritiæ superans, Soph. Ant. (475.) p. 233. σίδηρος περισκελῆς, Ferrum nimis induratum; solet enim, ut durius fiat, candens in aqua tingi. Schol. exp. περιεσκληκότα. Et in Aj. (649.) p. 39. περισκελεῖς φρένες, Prædurus ac pertinax pectus, Præfracta mens: quæ sc. nullis precibus verbisve quantumvis blandis molliri et μαλάσσεσθαι potest, sed καρτερεῖ Βαφῇ σίδηρος ὡς, non aliter ac ferrum quod candens aquæ immersum obduruit, nec flecti amplius potest. Schol. περισκελεῖς, φρένες exp. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Ab Hippocr. περισκελεῖς φάρμακον dicitur τὸ δάκνον καὶ ἐρεθίζον σφοδρῶς, ut annot. Gal. ad Gl. 2. Durum pharmacum, quodque mordicat et vehementer incitat. Pro Durus accipitur a Theophr. quoque, ut Gaza ap. eum C. Pl. 9, 11. περισκελεῖς καὶ σκληροὶ vertit, Duri et summæ difficultatis. Et 5, 21. Ἀὐτὸ κωλύει περισκελῆς ὢν. Et 2, 4. Περισκελῆς ἄνρ ἐφ' ἐκάτερα διαφθείρει τοὺς καρπούς, pro Aer, qui in alterutram partem excesserit, fructus perdit, ut itidem Gaza vertit: cui opp. ibid. ὁ εὐκρατῆς ἄνρ. Areth. in Apoc. 990. περισκελεῖς νόημα pro Obscuro dixit et duro, teste Bud. Item et Hesychio περισκελῆς est σκληρός, necnon δυσχερής. [“Lobeck. Aj. p. 316. Jacobs. Anth. 11, 252.” Schæf. Mss. “Phornut. p. 226(=94.)” Boiss. Mss. Athen. 476. ἔκπωμα, 656. τὰ περισκελεῖ καύματα, Nemes. 66. τὰ λίαν λεπτὰ καὶ π., 124. Ἀποδείξει περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, Nimis subtiles et exiles demonstrationes. * “Περισκελῶς φέρειν, non Ægre ferre, ut Casaub. ad Athen. 14, 20. nec Æque, ut Gesner.; sed Obstinate, ut Grot. in Menandri illo ap. Stob. c. 96. περισκελέστερον Ἀπαντα τὰ νιανὰ φέρει.” Gataker. Mss. * Περισκελεῖα, Porph. ad Marcell. p. 5. τῶν ἀναγκαίων, Aristoteles Sexti Emp. 3, 57. “Timarion in Notit. Mss. 9, 195.” Boiss. Mss. * Περισκελεῖα, Paul. Æg. 6, 112. 116. Antyllus Oribasi p. 17. Matth. * “Ἀπερισκελῆς, Timarion l. c. 194.” Boiss. Mss.]

Ἐνισκέλλω, Arefacio intus, Nicand. Θ. 694. Μῆ τι ἐνισκῆλῃ νεαρὸν σκίναρ. Ubi Schol. exp. ξηράνῃ: sc. ὁ ἥλιος ὥς προσπεσών. [* Κατασκελλῶ, Exicco, Æsch. Pr. 480. “Ad Mær. 49.” Schæf. Mss.]

Σκελλός, Aridus, ut quidam interpr.: Hes. vero σκελλὸν exp. διεστραμμένον, Distortum: ut idem fere sit cum σκαμβόν. [Gl. Pandus, Grappus, Scaurus. Ab Etym. M. v. Ραιβός exp. σκελός.]

Σκελεφρός, Tenuis ex ariditate. Erotian. σκελεφρός ap. Hippocr. (785.) exp. τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις. Galen. quoque exp. ξηρός, προσεσταλμένος: sed ap. eum SCRIBITUR Σκολιφρός, mendose, in prima quidem syllaba. [* “Σκελιφρός, ad Timæi Lex. 233.” Schæf. Mss. Hippocr. 282, 12. Foës. (Econ. 344.) “Σκόλυφρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρα, item “Σκολύβρα: quæ vide.” [Σκολύφρα, Hesychio σκυθρωπή, σκληρά, ἐργώδης, δυσχερής. Σκολύβρα ἡ σκυθρωπή. * Σκολοφρή κατακεκαυμένη. * Σκολοβρᾶ χαλεπαίνει.]

Σκελέω, i. q. σέλλω, i. e. Exicco, Arefacio, Gal. de Alim. Fac. 2, 2. de Fructibus æstivis, Σκελονται αὐτά τινες ἀποτίθενται, φυλάττοντες εἰς τὸν χειμῶνα. Ubi nota eum σκελονται et ξηραίνοντες in ead. signif. capere. Pass. Σκελούμαι, Exiccor, Arefio, etiam Exiccatus et arefactus sum, Areo. Hes. enim σκελέεσθαι exp. ἄγαν σκληρῶς διακείσθαι. Sed nota, ap. Gal. duplici λ SCRIBI Σκελλοῦντες, quasi a VERBO Σκελλέω. Ego unico potius scr. existimo, ex eoque derivatum arbitror σκλέω, facta syncope.

Κατασκελέω, Exicco, Exarefacio. Proprie carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter sicca ossa remaneat. Hes. κατασκελεῖν exp. κατασκελετεῖν, εἰν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.

Σκελετός, ὁ, Exiccatus, Arefactus: σῶμα, Corpus arefactum. Itidem Nicander Θ. (696.) σκελετὸν δάκος, ubi Schol. exp. ἐσκληκός. Item σκελετός dicitur Cadaver hominis exiccatum, Corpus hominis arefactum, Plut. Anton. (76.) Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετός καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος. Et οἱ ὑπὸ τὴν γῆν σκελετοί, Defunctorum manes. Lucill. Epigr. Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται, Multo tenuior et gracilior manibus inferorum. Σκελετός, inquit Gorr., Cadaver

aridum. Definitur a Gal. omnium humani corporis ossium invicem commissorum universa syntaxis. Quare nonnulli, ait, libros suos, in quibus de ossibus disseruerunt, περί Σκελετοῦ inscripserunt. [Gl. Larva, Sceletus. "Σκελετός, ἡ, ὄν, Jacobs. Anth. 8, 327. 9, 477. 480. Σκελετός, ὁ, Plut. Mor. 1, 584. *Σκελετὸν, τὸ, Jacobs. Anth. 7, 127." Schæf. Mss.]

Σκελετώδης, Corporis arefacti speciem gerens, Similis τῷ σκελετῷ, Lucian. (2, 308.) Οὔτε πολὺσαρκος, οὔτε λεπτός εἰς ὑπερβολήν· σκελετώδης γὰρ τοῦτο καὶ νεκρὸν. [Vide Σκελεφόρος.]

Σκελετεύω, Exicco, Assicco, Arefacio, i. q. σκέλλω s. σκελέω. Apud Diosc. Σκελετευθεὶς alii interpr. Siccatus, Arefactus, alii Sale inveteratus: annotatque Marcellus, σκελετεῦσθαι de iis dici, quæ sale aut alia ratione, ut perennet, exucto omni humore, durantur et inveterantur. Diosc. 2, 50. Αἰθυίας ἦπαρ σκελετευθὲν, Inveteratum sale mergi jecur: 2. Ἡ σὰρξ σκελετευθεῖσα, Caro in sale inveterata. Sic enim redditur quidam interpr. Ipse tamen Diosc. alibi addit δι' ἁλὸς, ut cum ait, Περιφλεχθεῖσα, καὶ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δι' ἁλὸς, καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, Ambusta, exenterata, inveterata sale, et in umbra siccata, Ruell. Alii, Inassata, exemtisque interaneis asservata sale, in umbræque resiccata. ["Ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. "Hominem dissecō, Stob. 234, 9. Σκελετευόμενος, Exiccatus, Schol. Od. K. 463. *Σκελέτευμα, Schol. Nicandri Θ. 696." Wakef. Mss. *Σκελετεία, Ionice *Σκελετήν, Macilenta corporis conditio, Aret. 136; 27. Perperam *Σκελετήν, 132=146.]

[* Ἀποσκελετεύω, Gal. ad Hippocr.] Κατασκελετεύω, i. q. κατασκελέω, quod vide, Diog. L. Ἐπανελεθεῖν ἰσχυρὸν καὶ κατασκελετευμένον, Aridum, Exuccum, Extenuatum macie, κατεξηραμμένον, Bud. [Longin. 2, 1. "Bergler. ad Alciph. 104. Plut. Mor. 1, 24. Wakef. S. Cr. 2, 74. Jacobs. Anth. 10, 76. Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. "Euseb. Hist. Eccl. 9, 10." Mendham. Mss. Aristot. H. A. 10, 3. Plut. 6, 23. *Κατασκλητρεύω, unde ap. Suid. Κατεσκλητευμένος, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος. *Σκελετώ, unde *Κατασκελετώ, Toup. Opusc. 1, 545." Schæf. Mss. Schol. Æsch. Pr. 480. Κατασκελετούμενα, Photio λεπτυνόμενα, ἐξησθενήκοντα. *Σκελετάζω, Hes. v. Σκελοῦνται· σκελετασθήσονται.]

¶ Ε Σκελέω, facta syncope, ORITUR Σκλέω, UNDE Σκλήμι. Quæ inusitata quidem sunt, formant tamen e se PRÆT. PERF. Ἐσκληκα, quod signif. Arefactus indurui, Durus e nimia siccitate factus sum: perinde ac si Σκλήμι quoque pass. signif. haberet. Apoll. Rh. 2, (201.) αὐσταλὸς χρῶς Ἐσκληκαί. Unde PARTICIP. Ἐσκληκῶς, sive Ἐσκληῶς, Durus e siccitate factus, Qui exaruit simul et obduruit, Aridus, Resiccatus. Apoll. Rh. 2, (53.) οἳ ἦσαν ἔσκληῶτες. || Item Ἐσκληκότα Suid. et Hes. exp. προσεσκληκότα, προσληπαρόντα: dicentes esse metaph. ἀπὸ τῶν προσληπαινομένων. Signif. igitur hoc loco ἔσκληκῶς, Qui ita addictus s. assiduus est aliqua in re, ut iu ea propemodum exarescat: quo modo et προστετηκῶς. ["Σκλήμι, Heyn. Hom. 7, 609. ad Mær. 50. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 19. ad Charit. 694. Jacobs. Anim. 319. Anth. 10, 16. Lobeck. Aj. p. 316. De oculis, Musgr. ad Eurip. 193." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 718." Wakef. Mss. *Σκλαίνω, Bergler. ad Alciph. 283." Schæf. Mss.]

Ἀποσκλημι, Exaresco, Emacior et Tabefio s. Contabesco. Unde infin. Ἀποσκληναι, secundum Eust. ut σῆναι ab ἴσσημι. Verum sicut ἴσσημι activam habet signif., ita et σκλημι activum esse, non neutrum, merito quis suspicetur, ut denotet Exarefacio, Emacio, Contabefacio; at aor. ille 2. ἀποσκληναι, et præt. perf. ἀπέσκληκα, unde particip. ἀπεσκληκῶς, passiva potius sunt, quemadmodum ἀπέσβην et ἀπέσβηκα. Alciphron, Ἀποσκληναι κινδυνεύω λιμῷ, Periculum est mihi ne fame tabefiam, intabescam, Ne præ fame intabescam, Tabe conficiam, consumar, Tabidus moriar, s. Tabefactus. Sunt etiam qui veritant Exarescam. Itidem cum λιμῷ junxit hoc verbum Lucian. in Dialogo Diogenis, Antisthenis, et

A Cratetis, (1, 442.) Ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου, ὥχρος εἰς ὑπερβολὴν καὶ λεπτός εἰς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. Vbi non dubium est, cum de mortuo fiat mentio, quin ἀπεσκληκέναι significet Iutabuisse, extabuisse, i. e. Tabe periisse, consumtus esse: ut tum λιμῷ vertatur Præ fame. Sic et Suid. ἀποσκληναι simpliciter exp. ἀποθανεῖν, Mori: item ἀποσκληαίη, (sicut et Hes.) ἀποθάνοι. Interdum tamen capitur etiam simpliciter pro Emaciari, Tabidum fieri: unde ἀπεσκληκῶς ap. Lucian., teste Bud., Tabidus, Aridus; dicitur enim de homine emaciato, τὸ σῶμα ἀπεσκληκῶς: [cf. 1, 741.] Hes. ἀποσκληαίη exp. activa quoque signif. ἀποξηραίνοι, i. e. Exarescere faciat. || Ἀπεσκληκέναι exp. etiam Induruisse, Induratum esse, itidemque in isto Chrys. loco, de Sacerd. Ἀπεσκληκῶς ψυχῇ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι, exp. Anima quæ obduruit. Alii, Anima quæ callum obduxit. In hoc certe Luciani loco aperte videtur ἀπεσκληκῶς sonare, Dura et aspera facta, (2, 126.) Καὶ πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος, καὶ πέτραις καὶ τραχώσιν ἀπεσκληκῶς. ["Mær. 49. et n., Abresch. Add. ad Aristæn. 120. Bergler. ad Alciph. 283. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61. ad Herod. 584. Wakef. Phil. 954. Huschk. Anal. 236. Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss. *Ἀπεσκληκῶς, Synes. 275. πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν, Occalluisse ad philosophiam. Vide Lobeck. Phryn. 119. *Ἀπόσκλησις, Phornut. de N. D. c. 33. p. 229. "Bibl. Crit. 2, 3. p. 11." Schæf. Mss.]

[* Ἐνσκλημι, ad Mær. 50. Koen. ad Greg. Cor. 73. Wakef. S. Cr. 2, 156. Jacobs. Anth. 7, 33." Schæf. Mss. Nicander Θ. 785. Apoll. Rh. 3, 1251. Hippocr. 459, 46. Ὑπὸ τῆς θερμασίας ἐνέσκληκεν.] "Ἐξέσκληκῶς, Qui exaruit et induruit." ["Ἐκσκλημι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss. *Ἐπισκλημι, Athen. 60. ἐπεσκληκῶς.]

Κατασκλημι, itidem Exaresco, Exiccesco, etiam Emacior, Contabesco: accipiendo neutraliter, sicut PRÆT. PERF. Κατέσκληκα significat Exarui, Emaciatus et tabefactus sum, Contabui. UNDE PARTICIP. Κατεσκληκῶς, Qui exaruit, emaciatus est et contabuit. Lucian. (2, 747.) Κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκῶς, Tota emaciatus est, præ curis tabefactus, Aridus macilentusque factus est, Exaruit et emacruit: (1, 741.) Ὁχρὸν αἶν ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκῶς, Pallidum semper præ curis, et corpore extabefactum, tabefactum, Corpus habentem exarefactum, ut Suid. Κατεσκληκῶς exp. ἐξηραμμένος. In altero autem ἰ. κατέσκληκεν verti potius debet Emaciatus est quam Exaruit aut Extabuit s. Intabuit: quoniam additur ἐκτετηκῶς. Apud Basil. Bud. κατεσκληκέναι vertit itidem Contabuisse, Intabuisse. At in VV. LL. Κατέσκληκα exp. Morbo s. Fame contabui, quasi κατέσκληκα per se valeat i. q. κατέσκληκα νόσῳ, vel κατέσκληκα λιμῷ. || Κατεσκληκέναι exp. etiam Induruisse, Induratum esse: ut in hoc Theophr. loco, (C. Pl. 6, 14, 11.) Τούτου δ' αἴτιον ὅτι καὶ κατέσκληκέ πως, ἐκλελοιπότης τοῦ οἰκείου θερμοῦ, Gaza κατέσκληκε vertit Indurata sunt. ["Ad Mær. 50. Bergler. ad Alciph. 104. 282. 278. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61. ad 1, 442. 2, 126. ad Herod. 584. ad Charit. 694. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anim. 319. Anth. 7, 33. 8, 193. Boiss. Philostr. 574." Schæf. Mss. "Schol. Od. K. 463. Clem. Alex. 281." Wakef. Mss. Valek. Schol. in N. T. 1, 364. *Κατασκληκεύω, Philo Quod omn. Prob. Liber p. 883. Ed. Paris. 1640." Boiss. Mss.]

[* Περισκλημι, Apoll. Rh. 2, 53. περί δ' οἳ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες." Greg. Nyss. (3, 247.) ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 38." Kall. Mss.]

Προσκλημι, Exaresco s. Extabesco studio quo alicui rei addictus sum. Unde PARTICIP. Προσεσκληκῶς, quo utitur Suid. supra in exponendo ἔσκληκῶς.

[* Συνσκλημι, unde συνέσκληκεν, συμπέπηγεν, Bekk. Anecd. 304.]

Σκλήμα, τὸ, in VV. LL. exp. Ossis exiccatio. Quod σκλήμα derivari quidem potest a σκλέω s. σκλήμι: ap. nullum tamen Lexicogr. repertum est. Apud Gal. vero in Lex. Hippocr. INVENI Σκληματι, σκελετέα, συμπτώσει, qua sc. corpus hominis

arefactum collabitur, et fit σκελετός.

Σκληρός, Cujus corpus exaruit et attenuatum est, emacernit. Hesychio enim σκληροὶ sunt οἱ λυγροὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Suid. σκληρὸς exp. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὺς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος: tradens Acharnenses ab Aristoph. dici σκληροὺς, quoniam erant ἄγριοι καὶ σκληροί. ["Timæi Lex. 233. et n., Routh. ad Plat. 304." Schæf. Mss. Plato Euthyd. init. 'Ἄλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν.]

Σκληρός, Durus: ex ariditate sc., nam quæ exaruerunt, durescere solent: oppositum habet Μαλακός, Mollis: ut ap. Athen. 14. 'Ἡ ἔψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item pasta dicitur σκληρὰ, Dura. Aristot. Rhet. 3. Τῷ μάττοντι, ἐρομένῳ πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάζει. Necnon alvus σκληρὰ dicitur, quæ sc. non fluit. Apud Athen. 14. κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις, Duram alvum, ut Horat. et Plin. loquuntur. Itidemque Hippocr. Τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι, Quibus venter astrictus est, ut Celsus interpr. Quibus in ll. τῷ σκληρὸς s. Durus, oppositum esse potest Λαγὺς, ὑγρὸς, ut ap. Xen. K. (4, 1.) sibi opp. αἱ ὑγραὶ λαγύνες et αἱ σκληραὶ: ut et 'Ἰππ. (10, 10.) Τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ et τὸ σκληρόν: quod quid sit, et quomodo accipiendum, docet p. 554. ipse Xen. Sed aliquam etiam λειότητος signif. ibidem habet τὸ ὑγρὸν, ut σκληρὸς aliquam asperitatis s. τραχύτητος: ut et cum dicitur σκληρὰ δίαίτα, Vitæ institutum durum et asperum. Herodian. 3, (8, 10.) Τὸ σκληρόν τῆς διαίτης, Duritia atque asperitas victus, Lucian. (2, 265.) Ἰὼν ἀνχηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὰν, ἀγαθὸν ἡγαῶμενος: pro quo Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίατον βίον. Itidem et σκληρὰ ἦθη, Mores qui emolliti nondum sunt, sed adhuc duri: Ovid. Emollit mores, nec sinit esse feros. Plut. Symp. 7. Τὰ σκληρότατα τῶν ἡθῶν, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ, μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον. Itidemque ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας, homo σκληρὸς καὶ ἀπηγής et ap. Aristot. Eth. 4, 8. Τοῖς δὲ λέγονσι δυσχεραίνοντες, ἄγριοι καὶ σκληροὶ δοκοῦσιν εἶναι. Sic Plaut. Scio sævus quam sit homo et durus. Eodemque modo ap. Cic. Homo asperior et durior opponuntur Moderato et miti. Simili metaph. περισκελεῖς φρένες a Soph. dicuntur. De herbis quæque et aquis ac vinis dicitur, Athen. 2, Σκληραὶ θρίδακες: 1. Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, et paulo ante, Οἶνος σκληρὸς, ut Virg. sapor Bacchi durus. Itidem et ap. Theophr. σκληρὸς χυλός, Succus durus s. asper. Ibid. ὁσμαι σκληραὶ καὶ ἀγλυκεῖς, quibus opp. εὐμενεῖς et γλυκεῖαι. Ibid. Ὅσμη δριμντέρα καὶ σκληροτέρα. Præterea ap. Suid. ex Æliano, (257.) Οἱ ἄνεμοι οἱ σκληροί, Venti duri et asperi. Apud Eund. βρονταὶ σκληραὶ, Dura et horrida tonitrua: ut ap. Hesiod. (Θ. 839.) Σκληρὸν ἐβρόντησε, Dure graviterque tonuit. Item ap. Eund. σκληρὰ αἰοῖδος, de sphinge. Item et ap. Aristoph. (N. 1264.) Ὡς σκληρὴ δαίμων, ut ap. Poetas Dura sors, et Duræ sorores, de Parcis.

Σκληρός Hesychio est etiam νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν ταῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία, Cum favi in alvearibus putrescant innatis araneis. Vel, si mavis, Vitium in alveariis, quo innatis araneis favi corrumpuntur: de quo Virg. G. 4. Aut durum tineæ genus, aut invisæ Minervæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Itidemque Colum. 9, 14. ad vitandum id malum, jubet araneos, qui favos corrumpunt, detrahare. Sed notandum, ap. Aristot. passim, atque adeo et ap. ipsum Hes. SCRIBI ETIAM Κληρός, quemadmodum ap. Plin. quoque Clerus. Virg. verbis supra citatis, Durum tineæ genus, videtur id vitium exprimere: ut σκληρὸν s. κληρον esse dicamus, cum tineæ illa iunascens favos corrumpit, facitque ut ceræ durescant et exiccescant. Aristot. H. A. 9, 40. κληρον sic describit, Γίνεται ἐν τῷ ἐδάφει σκωλήκια μικρὰ, ἀφ' ὧν αὐξομένων, ὥσπερ ἀράχνια, κατὰ χειρὶ τὸ σμήνος ὅλον, καὶ σήπεται τὰ κηρία.

["Σκληρός, Thom. M. 120. ad Herod. 517. 550. 706. Casaub. Athen. 62. 68. 79. 80. 87. 88. Markl. Suppl. 886. Wakef. Alc. 510. Jacobs. Anth. 7, 104. 12, 343. Lobeck. Aj. p. 316. Σκλ. δαίμων,

A Valck. ad Theocr. x. Id. p. 86. Toup. Opusc. 1, 488. Emendd. 2, 264. De acc., Heyn. Hom. 4, 336." Schæf. Mss. "Rigidus frigore, Plut. 2, 567(=8, 244.) De aqua et vino, Eust. II. 819. De tonitruo, Arrian. 1, 17, 6, De turbine, 2, 6, 3." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 30, 1, Plato Theæt. §. 50. Heind. Καὶ μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Cf. nōtt. ad Arrian. Venat. 12, 4. Suet. Galba 22. Mares præduros exoletosque. "Σκληρὰ φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς, Duris metaphoris laborans oratio, Dionys. Ep. ad Pomp. 760. Addit: καὶ οὐ σὼζουσα τὴν ἀναλογίαν, e præcepto Aristotelis, qui Rhet. 3, 10. τῶν μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν, inquit, εὐδοκμαῖται μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Sæpe transfertur ad animum. Asperioris ingenii homines Gr. erant σκληροί. Athen. venustæ p. 55. de Zenone, qui Stoicæ philosophiæ pater, σκληρὸς, inquit, ὢν, cum esset natura durus et asper, si quando plus paulo adbibebat, ἡδὺς ἐγίνετο καὶ μελ. λιγὸς." Valck. Schol. in N. T. 1, 364. Schæf. ad Longum 364. θεοί. * Σκληρός, Æolice, Greg. Cor. 617. * Σκλήρης, olim ap. Nicandri 'A. 492. sed pro σκλήρεα Schneid. dedit ἐσκληρότα.]

["Σκληροβίος, Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σκληρόγεις, Durum solum habens: ἡ σκληρόγεις etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, Solum durum, ut ap. Virg. Arva dura, Glehæ duræ. Philo de Mundo, (2, 510.) Ὑπεργάζεσθαι τε τὴν σκληρόγειν καὶ λιθωδεστάτην ὀρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, Solum etiam prædurum et glareosum fossorum more subigere, Bud. ["Σκληρογνώμων, Moschop. ad Hesiod. 'Εργ. 146. Const. Manass. Chron. p. 79. * Σκληρογνωμοσύνη, p. 72. 109." Boiss. Mss.] Σκληροδίατος, ὁ, ἡ, Qui duram vitam vivit, victu utitur non molli nec delicato, sed duro, Cui placet τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης. Dicitur etiam σκληροδίατος βίος, pro Victus durus, s. Vita dura. Philo V. M. I. 3. "Ὅσοι τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίατον βίον ἐηλοῦσι, Qui asperam et duram vendi disciplinam æmulantur. ["Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss. * Σκληροειδής, Hesych. v. Ἰπες. Contracte * "Σκληρώδης, ad Lucian. 1, 196. P. A. bresch. Paraphr. 205." Schæf. Mss. Manetho 4, 325.] Σκληρόκοκκος, Dura grana habens, Athen. (650.) Ροῶν σκληροκόκκων, ["Aristoph. Fr. 227." Schæf. Mss. * Σκληροπαγής, Xenocr. de Aquat. c. 8. || Σκληροπετρόστερνος, Nicet. Eugen. 6, 459. * Σκληροποιός, Vim indurandi habens, Plut. 9, 753. * "Σκληροποιέω, Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394." Schæf. Mss. "Xenocr. de Aquat. §. 43.] Σκληροπρόσωπος, Qui dura est facie, Cordis sui duritiem vultu prodens, Qui vultu aspero et immiti cor quoque asperum et immitte indicat, [Theod. Ezech. 2, 4.] Σκληρόσαρκα, Duram s. Duriusculam carnem habens. ["Σκληρόστομος, Athen. 467. Schol. Soph. El. 724. "Suid. v. Ἀζομαι, Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 51. "Ad Dionys. H. 5, 81. Valck. Adoniaz. p. 245. Hipp. p. 296." Schæf. Mss. * Σκληροφυής, Xenocr. de Aquat. c. 7. §. 13. * Σκληρόχειρ, Hes." Wakef. Mss. * Σκληρόψυχος, Schol. Æsch. Pr. 242.]

Σκληραγωγέω, Dure educo: τῷ σκληρῷ τῆς διαίτης assuefacio, aut in eo exerceo. Lucian. (1, 302.) de Danao, Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτοურγίᾳ διδάσκει. [Suid. v. Ἐλεύσιος. "Σκληραγωγεῖν τὴν λέξιν, Dura elocutione uti, Dionys. Jud. Thuc. c. 30. p. 888. Oritur illud e σκευωρία ποιητικῇ vel διωγραμ-βικῇ, cujus paulo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibid. statuitur τὸ καλλωπίζειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Σκληραγωγία, ἡ, Dura educatio, tractatio, σκληρὰ δίαίτα, σκληροδίατος βίος, Chrys. de Sacerd. Σκληραγωγία τοῦ σώματος, ["Philo J. 2, 482." Wakef. Mss.] Σκληραύχηρ, ενος, ὁ, ἡ, τὸ, Duricervicus, ut Polit. dixit Incurvicervicum pecus, i. e. Qui duræ est cervicis. Suid. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής. [Plut. 6, 7. * Σκληροεννής, i. q. σκληροκοκτία, exhibent Codd. optimi Hippocr. Vict. Sanor. 3, 2. * Σκληροφυγός, Gl. Silicida. * Σκληροῦχος, unde * Σκληρουχία, i. q. κακουχία, Joseph. Antiq. 8, 8, 2.]

[* Ἀπόσκληρος, Gl. Rigens. Ἀπόσκληρον Rigor, A Basil. 1, 366. Pisid. p. 402. "523. Euseb. in Ps. 56." Kall. Mss. "Myriæ Epist. ad Phyllida." Boiss. Mss. * Ἀσκληρος, adv. * Ἀσκληρως, Æquo animo, Athan. 1, 554. Ἀ. εαυτοὺς ἄγοντες, sed Interpres legerat σκληρῶς." Kall. Mss.] "Ἐπίσκληρος, Durus, VV. "LL. Fortasse, Aliquantum durus, Subdurus, Durusculus: ut ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος et ἐπιμέλας, aliisque nonnullis." ["Hippocr. de Nat. Pueri p. 15. Lind. (=79.)" Boiss. Mss. * Περίσκληρος, Athen. 257. Hippocr. 530. * Ὑπέρσκληρος, Prædurus, Scha. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὑπόσκληρος, Hippocr. 552. Lucian. 1, 684.]

Σκληρῶς, Dure, Duriter, Terent. Parce ac duriter agebat: σκληρῶς διῆγε. Item σκληρῶς εὐνάζεσθαι, Cubare lecto duro, Xen. K. (12, 2.) p. 581. Εὐνάζεσθαι τε σκληρῶς δυνατοὶ εἶσονται. [Plut. 8, 317. "Valck. Diatr. 80. ad Diod. S. 1, 188." Schæf. Mss.]

Σκληρότης, ἡ, Duritia, Durities, Plato Phil. Πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, Ad ea quæ a prima duritiæ nota remotissima sunt, Bud. 249. De morum animique duritie ap. Synes. Ep. 73. accipitur: et ap. Aristot. de Arte Poët. Ille enim dicit τῶν ἀπνευστάτων καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, Sævissimorum ac animi duritie nobilitatorum: hic autem, τοιούτους, ἅτας ἐπιεικείς, ποιεῖν παράδειγμα σκληρότητος, ut Hom. in Achille fecit, ei περισκελεῖς φρένας affluens. Dicitur etiam de ea duritate quæ in verbis est, ut Cic. vocat, ap. Herm. Necnon de succorum saporumque duritie et asperitate. Theophr. C. Pl. 6, 23. "Ἔστι γὰρ τις, ὥσπερ καὶ οἶνου, καὶ ἀπλῶς χυλοῦ, σκληρότης καὶ ἰσχύς, οὕτω καὶ ὀσμῆς: nam τὰ ἄγρια, Sylvestria, spirant ut plurimum σκληρὰς ὀσμὰς καὶ ἀγλυκεῖς: contra τὰ ἡμέρα, Quæ miti natura sunt, ut hortensia ac sativa, aliquam habent γλυκύτητα et εὐμέλειαν. Sicut vero dicit σκληρὰ ὀσμῆ, ita ibid. μαλακῆς τῆς ὀσμῆς γινομένης. At Eretrienses pro Σκληρότης DICERE Σκληρότητι, testatur Plato Crat. [Σκληρότης, Phrygæchus Bekkeri p. 62. ὀρκων. "Casaub. ad Athen. 62. Σκληρότης, Σκληροτήρ, Reiz. Acc. 121." C Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 2, 5. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκληρία, Duritia, Durities, i. q. σκληρότης, [LXX. Coliel. 6, 26. "Clem. Alex. 488. Aret. (42, 11. 44, 13. 63, 21.) Diosc. Wakef. Mss. * Σκληρίαι, * Σκληρίασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. Posterior vox affertur e Gal. Lex. Gr. Lat. P. Baldvini 1611.]

Σκληρῶ, Duro, Induro, [Gl. Obduro, "Stob. 528, 15." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 321.]

Σκλήρωμα, τὸ, Duritia: est Scirrhus in collo uteri magna e parte consistens, prætumidus quidem, minime renitens, et doloris cujusdam particeps. Est igitur scirrhi species non exquisiti quidem, sed habens aliquid humoris biliosi aut pituitosi: quo dolor movetur aliquis, nec perinde tacti renititur atque is, qui a solo humore melancholico gignitur. Itaque etiamsi dici potest σκίρρος οἰδηματώδης ἢ ἐρυσικελατώδης, attamen in ea parte excitatum, σκληρώματος nomen promeruit, ut Paul. Ægin. 3. prodidit. Gorr.

[* "Ἐπισκληρῶ, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss.]

Σκληρύνω, Duro, Induro, Obduro, ad Rom. 9, (18.) "Ὅν θέλει, ἐλεεῖ" ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει: ad Hebr. 3, (8.) e Ps. 95. Σήμερον εἰς τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν. Ibid. (13.) pass. voce et signif. "Ἴνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, Ne quis induretur s. indurescat. ["Brunck. Soph. 3, 513," Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. 2, 105. ad Greg. Cor. 321. Schleusn. Lex. in N. et V. T. Perf. pass. Ἐσκληρυνμαι et Ἐσκληρυνσμαι, Gal. 2, 33. Bas., Hippocr. 1, 605. Lind. * Σκληρυνσμα, 167. 204. 840. Foes. * Σκληρυνσμός, 1165. "Induratio, Orig. de Princ. ap. Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. 23." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σκληρυνσις, * Σκληρυντης, unde] Σκληρυντικός, Durandi s. Indurandi vim habens. Apud Medicos σκληρυντικά φάρμακα, quæ et σκληρύνοντα, Indurantia medicamenta: quæ sc. du-

ritiem corpori inducunt. Quod tribus modis fit: primo, siccitate, quam et validus longusque motus inducit, et solis æstus, et medicamenta siccantia sumpta vel admota, et inedia per accidens desiccans, et febris ardens aut longa, et affectus animi, et vigiliæ, et ceteræ causæ siccantes: idque proprie siccum nominatur. Secundo, aliquid durum fit concretionem, sc. a vehementer frigido humore in partem affluente, vel in ea propter frigida intemperiem nato, vel a frigidis admotis in ea congelato: et id proprie durum appellatur. Tertio, repletionem, largo et superfluo humore aut vapore in partem aliquam affluente: quodque ita durum est, proprie DICITUR Ἀντίτυπον, Renitens. Cetera corpora, præsertim vero iuvenia, tribus modis dura dicuntur, (quemadmodum calida et frigida): uno quidem, absolute s. in summo dura, ut terra dura: altero, per excessum, ut unguis, os, calcar, cornu: tertio vero, in collatione ad symmetrum sui generis, vel ad quodvis obvium, vel ad seipsum, dum se haberet secundum naturam: quo modo non durum simpliciter, sed durius aliquid proprie appellatur. EST AUTEM Σκληρόν Platonī in Tim. Cui caro nostra cedit: Aristoteli, Quod secundum superficiem in se non cedit. Hæc, inter alia, Gorr.

[* "Ἀντισκληρύνομαι, Theoph. Bulg. in Latinos 286. Ming." Boiss. Mss.] Ἀποσκληρύνω, Induro, Obduro, Alex. Aphr. Pass. Ἀποσκληρύνομαι, Induro, Obduro. Unde Particip. ἀπεσκληρυνμένος et ἀποσκληρυνθείς. ["Jacobs. Anth. 7, 72. Athen. p. 24. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61." Schæf. Mss. Hippocr. 204. * "Ἀπεσκληρυνμένως, Clidemus Bekkeri 422." Boiss. Mss.] Ejusd. signif. EST Ἀποσκληρῶ. Exp. tamen etiam Induresco, neutraliter: afferturque e Chrys. Ἀπεσκληρωκότα βίον καὶ τραχύν καὶ ἀκριβῆ μὴ δυναμένους ἀποδέξασθαι, pro Duram vitam: quam alibi σκληραγωγίαν appellat. [* "Ἐπισκληρύνω, Jacobs. Anth. 7, 72." Schæf. Mss. * Κατάσκληρύνω, Theophr. 3, 644. * "Κατασκληραίνω, Hes. v. Καταμαλάσσοντα." Boiss. Mss. * Περισκληρύνω, Hippocr. 427. 1253. Aphor. 20. * Ὑπερσκληρύνω, Gl. Præduro.]

ΣΚΕΛΟΣ, τὸ, Crus: a σέλλω dictum volunt διὰ τὸ ἄσακρον. Est autem pars corporis organica, a coxendice ad imum pedum protensa: præcipuum ambulationis instrumentum. Dividitur autem eis μνηρόν, Femur, κνήμην, Tibiam, et πόδα, Pedem: sicut brachium quoque tribus constat partibus: brachio proprie dicto, cubito, et manu extrema: quæ τοῦ σκέλους partibus respondent. Aristot. H. A. 2. Βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη. Brachia et crura flectit: 8. dicit ἀρρώστιας signum esse τὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκειν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, Cum posteriora crura languide et veluti attracta subsequuntur priora. Contra ριπτὲν σκέλη pro Agiliter atque velociter concitare crura, ut cum Rhet. 1. dicit τὸν δρομικὸν esse τὸν δυνάμενον τὰ σκέλη ριπτὲν πῶς, καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω. Idem rursus, Διὰ τῶν σκελῶν τελευτῶσιν εἰς τοὺς πόδας. Ubi Gaza, Per femora cruraque in plantas finiunt. Item ἐπὶ σκελοῖν, Super crura, ut ἐπὶ ποδοῖν, Super pedes. Plato Symp. Βαδιῶνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Et mox, Ἐφ' ἐνὸς πορεύονται σκέλους. At ἐπὶ σκέλος, Cessim, Retro. Eur. Phæu. (1409.) de Eteocle, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, Retrocedit. Item κατὰ σκέλος, Pedatim: sequendo Plin. interpr., qui quod Aristot. dicit H. A. 2. Ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅτε λέων καὶ αἱ κάμηλοι: his verbis reddidit, 11, 45. Ita reliqua ut libitum est gradiuntur: leo et camelus tantum pedatim: h. e., inquit Cam., ut sinister pes non transeat dextrum, sed tantum subsequatur. Idem Aristot. 9. de leone itidem, Βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Plin. dicit leonem contemtim restitantesque cedere. Celsus σκέλη interpr. Genua: hæc Hippocr. Τὸ τὰ σκέλεα κειμένα ἐνυγκεκαμμένα εἶναι, sic vertens, Ubi ægro genua contracta sunt. Itidemque Geop. Auctor habet Τὰς ἐχούσας σκέλη ὀρθὰ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis genibus. Plin. vertit interduum Pedes, interdum Suffrago: veluti cum hæc Aristotelis, Ἀμ-

φότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια, καὶ τὰ ὀπίσθια, vertit, Posteriorē pedes et priores. Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partem: ut cum τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν ap. Aristot. interpr. Adjuvare in attollenda priore corporis parte. Idem hæc Aristot. Τὰ σκέλη εἰς τὰ ὀπισθὲν κάμπτει, ita reddidit, Suffraginem in posteriora curvant. Apud Aristoph. ῥίπτειν s. ἐκλακτίζειν σκέλος οὐράνιον, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur, ut cum equus aut aliud jumentum calcibus aëra verberat, Σφ. (1492.) Σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων. Et mox, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. Ibid. (1525.) ἄνω σκέλος Ἐκλακτισάτω τις: accipiendo ἄνω pro οὐράνιον, in sublime. [“Ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Heyn. Hom. 7, 192. Σκέλη Πιρᾶι, Jacobs. Anth. 8, 127. ad Diod. S. 1, 629. Ἐπὶ σκέλος, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 229. Ἐπὶ σκέλος χωρεῖν πάλιν, Valck. Phœn. p. 768.” Schæf. Mss. “Pars muri, Appian. 1, 685. (Τὰ τε μακρὰ σκέλη καθήρει.) Plut. Lysandro 14. (Καβαλάντες τὸν Πειραῖα, καὶ τὰ μακρὰ σκέλη.)” Wakef. Mss. Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, Arrian. Epict. 2, 12. Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν, Aristoph. Ὀρν. 383.]

[* Σκελοκόπος, unde * Σκελοκοπία, Gl. Crurifragium. * Σκεδοπόδη Pedical. Leg. * Σκελοπέδη.]

Σκελοτύρβη, ἡ, est Crurum resolutio, qua totus homo recta ingredi nequit, sed aliquando sinistrum latus in dextrum, aliquando dextrum in sinistrum circumfert, aliquando crus post se trahit: non aliter quam qui valde acclives locos conscendit, ut Gorr. tradit. Auctor Defin. Medic. dicit σκελοτύρβην esse εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ’ εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ’ εὐθύ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστερά· καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντες τι μέγα. Plin. 25, 3. In Germania trans Rhenum castris a Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur. Stomacacen Medici vocabant et scelotyrben ea mala. Sed notandum ap. eum haberi e, non o, in antep. tanquam a NOM. Σκελοτύρβη: quam scripturam Gorr. quoque sequitur, cum tamen altera magis rationi consentanea sit. [Strabo 16. p. 1127=448. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Στομακάκη.]

[* “Σκελαγῆς, Græv. Lectt. Hes. 518.” Schæf. Mss. In Glossis male * Σκελιαγῆς, Crurifragium.]

Ἀσκελῆς, Crura non habens, Plato Tim. Ἀσκελὲς καὶ ἄπουν ἐγέννησεν. Pro quibus Cic. Ingrediendi membra non dedit. Adverbialiter PONUNTUR Ἀσκελὲς, (Nicander Θ. 41.) ET Ἀσκελέως, pro * ἀμεταβάτως: sc. et ipsa κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν. Item Ἀσκελὲς sine στερήσει significat ἴσον, s. Pari mensura: perinde ac si ἀσκελῆς pro ἰσοσκελῆς acciperetur. Exempla utriusque signif. in superiore Ἀσκελῆς post Σκέλλω adduxi. [Ad Greg. Cor. 893.] “Ἀσκληρὲς,” ap. Democritum i. q. ἰσόπλευρον: si non mentuntur vulg. Hes. exemplaria. Alphabetica enim series pro eo poscit ἀσκελὲς: quod et ipsum pro ἰσοσκελὲς ponitur interdum.”

Βραδυσκελῆς, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In Epigr. [Philippi 13.] βραδυσκελῆς Ἥφαιστος, qui a Catullo Tardipes dicitur: quod Tardipes ad verbum respondet τῷ βραδύπους. In VV. LL. HABETUR ET Βραδύσκελος, sed sine Auctore et exemplo. [* Βραχυσκελῆς, Geop. 19, 6, 2. Aristot. de Incess. Anim. c. 16. “de Part. Anim. 4, 12.” Kall. Mss. * Γυμνοσκελῆς, unde * “Γυμνοσκελέω, Theod. Hyrtac. in Not. Mss. 5, 733.” Elberling. Mss.] Ἰσοσκελῆς, Qui paribus s. æqualibus cruribus est, Martian. Capella de Geom. Τρίπλευρος tres habet formas, (nam trigonus est): aut ἰσόπλευρον, quod Latine Æquilaterum dicitur, quod tribus paribus lineis lateribusque concurrat: aut ἰσοσκελὲς, quod e tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit: denique Æquicrurium vocatur. [“Par, de numero dixit Plato Euthyphr. p. 45. Fischer.” Schæf. Mss. “Ἰ. περίοδος, Periodus paria membra habens, quæ eadem etiam ἰσόπλευρος, Hermog. περὶ Εἰρέσ. 4. p. 170.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἰσοσκελία, Procl. Paraphr. Ptol.

178.] Κακοσκελῆς, Qui malis est cruribus, [“Suid. v. Εὐφορίων.” Boiss. Mss.] CONTRA Εὐσκελῆς, Qui bonis: illud e Xen. (Ἀπ. 3, 3, 4.) hoc e Plat. citat J. Poll. 2, [193. * “Κατασκελῆς φράσις, Claudicans, Tardo pede incedens, de elocutione Isocratis, brevitate non admodum excellentis, Dionys. Jud. Isocr. 2. Paulo post, eadem βραδυτέρα τοῦ μετρίον. Alio loco eandem ὑπτίαν, ἀναβεβλημένην, κεχυμένην appellat.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Λεπτοσκελῆς, Qui tenuibus est cruribus, Gracilia crura habens, [“Polemon 182.” Wakef. Mss.] Μακροσκελῆς, Cui longa crura sunt, Prælongis s. Prolixis cruribus præditus, [“Schol. Nicandri Θ. 735.” Wakef. Mss. * “Μακρόσκελος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. Schol. Theocr. 10, 18.” Boiss. Mss.] Μονοσκελῆς, Unicum crus habens, Plin. 7, 2. Item hominum genus, qui μονοσκελεῖς vocarentur, singulis cruribus, miræ pernecitatis ad saltum: eosdemque Sciopodas vocari, quod in majori æstu humi jacentes resupini, umbra se pedum protegant. Sed nota ibi scribi Monosceli: quæ scriptura si mendo caret, erit NOMIN. Μονόσκελος, ut Βραδύσκελος habetur in VV. LL. [* Παρασκελῆς, unde * “Παρασκέλιον, τὸ, Heliodorus Ms. περὶ Καταρτισμῶν.” Schn. Lex.]

Περисκελῆς, Crura ambiens s. circumdans. PLUR. Περисκελῆ dicuntur Caligæ et feminales s. femorales et tibiales: Latini vocant Femoralia s. Feminalia et Tibialia. Hieron. Ep. ad Fabiolam, Quæ Græci περিসκελῆ vocant, nostri Feminalia dicunt, vel Bracæ usque ad genua pertingentes. Ubi nota eum περিসκελῆ pro Femoralibus tantum, non item pro Tibialibus accipere, licet et tibia τοῦ σκέλους pars sit. Frequenter in V. T. occurrit, ubi de sacerdotum habitu sermo fit: ut Eccl. 45, (9.) Ezech. 44, (18.) Exod. 28, (38.) Levit. 6, (10.) Περисκελῆ λινὰ ἔξουσιν, Feminalia linea habebunt. Itidem et ap. Philon. V. M. 3. Χιτῶνας λινούς, ζώνας τε καὶ περিসκελῆ. Ubi Turn. vertit, Cingula et caligas. [Schleusn. Lex. V. T. Περисκελῆ, Suidæ * βράκια, Bracæ. “Ἀγαλμα περিসκελὲς ἐσχημάτισε πῶτος, de Dædalo, Schol. Platonis Clarkianus p. 71. in Codd. Bodl.” Schn. Lex.]

ITEM Περισκέλιον ET Περισκελῆς significant et ipsa Feminale s. Femorale, Caliga; Braca, teste Suida, qui περিসκέλια exp. * βράκια, * φημινάλια. Levit. 16, (4.) Χιτῶνα λινὸν ἡγιασμένον ἐνδύσεται, καὶ περিসκέλιον λινὸν ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ, καὶ ζώνη λινὴ ζώσεται. Ubi Hebr. textus versio habet, Tunica linea vestiatur; feminalibus lineis verenda celabit; accingetur zona linea. Verum περিসκελῆς mulieribus potius et puellis convenit, putatque Cæl. Rhodig. esse quod vulgus in Italia Gremiale vocat et Traversam. Menander enim ap. J. Poll. 2. dicit τὰς κόρας φορεῖν περিসκελίδας. Idem Poll. 5, c. 16. in γυναικείῳ κόσμῳ, i. e. In mundo muliebri, inter alia ponit περυσφύρια, περιπεζίδας, s. περιπέζια, et περিসκελίδας. Necnon Porphyrio περিসκελίδας esse ait Ornamentum pedis circa crura, ap. Horat. Epist. 1, 18. Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, sæpe persicellidem raptam sibi flentis. Legitur et in vulgata Hebr. textus versione ap. Esaiam 3. ubi minatur Dominus se ablaturum ornamenta filiabus Sion. Et ap. Plut. (6, 538.) Πλείστων γυναικῶν ἂν ὑποδήματα διάχρονσά περιέλῃς, καὶ ψέλλια καὶ περিসκελίδας, καὶ πορφύραν. [“Περисκελῆς, Mær. 331. et u., Toup. Opusc. 1, 556. Philodem. 9. Villosion. ad Long. p. 6. 291.” Schæf. Mss.]

[* “Πολυσκελῆς, Clem. Alex. 677(=572.)” Wakef. Mss. * “Ταχυσκελῆς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 256.” Elberling. Mss. * Τετρασκελῆς, Eur. Phœn. 641. Lycophr. 74. Æsch. Pr. 395. “Musgr. Ion. 204. Lobeck. Aj. p. 270.” Schæf. Mss.] Τρίσκελῆς, Tria habens crura, Qui tribus nititur cruribus: ut τρισκελεῖς τράπεζαι, [“Cratinus ap. Athen. 49.” Schw. Mss.] Mensæ tripedes Horatio: itidemque Aristophani τρίποδες τράπεζαι, ut videbis in Τράπεζα, p. 118. [“Theocr. Epigr. 4, 3.” Boiss. Mss. “Valck. Diatr. 163. Jacobs. Anth. 7, 194. 12, 433.” Schæf. Mss. * “Υγροσκελῆς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 184. Anna C. 119.” Elberling. Mss.]